

உ
ஓம்
சிவமயம்

சிவா அமிர்தம்

ஆத்ம ஞானம்

தஞ்சை - சென்னை - சூளை - வேப்பேரி
ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவகுமார மௌன குரு சுவாமி
அவர்களால் அருளியது.

Acc. 14452

21-4173

உ
ம
சிவமயம்

A. No. 14452

சி வா அ மி ர் த ம்

ஆ த் ம ஞ் ா ன ம்

இஃது

தஞ்சை - சென்னை - சூளை - வேப்பேரி
ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவகுமார மௌன குரு சுவாமி
அவர்களால் அருளியது

Acc. 14452

21-4173

சிவா அமிர்த மௌன ஞான சபையாரால்

அச்சியற்றி வெளியிடப் பெற்றது:

[இரண்டாம் பதிப்பு]

சுபகிருது வருடம் பங்குனி மாதம்

1963 மார்ச்சு மாதம்

இதன் விலை — ரூ. 3

௨

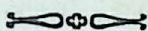
முக்கிய குறிப்பு

இந்நூலில் பிழை திருத்தங்கள் கடைசியில் போடப் பெற்றிருக்கிறது. மேலும் சில பிழைகள் இருக்கக்கூடும், படிக்கும் அன்பர்கள் பார்த்துத் திருத்தமாகப் படிக்கவும்.

இந்நூலிலுள்ள அறுசீர், எழுசீர், எண்சீர் முதலாக மற்ற எல்லாப் பாடல்களையும் இசை அமைத்துப் பண்களாகவும் பாடலாம்.

மு ன் னு ர

அகண்ட பரிபூரண சத்து சித்து ஆனந்த சொரூபமாய் தேசோ மயமாய் ஆதியந்தம் நடுவற்றதாய், என்றும் எங்கும் விளங்கக்கூடிய எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய இறைவனது சொரூபத்திற் றேன் றி பிரிந்து இவ்வுலகில் வந்துள்ள ஆன்மகோடிகள் நாளுக்கு நாள் தன்னையும் இறைவனையும் மறந்து அறியாமை யென்னும் அஞ்ஞானமுற்று அதனால் இருவினையுற்று இவ்வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்பு என்னும் பவக்கடலில் வீழ்ந்து மூவாசைமுதல் பலவிதத் துன்பங்க ளென்னும் அலைகளினால் ஓயாது அடிபட்டு வருந்தி அக்கடலிலேயே அலையக்கூடிய ஆன்மகோடிகள் தன்னை யும் தனக்காதாரத் தலைவனாகிய இறைவனையும் அறிந்தும் அதுவேதானாக அடைந்தும் ஆனந்தித்தும் உய்யும் நிமித்த மாக, சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னும் படி களாகிய வழிகளும் இதற்குரிய நூல்களும் சாதனைகளும் முன்னமே பல பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது தற்கால மாந்தர்களின் பரிபக்குவ நிலைமைகட் கேற்ப மிகவும் எளியதாய், இனியதாய், விளக்கமாய், சுருக்கமாய், சிவமாய், அமிர்தமாய், ஆனந்தமாய், பாமரர் முதல் பண்டிதர் வரையிலும் சிறுவர்கள் முதல் பெண்கள் வரையிலும் மிகவும் சுலபமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் ஊக்க மாகவும் பாடிப் படித்து அறிந்து அவ்வழியில் நின்று அடைபக்கூடிய முறையில் சிவா அமிர்தம், ஆத்மஞானம் என்னும் இந்நூலை அன்பு பக்தி யோகம் ஆத்மஞானநிலை முதலியவைகளை அடைவதற்குரிய முறையில் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமி அவர்கள் கருணையால் திருவாய் மலர்ந்தருளி இருக் கிறார்கள், இதை ஒருமுறையாவது பாடிப்படித்து அறிந்தவா் கள் அவசியம் பேசினப்பேற்றை யடையப் பெறுவார்கள்.

இந்நூல்களைப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகத் திருப்பந்தியூர். திரு. சேஷப்பிள்ளை அவர்கள் முதலாகப் பல அன்பர்களும் முதற் பதிப்பாகவும் தனித்தனி யாகவும் அச்சியற்றி வெளியிட்டு எல்லோருக்கும் இலவசமாக அளித்தார்கள். அவைகள் செலவாகி விட்டபடியால் இரண்டாம் பதிப்பாக இப்பொழுது எல்லாம் ஒன்று சேர்த்து

ஓரே நூலாக சிவா அமிர்த மௌன ஞான சபையாரால் அச்சியற்றி வெளியிடப் பெறுகிறது.

உலகிலுள்ள ஆன்மகோடிகள் உய்யும் நிமித்தமாக இந்நூலைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவகுமார மௌனகுரு சுவாமி அவர்கள் பாண்டி நன்னாட்டில் இராம நாதபுரம் ஜில்லாவில் மாணு மதுரைத் தாலுக்காவைச் சார்ந்த தஞ்சாக்கூர் என்று இப்பொழுது விளங்கப் பெறுவதும், திருப்புவனம் என்னும் சேத்திரத்திற்குத் தென் கீழ்த்திசையிலுள்ளதும், ஆதியில் வில்வவனமாக இருந்த பொழுது பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், முதலான தேவர்களும் கௌதமர், அகத்தியர், முதலிய முனிவர்களும் அவ்விடத்திற் பரமேசுரனைப் பூசிக்க விரும்பிச் சுயம் பிரகாசப் பாஞ்சோதி லிங்கேசுவரரை அங்கே ஏற்படுத்தி அன்பு பக்தியுடன் அனுதினம் பூசித்து வேண்டிய வரப்பிரசாதங்களை யடையப் பெற்றதும், அதன் பிறகு இராமர், இலக்குமணர், அனும்பந்தர் முதலியவர்களால் பூசிக்கப்பெற்று வேண்டிய வரங்களை யடையப் பெற்றதும், பிற்காலத்தில் மாறன், தஞ்சன், என்னும் பாண்டிய குமாரனும் சோழனுடைய குமாரனும் மாலை நகர், தஞ்சை நகர், என இரண்டு நகரங்களாக ஏற்படுத்தி ஆலயமும் அமைத்து அங்கே எழுந்தருளியுள்ள பரஞ்சோதி சுயம்பிரகாச ஈசுவரரை வழிபட்டு விரும்பிய சித்திகளையும் பரலோகப் பிராப்தியையும் அடையப்பெற்றதும், இன்னும் பல பெருமைகளும் வாய்ந்ததுமான இப்புண்ணியத் தலத்திலே அன்பு அறிவு ஒழுக்கம் பக்தி தருமம் இக்குணங்களமைந்த சிவபக்த உத்தம சீலரான திருவாளர் கந்தசாமி அவர்களுக்கும் நற்குண நற்செய்கைகளுடைய பண்பும் பக்தியும் அமைந்த இருளாயி அம்மையாருக்கும் கீலக ஆண்டு ஆனித் திங்கள் வியாழக்கிழமை (1908-சூலை மாதம்) தினத்தன்று இறைவனது திருவருளால் தோன்றினார்.

அங்ஙனம் தோன்றிய இவ்வடிகளார் தம் இளம் பருவத்திலேயே அங்ஞெழுந்தருளியுள்ள பரஞ்சோதி ஈசுவரரை வழிபட்டதனால் இல் நின்று தமது இருபத்தைந்தாம் வயதிலேயே துறவு நிலை யடைந்து திருப்பரங்கிரி மலையின் உச்சியில் கல்லால் விருட்சத்தின்கீழ் பரமகுருவின் திருவருள் ஞானோபதேசம் பெற்றுப்பின்னர்த்திருக்குற்றலத்தை யடைந்து அம்மலையுச்சியில் ஏகாந்த வாசஞ்செய்து அங்கே

பரமகுருவின் மௌன ஞானோபதேசம் பெற்றனர். அதன் பிறகு மதுரையம்பதியை யடைந்து ஆரப்பாளையத்தின் அருகில் “சிவதரிசனத் திருவருட்பிரவாக ஆனந்த சோதியாகம்” என்னும் ஞானார்த்தமாகிய பரமார்த்திகமான ஓர் அற்புத யாகத்தை அனைவரும் கண்டு களித்திட இயற்றிப் பின்னர் பல தலங்களில் சஞ்சரித்தும் தங்கியும் வருங்கால் எல்லாப் பெருமைகளும் வாய்ந்த சென்னை, சூளை, வேப்பேரியில் திருவொற்றியூரானடிமை என்னும் வள்ளல் ராவ்பகதூர் த. ப. இராமசாமி பிள்ளையவர்களும் மற்ற அன்பர்களும் வேண்டுதற் கிணங்கி இப்பொழுது பல்லாண்டுகளாக அவ்விடத்தமர்ந்து மெய்ஞ்ஞான தேசிகராய்ப் போற்றிச் சிறப்பிக்க விளங்கி வருகின்றார்கள்.

உலக மாந்தர்கள் அவரவர்கள் பரிபக்குவ நிலைகளுக்கேற்ப அடைந்துய்யும் நிமித்தமாக வேத வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரங்கள் முதல் உபநிடதங்களின் சாரத்தையும் தம் சுய அனுபூதியையும் கொண்டு மிகவும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் எல்லோரும் அறியக் கூடிய முறையில் சுலபமாகவும் இவ்வாத்ம ஞான நூல்களை அருளியதுடன் சென்னையில் சிவா அமிர்த மௌன ஞானசபை ஏற்படுத்தி அன்பர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் சத்விடயங்களையும் உபதேச வாக்கியங்களையும் பிரசங்கித்தும் தாம் அருளிய நூல்களுக்கு விரிவுரை நிகழ்த்தியும் மற்ற தக்க சாதுக்களையும் தமிழ் வித்வான்களையும் விரிவுரை செய்யும்படியாகவும் ஏற்படுத்தி நடந்து வருகிறது.

முன்பு தாம் பூசித்து வணங்கிய ஸ்ரீ பரஞ்சோதி ஈசுவரலிங்கம் ஆலயமின்றி வினேதீர்க்கும் விநாயகர் ஆலயத்தில் வெளியிலிருந்தபடியால் அப்பொழுது மனத்துள் ஏற்பட்டுள்ள சங்கல்பத்தின்படி அதற்குத் தலபுராணம் இயற்றியும், புதியதாக ஆலயத் திருப்பணி செய்ய உத்தேசித்து சென்னையிலுள்ள பல அன்பர்கள் பொருள் உதவியாலும் கவர்ன்மெண்டார் அளித்த பொருள் உதவியாலும் இன்னும் மற்ற அன்பர்கள் பொருள் உதவியாலும் பல்லாயிரக்கணக்கில் செலவு செய்து வேதாகம முறைப்படி ஆலயக் கட்டி ஸ்ரீ பரஞ்சோதி ஈசுவரர், அருப சத்தி ஞானம்பிகை, நடராசர், முதலாக எல்லா ஸ்ரீர்த்திகளையும் முறைப்படி ஏற்படுத்தி கல்லால விருட்சத்தின் கீழ் பரமகுருவின் திரு

அருவமும் செய்வித்து அங்கே ஏற்படுத்தி சென்ற பிலவ ஆண்டு ஆனித் திங்கள் 16-ந் தேதி (30-6-1961) கும்பாபி ஷேகமும் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்றது. தினம் இரண்டுவேளை பூசையும் முறைப்படி நடக்கும்படி ஏற்படுத்தி அதற்கு வேண்டிய சொத்துக்களும் ஏற்படுத்தி நடந்து வருகிறது.

மேலும் திருப்பாச்சேத்தி ரெயில்வே நிலையத்திலிருந்து ஆலயம் வரை மூன்று மைல் தூரம் ரோடு போடும்படியும் செய்து அதிக முயற்சியில் அதுவும் முடிந்து பொது மக்க ளுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருக்கிறது. இன்னும் ஆன்ம கோடிகளுக்கு சரீர ஆன்ம சுகத்திற்கு வேண்டிய பல அரிய காரியங்களையும் செய்து இருக்கிறார்கள். இன்னும் மற்ற விபரங்களை ஸ்ரீ சுவாமிகளின் சரித்திர மூலமாகக் காணலாம். நெடுநாளாயினும் தெய்வ பண்பு மிக்க உண்மைகள் என்றே னும் வெளிப்பட்டு ஆன்ம கோடிகளுக்கு நன்மையளிக்கும் என்பது சாத்திரோத்தமாதலின் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமியவர்கள் அருளிய இந்நூல்களை அச்சியற்றி வெளியிட்டுள்ள திரு. சேஷப்பிள்ளை யவர்களும் மற்ற சிவா அமிர்த மௌனஞான சபையார்களும் மற்றும் இந்நூலுக்குப் பொருள் உதவி செய்த அன்பர்களுக்கும் சிவா அமிர்த மௌன ஞான சபை யில் பிரதி வாரம் ஞாயிறு தோறும் இச்சிவா அமிர்த நூலுக்கு விரிவுரைசெய்து வருபவரும். இந்நூல் இரண்டாம் பதிப்பாக அச்சியற்றி வெளிவர பெருமுயற்சி செய்தவரு மான வித்வான் திரு. தா. ம. வேலுப் பிள்ளை அவர்களும், நல்லமுறையில் அன்பு பத்தியுடன் இந்நூலை அச்சியற்றிய ஜோதி பிரிண்டர்ஸ், அதிபர் திருவாளர் R. S. இராஜாபாதர் அவர்களும் செய்த சீரிய இத்தொண்டு மறைமொழிக்கு இலக்காய் இருப்பதுகண்டு பெரும் மகிழ்வு கொள்ளுகிறோம்.

பெரியோர்களருளிய நூட்களுக்கு முன்னுரையோ முகவுரையோ சாற்றுக்கவியோ தரும் தகுதியல்லோமாயினும் என்னுடைய அன்பையும் ஆவலையும் முன்னிட்டு எழுதலானேன் உலகம் பொறுக்குமாக.

உயிரெலாம் இன்ப உருவமாய் வாழ்க..

இங்ஙனம்

அன்பன் வித்வான் ரா. சக்கரபாணி நாயகர்,
தலைமைத் தமிழாசிரியன்

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, உயர்நிலைப்பள்ளி, சென்னை-2.

உம்
ஓம்
சிவமயம்

சிவா அமிர்தம்

எண்	[உள்ளுறை]	பக்கம்
1.	மகா கணபதி வணக்கம்	1
2.	நூல் பயன்	2
3.	பஞ்சாக்கரப் பரம்பொருட் பஞ்சகம்	3
4.	சோதியாளு சிவம்	5
5.	காப்பதும் அரிதோ	6
6.	விளங்கிடும் பொருள்	8
7.	வந்தருள்வாயே	9
8.	தெரிசினம் தந்தருள் சட்கம்	11
9.	அருட்பஞ்சதசி	13
10.	காப்பதுன் கடன் சட்கம்	17
11.	திருவருள் மாலை	19
12.	எந்நாட் பதிகம்	26
13.	வழக்கிட்டும் பெறுவேன்	29
14.	எண்ணே சட்கம்	33
15.	பெரியரின் சட்கம்	35
16.	நலமுறும் சட்கம்	42
17.	ஞானிகளின் தொண்டு	39
18.	எந்தையாம் சிவம்	37
19.	பொய்யதார்	42
20.	நின்செயல் சட்கம்	44
21.	மெய்த்துறவு	45
22.	திருவருட்பதிகம்	46
23.	போற்றித் திருப்பதிகம்	49
24.	காண்ப தென்றோ	51
25.	கொல்லா நன்னெறி	52
26.	உணமை விளக்கம்	53
27.	வேண்டுதல் பதிகம்	55
28.	அரிஅர நாராயண அட்டகம்	57
29.	அன்பின் விளக்கம்	60

எண்	[உள்ளுறை]	பக்கம்
30.	சாது தெரிசனச் சப்தகம்	62
31.	கடவுள் சொரூப விளக்கம்	63

இரண்டாம் பகுதி

32.	திருக்கைலாய திருமுறை	64
33.	அருவ தெரிசனம் வேண்டுதல்	78
34.	ரூப தெரிசனம் வேண்டுதல்	79
35.	பரம குரு தெரிசனம் வேண்டுதல்	87
36.	பேரின்பத் திருமணப் பேறு வேண்டுதல்	89
37.	உயிர்களுக்கு இரங்கல், (உலகம் திருந்தி இன்புற்றுய்ய வேண்டுதல்).	103
38.	சிவஞ்சத்தி வணக்கம் தேவி தோத்திரம்	118
39.	அம்பாளிடம் முறையிட்டழல்	127

மூன்றாம் பகுதி

40.	சேஷத்திரப் பாடல்கள் கைலைப் பதிகம்.	132
41.	திரு ஆலவாய்	134
42.	திருப்பூவனம்	135
43.	திருவாணைக்கா	137
44.	சிதம்பரம்	138
45.	திரு அண்ணாமலை	139
46.	திருக் காளத்தி	140
47.	திருக் காஞ்சி	141
48.	திருவொற்றியூர் பஞ்சதசி	142
49.	திரு ஆரூர்	145
50.	இராமேச்சுரம்	146
51.	திருக்கடையூர்	147
52.	திருக் குற்றாலம்	147
53.	வைத்தீஸ்வரன் கோவில்	149
54.	திருப்பெருந்துறை	150
55.	திருக்காசி	151
56.	திருக்கைலை	152
57.	திருச்செந்தூர்	154
58.	திருப்பரங்குன்றம்	156
59.	பழனி	157

எண்	[உள்ளுறை]	பக்கம்
60.	சுவாமி மலை	158
61.	பழமுதிர்ச் சோலை	159
62.	குன்று தோருடல்	160
63.	திருத்தணிகை	161
64.	கதிர்காமம்	162
65.	தஞ்சை சிவகணபதி வணக்கம்	163
66.	தஞ்சை விளைதீர்க்கும் விநாயகர்தோத்திரம்	164
66.	விளைதீர்க்கும் விநாயகர் மாலை	165
68.	பரசிவ வணக்கம்	169
69.	தஞ்சைப் பரஞ்சோதி ஈசுரர் தோத்திரம்	169
70.	தஞ்சை சோதி நாதர் வணக்கம்	175
71.	தஞ்சை அருப சக்தி ஞானம்பிகை அட்டகம்.	178
72.	சிவ சண்முக வணக்கம்	181
73.	தஞ்சை சகல குருநாதர் தோத்திரம்	181

நான்காம் பகுதி.

74.	திரு நீற்றுப் பதிகம்.	185
75.	திரு வெண்ணீற்றின் மகிமை	186
76.	அருட் பஞ்சகம்	187
77.	தெய்வப் பஞ்சகம்	188
78.	உலகிற் கிரங்கல்	191
79.	கருணையங் கடல்	197
80.	எந்தாய்ப் பதிகம்	198
81.	எந்நாட் கண்ணி	201
82.	தெரிசுனாந்த கீதம்	212
83.	யோக சித்தி	220

(ஐந்தாம் பகுதி)

84.	பரம குரு வணக்கம்	...223, 224
85.	சின்முத்ர மோனகுரு வணக்கம்	229
86.	சின்மயானந்த சிவம்	238
87.	எமன் வாதை நீத்தல்	239
88.	அனுபவ மாலை	241
89.	ஆனந்தத் தாண்டவம்	249
90.	ஆனந்தத் தாண்டவம் ஐம்பத்தைந்து	250
91.	திருஞானப் பாவை	267

எண்

[உள்ளுறை]

பக்கம்

ஆத்மானந்த போதம்

பொருள் வணக்கம்	...	284
1. பிரம ஆன்ம பிரிவினை ஐக்ய இலக்கணம்	...	285
2. மனத்தின் இலக்கணம்	...	288
3. மனத்தை அடக்கும் இலக்கணம்	...	291
4. மனத்திற் கறிவுறுத்தும் இலக்கணம்	...	292
5. ஆன்மாவிற் கறிவுறுத்தும் இலக்கணம்	...	295
6. அனுபவ இலக்கணம்	...	299
7. உலகிற் கறிவுறுத்தும் இலக்கணம்	...	303
8. ஆத்ம ஞான பேரின்பக் கீதம்	...	305
9. தத்துவ ஞானக் கும்மி	...	329
10. ஆத்மானந்தன் ஞானப்பெண்ணை விரும்புதல்..	...	331
11. ஞானப்பெண் ஆத்மானந்தனை விரும்பிச் சொல்லுதல்	...	332
12. ஆத்மானந்தன் தன் சரித்திரம் சொல்லுதல்...	...	332
13. ஞானப்பெண் சொல்லுதல்	...	342
14. மாயைப்பெண் சொல்லுதல்	...	342
15. ஞானப்பெண் சொல்லுதல்	...	344
16. மாயைப்பெண் சொல்லுதல்	...	345
17. பெரியோர்கள் பஞ்சாயத்துச் செய்தல்	...	346
18. ஆத்மானந்தன் சொல்லுதல்	...	346
19. ஞானப்பெண் சொல்லுதல்	...	349
20. மாயைப்பெண் சொல்லுதல்	...	351
21. பஞ்சாயத்தார்கள் நியாயத் தீர்ப்பு	...	353
22. மாயைப் பெண் கோர்ட்டுக்குச் செல்லல்	...	355
23. காலக் ஞானக் கும்மி	...	357
24. யோகத்தின் இரகசியம்	...	364
25. அப்பியாசிகள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய கிரமம்	...	376
26. யோகத்தை அப்பியாசிக்கும் முறை	...	378
27. குறிப்பு	...	386
28. கடவுளின் உண்மை விளக்கம்	...	388
29. ஆத்மஞான நிலையின் அன்பின் பிரவாகம்	...	412
30. சும்மா இருக்கும் சுகம்	...	426

உ

ஓம்

சிவமயம்

சிவார்ச்சனைக் குரியபோற்றித் திருப்பஞ்ச தசி

போற்றி - 108 - அறுசீர்

சிவமெனும் எந்தாய் போற்றி சின்மயப் பொருளே போற்றி
தவமுறும் இறைவா போற்றி சச்சிதா னந்தா போற்றி
அவமறும் ஒளியே போற்றி ஆனந்த வடிவே போற்றி
பவமறும் மருந்தே போற்றி பரமனே போற்றி போற்றி 1

சங்கரா சர்வா போற்றி சகத்திரா ஏகாப் போற்றி
பொங்கரா வணிந்தோய் போற்றி புனிதனே அனாதி போற்றி
மங்களா அமிர்தா போற்றி மான்மழைக் கையா போற்றி
கங்கைசேர் சடையாய் போற்றி கர்த்தனே போற்றி போற்றி 2

தந்தையுந் தாயே போற்றி சகமெலாம் ஈன்றோய் போற்றி
சிந்தையும் உணர்வே போற்றி தேகமும் உயிரே போற்றி
அந்தமும் இன்பே போற்றி அன்புடன் அறமே போற்றி
பந்தமும் நீக்கும் ஞானப் பரிதியே போற்றி போற்றி 3

விண்ணுடன் ஐந்தே போற்றி மேவிடும் சுகமே போற்றி
எண்ணுடன் எழுத்தே போற்றி இரவியும் மதியே போற்றி
கண்ணுடன் மணியே போற்றி காட்சியும் ஒளியே போற்றி
பண்ணுடன் பொருளே போற்றி பரசிவா போற்றி போற்றி 4

சுத்தமா வெளியே போற்றி சொற்புதம் கடந்தோய் போற்றி
நித்தியா னந்தா போற்றி நிற்குணு நிமலா போற்றி
வித்தியா தரனே போற்றி விளங்குமெப்ப் பொருளே போற்றி
முத்தியா மமிர்த ரூப முத்தனே போற்றி போற்றி 5

ஈசனே போற்றி உண்மை இறைவனே போற்றி அன்பர்
நேசனே போற்றி யென்றும் நிர்மலா போற்றி பாவ
நாசனே போற்றி சர்வ நாதனே போற்றிக் கைலை
வாசனே போற்றி யெல்லாம் வல்லவா போற்றி போற்றி 6

முத்தனே போற்றி தேவர் முதல்வனே போற்றி வல்ல
சித்தனே போற்றி ஞானச் செல்வனே போற்றி உண்மை
அத்தனே போற்றி யென்றும் ஆனந்தா போற்றி சர்வ
வித்தனே போற்றி மேலாம் விமலனே போற்றி போற்றி 7

கர்த்தனே போற்றி முக்கண் கடவுளாய் நின்றோய் போற்றி
நிர்த்தனே போற்றி யெங்கும் நிறைந்தருள் பரனே போற்றி

- பித்தனே போற்றி மிக்கப் பேரருள் வடிவே போற்றி
சுத்தனே போற்றி யொப்பில் சுந்தரா போற்றி போற்றி 8
- ஆதியே போற்றி என்றும் அந்தமிற் பரனே போற்றி
சோதியே போற்றி மிக்கச் சூக்குமப் பொருளே போற்றி
நீதியே போற்றி இன்ப நிர்த்தனே போற்றி அம்பாள்
பாதியே போற்றி மேலாம் பரம்பொருள் போற்றி போற்றி 9
- அருவமாய் நின்றேய் போற்றி அருவுருவானாய் போற்றி
சருவமாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி தத்துவம் கடந்தோய் போற்றி
ஒருவரும் அறியாய் போற்றி உயிரெலாம் கலந்தோய் போற்றி
கருணையாம் உருவே போற்றிக் கடவுளே போற்றி போற்றி 10
- உலகெலாம் படைத்தோய் போற்றி உள்ளிருந்தருள்வோய் போற்றி
நலமெலாம் தருவோய் போற்றி நாடியும் காப்போய் போற்றி
தலமெலாம் அழிப்போய் போற்றிச் சார்ந்திடச் செய்வோய் போற்றி
பலவினை தீர்ப்போய் போற்றிப் பரசுகா போற்றி போற்றி 11
- தேவரைக் காத்தோய் பேரற்றித் திரிபுர மெரித்தோய் போற்றி
மூவரு மானாய் போற்றி முத்தொழில் செய்வோய் போற்றி
பாவங்கள் தீர்ப்போய் போற்றி பரகதி அருள்வோய் போற்றி
யாவையும் கடந்தோய் போற்றி அரகரா போற்றி போற்றி 12
- அன்பர்கட் கருள்வோய் போற்றி அகத்தினுள் நின்றேய் போற்றி
துன்பங்கள் தீர்ப்போய் போற்றிச் சுகமெலாம் தருவோய் போற்றி
தென்புறச் செய்வோய் போற்றி தீவினை அறுப்போய் போற்றி
இன்பமும் அளிப்போய் போற்றி இறைவனே போற்றி போற்றி 13
- திங்களும் கொன்றைச் சூடித் திருவுமை கொண்டோய் போற்றி
பங்கயத் தயனுமாலும் பணிந்திடும் பரனே போற்றி
மங்கிடா விளங்கி நிற்கும் மாபரஞ் சுடரே போற்றி
எங்களும் நிறைந்து நின்ற ஏகனே போற்றி போற்றி 14
- கற்பனை முதலா யாவும்கடந்துநின் றருள்வோய் போற்றி
அற்புத மாக நின்றும் ஐந்தொழில் செய்வோய் போற்றி
தற்பரஞ் சோதி யாகிச் சுகமெலாம் நிறைந்தோய் போற்றி
சிற்பர வெளிபாய்நின்ற சிவசிவா போற்றி போற்றி. 15

ஓம் சாந்தி— சாந்தி— சாந்தி— ஓம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவ குமார மௌனகுரு சுவாமி

உ

சிவமயம்

சி வா அ மி ர் த ம்

மகாகணபதி வணக்கம்

எழுசீர்விருத்தம்

சுத்தமா வெளியாய்க் குணம்குறி இல்லாச்
 சொரூபமாய் விளங்கிடும் கடவுள்
 நித்தியா னந்த மங்கள் வடிவாய்
 நின்றருள் பரசிவம் தன்னை
 சித்தமா முள்ளத் தாவலும் தீரத்
 தெரிசித்து அருள்நிலை பெற்றும்
 முத்தியா மின்பக் கதிபெற்று முய்ய
 முதல்நிலைக் கடவுளைப் பணிவாம்.

1

அறுசீர் விருத்தம்

அகரமா வடிவாய்ச் சர்வ அண்டங்கள் தமை யளித்தும்
 உகரமா வடிவாய்ச் சர்வ உயிரெலாம் அருளிக் காத்தும்
 மகரமா வடிவாய்ச் சேர்க்கும் மாசிவம் அமிர்தப் பாடல்
 பகரமா வடிவாம் தொப்பைக் கணபதி பாதம் போற்றி.

2

அரனருள் மைந்தனாகி அத்தியின் முகம் படைத்துத்
திரமுறும் அசுரர் மாளச் செய்துநற் றேவர் மீளத்
தரணியில் முனிவர் சொன்ன சரிதையைக் கிரியிற்கோடாற்
கரமதால் வரைந்த முக்கட் கணபதி சரணம் போற்றி. 3

வேறு

பிரணவப்பொரு	ளாகியபெருமான்முகம்	
கரணமற்றவர்	காணும்பரந்துன்ப	
மரணமும்வினை	மாற்றுமாக்கணபதி	
சரணகமலத்தைச்	சந்ததம்போற்றுவாம்.	4

பேசவொணாமுலப்	பொருளதாய்நின்றுமா	
ஈசனருள்குத	னாகவேவந்துதம்	
நேசம்வைத்தவர்க்	கருள்செய்துநேர்துயர்	
நாசம்செய்கண	பதிபதம்நாடுவாம்.	5

நூல் பயன்

அறுசீர் விருத்தம்

சிவமுறும் அமிர்தப் பாடல் செப்பினோர் கேட்போர்க் கெல்
தவமுறும் நிலையும் கூடும் சந்ததமின்பம் சேரும் [லாம்
அவமுறும் மாயை நீங்கும் அருளுமெய்ப் போதம் கிடும்
பவமுறும் வினையும் நீங்கிப் பரகதி சேர்வார் தாமே. 1

அன்புடன் பாடு வோர்கள் யாவரா யிருந்த போதும்
இன்புடன் அமுதாய் ஈசன் இருசெவி குளிரக் கேட்டும்
துன்புடன் வினையும் நீத்துச் சுகமுடன் யாவும் தந்தும்
தென்புடன் இன்பமாய்த் தம் சிவகதி சேர்க்கும் தானே. 2

சந்ததமுருகி அன்பாற் சாற்றுவோர் நினைப்போர் கேட்போர்
சிந்தையுள் செவியுள் வாக்கிற் சிவானந்த அமிர்தம் ஊறி
அந்தமாய் நிறைந்து மந்த அமிர்தமே வடிவாய்ப் பெற்றுப்
பந்தமற் றமிர்த ரூபப் பரசிவம் தனைச்சார் வாரே. 3

வாடியும் வருந்தச் செய்த மாயையும் வினையு மிச்சை
கூடும் பயமும் துன்பம் கொடியவன் பிணிகளெல்லாம்
தேடியும் காணு தென்னுட் சிவானந்த அமிர்தம் பொங்கி
ஆடவும் செய்திற் றம்மா சிவானந்த அமிர்தப் பண்ணே. 4

கடலுறும் அலையைப் போன்று கண்டுகண் டழியு மிந்தச்
சடமுறும் பிறவி பெற்றுச் சகத்தினில் வந்து வந்து
படமுடி யாததுன்பம் பட்டுப்பட் டழிதல் நீக்கும்
திடமுறும் ஞானம் பெற்றுச் சிவமவ ராவார் தாமே. 5

பஞ்சாக்கரப் பரம்பொருட் பஞ்சகம்

எண்சீர்விருத்தம்

அங்கென்றும் இங்கென்றும் அதுஇது தானென்றும்
அல்லவென்றும் உளவென்றும் அனாதி யென்றுமில்லா
எங்கெங்கும் எவ்வுலகும் எவ்வுயிரெப் பொருளும்
எல்லாமும் தான்கலந்தே இலங்கிடுமெய்ப் பொருளை
கங்குல் பகலறநின்ற எல்லையில் மாமெளியாய்க்
காண்பரிதாம் அரும்பொருளை மாமெளனப் பொருளை
மங்களமும் பேரின்பாய்ப் பூரணமா யென்றும்
வயங்குகின்ற பரம்பொருளைமனத்துள் நினைந்திடுவாம். 1

ஆதியிலா அந்தமிலா நடுவதுவு மில்லா

அன்னையிலாத் தந்தையிலாச் சுற்றமுடன் எந்த
நாதியிலா நேசமிலா உறைவிடமு மில்லா

நாசமிலாக் குணம்குறியும் ஆண்பெண்ணு மில்லா

சாதியிலா வடிவில்லா யெதுவுமிலா அனாதித்
தற்பரமாய்த் தான்தோன்றிச் சகமெல்லாம் நிறைந்த
சோதியிலே சோதியதாம் தூயபரஞ் சோதிச்
சுயவடிவாம் பரம்பொருளைத் துதித்துவணங் கிடுவாம். 2

மண்ணிலுறும் மாந்தருடன் முனிவர்களும் சித்தர்
மற்றெல்லா உயிர்களுடன் நூல்களும்நான் மறையும்
கண்ணிலுறும் ஒளியதுவும் மனம்வாக்கு மற்ற
கருவிகளும் ஐம்பூதம் இரவியுடன் மதியும்
விண்ணிலுறும் தேவர்களும் மாலயனும் மற்றோர்
மேவுதற்கே எட்டாமல் விளங்கிடும் அப்பொருளை
பண்ணிலுறும் மெய்ப்பொருளை அப்பொருளின் வடிவப்
பராபரமாம் பரம்பொருளைப் பணிந்துதுதி செய்வாம். 3

கரும்கடலில் அலைகுமிழித் துளிநுரையும் தோன்றிக்
காணவும்நின்றே அதனுட் கலந்திடுமாப் போன்று
பெரும்பொருளாம் தன்னுருவில் அண்டமெலாம் தோன்றப்
பெறவுஞ்செய் தேநிறுத்தி உலகுயிர்கட் கெல்லாம்
தரும்பொருளாய் அன்னையுடன் தந்தையுமாய் நின்று
தான்காத்தே அந்தமதிற் றன்னுருவிற் சேர்க்கும்
அரும்பொருளை யென்றென்றும் ஆனந்தப் பொருளை
அற்புதமாம் பரம்பொருளை அஞ்சலிசெய் திடுவாம். 4

நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நிராமயமா யென்றும்
நிர்மலமாய் நிறைபொருளாய் நிரந்தரமாய் மிக்க
சுத்தியுமாய்ச் சுயவொளியாய் அண்டமெலாம் தன்னுள்
தோன்றி நிற்கும் பரவொளியாய்ச்சொல்லுதற்குமெட்டா
சுத்தியுமாய் அண்டமெலாம் தானியக்கி எவரும்
தானறியா உட்புறமும் விளங்கிடுமெய்ப் பொருளை
சித்துருவாய் உயிர்க்குயிராய்ச் சேர்ந்திலங்கும் பொருளைச்
சின்மயமாம் பரம்பொருளைச் சிந்தைதனுள் நினைவாம். 5

சோதியாம் சிவம்

எழுசீர் விருத்தம்

நாதமே நாத அந்தமா யப்பால்
 நாடொணு நின்றதை விளக்கும்
 வேதமே வேத அந்தமா யதனுள்
 விளங்கிடும் பொருளுமாய் ஞான
 போதமே போத அந்தமா யாவும்
 போக்கியே நின்றமா மோனா
 தீதமே அதீத நிலையுறும் பேறே
 செழுஞ்சுடர்ச் சோதியாஞ் சிவமே

1

அங்கிங் கெனாமல் எங்கும்பிர காச
 ஆனந்த பூர்த்தியாய் நின்றும்
 பங்கமில் சுத்த வெளியுமா யண்டம்
 பலவுமாய்ப் பூதங்க னேந்தாய்
 சங்கரன் மாலும் அயனுமாய் நின்றுஞ்
 சகமெலாம் முத்தொழில் செய்தும்
 திங்களும் பரிதி வொளியுமாய் நிலவும்
 செழுஞ்சுடர்ச் சோதியாஞ் சிவமே.

2

பாடியும் பாடிப் படித்தநூ லெல்லாம்
 பகர்வதும் நினைபெனக் கண்டேன்
 நாடியும் நாடிப் பார்த்தெலாம் பொய்யாய்
 நழுவிடாத் துணைநீயாய்க் கண்டேன்
 ஓடியும் ஓடிப் பாரெலாம் பார்த்தும்
 உனதுமா சொருபமாய்க் கண்டேன்
 தேடியும் தேடிப் பெறுவதும் என்றோ
 செழுஞ்சுடர் சோதியாஞ் சிவமே.

3

பொற்குன்றே மணியே மாணிக்க முத்தே
 போகமே போகத்தின் இன்பே
 கற்கண்டே கனியே பாலும் செந் தேனே
 கசிந்துரும் சீனியும் அமுதே
 சொற்கொண்டே மொழிய அரிவரும் பொருளே
 தூரியமா நிலையுறும் ஈகமே
 சிற்கண்டே நின்னைப் பெற்றுண்ப தென்றோ
 செழுஞ்சுடர்ச் சோதியாஞ் சிவமே.

4

இருள்நிறைந் துற்ற வனத்தினுள் ளொருவன்
 இரண்டுகண் ணிருந்தலை வான்போல்
 மருள்நிறைந் துற்ற மனத்தினுட் சிறியேன்
 மாசில்மெய் யுணர்விருந் தலைந்தேன்
 அருள்நிறைந் துற்ற வடிவுடை யெந்தாய்
 அருணனும் ஒப்பிலா ஒளிசேர்
 திருநிறைந் துற்ற விளக்கினை அருள்வாய்
 செழுஞ்சுடர் சோதியாஞ் சிவமே

5

காப்பதும் அநிதோ

எழுசீர் விருத்தம்

அருவமா வெளியாய்க் குணங்குறி இல்லா
 ஆனந்த சொருபமாய் நின்றும்
 கருணையே உருவாய்த் தேவர்கள் காணக்
 கைலையில் உமையுடன் நின்றும்
 உருகியே அன்பாற் ரெழுதிடும் அன்பர்
 உலகினிற் றெரிசிக்க நின்றாய்
 திருவருள் வடிவாய்க் காட்சிதந் தருளிச்
 சிறியனைக் காப்பதும் அநிதோ.

1

ஆதியா யந்தம் நடுவது மின்றி
 அங்கிங் கெனாமலே யெங்கும்
 சோதியாய் நின்றும் உலகெலாம் தன்னுள்
 தோன்றிடச் செய்துநீ மற்றும்
 தீதிலா உன்றன் மிகப்பெரும் செயலாற்
 செகமெலாம் காத்தருள் செய்வோய்
 பாதியா யுலகில் வாடிடும் இந்தப்
 பாலனைக் காப்பதும் அரிதோ.

2

ஞாலமாம் உலகம் யாவையும் படைத்து
 நாடியும் தவரிடாக் காத்தாய்
 ஆலமாம் விடத்தை உண்டுமுப் புரத்தை
 அழித்துநீ அமரரைக் காத்தாய்
 காலனாம் எமனை உதைத்துநீ காத்தாய்
 கல்லாலி லமர்ந்தருள் செய்தாய்
 பாலனாம் என்மீ திரங்கியே வந்தும்
 பரமனீ காப்பதும் அரிதோ.

3

செற்றவர் உள்ளத் தமர்ந்திடும் சிவமே
 தெரிவுறு விளங்குமெய் யுணர்வே
 மற்றவர் அறியாப் பேரின்பப் பொருளே
 மௌனமா நிலையுறும் சுகமே
 நற்றவப் பெரியோர் பெற்றிடும் தருவே
 ஞானிகள் பெற்றிடும் பேறே
 உற்றவர்தானாய் விளங்கிடும் பரனே
 உகந்தெனைக் காப்பதும் அரிதோ.

4

கருணையே நிறைந்த அளவில்மாக் கடலே
 காண்பதற் கரியதோர் பொருளே
 பெருமையில் மிக்க நவமணிக் குன்றே
 பேரின்ப நிறைந்தவான் பொருளே

மருளெனும் மாயை நீக்கிடும் ஒளியே
வன்பவம் போக்கிடும் மருந்தே
திருவருள் நிறைந்த ஆனந்த வடிவே
சிறியனைக் காப்பதும் அரிதோ.

5

விளங்கிடும் பொருள்

எழுசீர் விருத்தம்

சிரபர வெளியாய், ஒளியுமாய் விளங்கிச்
செகமெலாம் நிறைந்துதா னின்றும்
பரசிவ மாகத் தோன்றியே நின்றும்
பாரெலாம் முத்தொழில் செய்ய
பிரமனு மாலும் அரனுமாய்ச் சர்வ
பேதமில் வடிவமாய் நின்றும்
திரமுட னைந்து தொழில்புரிந் தருளிச்
செகமெலாம் விளங்கிடும் பொருளே.

1

தந்தையும் தாயு மாகவே நின்றஞ்
சகமெலாம் ஆக்கியே மற்றும்
அந்தமில் வெளியாய் உலகெலாம் தன்னுள்
அமர்த்தியும் காணொணை நின்றும்
சிந்தனைக் கெட்டாச் செயலுமாய்ச் சர்வ
சீவரைக் கார்த்தருட் செய்தும்
பந்தமில் ஞான நிலையுடன் இன்பாய்ப்
பரமதாய் விளங்கிடும் பொருளே.

3

விண்ணுடன் ஐந்தாய்க் கிரிகளும் கடலாய்
விளங்கிடும் இரவி மீன் மதியாய்
மண்ணுறும் உடலாய் உயிருட னறிவாய்
மனமுடன் கருவியும் குணமாய்

கண்ணுடன் மணியாய் ஒளியுடன் இருளாய்க்
காட்சியும் எழுத்துட னெண்ணாய்
பண்ணுடன் ஒலியாய் மறையுடன் முடிவாய்ப்
பாரெலாம் விளங்கிடும் பொருளே.

3

கருணையும் அறமும் அன்புடன் அருளும்
காலமும் நீதியும் நெறியாய்
பருவமும் போக சுகமுடன் துன்பாய்ப்
பல்விதச் சமயங்கள் தோறும்
மருவியும் நின்றே அவரவர் விரும்பும்
வடிவமாய்த் தோன்றியும் அருளி
இருவினை நீக்கும் குருவுடன் இறையாய்
எங்கணும் விளங்கிடும் பொருளே.

4

பொன்னுடன் மணியாய் அன்னமும் ருசியாய்ப்
போகமும் அதிலுறும் இன்பாய்
மின்னுடன் இடியாய் மேகமும் மழையாய்
வினாகின்ற தானியம் தருவாய்
கன்னலும் கனியாய்ப் பாலும்செந் தேனாய்க்
கண்டுடன் சீனியும் அமுதாய்
தன்னையில் வேறெப் பொருளென்ப தின்றிச்
சுகமெலாம் விளங்கிடும் பொருளே.

5

வந்தருள்வாயே !

எழுசீர் விருத்தம்

அப்பனே யென்தாய் வொப்பிலென் னுயிரே
அகமுடன் இலங்குமெய் யுணர்வே
ஒப்பிலா அன்பே ஊறிடும் அமுதே
உகந்தெனுள் விளங்கிடும் ஒளியே

செப்பொண இன்பே மவுனமா நிலையே
 செகமெலாம் நிறைந்தவான் பொருளே
 இப்புவி தன்னிற் கருணையே உருவாய்
 இன்புடன் வந்தருள் வாயே.

1

இந்தமா நிலமும் மற்றெலா உலகும்
 ஈன்றுநீ காத்தருட் செய்தும்
 மைந்தனா நெருவன் துன்புற்றும் வாடி
 மயங்கியே நிற்பதைக் கண்டும்
 எந்தைநீ வந்துன் காட்சிதந் தருளா
 திருப்பதும் தருமமும் முறையோ
 அந்தமோ இதுவும் நீதியோ யெந்தாய்
 அன்புடன் வந்தருள் வாயே.

2

அன்பெனும் உருவாய் உயிரெலாம் கலந்து
 அவனியைக் காத்திடும் பரனே
 இன்பெனும் உருவாய் நின்றுமெய் யன்பர்
 இதயத்துள் னூறிடும் பொருளே
 துன்பெனும் உருவாய் வாடுமென் வாட்டம்
 தொலைத்துமுன் னின்புருப் பெற்று
 தென்பெனும் உருவாய் நிற்கவே வந்துன்
 தெரிசனம் தந்தருள் வாயே.

3

கானகம் தன்னில் விலங்கினம் நடுவிற
 கலங்கியே நின்றிடும் கன்றாய்
 ஈனமாம் உலகில் மாந்தர்கள் நடுவில்
 ஏங்கியும் வாடியே நின்றேன்
 வானவர் போற்றும் எந்தைநீ உலகில்
 வந்துமஞ் - சேலெனச் சேர்த்து
 ஞானமாம் வழியாய் மோனமா வீட்டுள்
 நலமுடன் சேர்த்தருள் வாயே.

4

அகத்துறும் பந்த வினையினுற் சிறியேன்
 அவனியில் வாடியே நின்றும்
 மகத்துறும் எந்தாய் கருணையும் வைத்து
 மைந்தனுக் கருட்செயா யாகில்
 இகத்தினும் பரத்தில் நினையன்றி வேறு
 எவர்துணை உண்டோநீ சொல்வாய்
 செகத்துறும் பிறவிப் பிணிஇனி ஆற்றேன்
 சிவபதம் தந்தருள் வாயே.

5

தெரிசனம் தந்தருள் ஷட்கம்

எழுசீர் விருத்தம்

அருளுற்ற இன்ப வடிவமாய் நிற்கும்
 அப்பனே ஆனந்த மூர்த்தி
 ஒருபற்று மின்றி விளங்கிடும் தூய
 உளத்தினுள் இலங்கிடும் சோதி
 கருவுற்று வந்தும் அலைந்துழன் றேங்கிக்
 கதறியும் அழுதும்நான் நின்றேன்
 திருவுற்ற யென்தாய் கருணைவைத் துன்றன்
 தெரிசனந் தந்தருள் வாயே.

1

சந்ததந் தேவர் அயனுமால் இந்திரன்
 சாற்றிடும் பண்களைக் கேட்கா
 செந்தமிழ்ப் பண்கள் கேட்டுள மயங்கிச்
 செப்பினோர்க் கடிமையுற் றருளும்
 அந்தமில் பரணே மைந்தனான் துன்பால்
 அலறுதல் கேட்டரு ளாயோ
 சிந்தையுட் கருணை வைத்தினி யேனும்
 தெரிசனம் தந்தருள் வாயே.

2

கல்லுறும் நெஞ்சு முற்றுநான் சிறிதும்
 கருணையோ டன்பது மின்றி
 பல்லுயிர் மிக்க வருந்திடக் கண்டும்
 பரிவுடன் உருகியும் அறியேன்
 நல்லவர் தம்மைச் சார்ந்திலேன் தூய
 நல்வழி தன்னிலே யென்றும்
 செல்லவும் இல்லாக் கொடியனா கிலுமுன்
 தெரிசனம் தந்தருள் வாயே.

3

பவமெனும் பிணியுற் றவனியில் வந்தும்
 பரமநின் காட்சியும் அருளை
 அவமெனும் பொய்யாம் உலகினிற் காண
 ஆசையுற் றேங்கினேன் காணும்
 தவமெனும் வழியும் கண்டிலேன் உண்மைத்
 தந்தைதாய் குருவுமாய் நிற்கும்
 சிவமெனும் அரசே மைந்தனான் காணத்
 தெரிசனம் தந்தருள் வாயே.

4

சகத்தினிற் சிறிய குழந்தைகள் பெற்ற
 தாயினைத் தேடியே அழுதும்
 அகத்தினுள் ஏங்கி வாடிடு மாப்போல்
 அவனியிற் சிறியனும் நின்றேன்
 மகத்துறும் யெந்தாய் கருணைவைத் தோடி
 வந்தெனைச் சேர்த்திடா விடிலோ
 செகத்தினில் இனிமேல் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 தெரிசனம் தந்தருள் வாயே.

5

துன்பமே உருவாய் அவனியில் வாடிச்
 சுழன்றிடும் பயிரென நின்றும்
 அன்புடன் கருணை அற்றவர் போன்றும்
 அருட்செயா திருப்பது முறையோ

இன்பமோ உனக்குத் தருமமும் அழகோ
 யெந்தையே ஆற்றிலே னினிமேல்
 தென்புடன் இன்ப முற்றுநா னுடத்
 தெரிசனம் தந்தருள் வாயே.

6

அருட்பஞ்சதசி

எழுசீர் விருத்தம்

ஆதியே சுத்த வெட்டமா வெளியே
 அண்டங்கள் யாவுமே நிறைந்த
 சோதியே சர்வ உயிருடன் அறிவாய்த்
 துலங்கிடும் கடவுளே உமையாள்
 பாதியே தேவர் யாவரும் போற்றும்
 பரமனே அழிவுறு உண்மை
 நீதியே யெந்தாய் மைந்தனா மென்னை
 நிற்பதம் சேர்த்துநீ அருளே.

1

அருவமா யாதும் அற்றபே ரொளியாய்
 அனாதியாய் நின்றிடும் பொருளே
 உருவமா யரனு மாலுடன் அயனாய்
 உலகினுள் இன்னும்பல் லுருவாய்
 கருணையா யுயிருள் அன்புமாய் நின்றும்
 கலந்தருட் செய்கின்ற தேவே
 பெருமைசே ருன்றன் காட்சிதந் திந்தப்
 பித்தனேன் உய்யவும் அருளே.

2

விண்ணுறும் ஒளியே ஒளியுறும் நலமே
 மேலதாம் போகமும் சுகமே
 கண்ணுறும் மணியே மணியுறும் ஒளியே
 காட்சியே காட்சியின் பயனே

பண்ணுறும் பொருளே பொருளுறும் இன்பே
 பற்றினோர் பற்றிடும் பேறே
 மண்ணுறும் பிறவிப் பிணிதனை நீத்தும்
 மாசிலா நிற்பதம் அருளே.

3

பெண்ணுறும் குழிநின் றுதித்துப்பின் மீண்டும்
 பெண்களின் குழிதனில் வீழ்ந்தே
 மண்ணுறும் உயிருள் நானுமோ ரிருகால்
 மாடென நாயென அலையா
 விண்ணுறும் தேவர் மாலயன் காண
 விமலனே கருணையும் வைத்துத்
 தண்ணுறும் அருளைப் பொழிந்தினிப் பிறவி
 சார்ந்திடாக் கெதிதனை அருளே.

4

பாவியே னிந்த அவனியில் வந்தும்
 பரதவித் தேங்கியும் தேடி
 கூவியே அழுதும் வாடியே நின்றும்
 கொடியவ னாகிலும் யெந்தாய்
 மேவியே வந்துன் காட்சிதந் தருளா !
 திருப்பதும் விமலனே முறையோ
 ஆவியோ டாக்கை அழியினும் விடேனான்
 அன்புடன் வந்துநீ அருளே.

5

காரண மான பொருளெனப் பன்னாள்
 கருதியே ஆய்ந்துநான் கொண்டேன்
 பூரண மான ஒளியுமாய்க் கொண்டேன்
 புகல்வதற் கரியநின் செயலாம்
 நாரணன் முதலாய் மூவரும் பலவாய்
 நடிப்பதின் சங்கையும் தீரப்
 பாரினில் ஊனக் கண்ணினுற் காணப்
 பரமநின் காட்சிதந் தருளே.

6

அருமையின் னருமை உண்மையு மான
 அன்னையும் தந்தையே மிக்க
 பெருமையிற் சிறந்த உயிரினும் உயிரே
 பிரிவுறு விளங்குமெய் யுணர்வே
 கருணையும் அன்பே உளமுமென் னினைவே
 கண்ணுடன் மணியினுள் ஒளியே
 பருவமும் போக சுகமுமென் னின்பே
 பரகதி சேர்த்தரு ளாயே.

7

சுத்தமா வெளியாய்க் குணங்குறி இல்லாச்
 சொருபனே சீவர்கள் உய்ய
 நித்தியா னந்த மங்கள வடிவாய்
 நின்றருள் பரமனே யென்றன்
 சித்தமா முள்ளத் தாவலும் தீரத்
 தெரிசனம் தந்துநீ அருளி
 முத்தியா மின்பப் பரகெதி யதனுள்
 முத்தனாய்ச் சேர்த்தரு ளாயே.

8

கருணைசே ருள்ளப் பெரியவர் தம்முட்
 கலந்துறும் கற்பகக் கணியே
 ஒருமைசே ருள்ள முடனுனை நினைப்போர்
 உற்றிடும் ஆனந்தப் பொருளே
 பெருமைசே ருன்றன் அரும்பெரும் நிலையைப்
 பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே
 அருமைசே ரமுதே யெந்தையே யென்னை
 அன்புடன் சேர்த்தரு ளாயே.

9

அத்தனே உயிர்கள் யாவையும் படைத்து
 ஆசையாம் சுயிற்றினால் ஆட்டும்
 சித்தனே அன்பர் பைத்திய முற்றுச்
 செகந்தனில் வந்தலை கின்ற

பித்தனே விமலா நிர்க்குண என்றும்
 பிறப்பிறப்பு யாவையும் அற்ற
 முத்தனே தேவர் அயனுமால் எவர்க்கும்
 முதல்வனே வந்தரு ளாயே.

10

பற்பல நெறியும் நூல்களும் மாந்தர்
 பற்பல விதங்களாய்க் கூறி
 சொற்பல கொண்டும் தர்க்கமும் சண்டை
 தொடுக்கவும் யானது எனவும்
 கற்பனை யென்றும் சிலருனைப் புகலக்
 காணென ஊலகெலாம் நிறைந்து
 அற்புத மாக விளங்கினி றருளும்
 அய்யனே வந்தரு ளாயே.

11

கற்றவர் கல்லார் நல்லவர் தீயோர்
 கண்டவர் கண்டிலா தவரும்
 நற்றவர் அற்றோர் எளியவர் செல்வர்
 நாடினோர் நாடிடா தவரும்
 செற்றவர் மற்றோர் பெரியவர் சிறியோர்
 செகத்துயி ரனைத்திலும் பேதம்
 அற்றுநின் நெல்லா உயிரெலாம் காக்கும்
 அத்தனே வந்தரு ளாயே.

12

செந்தமிழ்ப் பாடல் அமுதுடன் இனிதாய்ச்
 சிந்தையுள் பைத்தியம் கொண்டே
 சந்ததம் பாடும் அன்பரைத் தேடிச்
 சார்ந்துநீ கேட்டுள மகிழ்ந்து
 சிந்தையும் மயங்கி வேண்டுவ தெல்லாம்
 செப்பெனக் கேட்டெலா மளிக்கும்
 எந்தையே சிறியேன் உளறிடும் பாடல்
 இனிதெனக் கேட்டெலா மருளே.

13

இன்புடன் தேவர் அயனுமால் பாடும்
 இனிதும் பாடலை நீத்து
 அன்புடன் அன்பர் பாடிடும் பாடல்
 அமிர்தமும் இனிதெனக் கொண்டே
 உம்பரும் நாணத் தேடியே கேட்டும்
 உரைப்பவர் வேண்டுவ தளித்தாய்
 துன்புடன் சிறியேன் உளரிடும் பாடல்
 சொல்லெனக் கேட்டெலா மருளே.

14

வண்டுகள் பத்ம மலரினைத் தேடி
 வந்துமொய்த் தேயதன் மதுவை
 உண்டுதாம் மகிழ்ந்தும் பாடிடு மாப்போல்
 உண்மையாம் அன்பரும் தேவர்
 கண்டுநின் பத்ம பதமதைச் சார்ந்து
 களிப்புடன் பாடிடச் சிறியேன்
 பண்டுறும் வினையாற் றேடிடா நின்றேன்
 படைத்துநான் மகிழ்வு மருளே.

15

காப்பதுன் கடன் ஷட்கம்

பாடவும் அறியேன் நினதருள் நூல்கள்
 படிக்கவும் அறிந்திலேன் நின்னைத்
 தேடவும் அறியேன் அறியினும் செல்லத்
 திடமிலேன் ஓர்மையாய் நின்று
 நாடவும் அறியேன் நாடிடும் பெரியோர்
 நட்புநா னறிந்திலேன் வீணில்
 வாடியும் ஏங்கி அலைகின்றேன் உன்றன்
 வாழ்வுறச் செய்வதுன் கடனே.

1

கருணையும் இல்லேன் கொண்டவர் தம்மைக்
 கலந்துநா னவர்களைப் புகழேன்
 தருமமும் இல்லேன் செய்பவர் தம்மைச்
 சார்ந்துநான் புகழ்ந்திலேன் உள்ளம்
 ஒருமையும் இல்லேன் நின்னையும் நினைவேன்
 உற்றநின் னன்பரைச் சாரேன்
 பொறுமையும் இல்லேன் என்செய்வே னின்னைப்
 பொருந்திடச் செய்வதுன் கடனே. 2

கங்கையும் கொன்றை வில்வமும் அறுகும்
 கன்றுமான் சூலமும் குளிர்ந்த
 திங்களும் அரவும் புலியுரி உடையுந்
 திருவுறும் நீறதும் அணிந்த
 சங்கரா சம்போ சர்வேசா வென்றும்
 சந்ததம் போற்றியும் தொழுதே
 பொங்கிடும் இன்ப வாழ்வினில் என்றும்
 பொருந்திடச் செய்வதுன் கடனே. 3

இல்லறம் தன்னில் வாழவும் ஒவ்வேன்
 எலாம்விடுத் துண்மையாம் துறவிற்
 செல்லவும் மிக்க வைராக்கிய மில்லேன்
 சிந்தையு மாயையோ டாசை
 வெல்லவும் அறியேன் தவநிலை காணேன்
 மெய்யுணர் வுற்றிலேன் இதனைச்
 சொல்லவும் ஞான குருவினைக் காணேன்
 சுதன்றனைக் காப்பதுன் கடனே. 4

உடல்தனை வளர்த்தும் காத்திடுந் துயரம்
 ஒப்பிலை அதனிலும் இந்த
 மடமைசே ருலக மாந்தராற் றுயரம்
 மட்டிலை யென்செய்வே னதிலும்

திடமுறும் மாயை மனமுழு வாசை
சேர்ந்துறும் துயரமோ அதிகம்
படமுடி யாது ஆற்றிலேன் யெந்தாய்
பாலனைக் காப்பதுன் கடனே.

5

நனவதில் மனமும் ஆசையோ டெல்லாம்
நாடியே வாட்டுமென் றுலும்
கனவிலும் சேர்ந்தே வாட்டுதென் செய்வேன்
கடக்கவோ வழியேது மறியேன்
மனமெனும் குரங்கை அடக்கிலேன் அடக்கி
மாநிலை பெற்றஅப் பெரியோர்
இனமதும் சேரேன் பணிசெய்தும் போற்றேன்
என்செய்வேன் காப்பதுன் கடனே.

6

திருவருள் மாலை

கின்னையே நினைந்து இடையருத் தியானத்
திருந்துளம் அற்றெலாம் நீத்துத்
தன்னையு மறந்து மௌனமா நிலையுட்
சார்ந்தஅப் பெரியவர் தானாய்
கன்னலு மமுதாய் ஊறியும் தாயாய்க்
காத்துநின் கதிதனிற் சேர்க்கும்
அன்னையே இந்தச் சிறியனும் அதனை
அடைந்திடச் செய்தரு ளாயே.

1

தந்தைதாய் காணு தழுதிடும் மகனைச்
சடுதியிற் சேர்த்திடு வார்போல்
எந்தைநீ ஓடி வந்தெனைத் தாவி
இருகரங் கொண்டுதான் சேர்த்து

மைந்தனே அஞ்சே லெனமுகந் துடைத்து
மனத்தினுட் குறையெலாம் தீர்த்து
பந்தமும் நீத்துப் பேரின்ப உருவாய்ப்
பரகெதி சேர்த்தரு ளாயே.

2.

கண்தனை ஈந்தும் பெற்றனர் மற்றும்
காயமோ டுயிர்தனை ஈந்தும்
பெண்தனை ஈந்தும் பெற்றனர் மற்றும்
பேரர சாட்சியு மீந்தார்
பண்தனை ஈந்தும் பெற்றனர் மற்றும்
பணம்பொருள் போகமும் ஈந்தார்
மண்தனை யேனும் ஈயஅன் பில்லா
மைந்தனைக் காத்தரு ளாயே.

3

சந்ததம் கனிந்த அன்பினால் உருகித்
தாளினைப் போற்றியும் தொழுது
சிந்தையும் ஏங்கி அழுதிடும் அன்பர்
சிந்தையுள் வேண்டிய தளித்தும்
பந்தமும் நீத்துப் பேரின்ப ஞானப்
பரநிலை சேர்த்தருள் கின்ற
எந்தையாம் நின்னை வருகவென் றழைத்தால்
இன்புடன் வந்தரு ளாயே.

4

ஒப்பிலா மணியே அற்புதச் செயலே
உலகெலாம் விளங்கிடும் ஒளியே
செப்பொண வடிவே ஆனந்த நிலையே
திருவருள் நிறைந்தமாக் கடலே
எப்பவும் அறியா அரும்பெரும் பொருளே
இறைவனே உலகெலாம் ஈன்ற
அப்பனே நின்னை வருகவென் றழைத்தால்
அன்புடன் வந்தரு ளாயே.

5

அனேத்தையும் நீத்த ஞானிகள் செழிக்க
 அருள்மழை பொழிகின்ற முகிலே
 நினைத்தவர் நினைத்த யாவையும் அளிக்க
 நின்றிடும் கற்பகத் தருவே
 கனத்திலும் துன்ப மற்றதா மின்பக்
 கதிதனிற் சேர்த்திடும் ஒளியே
 மனத்தினுள் நின்னை வருகவென் றழைத்தால்
 மகிழ்வுடன் வந்தரு ளாயே.

6

கடல்தனிற் பலவாம் நதியெலாம் வந்து
 கலந்துறும் தன்மையைப் போன்று
 தடமெனும் உலகிற் சமயங்கள் யாவும்
 சார்ந்துறும் நின்னையே உண்மைத்
 திடமுடன் எதுவோ நன்னறி வென்றிற்
 சேர்ந்துநின் றுய்ந்திடா வீணில்
 அடவியில் விலங்காய் அலைந்துழன் றழியா
 தவனியைக் காத்தும்நீ அருளே.

7

அவனியிற் பலவாம் சமயமும் மொழியும்
 அனைத்துமொன் றுயிருந் தாலும்
 சிவமெனும் வடிவும் சைவமா நெறியும்
 செந்தமிழ் மொழியதும் முத்தி
 தவநிலை முடிவாம் மோனமா நிலையும்
 சகத்தினில் ஆதியும் உயர்வால்
 எவர்களும் இதனை அழிக்கினும் அழியா
 தென்றும்நீ விளங்கிட அருளே.

8

தேகமும் உயிரும் கருவியும் குணமும்
 சிந்தையும் அறிவும் மூவாசை
 போகமும் சுகமும் இன்புடன் துன்பம்
 புண்ணிய பாவங்களும் தவமும்;

மோகமும் இன்னும் எலாமுனக் கீந்தேன்
முதல்வனே இன்புடன் ஏற்றென்
தாகமாம் உன்றன் காட்சியும் செயலும்
சகமும்இன் புறவுநீ அருளே.

9

கருணையும் அன்பும் நீதியும் இல்லாச்
கடுங்கோல் ஆட்சியும் மற்றும்
மருவிடும் பஞ்ச பாவமாம் வழியும்
வஞ்சகம் தீமையும் புலையும்
பெருமைசே ருன்னை இலையெனும் நெறியும்
பேதமும் தரித்திர நிலையும்
தருணம்நீ இவைகள் யாவையும் நீத்துச்
சகந்தனை வாழவைத் தருளே.

10

அன்புடன் பத்தி ஞானமும் கல்வி
அறிவுடன் ஒழுக்கமும் நீதி
தென்புடன் பொறுமை அறமுடன் சத்தியம்
செல்வமும் ஒற்றுமை நிறைந்தே
உம்பரும் வியக்க இன்பமாய் உலகம்
உற்றிடச் செய்தருள் அற்றேல்
துன்புறும் உலகிற் சர்வமும் ஒழித்துச்
சுத்தமா வெளியதாய் அருளே.

11

உலகமும் மனிதத் தன்மைபெற் நிற்பாய்
ஒப்பிலா வாழ்ந்திட அற்றேல்
பலவித உயிரும் சர்வமும் ஒழித்துப்
பாலைமா வனமதாய்ச் செய்தால்
நலமிக ஆகும் யென்துயர் தீரும்
நாதநீ செய்தருள் இலையேல்
நிலமிசை வாழேன் பரவொளி தந்து
நிற்பதம் சேர்த்துநீ அருளே.

12

நின்னையே நினைந்து நினைந்துள முருகி
 நெஞ்சமும் கரைந்து தானதனுள்
 கன்னலுந் தேனாய்ப் பாலுடன் அமுதாய்க்
 கனியுமாய் ஊறியும் பெருகி
 உன்னத மாக நிறைந்துதா னின்றும்
 உளத்தூறும் சர்வமும் அற்றுத்
 தன்னையும் மீறிப் பேரின்ப உருவாய்த்
 தாண்டவஞ் செய்யவும் அருளே.

13

எந்தையே நின்னை மலருடன் பூசித்
 தேற்றியும் போற்றியும் பாடிச்
 சந்ததம் அன்பால் உருகியும் அழுதும்
 தவமுடன் தியானமு முற்றுப்
 பந்தமும் நீத்து நின்னையே நோக்கிப்
 பார்த்துப்பார்த் தேங்கியும் நின்று
 சிந்தையும் சலித்து வெறுத்தும்நிற் கின்றேன்
 தெரிசனம் தந்துநீ அருளே.

14

ஆசையாம் அளவில் காற்றினுள் துரும்பா
 யலைந்தலைந் துழன்றுதாம் வீணில்
 பாசமாம் பந்த முற்றுளம் வாடிப்
 பரதவித் தழிவுரு நீத்து
 நேசமும் நிற்பால் வைத்துநின் றுன்னால்
 நேர்ந்ததே போதுமென் நிற்பாய்
 பேசவும் ஒண்ணச் செல்வமே இதுவாய்ப்
 பெற்றுநான் வாழவும் அருளே.

15

வாயதும் ஊத்தை எலும்புதோல் தசையும்
 மலசலம் குருதிசேர் வடிவப்
 பேயதாம் கபடப் பெண்ணுறும் நாற்றப்
 பெரும்புணங் குழிதனில் வீழ்ந்து

நாயதும் பன்றி கடாவினைப் போன்று
நானிலத் தலைந்துழன் றயர்ந்து
காயமும் முதிர்ந்து பிணிகளால் வருந்திக்
கதியுங்கெட் டழிந்திடா தருளே.

16

பாவையின் கூத்தைப் போன்றதா மிந்தப்
பாருடன் பெண்களும் வாழ்வும்
ஆவலும் கொண்ட பொழுதிலே அதனை
அபலமும் துச்சமாய் நீங்காக்
கேவலம் இதனை இன்பமாய்ப் பற்றிக்
கிடந்துழன் ருன்மையு மற்று
ஏவலும் கொண்டு அடிமையா யலைந்து
இன்னலுற் றழிந்திடா தருளே.

17

பட்சிகள் தன்னைப் பற்றவே வேடன்
பருவலை வைத்துமுன் காண
இச்சைக்கு ஏற்ற பண்டமும் வைத்து
இனிதுடன் கொல்லுவான் போன்று
துச்சமா மாயை மாந்தரைப் பற்றச்
சூழ்வலைப் பெண்களின் குழியும்
உச்சமாப் பண்டம் கொங்கையும் வைத்தே
ஒழிப்பதில் வீழ்ந்திடா தருளே.

18

அப்பனே உன்றன் காட்சியைக் காண
அழுதுநீர் சொரிந்தளன் கண்கள்
ஒப்பிலா உன்றன் காட்சியைக் கண்டும்
ஒழுகவே ஆனந்தக் கண்ணீர்
செப்பொணு இன்ப வடிவமுற் றுடத்
திட்டியும் பழித்தெனை நகைத்த
இப்புவி மாந்தர் வியந்தெனைப் போற்ற
இன்புடன் காட்சிதந் தருளே.

19

சுகத்தினை வாயாற் சுருதியாற் சமத்தாற்
 சண்டையும் பலத்தினாற் றிருத்த
 அகத்தினிற் கொள்ளேன் கொள்ளினும் பூர்த்தி
 அடைந்துமென் குறையதும் தீரா
 மகத்துறும் உன்றன் அரும்பெரும் செயலை
 மகிழ்வுடன் அடைந்து நானிகரில்
 இகத்தினை முழுதும் திருத்தியே இன்பாய்
 என்குறை தீர்க்கவும் அருளே.

20

அரியதாம் உன்றன் அரும்பெரும் செயலை
 அடைந்துநான் நிகரிலா உலகில்
 சரீரமும் ஆன்ம சுகத்தினுக் குற்ற
 சர்வமும் நிறுவியே யெங்கும்
 பரிவுடன் இதற்கு விரோதமாய் உற்ற
 பாழுறும் யாவையும் ஒழித்து
 உரியதாம் இன்ப நிலைமையில் வைத்தென்
 உளத்தினுட் குறைதீர்க்க அருளே.

21

சும்மாரில் லாது காற்றென ஓடிச்
 சுழன்றுதுன் புறச்செயு மனமும்
 வெம்மாயை மற்றும் ஆசைமூன் றுடனே
 மேதினிப் பழக்கவா சனையும்
 அம்மாயிவ் வனைத்தும் மாற்றியே சும்மா
 அமர்வதோ அரிதினு மரிதாம்
 பெம்மானீ கருணை வைத்திதை மாற்றிப்
 பேரின்ப நிட்டைசோத் தருளே.

22

உற்றஇத் தேகம் அழிவதே ஆயின்
 ஒழிந்திடா நிற்கவோ வழியும்
 கற்றுநா னிருந்தும் விரும்பிலேன் செல்லக்
 கைக்கொண்டு செல்லலா மென்றால்

பற்றுறும் பாழும் மனமுழு வாசைப்
 பாருடன் தேகமும் தடையாம்
 அற்றுநா னிற்க அருளுவா யிலையேல்
 அத்துவித முத்திசேர்த் தருளே.

23

சுகத்தினிற் சீவர் துயரமும் ஆற்றேன்
 சார்ந்திடா வாழலா மென்றால்
 அகத்தினிற் கருணை பெருகியே நீங்கா
 தாழ்ந்திடச் செய்குதென் செய்வேன்
 மகத்துறும் எந்தாய் உயிரெலாம் இன்பாய்
 வைத்தருள் இல்லையேல் இந்த
 செகத்துடன் யாதும் அற்றமா நிலையிற்
 சிறியனன் சேரவைத் தருளே.

24

எந்நாள் பதிகம்

அற்பமா மிந்த உலகமும் வாழ்வும்
 ஆசை மூன்றுடன் சுகபோகம்
 கற்பனை யென்றே சர்வமும் நீத்துக்
 காலினால் எத்தியும் உமிழ்ந்தும்
 தற்பரா னந்த ஞானமா வழியைச்
 சற்குரு வாலறிந் துற்றுச்
 சிற்பரா னந்தப் பேரின்ப முற்றுத்
 திருநடம் புரிவதெந் நாளே.

1

தேவரும் முனிவர் மாந்தரும் மற்றும்
 செகத்துறும் உயிரெலாம் கொள்ளும்
 ஆவலும் பெண்கள் போகமும் வாழ்வும்
 அரியதும் இன்பமும் வலிதாம்

மேவியே உண்மை உணர்வினால் நோக்கில்
வெட்கமும் துன்பமும் வெறுப்பாம்
கேவலம் மிகவாம் வெல்லவும் எளிதாம்
கிட்டிடா உமிழ்வதெந் நாளே.

2

மனைவியும் மைந்தர் தந்தைதாய் சுற்றம்
மண்பொனும் போகமும் வாழ்வும்
கனவுறும் காட்சி யென்னவே நேரிற்
கண்டுபின் கொண்டலைத் தழிதல்
வினையதின் செயலோ மாயையின் வலியோ
மேதினிப் பழக்க வாசனையோ
மனமதின் தொழிலோ அறிந்திலே னிதனை
மாற்றியின் புறுவதெந் நாளே.

3

வாக்கினைப் பேசா மௌனமும் பெற்று
மனதிலுன் தியானமும் உற்று
நோக்கியே நின்றும் மனமுடன் காயம்
நோய்ந்துதா னிறந்துமற் றெல்லாம்
போக்கியே யாவும் மாமோன நிலையுட்
பொருந்தியே அமுதினை உண்டு
தூக்கிடும் இன்ப அரும்பெருந் துயிலிற்
சுகமுடன் வாழ்வதெந் நாளே.

4

பேசாது சும்மா இருமௌனக் கூறும்
பேச்சினைக் கேட்டதே சுகமாம்
வாசானு சார மற்றுநின் றதனை
வாய்த்தவர் பெருமையும் சுகமும்
பாசானு சார முற்றவர் அறியார்
பற்றிலா அறிஞரே அறிவார்
நேசானு சார மற்றுநின் றதனை
நேர்ந்துநான் வாழ்வதெந் நாளே.

5

நின்னையே நினைந்து இடையருத் தியானத்
 திருந்துளம் அற்றெலாம் நீத்து
 யென்னையு மறந்து இராப்பக லற்ற
 இன்பமா வெளியுள்நீ நானாய்
 உன்னத மாக வொழிகிடும் அமிர்தம்
 உண்டும் நானுறங்கியே சுகமாய்
 பின்னமில் லாயிம் மாமோன நிலையுட்
 பிரிவுரு வாழ்வதெந் நாளே.

6

சும்மா யிருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று
 சருதியும் பெரியரும் சொன்னார்
 இம்மா நிலத்தும் மற்றெலா உலகும்
 இதைவிடச் சுகமொன்று மிலையால்
 அம்மாநா னிதனைக் கேட்டது மகிழ்ந்தேன்
 அடைவதோ அரிதினு மரிதாம்
 வெம்மாயை யற்றுச் சர்வமும் நீத்து
 மேவிநான் வாழ்வதெந் நாளே.

7

உரியதாம் அன்பும் தவமுநற் கருமம்
 உற்றுநின் றவையெலா நழுவி
 பெரியதாம் ஞான வழிதனை உற்றுப்
 பெற்றதன் நிலையில்மா வெளியுள்
 துரியமும் துரியா அதீதமும் கடந்த
 சுகாதீத நிலையுள்நீ நானாய்
 அரியதாம் முத்தி சொரூபமாய்ச் சும்மா
 அமர்ந்துநான் வாழ்வதெந் நாளே.

8

ஆசையாம் மூன்றும் மனதுடன் உடலுக்
 கடிமையாய் விலங்கதும் பிணித்துப்
 பாசமாம் பந்தச் சிறைதனிற் பூட்டிப்
 பாழிருள் மாயையுட் கிடந்துன்

நேசமும் வைத்துன் னருளெனும் பலத்தால்
 நிர்த்தாளி படஉதைத் தகன்று
 தேசத்தில் நிகரில் சிங்கமும் ஒப்பத்
 திரிந்திடப் பெறுவதெந் நாளே.

9

கருணையும் அன்பும் இன்பமும் கனிந்து
 கசிந்தொழு கிடும்அருட் கனியே
 அருமையாம் நல்ல அறிவுட்பே றறிவே
 அதிலுறும் ஆனந்த சுகமே
 பெருமையாம் ஞான முடிவதாம் மோனப்
 பேரின்ப நிலையுறும் கதியே
 ஒருமையும் இன்றி அலைந்திடும் சிறியேன்
 உகந்துணைப் பெறுவதெந் நாளே.

10

வழக்கிடும் பெறுவேன்

அன்பர்கள் என்றூற் றேடிவந் தருள்வாய்
 அவையிலா மைந்தனா யினதால்
 இன்புடன் வந்தும் காட்சிதந் தருளா
 திருந்தையோ யென்னவோ அறியேன்
 துன்புடன் அழுதும் வாடினேன் ஆற்றேன்
 சுதனும்யான் பருவமு முற்றேன்
 தென்புடன் நின்னை வழக்கிடும் பெறுவேன்
 தெரிந்துநீ வந்தருள் வாயே.

1

அந்தமாய் மேரு வில்லுமால் கணையாய்
 அயன்விடும் மாரதம் தகர்ந்து
 விந்தையாய்ச் சிரித்துப் புறந்தனை யெரித்தும்
 விடந்தனை உண்டும் நீதேவர்

சிந்தையும் மகிழ்க் காத்தருட் செய்த
 சிவமெனும் எந்தையே இந்த
 மைந்தனும் மகிழ்ந்து துன்பமற் றுய்ய
 வந்தருட் செய்வதும் அரிதோ.

2

கருணையே நிறைந்த உருவமே யெவரும்
 காண்பதற். கரியவான் பொருளே
 பெருமைசே ருமையை ஒருபுறம் வைத்த
 பேரருட் செல்வனே மிக்க
 ஒருமைசே ருள்ளத் தமர்ந்திடும் நிலையே
 ஒப்பிலா ஆனந்த வடிவே
 திருவரை யதனில் அமர்ந்தருள் செய்யும்
 செழுஞ்சுடர் மூர்த்தியாஞ் சிவமே.

3

பெருவரை மகளும் வெறுவமா கைலை
 பெயர்த்தவல் லசுரனைத் தாக்கி
 அருமறை அதனின் பாடலைக் கேட்டுன்
 னகமகிழ்ந் தருளியும் விடுத்தாய்
 திருவுறை மாலும் வேதனும் பாடச்
 சிந்தையு மகிழ்ந்தருள் செய்தாய்
 மருளுறை மைந்தன் பாடிடும் பாடல்
 மகிழ்வுடன் கேட்டரு ளாயே.

4

அப்பரும் சுந்தர் ஞானசம் பந்தர்
 அருள்மணி வாசகர் மூலர்
 ஒப்பரும் சங்கர் பட்டினத் தடிகள்
 உயர்தாயு மானவர் மற்றும்
 செப்பரும் ராமலிங்கரும் பாடத்
 திருச்செவி யுற்றருட் செய்தாய்
 தப்பிதம் இருப்பின் பொருளிலா தாயின்
 தமிழனேன் பாடல்கேட் டருளே.

5

கலைமகள் திருவும் அயனுமால் தேவர்
காண்பதற் கரியதோர் பொருள்நீ
மலைமகள் வடிவில் ஒருபுறம் சார்ந்து
மகிழ்வுடன் சிவமுமாய் நின்று
விலைமகள் செய்த பொன்னுறும் வடிவில்
மேவிநின் றருளியு மற்றும்
சிலையதின் வடிவிற சார்ந்துநின் றன்பர்
தெரிசிக்க நின்றதும் என்னே.

6

தேவரும் அயனும் மாலுடன் அசுரர்
சேர்ந்துபாற் கடலமு துண்ண
ஆவலும் கொண்டு கடைந்தபோ தரவால்
அளவிலா தெழுந்தவல் விடத்தால்
யாவரும் பயந்து நின்றுணைப் போற்ற
அவையெலாம் உண்டுநீ காத்தாய்
கேவல முற்ற மாயையை நீத்துன்
கெதிதனிற் சேர்த்தரு ளாயே.

7

சிற்பர வெளியிற் பேரின்ப மயமாய்த்
தெரிவுரு விளங்கிடும் பரன்நீ
கற்பனை யுற்ற உலகினிற் றில்லை
கனகமா மன்றினுள் நின்று
நற்பதப் பொருளோ டயனுமால் பாட
நந்தியு மத்தளம் கொட்ட
அற்புத மாக நடித்தஅக் காட்சி
அன்புடன் எனக்கரு ளாயே.

8

அருளுடன் கருணை நிறைந்தமாக் கடலே
ஆனந்தக் கனியுறும் தருவே
மருளுடன் வினையை நீக்கிடும் ஒளியே
மட்டிலாப் பேரின்ப சுகமே

பெருகிடும் இன்ப உபசாந்த நிலையே
 பேரருட் செல்வமே அன்பால்
 உருகிடும் அன்பர் உளத்துறும் அமுதே
 உகந்துணைப் பெறவரு ளாயே.

9

என்னே சட்கம்

பொங்கிடும் கருணை வடிவமாய் நின்றும்
 புவனத்தில் அன்பரைக் காக்க
 கங்கணம் கட்டிக் கொண்டுதான் நின்றும்
 கருதியே தேடிவந் தருளும்
 திங்களும் கொன்றை அணிந்திடும் சிவனே
 செகத்தினிற் சீவர்கள் எல்லாம்
 மங்கள மாக வாழவைத் திந்த
 மைந்தனின் குறைதீர்க்கா தென்னே.

1

பரமனீ யெந்த உருவமும் இன்றிப்
 பாரெலாம் நிறைந்துதா னின்றும்
 அரனுமா யயனும் மாலுடன் பலவாய்
 அவரவர் விரும்பிடும் வடிவாய்
 தரணியிற் பலவாம் நெறியுற நின்றும்
 தன்கெதி சேர்ந்தருள் கின்ற
 சிரபரம் பொருளே மைந்தனான் விரும்பும்
 தெரிசனந் தந்திடா தென்னே.

2

கானகம் தன்னில் விசயனை அடுத்துக்
 கையுறும் வில்லடி பட்டாய்
 வாணிபக் கிழவி தனக்குறும் ஆளாய்
 மண்சுமந் தடியதும் பட்டாய்

நானிலம் தன்னில் சாக்கியர் தன்னால்
நாட்பல கல்லடி பட்டாய்
தேனும் மலையில் அன்புரு வேடன்
செறுப்புக்கால் மிதிபட்ட தென்னே.

3

சுந்தரர் தனக்குத் தூதனாய் அலைந்தும்
தொல்சபைப் புலவனாய் வந்தாய்
விந்தையாய் விறகு விற்றுநீ திரிந்தும்
வீதியில் வளையல்விற் றலைந்தாய்
அந்தமாய்க் கபட துறவியாய்த் திரிந்தும்
அவனியில் இனும்பல செய்தாய்
மைந்தனான் காண உலகிலோர் வடிவாய்
வந்தெனக் கருள்செயா தென்னே.

4

தரணியிற் பெண்கள் பைத்திய முற்றே
தடியடி உடலுயிர்ப் பயமுற்
சிரமமும் நாணம் யாவையும் விட்டுச்
சென்றலை குவர்மாந்த ரென்றால்
பரமனீ அன்பர் பிரமையு முற்றே
பாடுடன் தடியடித் துயரும்
தரமதும் நாணம் அற்றுநீ ஆளாய்ச்
சகந்தனில் அலைந்ததும் என்னே.

5

மேருறும் அரசன் மகளெனும் உமையை
விலகிடாப் பாகத்திற் கொண்டாய்
காருறும் மாலை விடையதாய்க் கொண்டும்
கங்கையாம் நதிதனைக் கொண்டாய்
சீருறும் கைலை பதியெனக் கொண்டும்
திருவருள் செல்வமாய்க் கொண்டோய்
பாருறும் பிறவி யுற்றுளம் வாடும்
பாலனைக் கொண்டிலா தென்னே.

6

பெரியரின் ஷட்கம்

துன்புறும் சீவர் எவ்வுயி ராயின்
 துரிதமாய்த் தனக்குறும் துன்பாய்
 அன்புறும் வடிவாய் நின்றதை மாற்ற
 ஆனதைச் செய்ததைத் தீர்த்து
 இன்புறும் மாந்தர் எத்தவ ராயின்
 இகத்தினுள் உயிரெலாம் பணியும்
 உம்பரும் போற்றும் ஈசனும் மகிழும்
 உலகினிற் பெரியராம் இவரே.

1

இந்தமா நிலத்திற் சீவர்கள் தமக்கு
 இயற்றிடும் தீங்கினை யெல்லாம்
 அந்தகன் வெறியன் குழந்தையும் பித்தன்
 அறிவிலாச் செய்ததாய் மற்றும்
 முந்தையின் வினையின் பயனென்றும் கருதி
 முனிவுடன் தீங்கதும் புரியா
 சிந்தையும் மகிழ்ந்து நலமவர்க் கீவோர்
 செகத்தினுட் பெரியராம் இவரே.

2

பொறுமையாம் சாந்த நிலைதனைப் பெற்றோர்
 பொருந்திடும் சுகமுமென் சொல்வேன்
 அருமையின் அருமை இந்நிலை யாகும்
 அவனியிற் றவநிலை முடிவாம்
 பெருமைசே ரிந்தப் பொறுமையைப் பெற்றோர்
 பெறுவதற் கரிதெலாம் பெறுவார்
 மருள்நிறை உலகில் அருள்நிறைக் கடல்போல்
 மானிலப் பெரியராம் இவரே.

3

கொலையுறும் தொழிலை அற்றுநின் றெவரும்
 கொல்லவும் சகித்திடா தவரும்
 புலையுறும் உணவைக் கொண்டிலா தவரும்
 பொய்மையே கூறிடா தவரும்

விலையுறும் பெண்ணும் மறுமனைப் பெண்ணை
 விரும்பிடா தவர்களும் முத்தி
 நிலையுறும் வழியைத் தள்ளிடா தவரும்
 நிலமிசைப் பெரியராம் இவரே.

4

அகத்துட்பே ராசை இன்றியே தமக்கு
 அடுத்ததே திருப்தியாய்க் கொள்வோர்
 இகத்தினுள் மற்றோர் செல்வமும் கண்டு
 இச்சையும் பொருமையும் கொள்ளார்
 செகத்துயிர் எதற்கும் தீங்கினைப் புரியார்
 திருடுடன் மோசமும் செய்யார்
 பகைத்திடின் முன்செய் நன்றியைப் புரிவார்
 பாரினிற் பெரியராம் இவரே.

5

பத்தியும் அன்பாய்த் தருமஞ்செய் பவரும்
 பகட்டிலா அடக்கமுற் றவரும்
 சத்திய நெறியைக் கடந்திலா தவரும்
 தானெனும் அகந்தையற் றவரும்
 புத்தியிற் சிறந்த வழியிற்செல் பவரும்
 புறமதும் கூறிடா தவரும்
 சித்தமா முளத்துள் வஞ்சமற் றவரும்
 செகத்தினிற் பெரியராம் இவரே.

6

நலமுறும் ஷட்கம்

நல்வழி தன்னிற் சென்றிலா ரேனும்
 நடப்பவர் தமைப்புகழ் வோரும்
 செல்வமு முற்று ஈய்ந்திலா ரேனும்
 செய்பவர் தமைப்புகழ் வோரும்
 கல்வியு மில்லா மூடர்க ளாயின்
 கற்றவர் தமைப்புகழ் வோரும்
 சொல்வித மில்லாத் துயருற்றுந் துறவாத்
 துறவியைப் புகழ்வரும் நலரே.

1

நொடவனாய் இருந்தும் ஏறுவன் றன்னை
 நோக்கியே கரத்தினால் தூக்கி
 திடமதும் கூறி மேலுறச் செய்து
 சேர்ந்தவன் கனிதனைப் பறித்து
 இடமதில் வரவும் தானும் உண் பான்போல்
 இன்பமெய்ஞ் ஞானமா வழியில்
 நடப்பவர் தமக்கு உதவிசெய் வோர்கள்
 ஞானமா நிலைபெறு வாரே.

2

பஞ்சமா பாவச் செயலுடன் துஷ்டப்
 பாவியாய் நிலவிஇவ் வுலகர்
 அஞ்சவே நிற்போ னுயினும் உண்மை
 அன்பர்கள் நேசமோ அறமோ
 நஞ்சமு முண்ட ஈசனின் அன்போ
 நற்சங்கக் கேள்வியோ உறவோ
 கொஞ்சமு மிருப்பின் திடீரென ஒருகாற்
 கொள்ளுவன் ஞானமா நிலையே.

3

ஆழியின் நடுவிற் சுகமுடன் வாழ
 அமர்ந்திடில் அலைகளாற் றுயராம்
 கீழுறின் வாய்வால் முதலைமீன் பாம்பாற்
 கேடுடன் துயரமே நிலைபோற்
 பாழுறும் குடும்ப ஆழியிற் சேர்ந்து
 பற்றுருச் சுகமுடன் நிலையில்
 வாழலாம் என்ப தரிதினு மரிதாம்
 வாழ்பவர் மிகப்பெரி யாரே.

4

பந்தமும் ஆசை முன்றுடன் மாயைப்
 பவவினை நீக்கவும் பாழும்
 சிந்தையும் தூய்மை உறவும்மெஞ் ஞானம்
 சேர்ந்துமா நிலைதனைப் பெறவும்

சந்ததம் இன்பாய் வாழ்ந்தும்பே ரின்பச்
சாஸ்வித முத்தியும் சேர
அந்தமும் உரித்தாம் பொருத்தமாம் யாதும்
அற்றமெய்த் துறவெனும் நிலையே.

5

சுகத்தினில் யாதும் அற்றமெய்த் துறவைச்
சார்வதே உயர்விலும் உயர்வாம்
அகத்தினுள் ஆசை வைத்துமேல் வேடம்
அணிந்துபின் பற்றினின் றலைதல்
இகத்தினும் பரத்தில் இகழ்வினும் இகழ்வாம்
இதனிலும் நன்மனை வியுடன்
மகத்துறும் அன்பும் அறமும்நல் லொழுக்கம்
வாய்த்துமில் வாழுதல் நலனே.

6

ஞானிகளின் தொண்டு

அன்பராம் உண்மை அடியவர் தமக்கும்
அரிய மெஞ் ஞானிகள் தமக்கும்
இன்புடன் உணவும் ஆடையும் அளித்து
ஏவல்செய் தடிதொழும் பெரியோர்
தென்புடன் அவர்கள் செய்யுமா புண்யம்
சேரவே பெற்றெலாம் பெறுவார்
துன்புடன் வினையும் அற்றும்பே ரின்பச்
சுகமுடன் பதமுறு வாரே.

1

ஆசையாம் மூன்றும் சர்வமு மற்ற
ஆனந்த ஞானியும் அன்பர்
நேசமும் பணியும் பூசையும் நோக்கும்
நிகழ்த்திடும் வாக்யமும் கிருபை
பேசவும் ஒண்ணுப் பேறுடன் அமுதாம்
பெற்றவர் எவர்களா யிருப்பின்
ஈசனும் மகிழ்ந்து வேண்டிய தளித்தும்
இனிதுடன் கதியுந்தந் திடுமே.

2

இன்புறும் தேவர் மூவரும் தேடி
 இகத்தில் மெஞ்ஞானிகள் தம்மை
 அன்புறும் வடிவாய்ப் பணிந்தெலா மளித்தும்
 அரும்பணி செய்குவ ரென்றால்
 துன்புறும் மாந்தர் செய்வதும் பெரிதோ
 துன்பமும் வினைகளும் உண்டோ
 தென்புறும் ஞான நிலையுடன் கெதியும்
 சேர்ந்திடும் இவர்களுக் கினிதே,

3

சகமதில் யாவும் அற்றுமா நிலையைச்
 சார்ந்தமெஞ் ஞானியாம் பெரியோர்
 இகமதில் எதினும் விருப்புடன் வெறுப்பும்
 இன்பமும் துன்பமும் கொள்ளார்
 செகமதில் மாந்தர் திட்டினும் அடிக்கின்
 றிருவடி பூசித்துப் போற்றின்
 அகமதில் முனிவும் இன்பமும் கொள்ளார்
 அனைத்துமொன் றெனக்கொள் வாரே.

4

மனத்தினுட் பேதம் துவேஷமும் கொள்ளார்
 மானாபி மானமும் பாரார்
 சினத்தையும் பயமும் கொண்டிலார் நல்லோர்
 தீயவர் களைஒன்றாய்க் கொள்வார்
 தனத்தையும் ஓட்டைச் சமமெனக் காண்பார்
 சகத்துயிர் ஒன்றெனக் கொள்வார்
 அனைத்தையும் கடவுள் வடிவமாய்க் காண்பார்
 ஆனந்த ஞானிகள் தாமே.

5

காலமாம் மூன்றும் கருதியே காண்பார்
 காண்கினும் மாந்தருக் குரையார்
 ஞாலமாம் உலகிற் கருநலம் புரிவார்
 யாவரும் அறிந்திலாப் புரிவார்

பாலரும் பித்தர் ஊமையர் போன்றும்
பாமரர் மாந்தர்போன் றிருப்பார்
கோலமும் குணமும் கொள்கையும் மதிக்கக்
கொண்டிலா வாழ்வாரு னிகளே.

6

எந்தையாம் சிவம்

எந்தையாம் சிவமே மைந்தனான் சிறியேன்
இகத்துறும் துயரெலாம் கண்டு
அந்தமாய் வந்துன் காட்சிதந் தருளி
ஆனந்தம் தருவையோ அற்றேல்
மைந்தனம் என்னை அலைந்துளம் வாடி
மடங்கவிட் டிடுவையோ என்றென்
சிந்தையும் வாடி யேங்கியு மேங்கிச்
சிதறுதென் செய்திடு வேனே.

1

கருவிரை அதனை யொழித்துமா இன்பக்
கதிதரும் போதனே மிக்க
பெருவரை மகளாம் உமையுறும் பாகா
பித்தனே நீறுறும் பரனே
திருவரை அதனில் அமர்ந்தருள் சிவனே
செங்கண்மால் விடையனே துணையும்
ஒருவரை அறியேன் நின்னையே கண்டேன்
உனைவிடேன் வந்தருள் வாயே.

2

இன்பமும் நன்மை யுறும்வழி கூறில்
ஏற்றிடாத் தள்ளியும் இகழ்வார்
துன்பமும் தீமை யுறும்வழி கூறிற்
ரெடாந்ததைப் பற்றியும் புகழ்வார்
தென்புடன் தீய வினைகளைச் செய்வார்
சிறியதும் நல்வினை செய்யார்
அன்பினால் உலகர் அந்தகத் தன்மை
ஆற்றிலேன் என்செய்கு வேனே.

3

மெய்யதாம் உண்மை ஞானிகள் தம்மை
 விரும்பிடாத் தூசித்து மிகழ்வார்
 பொய்யதாம் கபட ஞானிகள் தம்மைப்
 போற்றியும் பணம்பொருள் ஈய்வார்
 உய்யவே நல்ல வினையுறும் அறிஞர்
 ஒருசிலர் உணர்ந்துதான் பணிவார்
 அய்யகோ உலகர் அந்தகத் தன்மை
 ஆற்றிலேன் என்செய்கு வேனே.

4

உத்தம மான மாந்தர்கள் தமையும்
 உயர்பர ஞானிகள் தமையும்
 பித்தனும் பேயன் சோம்பனும் என்றே
 பேசியும் இடர்தனைப் புரிவார்
 வித்தையும் வேடம் தொழில்கள்கொண் டவரும்
 மிகப்பெரும் தீயவர் தமையும்
 சித்தனும் ஞானி யோகியும் நலராய்ச்
 செப்பியும் போற்றிடு வாரே.

5

அந்தமும் ஆதி அற்றதா யென்றும்
 அனாதியாய் நின்றிடும் பொருளே
 பந்தமும் அற்ற ஞானிகள் கண்டு
 பற்றிடும் ஆனந்தப் பேறே
 சந்ததம் போற்றி உருகுமெய் யன்பர்
 சார்ந்திடும் செல்வமே நித்தம்
 சிந்தையும் உருகி அழுபவர் காணத்
 தெரிசனம் தந்தருள் இனிதே.

6

ஈசனே யெங்கள் இறைவனே யெங்கும்
 ஏகனே அனேகனே அன்பர்
 நேசனே இன்ப வடிவனே வெளியுள்
 நிர்த்தனே முத்தனே வினையின்

நாசனே சுத்த போதனே உமையின்
 நாதனே வினோதனே கைலை
 வாசனே யென்றும் பாடுவோர் காண
 மகிழ்வுடன் வந்துநீ அருளே.

7

அரகரா சம்போ சங்கரா சிவனே
 அய்யனே மெய்யனே மேலாம்
 சிரபரா சர்வ சின்மயா வல்ல
 சித்தனே முத்தனே முதல்வா
 நிரபரா யாதும் அற்றவா அனாதி
 நிர்மலா நிர்க்குண சர்வா
 பரகரா இன்ப மங்களா வென்றே
 பாடுவோர் காணவந் தருளே.

8

சந்ததம் தேவர் அயனுமால் இந்திரன்
 தாளினைப் போற்றியும் பணிய
 அந்தமாய்க் கைலை வரைதனில் உமையோ
 டமர்ந்தருட் செய்கின்ற சிவனே
 சிந்தையுள் நின்னை இடையரு நினைந்து
 தியானிக்கும் பெரியவர் விரும்பி
 யெந்தையே வருகவென்றுனை நினைத்தால்
 இன்புடன் வந்தரு ளாயே.

9

சுகந்தனில் யாவும் அற்றுமா மோனம்
 சார்ந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் தமக்கும்
 அகந்தனில் நின்னை இடையரு நினைந்து
 அமர்ந்திடும் பெரியவர் தமக்கும்
 உகந்தமெய் யன்பாற் பாடுவோர் தமக்கும்
 உணவளித் தேவல்செய் அன்பர்
 செகந்தனில் நின்னை வருகவென் றழைத்தார்
 தெரிசனம் தந்தருள் இனிதே.

10

உற்றிடும் பசிக்குத் தேடியே அளிக்கும்
 ஒப்பிலா அன்பும்நல் லொழுக்கம்
 பெற்றநற் பெரியோர் எக்குலமாயின்
 பெரியவர் சிறியவ ரேனும்
 கற்றவ ராயின் கற்றிலா ரேனும்
 கடந்தயெம் மதத்தவ ராயின்
 நற்றவ ரென்றே கருதிநீ அவர்கள்
 நாடுமுன் காட்சிதந் தருளே.

11

பொய்யதார்

பொய்யதார் துறவுந் தவமுடன் ஒழுக்கம்
 போதமும் கொண்டுயே மாற்றி
 மெய்யதா யுலகம் போற்றியும் பணிய
 மேன்மையாய் வாழலா மென்றால்
 அய்யகோ இதனாற் பயனென்றும் காணேன்
 அத்தனும் கண்டெனை வெறுக்கும்
 பைய்யவே மனமும் பார்த்தெனைச் சிரித்துப்
 பரிகசித் திடுமென்செய் வேனே.

1

அந்தக உலக மாந்தரும் மற்றும்
 அனைத்துயிர் கண்டிடா மறைவாய்
 சந்ததம் நன்மை தீமைகள் பலவும்
 சகத்தினிற் செய்யலாம் ஆனால்
 சிந்தையும் ஈசன் அறிந்திலா எதுவும்
 செய்யவும் கூடுமோ மாந்தர்
 இந்தமா உண்மை அறிந்திலா மறைவாய்
 இயற்றுதற் கென்சொல்லு வேனே.

2

சுருதிகள் பலவும் மறையுடன் தர்க்கம்
 தோன்றிடும் பலவித மொழியும்
 கருதியே அனைத்தும் கற்றுநின் நெவரும்
 கலங்கவே பேசியும் செயித்து

பெருமையாய் நிற்கப் பெற்றிடும் வித்தை
 பேரின்ப முத்தியைத் தருமோ
 மருவியே கற்ற வழிநின்று முத்தி
 வாழ்வுரு அழிகுவர் வீணே. .

3

மெய்யதாம் துறவும் தவமுடன் ஒழுக்கம்
 மேவிமெஞ் ஞானமா நிலையை
 உய்யவே பற்றி நிற்கவே பாழும்
 உலகவர் உண்மையை அறியாப்
 பொய்யதா யிகழ்ந்தும் நகைத்தெனை வெறுத்தும்
 பொருந்திடாத் துயர் விளைவித்தார்
 அய்யகோ யெந்த நிலையுடன் இந்த
 அவனியில் வாழ்ந்திடு வேணே.

சகத்தவர் செய்யும் தீமையும் நிலையாற்
 சார்ந்தெனக் கவர்செயும் துயரால்
 அகத்தினுள் மிகவும் கோபமும் முற்றே
 அவர்களை ஆழ்ந்துநா னோக்கில்
 செகத்தினில் வெறியர் பித்தரும் குருடர்
 சிசுக்களின் தன்மையும் நிலைபோல்
 மகத்துறும் உணர்வா லறிந்துநான் மாற்றி
 மனத்தினுட் சாந்தியுற் றேனே.

5

அன்பினைப் பெருக்கில் உலகுயிர்த் துயரம்
 அறிந்துமென் னுளம்கசிந் துருகித்
 துன்பமே பெருகி வாட்டுதென் செய்வேன்
 சொல்லவும் மறிந்திலேன் சிறிதும்
 இன்பமே கானேன் மாற்றலா மென்றால்
 இதற்கொரு வழியது மறியேன்
 தென்புட னெந்த வழியினால் மாற்றிச்
 சிந்தையுள் ளின்புறு வேணே.

6

நின்செயல் ஷட்கம்

ஆசையும் மூன்றால் அலைந்துநான் நெளிந்து
 அவையெலாம் நீத்துமெய்த் துறவின்
 வேசமும் முற்று நினைப்பெற அலைந்தேன்
 மிக்கபே ரழகினிற் சிறந்த
 நாசமும் முற்ற பெண்களும் வலிய
 நாடியே வந்தெனைச் சார்ந்தும்
 நேசமும் இச்சை வைத்திடா மறுத்துன்
 னிலைதனுள் நிற்பதுன் செயலே.

1

விண்ணவர் முதலாய் யாவருக் கரிதாம்
 மேன்மைசேர் ஞானமா மணியை
 என்னிடம் இருந்து அபகரித் திடவே
 இணையிலா மாயையாம் கள்வன்
 பெண்ணுரு வாக வலியவந் தின்பாய்ப்
 பேசவும் மயங்கினு னின்றும்
 கண்ணெனும் உணர்வால் அறிந்துநான் தெளிந்து
 கலந்திடா மறுத்ததுன் செயலே.

2

அய்யகோ பாழும் பெண்களாற் பட்டு
 அழுத்துநான் தேறியே நீத்து
 உய்யவே துறவைக் கொண்டுநான் வந்தும்
 உகந்துறும் இடமெலாம் பெண்கள்
 பைய்யவே வலிய வந்தெனைச் சேரப்
 பகட்டுதல் என்சொல்வே னிதனை
 மெய்யெனக் கொள்ளா நீத்துநா னின்று
 வேடிக்கை பார்ப்பதுன் செயலே.

3

நேமமும் கொள்கை குணமுடன் வேடம்
 நீக்கியும் வாக்கினைப் பேசா
 ஊமையன் பித்தன் பேயனும் சோம்பன்
 உருவமாய் நிலவியும் மற்றும்

ஆமைபோல் ஐந்து இந்திரியம் கருவி
அடக்கியே இருந்துமிவ் வுலகப்
பாமர மாந்தர் பலஇடை யூர்கள்
படைத்ததைப் பொறுத்ததுன் செயலே. 4

ஓரிடம் இருப்பின் பற்றுறு மென்றே
ஊர்களில் மூன்றுநாள் தங்கி
வேறிடம் சென்றும் நாடுடன் நகரும்
மேவியே மலைவனம் முற்றும்
பாரினிற் தனியாய்த் திரிந்தும் வந்துறும்
பலஇடை யூர்களும் துயரால்
தேரிப்பின் னெல்லாம் சரியென்றே ரிடத்துச்
சேர்ந்துவாழ் வுற்றதுன் செயலே. 5

மடமுடன் நிலமும் பணம்பொருள் பொன்னும்
மதிப்புடன் பூசனை புகழும்
விடமுறும் பெண்கள் போகமும் சிறிதும்
விரும்பிடா வரினும்யான் மறுத்தும்
திடமுடன் வலிய வந்தெனை அணுகிச்
சேரவே பார்த்தும்யான் கொள்ளாத்
தடமெனும் உலகிற் சர்வமும் நீத்துத்
தனிமையாய் இருப்பதுன் செயலே. 6

மெய்த்துறவு

இல்லற முற்றுற் பொருளுடன் ஒழுக்கம்
இரக்கமும் அறமதும் வேண்டும்
நல்வழி நின்றுற் கஷ்டமும் நஷ்டம்
நாடிடும் பகையுடன் இகழ்வும்
பல்விதத் தீய வழிதனிற் சென்றுற்
பற்றிடும் பாவமும் வினையும்
சொல்வித மில்லா நிலையுடன் துயராம்
தூயமெய்த் துறவுறல் சுகமே. 1

அரியனோ யுற்றோன் பெருவழி நடந்தோன்
 அளவுருத் தரித்திர முற்றோன்
 பெரியபா டுற்றோன் ஆபத்திற் பட்டோன்
 பெரும்கடல் வீழ்ந்தவன் சுமையோன்
 உறுகின்ற பாடும் துயரமுப் பற்று
 உற்றிடும் இன்பமும் சுகம்போல
 வெறியபா முலகில் யானும்பட் டமுத்து
 மேவினேன் சுகஇன்ப நிலையே.

2

அந்தகோ யென்னுள் ஒப்பிலா இன்பம்
 அளவிலா நிறைந்துதா னின்றும்
 பந்தமா மாயை ஆசைமுன் றதனாற்
 பார்த்ததைப் பெற்றிடா அலைந்தேன்
 எந்தையி னருளாற் கண்டுநான் பெற்றேன்
 என்னென்று சொல்லுவே னதனை
 சந்ததம் இன்ப வடிவமாய் நின்றும்
 தாண்டவஞ் செய்யப்பெற் றேனே.

3

திருவருட்பதிகம்

(எண்சீர் விருத்தம்)

சிவமென்னும் தெள்ளமுதே தேனுடன்முகக் கனியே
 செங்கரும்பே கற்கண்டே தெவிட்டாநற் பாகே
 தவமென்னும் நன்னிலையே அந்நிலையின் பயனே
 தருவனமே இளங்காற்றே தண்ணுறுநன் னீரே
 அவமென்னும் வல்லிருளை அகற்றிடுமெஞ் ஞான
 அறிவேஅவ் வறிவிலுறும் ஆனந்த சுகமே
 பவமென்னும் அரும்பிணியைப் பறந்திடச்செய் மருந்தே
 பாலனுமென் பிணிநீத்துன் பரகெதிதந் தருளே. 1

அன்பினிலே தான்விளைந்த அமுதினுநல் லமுதே
 அகம்பழுத்தோ ரருந்துகின்ற அருள்ஞானக் கனியே
 இன்பினிலே தான்விளைந்த எல்லையில்மா சுகமே
 இச்சையற்றோ ருள்ளமதில் இலங்கிடும்பே ரொளியே

தென்பினிலே தான்விளைந்த செழிப்புறுந் செழிப்பே
 செகந்தனிலே பெருமையுறும்செம்பொன்னேமணியே
 துன்பினிலே தான்விளைந்த தொல்லுலகின் வடிவைச்
 சுதனுற்றே வாடுறேனின் சுகவுருத்தந் தருளே. 2

அருவமெனும் பரவெளியே அவ்வெளியுள் ளொளியே
 அரியயனும் தேவர்களும் அறியவொணு நின்ற
 பெருமைபெறும் அரும்பொருளே பேசாமா மோனப்
 பேரின்ப நிலைபெற்றோர் பெற்றிடும்நற் பேறே
 பொறுமையெனும் சாந்தநிலை பொருந்திடும்ப் பெரியோர்
 பொருந்துகின்ற மாசுகமே அச்சுகத்தின் பயனே
 பருவமுறும் மெய்ஞ்ஞானம் பழுத்துதிர்ந்த கணியே
 பாலனும்யான் பெற்றுண்ணப் பரிவுடன்வந் தருளே.

அருள்நிறைந்த செழுஞ்சுடரே ஆனந்தப் பொருளே
 அரியதெனும் பரசுகமே அதைப்பெறும்மா நிலையே
 பொருள்நிறைந்த அருமறையின் பொருள்முடிவாய் நின்ற
 போதாந்தப் பொருளேஅப் பொருள்முடிவாம் பேறே
 இருள்நிறைந்த குகையுற்றே இடர்ப்படுவான் போன்றும்
 இச்சிறியேன் உணர்வின்றி இச்சையிலே மாந்து
 மருள்நிறைந்த மனக்குகையுள் வயப்பட்டே அலைந்தேன்
 வகையறியேன் என்செய்வேன் மாவொளிதந் தருளே.

பந்தமுறும் பவமுற்றே பாலனுயான் வாடிப்
 பரதவிக்கும் பாட்டையெலாம் பார்த்திருந்தும் வந்தே
 எந்தையுநீ அருட்செய்யா திருப்பதுவும் முறையோ
 இதுதகுமோ உனக்கழகோ இதுதர்மந் தானே
 சிந்தையதும் இரங்கலையோ திருவுளச்சம் மதமோ
 சிறியனுயான் என்செய்வேனி னியாற்றேன் யெந்தாய்
 அந்தமுடன் நின்கருணை அளவில்லா முகில்சேர்ந்
 தருள்மழையைப் பொழிந்தின்பா யாடிடவைத் தருளே.

சகத்திலுறும் இயல்பெனவே தமிழனுற்ற தேகம்
 சவமெனவே தானிறந்தும் சகத்தவர்கள் கொண்டே
 இகத்திலுறும் பிரிதிவுக்கோ யெரிதனக்கோ அழியா
 தித்தேகம் பிரியாமல் எனைவைத்தும் சுகமாய்
 மகத்திலுறும் நின்வடிவாம் பரவொளியைத் தந்தும்
 மைந்தனுயான் அதிற்கலந்திம் மானிலத்தோர்காண
 செகத்திலுறும் பிறவிஇனிச் சேரானின் முத்தி
 சேர்ந்திடவே எந்தையேனின் றிருவுளம்வைத் தருளே.

மண்ணுலகிற் பல்லுயிரில் ஒருயிராய் யானும்
 வந்துதித்தே தான்வளர்ந்தும் பருவமுற்றே பாழும்
 பெண்ணுடனும் பொன்பொருளை இன்பமெனத் தேடிப்
 பெற்றேயா னுற்றலைந்தும் துன்பமுற்றும் வாடி
 கண்ணிருந்தும் குருடனைப்போல் உணர்விருந்தும்வீணய்க்
 கடைகெட்டுத் தானழியாத் தேரியும் நானுய்ய
 விண்ணவரும் மாலயனும் முனிவர்களும் தேடும்
 மெய்ப்பொருளே நினைத்தேடிச் சேர்ந்துறச் செய்தருளே.

தொல்லையுடன் மலஞ்சலமும் எலும்புதசை உதிரம்
 தோல்நரம்பும் நாற்றமுறும் உடல்தனையா னுற்று
 அல்லுடனும் பகலதிலும் இதைவளர்த்தும் காக்க
 அளவில்லா பெரும்துயரோ டரும்பிணியாற் றுயரும்
 வெல்லுதற்கோ அரியமு வாசையினாற் றுயரும்
 மேதினியோர் துயரமுயான் ஆற்றுகிலே னெந்தாய்
 சொல்லுதற்கும் காண்பதற்கும் அரியபரஞ் சோதி
 தொல்லுலகிற் பவம்நீத்துன் சுககதிதந் தருளே. 8

பொங்கரவும் திருநீறும் கொன்றையும்நன் மணியும்
 புலியுடையும் கரியுரியின் போர்வையுற்றுந் தூய
 கங்கையும்வில் வறுகுமதி செஞ்சடைமேல் வைத்தும்
 கரந்தனிலே சூலமுடன் மான்மழவும் கொண்டே

மங்களமும் இன்பமுடன் சாந்தநிறை வடிவாய்
 மாவரைமேல் உமையுடனே யெழுந்தருளிச் செய்யும்
 சங்கரனே தற்பரனே பரசிவமே யெந்தாய்த்
 தமிழனும்யான் தெரிசிக்கத் தரிசனம்தந் தருளே. 9

அருள்ஞானம் பழுத்தொழுகும் அற்புதமாத் தருவே
 அகம்பழுத்த ஞானிகள்கண் டருந்திடுந் கணியே
 மருள்ஞானம் தனைநீத்து இன்பநிலை சேர்க்கும்
 மாசற்ற பேரொளியே வான்பொருளே ரூபப்
 பொருள்ஞான நிலையுடனே மனம்வாக்கு மற்ற
 போதாந்த நிலையதுவாம் யாதுமற்றே நிற்கும்
 பெருமோன மாநிலையுள் எனைச்சேர்த்தே யென்றும்
 பேரின்ப நித்திரையுட் பிரிவறவைத் தருளே. 10

போற்றித் திருப்பதிகம்

(அறுசீர் விருத்தம்)

சிவமெனும் யென்தாய்போற்றிச் சின்மயப்பொருளேபோற்றி
 தவமுறும் இறைவா போற்றிச் சச்சிதா னந்தா போற்றி
 அவமறும் ஒளியே போற்றி ஆனந்த வடிவே போற்றி
 பவமறும் மருந்தே போற்றிப் பரமனே போற்றி போற்றி. 1

சங்கரா சர்வா போற்றிச் சகத்திரா யேகா போற்றி
 பொங்கரா வணிந்தோய் போற்றிப் புனிதனே அனாதிபோற்றி
 மங்களா அமிர்தா போற்றி மான்மழக் கையா போற்றி
 கங்கைசேர் சடையாய் போற்றிக் கர்த்தனே போற்றிபோற்றி

தந்தையும் தாயே போற்றிச் சகமெலாம் ஈன்றோய் போற்றி
 சிந்தையும் உணர்வே போற்றித் தேகமும் உயிரே போற்றி
 அந்தமும் இன்பே போற்றி அன்புடன் அறமே போற்றி
 பந்தமும் நீக்கும் ஞானப் பரிதியே போற்றி போற்றி. 3

விண்ணுடன் ஐந்தே போற்றி மேவிடும் சுகமே போற்றி
எண்ணுடன் எழுத்தே போற்றி இரவியு மதியே போற்றி
கண்ணுடன் மணியே போற்றிக் காட்சியும் ஒளியேபோற்றி
பண்ணுடன் பொருளேபோற்றிப் பரசிவா போற்றி போற்றி

சுத்தமா வெளியேபோற்றிச் சொற்பதம் கடந்தோய்போற்றி
நித்தியா னந்தா போற்றி நிர்க்குண நமலா போற்றி
வித்தியா தரனே போற்றி விளங்குமெய்ப் பொருளேபோற்றி
முத்தியா மமிர்த ரூப முத்தனே போற்றி போற்றி. 5

ஈசனே போற்றி உண்மை இறைவனே போற்றி அன்பர்
நேசனே போற்றி யென்றும் நிர்மலா போற்றிப் பாவ
நாசனே போற்றிச் சர்வ நாதனே போற்றிக் கைலை
வாசனே போற்றி யெல்லாம் வல்லவா போற்றி போற்றி. 6

முத்தனே போற்றித் தேவர் முதல்வனே போற்றி வல்ல
சித்தனே போற்றி ஞானச் செல்வனே போற்றி உண்மை
அத்தனே போற்றி யென்றும் ஆனந்தா போற்றிச் சர்வ
வித்தனே போற்றி மேலாம் விமலனே போற்றி போற்றி. 7

கர்த்தனே போற்றி முக்கண் கடவுளாய் நின்றோய்போற்றி
நிர்த்தனே போற்றி யெங்கும் நிறைந்தருள் பரனே போற்றி
பித்தனே போற்றி மிக்கப் பேரருள் வடிவே போற்றி
சுத்தனே போற்றி யொப்பில் சுந்தரா போற்றி போற்றி. 8

திங்களும் கொன்றைகுடித் திருஉ மைகொண்டோய்போற்றி
பங்கயத் தயனு மாலும் பணிந்திடும் பரனே போற்றி
மங்கிடா விளங்கி நிற்கும் மாபரஞ் சுடரே போற்றி
எங்கணும் நிறைந்து நின்ற யேகனே போற்றி போற்றி. 9

கற்பனே முதலா யாவும் கடந்துநின் றருள்வோய்போற்றி
அற்புதமாக நின்றும் ஐந்தொழில் செய்வோய் போற்றி
தற்பரஞ் சோதி யாகிச் சுகமெலாம் நிறைந்தோய் போற்றி
சிற்பர வெளியாய் நின்ற சிவாசிவா போற்றி போற்றி. 10

காண்ப தென்றோ

(எண்சீர் விருத்தம்)

அய்யகோ யென்துயர மொருபால் நிற்க
 அவனிபடுந் துயர்கண்டும் ஆற்றே னெந்தாய்
 செய்யவோ வகைஅறியேன் தன்மை யில்லேன்
 சிந்தைமிக வாடுகிறேன் வாட்டந் தீர
 மெய்யனே நினதுஅருட் சக்தி பெற்றும்
 மேதினியில் நிகரற் றுஞ்சீர் திருத்தி
 உய்யவே தக்கபெரு நிலையுள் சேர்த்தும்
 உலகெங்கும் இன்புருவாய்க் காண்ப தென்றோ. 1

கருணையுடன் நூற்செய்தும் பிரசங் கித்தும்
 காசினியிற் பலதரும நிலயம் செய்தும்
 பெருமையுடன் நெறிவகுத்தும் பல்பேர் சென்றார்
 பேருலகில் இவைகளினால் திருப்தி கொள்ளேன்
 திருவருளின் செயலதனைப் பெற்று மிந்தச்
 செகந்தனில் வேண்டுவன அனைத்தும் செய்தும்
 தருணமிதிற் பூரணமாய் அனுப வத்திற்
 சகமெங்கும் வைத்துயான் காண்ப தென்றோ. 2

தேகமுடன் ஆன்மசுகத் தோடு மிந்தச்
 செகமெங்கும் காணவெனக் காசை மெத்த
 தாகமுட னெந்தைநின் காட்சி கண்டும்
 தகைமைபெறும் நினதுஅருட் சக்தி பெற்றும்
 வேகமுடன் இருசுகத்திற் கேற்ற தெல்லாம்
 மேதினியில் நிலவித்தும் சீர் திருத்தி
 சோகமுடன் கவலையும் தீர இந்தத்
 தொல்லுலகை இன்புருவாய்க் காண்ப தென்றோ. 3

கார்காலம் பொழிகின்ற மழையைப் போன்றும்
 கம்மியே இடியுடனும் மின்னி யொங்கும்
 சீர்மேவும் நினது அருள் மழை பொழிந்தும்
 செகமெங்கும் அருள்வெள்ளம் பொங்கி நின்றும்

தார்மீதில் வாடிநிற்குஞ் சீவ ரெல்லாம்
 சார்ந்ததனுள் இன்புருவாய் ஆடி நிற்க
 பார்மீதில் யான்கொண்ட குறையும் நீங்கப்
 பார்த்துப்பார்த் தின்புருவம் படைப்ப தென்றோ. 4

பசுவின்பாற் சிறுபருப்புந் தேங்கின் பாலும்
 பழரசமும் கரும்பின்சார் தேனும் நெய்யும்
 கசிவுறும் கற்கண்டும் சீனி சேர்த்துக்
 காய்ச்சியே பருவமுடன் எடுத்த பாகின்
 ருசியதினும் அதிருசியாய் அமுதும் ஒப்பில்
 ருசிக்கின்ற பரமாம்நற் பாகே நின்னை
 பசியுடனும் ஆவலும் தீர வுண்டும்
 பாரினுக்கும் அளித்துண்ணப் பார்ப்ப தென்றோ. 5

கொல்லா நன்னெறி

கொல்லாநன் நெறியும் பிணப்புலால் உண்ணாக்
 கொள்கையை பெற்றநற் பெரியோர்
 கல்லாதா ரேனும் யாவரா யிருப்பின்
 கைகுவித் தேற்றுமெவ் வுலகும்
 பொல்லாயிக் கொலையும் பிணப்புலால் உண்போர்
 புலவர்மற் நெத்தவ ரேனும்
 அல்லாதா ரென்றே யாவரும் வெறுப்பர்
 அடவியிற் கொடும்விலங் கிவரே. 1

அகத்தினுட் சிறிதும் கருணையு மின்றி
 ஆருயிர் பதைத்திடக் கொல்வோர்
 இகத்தினுட் தோன்றி யழியும்பா முடம்பிற்
 கிரையெனப் புலால் தனை உண்போர்
 மகத்துறும் பெரியோர் தம்மையு மற்றும்
 வல்லுயிர் வருந்திடச் செய்வோர்
 செகத்தினுட் கொடிய விலங்கதாய் நின்றும்
 சேருவார் நரகினில் இவரே. 2

பேயதும் ஒருகால் எளியவர்க் கிரங்கிப்
 பெருந்தனக் குவியலைக் கொடுக்கும்
 நாயதும் உண்டு மீந்ததை அளிக்கும்
 நரகுணும் பன்றியும் ஈயும்
 சேயதும் மற்ற குழந்தைகட் கீயும்
 செல்வமுற் றரும்பசிக் கியார்
 வாயதும் விழியும் செவிகரம் உற்ற
 வலியகற் பதுமையாம் இவரே.

3

பத்தியும் அன்பும் கருணையும் தருமம்
 பல்லுயிர் வாஞ்சையு மொழுக்கம்
 சத்தியம் பொறுமை அன்பர்தம் நேசம்
 சார்ந்துபின் தீதெலாம் அற்ற
 உத்தமர் எவரோ அவர்களே மாந்தர்
 உயிர்களும் ஈசனும் விரும்பும்
 வித்தையும் செல்வம் பெற்றவர் மற்றோர்
 விலங்கென எமன்விரும் புவரே.

4

உண்மை விளக்கம்

ஆதியெனும் பரம்பொருளும் பலஅல்ல உலகீர்
 அனைத்துலகும் மதங்கடொறும் நிலவுபொருள் ஒன்றே
 நீதியெனும் நெறியதுவும் பலஅல்ல ஒன்றே
 நிகழ்த்துகின்ற நூல்களுடன்மறையின்பொருள் ஒன்றே
 சாதியெனும் வகுப்புகளும் பலஅல்ல ஒன்றே
 சகத்திலுறும் உடலுயிரும் பலஅல்ல ஒன்றே
 பாதியெனும் இடைநடுவில் ஏற்பட்ட பொய்யைப்
 பற்றாமல் நீத்துலகீ ருண்மையைக்கொள் வீரே. 1

அருமைமிகும் தேகமுடன் பகுத்தறிவும் பெற்று
 அவனிதனிற் பொய்வாழ்வைக் கண்டேபின் னுலகீர்
 பெருமைபெறும் வழிநின்றும் பரநிலைபெற் றுய்யாப்
 பிராணிகள்போ லிரைதேடி உண்டுறங்கிப் புணர்ந்து

கருணையிலாக் கொலைகளவும் பொய்கூதும் கள்ளும்
காமமுடன் தீவழியுற் றலைந்தழிவ தழகோ
தருணமிதில் எல்லோரும் மனிதனிலை பெற்றுச்
சார்ந்தேமெஞ் ஞானநிலைப் பேறுபெற்றுய் வீரே. 2

தாய்தந்தை பெண்டிரும் பிள்ளைகளும் சுற்றம்
தனமுடனும் போகமுற்றே களிக்கின்றீ ருலகீர்
நாய்போன்றும் அலைந்து மிகப்பொருளைச் சேர்த்தும்
நல்வழிக்கும் பசிக்கீயாக் காக்கின்றீ ரய்யோ
பாய்கின்ற பகடதின்மே லெமன் வரிலென் செய்வீர் [மோ
பணம்பொருளுஞ் சுற்றமெலாந் தடுக்குமோபின் வரு
போய்யீண்டிங் குறுவீரோ உறினும்பெறு வீரோ
பொருந்துவது மெப்பிறப்போ நல்வினை செய்வீரே.3

இகத்தினிலும் பரத்தினிலும் என்றென்று மாறு
தின்பசுக போகமிருந் ததையீட்டா உலகீர்
அகத்தினிலும் புறத்தினிலும் அரும்பாடு பட்டு
அவலமாம் போகமுற்றே அழிகின் றீரய்யோ
சுகத்தினிலும் பெரியசுகம் பெற்றுய்ய வேண்டிச்
சொல்கின்றேன் கூவிமிக அழைக்கின்றேன் வந்தால்
மகத்திலுறும் பேரின்ப சுகம்பெற்றே யென்றும்
வாழ்ந்திடுவீர் எல்லோரும் வாழ்வீருல கீரே. 4

அன்புமிகும் கருணையினால் நீங்கள் படுத்துயர்கண்
டகம்நொந்தே அதைநீக்க அழைக்கின்றே னுலகீர்
உன்பருங்கண் டறியாத பரம்பொருளைக் கண்டும்
ஓப்பற்ற இன்பமுற இதுநல்ல தருணம்
தென்புடனே எல்லோரும் வந்திடுவீர் அன்பாய்ச்,
செப்புவதை மெய்யெனவே அவ்வழியில் நின்றால்
இன்புடனே பரம்பொருள்கண் டப்பதவி பெற்றே
யென்னோரும் வாழ்ந்திடுவீர் வாழ்வீருலகீரே. 5

வேண்டுதல் பதிகம்

எழுசீர் விருத்தம்

அப்பனே வொப்பில் ஐயனே சிறியேன்
 அகத்தினிற் குறைவுபா டெல்லாம்
 செப்புவே னதனைத் திருச்செவி யேற்றுத்
 திருவுளம் பற்றியே அருள்வாய்
 இப்புவி தன்னிற் பற்றிலா உண்மை
 யேகாந்த நிலையுடன் றிரிந்தும்
 ஒப்பிலா வனமும் மலைக்குகை யுற்றும்
 உளஞ்சலித் திவைகள்வேண் டுவனே.

1

தேகமும் வாழ்வும் பொய்யெனக் கண்டும்
 திடமுறும் வைராக்ய மிலையால்
 மேகமும் குளிரும் பனிவெயில் தாங்க
 மிக்கதோர் தனிக்குடில் உடையும்
 பாகமும் கொண்ட அன்னமும் பாலும்
 பரிவுடன் இன்னும்வேண் டியதும்
 சோகமும் முதுமைப் பிணிவிடம் பயமற்
 றுன்பமில் ஈகமும்வேண் டுவனே.

2

சிந்தையுட் பேதம் துவேஷமும் இன்றிச்
 செகத்துயி ரனைத்திலு மன்பும்,
 பந்தமும் ஆசை மூன்றுடன் கோபம்
 பற்றிடா உளமுநின் தியானம்
 சந்ததம் உண்மை ஞானிகள் உறவும்
 தனிமையு நிட்டையு மருள்வாய்
 அந்தமாய் யாவும் அற்றமா நிலையை
 அடைந்திடில் எதுவும்வேண் டிலனே.

3

கருணையா லிந்த உலகுறுந் துயரம்
 கண்டுநா னாற்றிலேன் தீர
 பெருமைசே ருன்றன் றிருவருட் செயலைப்
 பெற்றுநா னிகரில்நின் னுருவாய்

மருள்நிறை உலகில் நிலையுமுன் னெறியும்
மாசிலா ஞானமும் நிறைத்து
திருநிறை உலகா யின்பமாய்க் கண்டுந்
திருநடம் புரியவேண் டுவனே.

4

அந்தமா யுன்றன் காட்சியும் பெற்று
ஆனந்த வாழ்வுடன் என்றும்
விந்தையாய் நின்றும் பரகதி சேர
விரும்பிடும் போதெமன் அணுகா
செந்திரு வொளியுட் சார்ந்துநின் முத்தி
சேரவே யென்குறை யெந்தாய்
சிந்தையிற் கருணை வைத்துநீ யெல்லாம்
திருவருட் செய்யவேண் டுவனே.

5

சுகத்தினிற் சீவர் இன்புடன் வாழ்ந்தாற்
சடமுடன் அழிவுறு வாழ
அகத்தினுள் என்றன் இச்சையு மெந்தாய்
அனைத்துயிர் துன்புறக் கண்டால்
இகத்தினில் ஒருவன் இன்புடன் வாழ
இதயமும் கொண்டிலே னுன்றன்
மகத்துறும் ஒளியுட் சார்ந்துநின் கதியில்
மாறிடா வாழவேண் டுவனே.

6

ஏழ்மையே நிறைந்து வாடுமோர் ஊரில்
ஈகையில்ஓர் செல்வன் சுகமாய்
வாழ்பவன் போன்றும் உலகுயி ரெல்லாம்
வருந்தியே வாடிடக் கண்டும்
ஊழ்வினை யென்றும் கருதிலே னெந்தாய்
உகந்தருட் செய்துவா யற்றேல்
பாழ்படும் உலகில் ஒருவனான் வாழேன்
பரகதி சேரவேண் டுவனே.

7

விரிதரும் உலகிற் றருவுடன் பயிர்கள்
 வெம்பியே வாடிநின் றூலும்
 கரிமுதல் எறும்பாஞ் சீவருள் எதுவும்
 கலங்கவும் கொல்லக்கண் டாலும்
 அறிவுடன் அங்கம் அற்றபேர் முதியோர்
 அரும்பசி யாளரும் பிணியோர்
 பரிவுடன் வருந்தக் காண்கினும் நோவேன்
 பாரெலாம் செழிக்கவேண் டுவனே.

8

கருணையே நிறைந்த எளியவன் ஒருவன்
 கடும்பசி யோர்களைக் கண்டும்
 உருகுவன் போன்றும் சிறியனுமிந்த
 உலகினிற் பஞ்சபா வியரும்
 பெருமைசே ருன்னை இல்லையென் போரும்
 பெருங்கொடும் லோபியுந் தீயர்
 மருவிடக் காணில் உருகியும் நோவேன்
 வையகந் திருந்தவேண் டுவனே.

9

இப்புவி தன்னில் ஒப்பிலோர் செல்வன்
 இகத்தினுள் ளேழைகட் கெல்லாம்
 செப்பொணா அன்பால் அன்னமும் பொன்னைச்
 சேரவே மாரியென் றேய்வில்
 தப்பிடா தெவரும் போதிய தளித்துத்
 தனதுள மகிழ்வுறு வான்போல்
 ஒப்பிலா உன்றன் அருளினைப் பெற்று
 உலகெலாம் அளிக்கவேண் டுவனே.

10

அரி அர நாராயண அஷ்டகம்

எழுசீர் விருத்தம்

சுத்தமா வெளியாய்ச் சர்வமும் நிறைந்த
 சொருபமாய் விளங்கிடும் பொருளே
 நித்தியா னந்த வடிவமாய் நிற்கும்
 நிர்மலா நினதுமா செயலாம்

சத்தியாம் மூன்று தொழில்செயும் வடிவாய்ச்
சங்கரன் அயனுடன் மாலாய்
அத்தனாய் நின்றும் சீவரைக் காக்கும்
அரிஅர நாராயண அருளே.

1

மெய்யனே பரமா விஷ்ணுவாம் மூர்த்தி
விண்ணவர் யாவரும் போற்றும்
துய்யனே ஆதி சேஷனின் சயண
துலங்கிடும் சங்குசக் கரத்தின்
கையனே பீதாம் பரமணி முகுந்தா
கரியதா முகிலுறும் வண்ண
அய்யனே அன்பர் வேண்டுவ தருளும்
அரிஅர நாராயண அருளே.

2

முத்தனே முதல்வா சர்வமும் கடந்த
முடிவிலா ஆனந்த வடிவே
சுத்தனே யெங்கும் கலந்துதா னின்ற
சுடரொளி வடிவமே வல்ல
சித்தனே சிவனே கர்த்தனும் அரனே
செங்கண்மால் வடிவெனு மூர்த்தி
அத்தனே உன்றன் காட்சியும் தந்தே
அரிஅர நாராயண அருளே.

3

கருணையே நிறைந்த வடிவனே கூவிக்
கதறிடும் யானையைக் காத்த
பெருமைசே ருள்ளம் படைத்தமா மாயா
பேரருட் செல்வனே ஈசா
திருவுறும் மார்பா அச்சதா முகுந்தா
செகத்தவர் உய்யவே நிற்கும்
அருளுறும் வடிவா அன்பர்தம் நேயா
அரிஅர நாராயண அருளே.

4

தேவரும் மற்றும் மாந்தரும் வருந்தச்
 செய்தமா இரணியன் முதலாய்
 யாவரும் ஒழித்துக் காத்தருள் செய்த
 நரசிம்ம ருத்திரா விஷ்ணு
 கேவலம் உற்ற உலகமா மாயை
 கிட்டிடா நீத்தருட் செய்து
 ஆவலும் நிற்பால் வைத்துநா னுய்ய
 அரிஅர நாராயண அருளே.

5

துன்பமும் அதர்மம் உலகினில் விளைக்கும்
 சுரர்களை யொழித்து மிவ்வுலகில்
 இன்பமும் தருமம் நிலைபெறச் செய்ய
 இறைவனீ கருணையும் வைத்து
 உம்பரும் வியக்கப் பல அவதாரம்
 உற்றுவந் தமிழ்த்தருட் செய்யும்
 அன்புறும் வடிவே காட்சியும் தந்தே
 அரிஅர நாராயண அருளே.

6

சுரா அசுரர் குலமதை யொழிக்கத்
 துலங்கிடும் கோதண்ட முற்ற
 கரா தசக் கிரீவசம் மாரா
 கரியமால் அம்சமா ராச
 நரா உலகில் நீதியோ டறமும்
 நன்னெறி விளங்கிடச் செய்த
 அரா உமாரா மாவெனும் நாம
 அரிஅர நாராயண அருளே.

7

சிந்தையுட் கருணை சூதுடன் கபடும்
 செறிந்ததோர் நரனுமாய் தோன்றி
 விந்தையாய் நின்றும் கஞ்சனோ டசுரர்
 விண்ணுல கெய்திட மாய்த்தும்

பந்தமும் உற்ற தூரியனு மொழிந்து
பாண்டவர் செயமுறச் செய்த
அந்தமாம் வடிவக் கிருஷ்ணவெனும் நாம
அரிஅர நாராயண அருளே.

8

அன்பின் விளக்கம்

அன்பெனும் உண்மை அறிந்திலா உலகீர்
அதனுண்மை சொல்குவேன் கேட்டிடு முலகீர்
அன்பெனும் உருவஞ் சிவமாம் உலகீர்
அவனியைக் காப்பதும் அன்பே உலகீர்
அன்பெனும் ஒன்று இன்றேல் உலகீர்
அவனியில் உயிரெலாம் வாழுமோ உலகீர்
அன்பெனும் ஒன்று இன்றேல் உலகீர்
அரன்முதல் மூவரும் இல்லைகாண் பீரே.

1

அன்பெனும் உருவம் பெற்றால் உலகீர்
அமரரும் உயிரெலாம் போற்றிடும் உலகீர்
அன்பெனும் உருவம் பெற்றால் உலகீர்
அகத்தினுள் அஞ்ஞானந் தீர்ந்திடும் உலகீர்
அன்பெனும் உருவம் பெற்றால் உலகீர்
ஆனந்த ஈசனைக் காண்பீர் உலகீர்
அன்பெனும் உருவம் பெற்றால் உலகீர்
அருவினை தீர்ந்துங் கதிபெறு வீரே.

2

அன்பெனும் செல்வம் பெற்றால் உலகீர்
அருங்கொடுந் தரித்திரம் ஒழிந்திடும் உலகீர்
அன்பெனும் மருந்தைப் பெற்றால் உலகீர்
அருங்கொடும் பிணியெலாம் தீர்ந்திடு முலகீர்
அன்பெனும் ஆயுதம் பெற்றால் உலகீர்
அருங்கொடும் பகையெலாம் மாய்ந்திடு முலகீர்
அன்பெனும் துணையைப் பெற்றால் உலகீர்
அருளுடன் ஆனந்த வீடுசேர் வீரே.

3

அன்பெனும் ஒன்றைப் பெற்றிலா உலகீர்
 அமரரும் உயிரெல்லாம் வெறுப்பர்க ளுலகீர்
 அன்பெனும் ஒன்றைப் பெற்றிலா உலகீர்
 அஞ்ஞான முந்துன்பம் நிறைந்திடும் உலகீர்
 அன்பெனும் ஒன்றைப் பெற்றிலா உலகீர்
 அருங்கொடு நரகமும் பவமுறும் உலகீர்
 அன்பெனும் ஒன்றைப் பெற்றிலா உலகீர்
 அலைந்துழல் பிணமென் றறிகுவீர் நீரே.

4

அன்பெனும் உருவம் சிவமென உலகீர்.
 அடைந்தும்பல் லுயிர்களுக் களித்திடு முலகீர்
 அன்பெனும் உருவம் பெற்றே உலகீர்
 அகத்தினுள் ஈசனை உருகுவீர் உலகீர்
 அன்பெனும் உருவம் பெற்றே உலகீர்
 ஆனந்த உருவம் பெறுவீர் உலகீர்
 அன்பெனும் உருவம் பெற்றே உலகீர்
 ஆனந்த வாழ்வுடன் கதிசேர் வீரே.

5

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

துன்பெனும் உருவாய் வாடிடும் உலகீர்
 துன்பமும் பிறப்பற வேண்டில்
 அன்பெனும் உருவாய் நின்றுதாம் பரனை
 அகத்தினுள் உருகியும் அழுதும்
 தென்பெனும் உருவம் பெற்றுமஞ் ஞானம்
 தீர்ந்துபின் ஈசனைக் கண்டும்
 இன்பெனும் உருவம் பெற்றுநீ ரதுவாய்
 ஏகுவீர் பரகதி இனிதே.

6

சாது தெரிசனச் சப்தகம்

வேறு

உண்டமா நஞ்சினே யுடையதோர் கண்டனாக்
குகந்தநற் சாதுவைக் கண்டுமெங் கேகினோர்
கண்டத்திற் கேவருங் கத்தியதுஞ் சிறு
காயத்து டன்றிரு மென்பதைக் காண்பரே.

1

வெண்மை யுறுநீறும் வேட்டியிற் காவியும்
விரிசடை மொட்டையு முத்ராக்கம் பூண்டபேர்
உண்மையில் லாவேட தாரிக ளாயினும்
உற்று லவரைக்கண் டேகினால் நன்மையே.

2

அந்தோஇ துண்மை யறிந்திலா மாந்தர்கள்
அடியவரைக் கண்டாற் றடையெனக் கொள்கின்றார்
எந்தையா மீசனாக் கியற்றிடுங் குற்றமென்
றெண்ணிடாக் கொள்கின்ற ரிதுவென் னனீதமே.

3

வேதமும் சாஸ்திரம் மேலதாம் நூல்களும்
மேன்மைமிகும் பெரி யோர்களு மற்றோரும்
நீதியும் சாதுவைக் கண்டாற் றடையென
நிகழ்த்திய துமுண்டோ ஆராய்ந்து காண்பரே.

4

அன்புடன் சாதுகட் கன்னமும் ஆடையும்
அளித்தும் பணிவிடை செய்திடும் புண்யமும்
இன்புடன் ஈசனாக் கீந்திடும் புண்யமும்
ஏகிடும் அபலமாய் இவைகொண்டாற் காண்பரே.

5

அடியவரைக் கண்டாற் றடையெனச் சீறியே
அகத்துள் வெறுப்புட னெவ்விடஞ் சென்றாலும்
படமுடியாமிகத் துன்பமும் நஷ்டமும்
பலஇடை யூர்களும் பாவமும் கூடுமே.

6

ஈசனின் காட்சியைக் கண்டாற்போற் சாதுக்கள்
எதிர்ப்படிற் றெரிசித்து மின்புட னேகினால்
நாசமுற வரும் கண்டமும் நஷ்டமும்
நடுவியே இன்பமும் நன்மையும் கூடுமே.

7

கடவுள் சொருப விளக்கம்

பரம்பொரு ளாம்பரஞ் சோதியாம் கடவுள் - சுத்தப்
பரவெளியா யென்றும் விளங்கிடும் கடவுள்
நிரந்தரமா யெங்கும் நிறைந்திடும் கடவுள் - என்றும்
நித்தியா னந்தசொ ரூபமாம் கடவுள்.

1

அரனுடன் பிரமனும் விஷ்ணுவாம் கடவுள் - மற்றும்
ஆண்டவன் தேவனும் அருகனும் கடவுள்
தரணியில் விளங்கும்பல் தெய்வமும் கடவுள் - இந்தச்
சுகத்தவர் எனதென்றே வழக்கிடும் கடவுள்.

2

திரமிலா நெறியெல்லாம் சார்ந்திடும் கடவுள் - பாழும்
செகத்தினிற் சிலரில்லை எனநிற்கும் கடவுள்
பிரமமும் சிவமுமாய் விளங்கிடும் கடவுள் - வாயாற்
பேசுதற் கரியசிற் சொருபமாம் கடவுள்.

3

சிரமுடன் அடியதும் அளவில்லாக் கடவுள் - சர்வ
செகமெலாம் அளித்துக்காத் தமிழ்த்திடும் கடவுள்
உருவமும் குணம்குறி யாதில்லாக் கடவுள் - தோன்றும்
உலகிற்கெல் லாமொரு தெய்வமாம் கடவுள்.

4

பரிதியும் மதியும்ஐம் பூதமாம் கடவுள் - எல்லாப்
பருவமும் காலமும் போகமாம் கடவுள்
கருவுடல் உயிருளம் உணர்வதாம் கடவுள் - காணக்
கலந்தெலாம் நிறைந்திடும் பூரணக் கடவுள்.

5

பொறுமையும் சத்யமும் அன்பதாம் கடவுள் - உண்மைப்
போதமும் ஆன்மாவும் நிராசையாம் கடவுள்
உரியதாய் தந்தையாம் உயிர்க்கெலாம் கடவுள் - இந்த
உலகிற்பல் மொழியுடன் மதங்கட்கோர் கடவுள்.

6

அருவமும் உருவுடன் அழிவில்லாக் கடவுள் - சர்வ
அண்டமெல் லாம்தன்னுள் அமர்த்திடும் கடவுள்
அறிவுள்மா அறிவினால் அறிந்திடும் கடவுள் - பாமும்
அகமுடன் இந்திரியம் அறிவொணாக் கடவுள்.

சருவமும் நித்யமும் ஆதியாம் கடவுள் - என்றும்
சச்சிதா னந்தமாய் விளங்கிடும் கடவுள்
மருவியே உயிரெலாம் கலந்திடும் கடவுள் - மேலாம்
மௌனமா நிலைதனுள் விளங்கும் கடவுளே. 8

திருக்கைலாயத் திருமுறை

இரண்டாம் பகுதி

மகாகணபதி வணக்கம்

அறுசீர் விருத்தம்

அரியதாம் அண்ட மெல்லாம் அளித்துக்காத்தழிக்கு மீசன்
தெரிசனம் பெற்றும் இன்பத் திருவருள் ஞானமுற்றும்
பரிவுடன் வினைகள் நீத்தும் பரசுகம் பெற்றும் உய்யக்
கரிமுகக் கடவுள் நாமம் கருதியே மனத்துள் வைப்பாம்.

எண்சீர் விருத்தம்

அகண்டபர வெளியாகி வொளியு மாகி
அண்டங்கள் பலவாகி அணைத்து மாகி
சகங்கடொறும் ஐந்தொழில் நிமித்த மாகச்
சாற்றுதற் கரியசிவ வடிவ மாகி
உகந்தபெரும் கருணையுடன் கைலை தன்னில்
உமையுடன் அமர்ந்தருளும் எந்தை நின்னை
செகந்தனிலே தெரிசிப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 1

பல்லுலகும் நிறைவாகி அப்பா லாகிப்
பலபொருளும் உயிரிடத்தும் கலந்துள் நின்றும்
தொல்லையுறும் மனமுதற் சர்வம் நீத்துத்
துரியநிலை பெற்றோர்தாம் தானாய் நின்றும்

அல்லுடனும் பகலற்ற வெளியுட் சேர்த்தும்
 ஆனந்தப் பரமசுகப் பேற ளிக்கும்
 செல்வநினைத் தெரிசிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 2

தரணியோ டண்டங்கள் பலஅ ளித்தும்
 சுகங்கடொறும் சீவர்களும் பொருள ளித்தும்
 திரமையோ டவையெல்லாம் தன்னுள் வைத்தும்
 தெரியாமல் அவற்றினுள் கலந்து நின்றும்
 பரிவுடன் சீவர்களும் தெரிசித் துய்ய
 பரமனீ அருள்வடிவாய் நிற்கும் உன்றன்
 தெரிசனம் காண்பதுநான் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 3

அகம்புறக் கருவிகளும் யாவு மற்ற
 அதீதமா மோனநிலை பெற்று நின்றும்
 பகலிரவும் அற்றதூ வெளியுட் சார்ந்தும்
 பரஅறிவாற் காண்கின்ற பரமாய் நின்றும்
 இகந்தனில் நினைந்துருகும் அன்பர் காண
 இன்பமுட னருள்வடிவாய் நிற்கும் நின்னை
 செகவிழியாற் றெரிசிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 4

பருவெளியே தூயதிருக் கைலை யாகிப்
 பரஞ்சோதி வடிவதன்மேற் கோவி லாகி
 திருவருளே ஒருவடிவாய்ச் சிவமு மாகிச்
 செயலென்னும் சத்தியும்பெண்ணுமையு மாகிக்
 கருணையே திருவுள்ள மாகி அந்தக்
 கைலைதனில் உமையுடன் அமர்ந்து நிற்கும்
 தெரிசனம் காண்பதுநான் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 5

பரிதிபல் கோடியொளி மேனி யோடும்
 பலமதியி னொளிவீசும் முகம் விளங்க
 கரியுரியும் புலியிதழும் நீறுந் தோன்றக்
 கன்றுமான் சூலமழு கரத்தி லங்க
 விரிசடையிற் கொன்றையுடன் மதிது லங்க
 விமலியெனும் உமையொருபால் விளங்க நிற்கும்
 தெரிசனம் காண்பதுநான் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 6

அரிமுதல் இந்திரனும் அயனு மற்றும்
 அமரருட னட்டபா லகரும் தானும்
 கரிமுகக் கணபதியும் கந்தன் தானும்
 காந்தருவர் சித்தருடன் நந்தி மற்றும்
 விரிதலைப் பூதங்க ளுடன்எல் லோரும்
 விரும்பிவந் தனுதினமும் பணியு முன்றன்
 தெரிசனம் காண்பதுநான் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 7

பார்மீதிற் சிறியனும்யான் பரமே நின்னைப்
 பார்த்திடவே இச்சையுற்றும் வாடி நின்றும்
 தார்மீதில் அங்கிங்கும் தேடி ஓடித்
 தவித்துமிக அழுதுநான் தயங்கி நின்றேன்
 கார்போலும் அருள்பொழியும் கருணை யெந்தாய்
 காட்சியுநீ தந்துமென் கவலை தீர்த்தும்
 சீர்மேவும் அருள்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 8

அப்பனே நினதுதிருக் காட்சி கண்டும்
 ஆவலுட னதிவிரைவா யோடி வந்தும்
 ஒப்பிலா இன்பமுடன் உனைப் பிடித்தும்
 ஓயாமற் சிரித்துநான் குதித்து நின்றும்

இப்புலால் வடிவம்பே ரின்ப மாய்நின்
 றெந்தைநின் னடியுற்றென் னாவல் தீர
 செப்பொண றீவருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 9

அருளுடன் இன்பநிறை சாக ரத்துள்
 ஆழ்ந்திடவே யான்வீழ்ந்தும் ஆடி நின்றும்
 பெருகிவரும் இன்பமுடன் குதித்து மூழ்கிப்
 புரண்டுநான் நீந்திக்கை கொட்டி நின்றும்
 இருகரங்கொண் டேதவழ்ந்தும் வாய்ம டுத்தும்
 இன்பமுடன் சிரித்துவினே யாடி நிற்க
 திருவுள்ளம் வைப்பதுநீ எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 10

அருமறைகள் முதலாக நூல்கள் யாவும்
 அமரருட னட்டபா லகரு மற்றும்
 திருமாலும் நான்முகனும் தேடி யுன்றன்
 றிருவுருவைக் காணுமற் றியங்கி நிற்க
 கருவுருவாய் வந்துற்ற பாலன் நின்னைக்
 காண்பதற்கே இச்சையுற்றேன் கருணை வைத்து
 திருவுருவாய் வருவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 11

தாய்தனைக்கா னாமலமுங் குழந்தை தன்னைச்
 சார்ந்துபல மாதரென் சொன்ன போதும்
 ஓயுமோ அதனாவல் ஓயாப் போன்றும்
 உனைக்காண ஆவலுறும் எந்த னுக்கே
 தேயமிசை யாரென்ன சொன்ன போதும்
 தீராதென் னாவலுநீ சிந்தை வைத்து
 சேயன்முன் வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 12

கரவைதனைப் பிரிந்தஇளங் கன்றும் இல்லிற்
 கட்டதனி லகப்பட்டுக் கதறு மாப்போல்
 தரணிதனில் உனைப்பிரிந்த பாலன் யானும்
 சண்டாள மாயையெனும் தளையிற் பட்டு
 பரமனே உனைநினைந்து உறுகி வாடிப்
 பார்த்துப்பார்த் தழுதுநான் கூவி நின்றேன்
 சிரபரனே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 13

அருளுடன் கருணைநிறை வடிவ மாய்நின்
 றவனிதனிற் பல்லுயிர்கள் தன்னைக் காத்தும்
 மருளற்ற மனமுடைய அன்பர் கட்டே
 வந்துமுன் காட்சிதந் தருளிச் செய்யும்
 பெருமைபெறும் நினதுதிரு வுள்ள மெந்தாய்ப்
 பித்தனும் என்மீதுங் கருணை வைத்துத்
 திருவருள் புரிவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 14

வினைப்பயனாற் பவமுற்றும் வெம்பி வாடி
 விமலனே நினைக்காண விரும்பி யானும்
 கணப்பொழுதா கிலுமறவா யேக்க முற்றும்
 கனவிலும் நினைவிலும்யான் கவலை யுற்றேன்
 அனைத்துலகும் காத்தருளும் அப்பா நீதான்
 அன்புடன் என்மீதும் கருணை வைத்து
 தினைப்பொழுதா கிலும்வருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 15

கல்லுருகும் ஓர்சமயம் பரிதி தன்னாற்
 கனலினு விரும்புருகும் கனிந்த அன்பர்
 சொல்லினு லுருகுமுன் கருணை யுள்ளம்
 சுதனான யானமுதும் உருகா தேனே

பொல்லாத சேயனைப் பெற்ற பேரும்
 புறம்பாகத் தள்ளார்போல் பொறுத்து வந்துன்
 செல்வமாம் அருள்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 16

அன்பினுற் கசிந்துருகி அலரித் தேம்பி
 அருவிபோல் நீர்சொரிய அழுதும் வாடி
 என்பெலார் உருகிடவும் ஏங்கி நின்றும்
 இன்னமுன் றிருவுள்ளம் இரங்கக் காணேன்
 துன்பமும் வல்வினையும் மாயை தானும்
 தொலைந்துநான் பேரின்ப வடிவ முற்று
 தென்புறவே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 17

என்மீதுன் மனமிரங்கிக் காட்சி தாரா
 திருப்பதின் காரணமென் னெந்தை யேழுன்
 கன்மமோ யான்செய்த குற்ற மோநின்
 கபடமோ பரிபக் குவமில்லையோ
 வன்மையோ நின்னுள்ளம் எதுவா னாலும்
 மைந்தனினி ஆற்றிலேன் மனமி ரங்கி
 சின்மயமே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 18

கானகத்திற் பன்றியின் குட்டி கள்தாம்
 கதறிடவும் அதன்மீதுங் கருணை வைத்து
 ஈனமுறும் தாய்ப்பன்றி வடிவ மாய்வந்
 தின்பமுடன் பால்ஊட்டிக் காத்தா பென்றே
 வானவரும் வியப்புற்று மகிழ்ந்தா ரன்றோ
 மைந்தனும் என்மீதுங் கருணை வைத்து
 தீனபர னேவருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 19

கல்லாலும் வில்லாலும் தவத்தி னாலும்
 கனிந்தஉள் என்பாலும் பக்தி யாலும்
 சொல்லாலும் மலராலும் உண்மை அன்பர்
 தொண்டாலும் காட்சியுமுன் னருளும்பெற்றார்
 அல்லாலும் மைந்தனா மெந்த னுக்கும்
 அப்பன் அன்புடனே காட்சி தந்துன்
 செல்வமாம் அருள்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 20

மாயையின் காரியத்திற் கென்றே இந்த
 மானிலத்தில் தாய்தந்தை சுற்றஞ் செல்வம்
 தேயமதில் நீவைத்த மாமம் தன்னைத்
 தெரியாதே நின்னருளால் தெரிந்தே னுண்மை
 தாய்தந்தை சுற்றமு மான நின்னைத்
 தமிழனான் காண்பதற்கே தவித்து நின்றேன்
 சேயன்முன் வருவதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 21

பெற்றோரல் லாரிடத்தே வளரும் பிள்ளை
 பெரிதாகிப் பருவமது வந்த போது
 உற்றதாய் தந்தையரைச் சாருமாப் போல்
 உண்மையாம் தாய்தந்தை யான நின்னை
 நற்றவா நான்சேர வேண்டித் தேடி
 நாடியும் கவலையுறும் வாட்டம் தன்னை
 செற்றிடவே வருவதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 22

சந்ததமும் உனைநினைந் தழுதும் வாடிச்
 சகந்தனிலே அங்கிங்கும் தேடி ஓடி
 எந்தையே யெனக்கூவி யேங்கி நின்றும்
 இரவுபகல் துயிலாமல் இரந்து நிற்கும்

மைந்தனும் என்மீதுங் கருணை வைத்து
வந்துமுன் காட்சியுட னருளு மீய
சிந்தையுனக் கிரங்குவது மெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 23

பல்லுலகும் நிறைவாகி அப்பா லாகிப்
பார்ப்பதற் கரியபரஞ் சோதி யாகி
அல்லுடனும் பகலற்ற வெளியு மாகி
அவ்வெளியுள் ஆனந்த வடிவுமாகி
தொல்லுலகில் ஐந்தொழில் செய்ய வேண்டித்
தூயபர சிவவடிவா யமர்ந்து நிற்கும்
செல்வனினைத் தெரிசிப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 24

பொன்முதல்மு வாசையுடன் புகழும் வேண்டேன்
பூமிமுதல் வாளுளும் அரசும் வேண்டேன்
தன்மைமிகும் சுவர்க்காதி போகம் வேண்டேன்
சதகோடி அண்டங்கள் அரசும் வேண்டேன்
நின்றிருக் காட்சிதனைக் காண வேண்டி
நினைவிலும் கனவிலும்யா னேங்கி நின்றேன்
சின்மயனே தருவதுநீ யெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 25

பற்பலவாம் நூல்கள்முதற் கேள்வி யற்றேன்
பலவிதமாம் தர்க்கமுடன் சங்கை யற்றேன்
சுற்பனையாம் இவ்வுலக போக மற்றுன்
காட்சியுட னருள்பெறவே கவலை யற்றேன்
அற்புதமாம் நினதுதிருக் காட்சி கண்டும்
அருள்பெற்று மின்புருவாய் ஆடி நிற்க
சிப்பரனாம் நீவருவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 26

அனுதினமும் நினைக்காண நீர்சொ ரிந்தும்
 அழுதுற்ற கண்ணுலின் காட்சி கண்டும்
 தினமும்உனை நினைந்துருகித் தேம்பி நின்ற
 சிந்தையதுள் ளானந்தம் பொங்கி நின்றும்
 சனமதிலும் செழிப்புரு வாடி நின்ற
 சடமதுவும் இன்புருவாய் நடிச்சு ஞான
 தினகரனே வருவதுவும் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 27

கருணையுடன் அருள்வடிவாய் நின்றும் அன்பர்
 கலங்குமுன் னேடிவந்தும் காப்பா யென்றே
 திருமறையும் நூல்கள்முதற் பெரியோ ரெல்லாம்
 செப்பியது மெய்யோதான் பொய்யோ யெந்தாய்
 மருளுற்று மயங்கியும்நானழுது நின்றும்
 மனமுமுனக் கிரங்கியினும் வரவும்காணேன்
 திருவுள்ளம் இரங்குவது மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 28

கரியுடனே சிலந்திக்கும் பாம்பி னுக்கும்
 கான்வனும் கண்ணப்ப னுக்கு மெந்தாய்
 பரிவுடனே கருணைவைத் தோடி வந்தும்
 பரமநின் காட்சியுமுன் பதவி தந்தாய்
 விரிகடற்கு மூலகில் மைந்தன் யானும்
 வெம்பியு முனைக்காண வேண்டி நின்றேன்
 தெரிசனந் தந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 29

நாடியே நின்றகருங் குருவி மற்றும்
 நாரைக்கும் நாதந் கருணை வைத்தும்
 ஓடியே வந்துமுன் காட்சி தந்தும்
 ஒப்பற்ற செயலுடனே பதவி தந்தாய்

வாடியே உனைநினைந் தழுது நிற்கும்
 மைந்தனும் என்மீதும் கருணை வைத்து
 தேடியே வருவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 30

கருங்குயிலின் முட்டையைக் காக்கை யன்பாய்க்
 கருவூட்டிக் குஞ்சாக்கி வளர்த்த போதும்
 பருவமும் வந்தபோ தினம றிந்தும்
 பறந்தேகும் தன்மைபோற் பாலன் யானும்
 மருளுறும் மாந்தரால் வளர்த்த போதும்
 மாசற்ற நினைச்சார வாடி நின்றேன்
 திருவுறும் நினைச்சேர்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 31

பொய்மையுந் துன்பமுடன் வினையு முற்ற
 புவனத்தின் போகமதை வேண்டே னெந்தாய்
 மெய்மையும் இன்பமுடன் பதவி யுற்ற
 மேலாமுன் றிருவருட் செல்வந் தன்னை
 உய்யவே யான்பெறவும் வேண்டி நின்றேன்
 ஒப்பிலாச் செல்வமதை அளித்து வாழ
 செய்யவே வருவதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.

அருளாமுன் செல்வமதை அடைந்து யானும்
 அளவில்பே ரின்பநிறை வடிவ முற்றும்
 மருளென்னும் மாயையுடன் வினைக ளற்றும்
 வன்கொடும் பவமுடனே அல்ல லற்றும்
 பெருவாழ்வா முனதுதிருப் போக முற்றும்
 பேரின்ப நட்முடன் உலகில் நிற்க
 திருவருள்நீ புரிவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 33

தரணியிற் பிராணிகளும் மாந்தர் தானும்
 தனயர்களை அன்புடனே காக்கும் தன்மை
 பரமனே அறிந்தும்நீ மைந்தன் யானும்
 பரதவித்தே வாடிடவும் பார்த்து நின்றாய்
 கரமதாற் றழுவினெனே அஞ்சே லென்றுன்
 காட்சிதந் தருள்புரியக் கருணை வைத்து
 சிரபரனே வருவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 34

வாராயோ அப்பாவென் றங்கு மிங்கும்
 வழிபார்த்தும் அழுதுநான் மயங்கி நின்றும்
 தாராயோ தெரிசனமும் தந்து மென்னைத்
 தழுவியே மார்பணைத்து முகந்து டைத்தும்
 சேராயோ திருமடியில் ஆவல் தீரச்
 சேர்த்துநீ இன்பமுடன் சிரித்தும் பேசி
 தீராயென் குறைதீர்ப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 35

பெருக்குற்ற நன்னீரின் சாகரத்திற்
 பிரிதொருவன் நீருண்ணக் குறையாப் போன்று
 அருளுற்ற மாக்கடலில் மைந்த னுக்கே
 அளிப்பதாற் குறைவுண்டோ அய்யா சொல்வாய்
 விருப்புடனே வந்துமுன் னருளைத் தந்தும்
 மேலாமுன் போகமதை அளிக்க உன்றன்
 திருவுள்ளம் இரங்குவது மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 36

தீனிக்கா யிச்சையுற்று வலையிற் பட்டுச்
 சிறகடித்தே பரதவிக்கும் பட்சிபோன்று
 மானிலத்தில் மாதர்களின் இச்சையுற்று
 மனந்துடித்தே கவலையுற்றும் வாடு கின்றேன்

தானிகரில் இக்கொடிய இச்சை தன்னைச்
சணப்பொழுதில் அறுத்துமுன் னருளைப் பெய்ய
தீனபர னேவருவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 37

செந்தீபந் தனைக்கனியா யெண்ணி விட்டிற்
சென்றுசென் றேவீழ்ந்து மிறக்கு மாப்போல்
பந்தமுறும் போகமதை இன்ப மென்றே
பற்றியே துன்பமுற் றிறக்க நிற்கும்
மைந்தனும் எனக்குமப் பற்றை நீக்கி
மாசற்ற போகமுடன் பதவி ஈய
சிந்தையுனக் கிரங்குவது மெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 38

தருக்களும் பயிர்களுடன் சீவர் தாமும்
தரணிதனில் வெப்புற்றும் வாடி நிற்க
பெருக்குற்ற வாரிதியின் நீரைக் கொண்டே
பெய்வித்தே செழிப்புறச் செய்கொண்டல்போல்
மருளுற்றே வாடிநிற்கும் மைந்தன் யானும்
வாட்டம்தீர்ந் தின்புருவாய்ச் செழித்து நிற்க
திருவருளா மழைபொழிவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 39

அருவென்றும் உருவென்றும் அல்ல வென்றும்
அகண்டபர வெளியென்றும் சோதி யென்றும்
பரிதியுடன் மதியென்றைம் பூத மென்றும்
பல்லுயிரும் உணர்வுடனே ஆன்மா வென்றும்
அருமறையும் நூல்கள்முதற் பெரியோ ரின்னும்
அனைத்தாகக் கூறினுமென் னாவல் தீர
ஓருவுருவாய் வருவதுவு மெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 40

அகம்புறக் கருவிகளும் யாவு மற்ற
 அத்தீதமா நிலையென்றும் இன்ப மென்றும்
 சகங்கடொறும் நிறைவாகி யாவு மாண
 சச்சிதா னந்தமெனச் சாற்று கின்றார்
 தகைமையுடன் இவையெல்லாம் உற்று நோக்கிச்
 சரியென்றே கொண்டாலும் தாபம் தீர
 செகக்கண்ணூற் காண்பதுநா னெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 41

திரிகரணத் தாலறியக் கூடா தென்றும்
 சிந்தையற்றே நின்னறிவா லறிவ தென்றும்
 தெரிதரும் உபநிடத வாக்கி யத்தால்
 தெரிந்துணரும் பொருளென்றே செப்பும் வார்த்தை
 சரியென்றே இருப்பினுமித் தமிழேன் யானும்
 சகக்கண்ணூற் காணவைத்த ஆவல் தீர
 தெரிசனம் தந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 42

அரனென்பார் அரியென்பார் அயனா மென்பார்
 அனைத்தும்பல் தெய்வமென்பார் அவருக் கப்பாற்
 பிரமமே என்பர்சிலர் ஆன்மா வென்பார்
 பிரிவற்ற அப்பிரமம் தாமே யென்பார்
 தரணிதனில் நாத்திகரும் இல்லை யென்பர்
 சமயிகளும் பலசொல்வார் சங்கை தீர்க்க
 சிரபரனே வருவதுவும் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 43

எந்தெந்த வடிவமா யிருந்த போதும்
 இவ்வுலகோர் என்னென்ன சொன்ன போதும்
 மைந்தனான் கொள்கிலேன் எந்தையேநீ
 மாசற்ற பரஞ்சோதி வடிவ மாயும்

அந்தமுறும் சிவஞ்சக்தி வடிவ மாயும்
 ஆசிரியர் வடிவுமாய்க் காட்சி தந்தென்
 சிந்தைதனிற் குறைமுடிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 44

அருவமாய் இருந்தாலும் இறைவா யெந்தாய்
 அவனிதனில் ஆவலுறும் மைந்த னுக்கே
 உருவமாய் வந்தருள்வ தரிதோ சொல்வாய்
 உலகெலாம் படைத்தருளும் சக்தி பெற்றோய்
 கருணையுமுன் பெருமைதனை அறிந்தும் நின்னைக்
 காணாமல் விடமாட்டேன் கருத்து வைத்து
 திருவுருவாய் வருவதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 45

அன்பரென்றால் அஞ்சிநிற்பார் யூனோ உன்றன்
 அருள்வலியால் வந்துற்ற மைந்த னாகும்
 இன்பமுடன் காட்சிதந் தருளிச் செய்வாய்
 இல்லையேல் நீதியன்று விடவு மாட்டேன்
 தென்புடனே வழக்கிட்டுஞ் சபையி லேற்றித்
 தெரிசனமுந் திருவருளும் பெறுவேன் கண்டீர்
 சின்மயனே வருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 46

பொல்லாத பிள்ளைகட்குந் தந்தை தாய்தம்
 பொருளதனை நீதியுடன் அளிக்கா விட்டாற்
 கல்லாத மூடனுமா யிருந்த போதும்
 காசினியில் வழக்கிடும் பெறுவான் போன்று
 வல்லவா மைந்தனுக்குன் னருளாந் தன்னை
 வழங்கிடில் விடமாட்டேன் வந்து முன்றன்
 செல்வமாம் அருள்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 47

கருவுற்ற காலமுதற் பருவ முற்றும்
 காணுமற் தாய்தந்தை மறைந்து நின்றும்
 பெருக்குற்ற பொருளினையும் மறைத்து வைத்தாற்
 பிள்ளைமிக தேடிமனம் கலங்கு வான்போற்
 மருளுற்ற காலமுதல் தெளிவு பெற்று
 மைந்தரின் காட்சியுட னருளும் கானேன்
 தெரிசனமும் அருள்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 48

திரிவிழியும் மதிமுகமும் நீறும் தோன்ற
 செஞ்சடையிற் கங்கையுடன் மதியம் வைத்தும்
 கரியுரியும் புலியிதழும் அரவ ணிந்தும்
 கன்றுயான் சூலமழு கரத்தில்வைத்தும்
 பரிதிவொளி மேனியுடன் உமையி னோடும்
 பருவிடையில் இன்பமுடன் ஏரி வந்துன்
 தெரிசனந் தந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 49

அருவ தெரிசனம் வேண்டுதல்

பரஞ்சோதி வடிவாமுன் காட்சி தன்னைப்
 பாரினிலே யான்காணப் பற்று வைத்தேன்
 தரணியில் எவ்வுருவும் நீங்கி உன்றன்
 தற்பரஞ் சோதியாய் நிறைந்து நிற்க
 திரமுடன் அதனுள்யான் நின்று முன்னை
 தெரிசித்தென் னாவலு ன் சங்கை தீர்
 தெரிசனந் தருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 50

அருவாமுன் வெளியான காட்சி தன்னை
 அவனிதனில் யான்காண ஆவ லுற்றேன்
 உருவமது இவ்வுலகில் யாது மற்றும்
 உலகெங்கும் சின்வெளியாய் நிறைந்துநிற்க

தருணமது அவ்வெளியுள் நின்று யானும்
 சகக்கண்ணாற் தெரிசித்தென் னாவல் தீர
 தெரிசனந் தருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 51

தரணியில்மாத் தூவெளியாய் நிறைந்து நின்றும்
 தற்பரஞ் சோதியுமாய்க் கலந்து நிற்க
 பரமனே யானதனுள் நின்றும் உன்றன்
 பரஞ்சோதி காட்சிதனைப் பார்த்துப் பார்த்தென்
 சிரசின்மிசை கரங்கூப்பித் திசைதி சைக்கும்
 தெரிசித்தே இன்புருவா யாடி நிற்க
 தெரிசனந் தருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 52

சகங்கடொரும் நிறைவாகி நிற்கும் நின்னைத்
 தமிழனான் தெரிசிக்க இச்சை யுற்றேன்
 இகந்தனிலே யெங்கும்நிறை சோதி யாய்நின்
 றெந்தனிரு கண்குளிர காட்சி கண்டென்
 அகந்தனிலே ஆவலுடன் சங்கை தீர்த்துன்
 னுனந்த வடிவமுற் றுடி நிற்க
 செகந்தனிலென் குறைதீர்ப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 53

ரூப தெரிசனம் வேண்டுதல்

சிற்பபையாம் அறிவினுள்மா வெளிய தான
 சிதாகாசப் பரவெளியாம் அம்ப ரத்துள்
 அற்புதமாம் பேரின்ப வடிவ மாய்நின்
 றுனந்தத் தாண்டவஞ்செய் காட்சி தன்னை
 கற்பனையாம் இவ்வுலகில் மைந்தன் யானும்
 காண்பதற்கே இச்சையுற்றேன் கருணை வைத்து
 சிற்பரமே தந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 54

அந்தமில் பரவெளியுள் இன்ப மாய்நின்
 ஞானந்தத் தாண்டவஞ்செய் காட்சி தன்னை
 எந்தளிநு கண்கொண்டு தெரிசித் தேயென்
 ஏக்கமுதற் கவலையுடன் யாவு மற்றும்
 மைந்தனுயான் பேரின்ப வடிவ முற்றுன்
 மாவெளியுள் நின்வடிவாய் ஆடி நிற்க
 சிந்தையில்நீ கருணைவைப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 55

கண்டேன்கண் டேனெனவும் ஆடி நின்றென்
 கண்களிலே ஆனந்த அருவி சிந்த
 பண்டேயான் கொண்டிருந்த வாட்டந் தீர்த்துன்
 பரஇன்ப வடிவுற்றும் பாரி லேயான்
 விண்டேனின் காட்சியுமுன் பெருமை தன்னை
 மேதினியில் எல்லோரும் இன்ப முயக்கத்
 திண்டோளா வருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 56

அருணன்பல் கோடியென வொளியி னோடும்
 அஞ்சேலஞ் சேலெனும்சொல் லமிர்த்தத் தோடும்
 பெருமைமிகும் உமையுடனும் விடைமீ தேறிப்
 பேருலகில் வந்துமுன் காட்சி தந்தும்
 கருணையுடன் யெனைத்தமுவிக்க குறைகள் தீர்த்தும்
 காசினியில் நின்வடிவாய் வைக்க உன்றன்
 திருவுள்ள மிரங்குவது மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 57

உம்பருடன் முனிவர்களும் சித்தர் தானும்
 உனைச்சூழ்ந்தும் அரகரவென் றேற்றி நிற்க
 அன்புடன்நீ உமையுடனும் விடைமீ தேறி
 அவனிதனில் வந்துமுன் காட்சி தந்தும்

இன்பமுடன் யெனைத்தழுவி விடைமீ தேற்றி
 இமயவரும் வியப்புறநின் பதவி சோர்க்க
 சின்மயமே வருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 58

சேற்றிலே கிடந்துமலும் புழுவைப் போன்று
 செகந்தனிலே யான்கிடந் துழன்று நின்றேன்
 ஆற்றிலேன் மைந்தனுயான் நிமிட மேனும்
 அப்பநீ யென்மீதும் கருணை வைத்து
 ஏற்றியே மும்மலச் சேற்றை நீக்கி
 எந்தைநின் னருளான கரையிற் சேர்த்து
 தேற்றிடவும் நீவருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 59

தாய்தந்தை யெத்தனையோ பெற்று மெய்த்தேன்
 தாரமுதற் பிள்ளைபல பெற்று மெய்த்தேன்
 தேயங்கள் எத்தனையோ பெற்று மெய்த்தேன்
 செல்வமுதற் போகங்கள் பெற்று மெய்த்தேன்
 காயங்கள் எத்தனையோ பெற்று மெய்த்தேன்
 காசினியிற் சுற்றம்பல பெற்று மெய்த்தேன்
 சேயன்உனைப் பெறுவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 60

ஆடைமுதல் ஆபரணம் அணிந்து மெய்த்தேன்
 அன்னமுதற் பண்டங்கள் தின்று மெய்த்தேன்
 மாடமுதல் மாளிகையில் உற்று மெய்த்தேன்
 மாதருட போகங்கள் பெற்று மெய்த்தேன்
 நாடதனிற் புகழ்பவசும் பெற்று மெய்த்தேன்
 நாடியும் இச்சைபல கொண்டு மெய்த்தேன்
 தேடவொணு நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 61

இருவினையாற் பிறந்துநா னிறந்து மெய்த்தேன்
 இன்பமுதற் துன்பங்கள் பெற்று மெய்த்தேன்
 பருவமுடன் வித்தைபல கற்று மெய்த்தேன்
 பாவிமன மாயையினுற் பட்டு மெய்த்தேன்
 கருமங்கள் பலவும்நான் செய்து மெய்த்தேன்
 காசினியிற் காட்சிபல கண்டு மெய்த்தேன்
 திருவுருவாய் நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 62

கருவுறும் தாய்வயிற்றின் கடல் கடந்தும்
 கல்வியெனும் மாகடலும் கடந்து மற்றும்
 மருவிடும் கொடுங்காமக் கடல் கடந்தும்
 மாசுற்ற குடும்பமெனும் கடல் கடந்தும்
 இருளறும் மாயையெனும் கடல் கடந்தும்
 இச்சையெனும் கடல்கடந்தி கக்கடல் கடந்துன்
 றிருவருட் கடல்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 63

எழுகடற் திரைகடந்தென் னினைப்புந் தீர்ந்துன்
 இன்பமுடன் சுகப்பேறும் பெருமை யுற்ற
 பழுதில்நின் னருளான கடலைப் பெற்றும்
 பாலன்யான் வீழ்ந்தும்வினை யாடி மூழ்கிக்
 கழுவினே மும்மலச் சேற்றை நீக்கிக்
 கர்த்தனின் பேரின்ப வடிவ முற்றும்
 செழுஞ்சோதி நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 64

சுருதியுடன் யுக்தியாற் கேள்வி யாலும்
 தொல்லுலகில் நினைப்புகல நாண முற்றேன்
 பருவமுடன் நின்வழியைப் பற்றி நின்றும்
 பரமநின் காட்சியுடன் அருளைப் பெற்றும்

அருணனெளி யெனஉலகிற் பத்தி மற்றும்
 அருள்ஞானம் போதமுநன் னெறியும் நாட்டத்
 திருவுள்ளம் வைப்பதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 65

எந்தைநின் காட்சியுமுன் சக்தி பெற்றும்
 இவ்வுலகில் நின்வடிவாய் நிகரில் நின்றும்
 பந்தமுறு மாயையுடன் சங்கை தார்க்கம்
 பாழான நெறிகளுடன் நாத்தி கத்தை
 அந்தமுறச் சுட்டெரித்தே அகில மெங்கும்
 ஆனந்த வடிவமாய் வைத்தும் பாக்கச்
 சிந்தையிலென் குறைமுடிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 66

சண்டாள நாத்திகரும் நீதி யற்ற
 சமயமுதல் தார்க்கமும் சங்கை தன்னைக்
 கொண்டோரும் விலங்குறும் மாந்தர் தானும்
 குவலயத்தில் அனைவரையும் சீர்தி ருத்தி
 எண்டிசையும் உண்மைநெறி தனைப்ப ரப்பி
 எல்லோரும் நின்மயமாய் வைத்தும் மாயை
 திண்டாடக் காண்பதுநா னெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 67

பார்மீதில் மழைபொழிந்தும் வெள்ளம் பொங்கிப்
 பலப்பொருளைக் கடல்சேர்க்கும் தன்மை போன்று
 சீர்மேவும் நின்னருள் மழைபொ ழிந்தும்
 செகமெங்கும் அருள்வெள்ளம் பொங்கி நின்றும்
 தார்மீதிற் பரதவிக்கும் சீவ ரெல்லாம்
 தாமுய்யக் கொண்டேகி யெந்தாய் நின்னைச்
 சேர்ந்திடவே அருள்பொழிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 68

அருளென்னும் மழைபொழிந்தும் வெள்ளம் பொங்கி
 அனைவரையும் ஒருங்கேதான் கொண்டு செல்ல
 இருளென்னும் மாயையுடன் வினையும் இச்சை
 இன்னல்களும் இதைக்கண்டு மனம் துடித்து
 உருவென்னும் இடமின்றி வெளியாய்க் கண்டும்
 உலகிற்றம் மரசொழிந்தும் ஒடுங்கி மாயத்
 திருவுள்ளம் வைப்பதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 69

அருவென்றே சுருதியுடன் யுக்தி யாலும்
 அலறியே நினைப்பெரு தமிழ்தார் பல்லோர்
 உருவென்றே நூல்கள்முதற் கேள்வி யாலும்
 உளறியே நினைப்பெரு தொழிந்தார் பல்லோர்
 இருவுருவும் பரமுமிலை யென்றே கூறி
 இருகண்ணில் நாத்திகரும் நரகிற் சேர்ந்தார்
 திருவுருவம் காண்பதுநா னெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 70

தரணியில் இரவுவந் துற்ற போது
 சகமெங்கும் உருவற்றே இருளாய்த் தோன்றும்
 பரமனே அதுபோன்றும் அகில மெங்கும்
 பரஞ்சோதி வடிவமாய் நிறைந்து நின்றும்
 திரமுடன் இவ்வுலக மாந்த ரெல்லாம்
 தெரிசித்தே சங்கைநீத் தின்ப முய்க்க
 தெரிசனம் தருவதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 71

சகந்தனிலே தவமுற்றுன் சித்தி பெற்றோர்
 தரணிதனிற் பலஉருவாய் நடிக்கக் கண்டும்
 தகைமையுடன் எவ்வுலகும் அளித்தும் காக்கும்
 சர்வசெயற் சித்தியுற்ற எந்தாய் நீதான்

அகந்தனிலே நினைந்துருகும் அன்பர் காண
 அருள்வடிவாய் வருவதற்குச் சங்கை உண்டோ
 செகந்தனிலே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 72

சுருதியுடன் யுக்தியாற் கேள்வி யாலும்
 சொல்லினுட வன்மையால் உபமா னத்தாற்
 திறமையுடன் நூலியற்றிப் பிரசங் கித்தும்
 செகந்தனிலே குருவாய்நின் றுபதே சித்தும்
 பெருமையுடன் பட்டமும் போக முற்றே
 பேயெனவே வாழ்ந்துழலும் பாவி மாந்தர்
 தெருளுற்றும் நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 73

பந்தமுறும் மாயையுடன் இருவி னைக்கும்
 பாரினுக்கும் முதுமையுடன் புலன்க ளுக்கும்
 தொந்தமுறும் பவமுடனே பிணிக ளுக்கும்
 துன்பமுடன் காமனுக்கும் எமன்த னக்கும்
 சந்ததமும் நான்கொண்ட பயமும் தீர்ந்து
 சகந்தனிலே நின்வடிவாய் நிகரில் நின்றும்
 திந்தோமென் ருடிநிற்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 74

பருவமுற்ற வாலிபனும் செல்வ மின்றிப்
 பாரதனிற் போகமுற வருந்து வான்போற்
 தருணமிது மைந்தனுயான் அருளு மின்றித்
 தன்மைமிகும் போகமுற வருந்தி நின்றேன்
 அருளென்னும் செல்வமதை அளித்தும் இந்த
 அவனிதனில் நின்போகம் பெற்று வாழ
 திருவுள்ளம் வைப்பதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 75

தனமுடன் செயலற்ற ஒருவன் றன்னைச்
 சகந்தலிலே யாரென்ன செய்த போதும்
 மனமதுட் துன்புற்றே வருந்து வான்போல்
 மைந்தனுமுன் செயலின்றி வருந்தி நின்றேன்
 நினதுஅருட் செயலதனை எனக்க எரித்தும்
 நிகரற்றும் இவ்வுலகில் நிலவி எங்கும்
 தினகரன் போல்வைப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 76

இருளுற்ற குகைப்பட்டோன் கண்ணி ருந்தும்
 இடமுதற் பொருள்காணு மயங்கு வான்போல்
 மருளுற்ற அகமெனும் குகையிற் பட்டு
 மைந்தனுயான் நினைக்காணு மயங்கி நின்றேன்
 அருளுற்ற யெந்தைநீ கருணை வைத்துன்
 அருள்ளானத் தீமதை அளித்தும் நீக்கி
 திருவுற்ற வடிவருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 77

வேதமுதற் சுருதிகளின் முடிவும் காணேன்
 மேலாமுன் உண்மையதாம் வடிவுங் காணேன்
 நீதமுடன் உணைநாடும் நிலையும் காணேன்
 நின்றனுணர வென்றால்மெய் யறிவும் காணேன்
 போதிக்க மெய்ஞ்ஞான குருவும் காணேன்
 புவனத்தில் மயங்குகிறேன் மெய்யு ரைக்க
 தீதற்ற நீவருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 78

பாரதனில் விளக்கொளியும் பரிதி தானும்
 பட்டஇடந் தனிலேதான் ஒளிவி ளங்கும்
 காருறும் குகைமுதல் அகம்பு.றம்பும்
 காசினியில் நிறைவுற்றே ஒளிவி ளங்கும்

சீருறும் நின்ஞானப் பரிதி தன்னை
 சிறியேனுக் களித்துமன இருளா மாயை
 தீர்க்கவே வருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 79

பரமகுரு தெரிசனம் வேண்டுதல்

தெரிவரிய மறைகள்முதற் சுருதி யாவும்
 தெளிவுறவே கற்றும்தம் சிந்தை நில்லா
 தரணியிற் கருமமுதற் தபத்தில் நின்றும்
 சாந்தமுஅந் நிலையுரு முனிவர் கட்கே
 பரமனீ அருட்செய்த காட்சி தன்னைப்
 பாலன்யான் தெரிசிக்கப் பற்று வைத்தேன்
 தெரிசனந் தருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 80

பல்லுலகும் நிறைவாகித் தெரியா நிற்கும்
 பரமனீ அவனிதனில் நால்வர் வேண்ட
 கல்லாலின் நிழலுற்றும் தென்பால் நோக்கி
 கருதரிய மாமோன குருவாய் நின்றும்
 சொல்லாலே சொல்லாமற் கரத்தாற் காட்டிச்
 சுகானந்த மாமோன நிலைய ளித்த
 செல்வனே உணக்காண்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 81

வானத்தின் மின்னுறும் சடைமு டித்தும்
 மாசற்ற மதியினொளி முகத்தி னோடும்
 ஞானத்தின் ஒளிவீசும் மேனி தன்னிற்
 நற்சண்ணற் றிருநீறும் விளங்க உன்றன்
 மோனத்தின் குறிகாட்டும் கரத்தி னோடும்
 முடிவிலருள் நிறைபத்ம் பாதந் தீண்ட
 தீனபர னேவருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 82

பரமகுரு வடிவமாய் வந்தும் இந்த
 பாரில்யான் தெரிசிக்கக் காட்சி தந்தென்
 சிரசின்மிசை கரம்வைத்தும் அஞ்சே லென்றும்
 செவிகுளிர மொழிபுகன்றும் வினைகள் தீர்த்தும்
 தெரிவரிய பரநிலையின் உண்மை காட்டித்
 தீராமா மோனநிலை அளித்து என்ருந்
 திரமாமுன் வடிவருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 83

மனமாயை முதலாகப் பிணிகள் தானும்
 மண்ணுடன்மு வாசைகளும் அல்லல் மற்றும்
 வினையுடன் பவப்பிணியும் எமனும் தானும்
 வெறுண்டோட நின்மொழியாற் பறக்க டத்தே
 நினதுபே ரின்பநிறை வடிவ முற்றும்
 நிகரின்றி இவ்வுலகில் எங்கும் ஞானத்
 தினகரன் எனநிற்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 84

அகம்புறக் கருவிகளும் யாவும் அற்ற
 அதீதமா மோனநிலை பெற்று நின்றும்
 தகைமையுறும் உபசாந்தம் நிறைந்த தான
 சதானந்த நின்வடிவ முற்று யானும்
 பகலிரவும் அற்றபர வெளியுற் சேர்ந்தும்
 பரமசுக நித்திரையிற் படிந்தும் வாழ
 செகந்தனிலே பெறுவதும்நா னெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 85

அருவுருவக் காட்சியுமுன் மர்ம மெல்லாம்
 அறிந்துமுன் செயல்பெற்றே யாவும் செய்து
 கருதரிய நின்போகம் எல்லாம் பெற்றும்
 காண்பனவும் பெறுவதுடன் செய்வ தின்றிப்

பெருவெளியுள் மாமௌன வீடு சேர்ந்தும்
 பேரின்ப நித்திரையிற் பிரியா நிற்க
 திருவுள்ளம் வைத்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 86

கைமாறு கருதாமற் குழந்தை கட்கே
 காசினியிற் சீரளிக்கும் தந்தை போன்று
 பெம்மானின் மைந்தனா மெந்த னுக்குன்
 பெருவெளியாம் தேசமுடன் மௌன வீடும்
 சும்மாதான் இருக்கின்ற பதவி தானும்
 சுகானந்தப் போகமுடன் தூரியா தீத
 சிம்மா சனமளிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 87

பேரின்பத் திருமணப்பேறு வேண்டுதல்

பாரினிலே உற்பவித்தும் வளர்ந்தும் தக்க
 பருவமுற்றும் எந்தையேனீ கருதா தேனோ
 நேரினிலே புகலவென்றாற் கண்டேன் அல்லேன்
 நினைக்கண்டென் குறைகூறத் தக்கோர் கானேன்
 தாரினிலே என்செய்வேன் கெடுவேன் ஆற்றேன்
 சுகத்தோறும் வானவரும் நினைப்ப ழிப்பார்
 சீருடனே மணம்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 88

பருவமுற்றும் மைந்தர்கட்கே தாயும் தந்தை
 பாரினிலே மணம்செய்தும் மகிழ்வ ரன்றோ
 தருணமிது மைந்தனுயான் பருவ முற்றும்
 தந்தையும்நீ மணம்செய்து மகிழா தேனோ
 பெருமையுடன் திருமணம் செய்தும் என்னைப்
 பேரின்பப் போகமுற வைத்தும் பார்க்க
 திருவுள்ளம் விரும்புவது மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 89

மைந்தனது இச்சைக்கும் பொருத்த மான
 மாசற்ற திருவினையே தேடிப் பார்த்தும்
 அந்தமுறும் அருளொளித் திருவை மற்றும்
 ஆனந்த ஞானவொளி திருவும் சேர்த்து
 சந்தனமும் மலர்கொண்டும் தேவ ரோடும்
 சபைக்கூடி நிச்சயித்துத் தந்தையே யென்
 சிந்தைமகிழ் வுறமொழிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 90

அன்புடனே அன்னையுடன் வந்தும் இந்த
 அவனிதனிற் துன்புற்றே துயிலும் என்னை
 இன்பமுடன் கரம்தீண்டி மகனே அப்பா
 எழுந்திடுக யெனமொழிந்தும் காட்சி தந்தும்
 தென்புறவே திருமணத்தின் விடய மற்றும்
 திருநாளும் வாய்மலர்ந்தென் கவலை தீர்க்க
 சின்மயமே வருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 91

நிகழ்வருடச் சித்திரைத் திங்க ளென்னும்
 நிறைமதியின் பூரணத் திரவு தன்னிற்
 இகந்தனில் ஈரைந்தும் அரைக்கும் மேலாம்
 இருஒன்று மணிக்குள்நன் மணமும் கூடும்
 தகைமையுடன் வருகவென முகம்வ ரைந்தும்
 சகங்கடொரும் அனுப்பிவர வழைத்தும் எல்லா
 செகமகிழ் மணம்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 92

அரியபெரும் வெளிகொண்ட மண்ட பத்துள்
 அரும்பொனுடன் நவமணியாற் பந்த லிட்டும்
 நருமலரும் விண்மீனும் முத்தும் கோர்த்தும்
 நற்கமுகும் மாவுடனும் வாழை நடடும்

பரிதிமதி அக்கினியை விளக்கு வைத்தும்
 பரஞ்சோதி யெனும்திரு விளக்கும் ஏற்றி
 திருமணச் சபைஅமைப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 93

விண்ணுறும்^{திரு} அமுதை உணவு வைத்தும்
 விரும்பியதெ லாமளிக்கப் பசுவை வைத்தும்
 தண்ணுறும் நீரளிக்க வருணன் வைத்தும்
 சந்தனமும் சுருலளிக்க எமனை வைத்தும்
 பண்ணுறும் தென்றலுக்கே வளியை வைத்தும்
 பசும்பொன்னிறை அளகேசன் கொடைக்கு வைத்தும்
 திண்ணுறும் நந்திநிற்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 94

ஆயிரங்கண் பெற்றோன் அனைத்தும் பார்க்க
 அமைத்தும்பின் வானவரை ஏவல் வைத்தும்
 வாயிற்முதற் சுற்றிலும் கணங்கள் வைத்தும்
 வருவோர்தம் வரவேற்க மூத்தோன் வைத்தும்
 தாயுடன் நிருமகளும் கலையின் முன்னே
 தக்கவிண் மாதர்களை ஏவல் வைத்தும்
 சேயன்யெனை நோக்குவது மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 95

எந்தையுநீ வேண்டுவன அனைத்தும் வைத்தும்
 இன்பமுடன் எனைநோக்கி வாய்ம லர்ந்தும்
 சந்ததமும் பேரின்ப வாழ்வு கொள்ளத்
 தக்கதிரு மணக்காலம் உற்ற தென்றும்
 அந்தமுடன் தூயநீ ராடி இன்பாய்
 அழகுறமங் களக்கோலம் புனைதி யென்றும்
 சிந்தைமகிழ் வுடன்மொழிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 96

அரிபிரம ராதிகளும் வாழ்த்துக் கூற
 அகிலமெலாம் பேரின்ப மணமாய் நிற்க
 தருணமது பிரமனும் வேள்வி யாற்றத்
 தாம்தம்மெனத் தேவதுந் திமிழு முங்க
 பெருமைபெரும் அருளொளித் திருவை மற்றும்
 பேரின்ப ஞானவொளித் திருவும் சேர்த்து
 திருமணம் புரிவதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 97

எங்கெங்கு பார்த்தாலும் ஆடல் பாடல்
 எவ்விடத்தும் விண்ணவர்கள் மேள வாத்தியம்
 அங்கங்கே அன்பர்களும் முனிவர் சித்தர்
 ஆனந்த ஞானிகளின் அமிர்தப் பண்கள்
 சங்கமுடன் வாழ்த்துப்பா வொலிக்க யெல்லாச்
 சகமுழுதும் பேரின்ப மயமாய் நிற்க
 சிங்கார மணம்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 98

விண்ணவருங் காந்தருவர் நாகர் மற்றும்
 மேதினியில் மாந்தர்களும் இன்பத் தாலே
 கண்ணருவி சொரிந்திடவும் ஆடிப் பாடிக்
 கள்ளுண்டார் போலவுந்தள் ளாடி நிற்க
 பண்ணினொடு மாதர்களும் சும்மி யாடப்
 பலவிடத்தும் நடனங்கள் புரிந்தும் நிற்க
 திண்ணமுடன் மணம்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 99

சகமெல்லாம் களிக்கமணப் பேறு பெற்றும்
 சடங்கெலாம் தீர்ந்துமலர் மஞ்ச முற்றும்
 அகம்புறத்தி லிருதிருவின் போக முற்றும்
 அல்லலுடன் பகலறியா அனுப வித்தும்

இகமெல்லாம் வியப்புறஇன் புருவ மாய்நின்
 றென்னோரும் மங்களக் கோல முற்றே
 செகந்தனிலே வாழ்வதுநா நெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 100

பெருமையுடன் மங்களப் பேறு பெற்றும்
 பேரின்ப போகநிறை இல்வாழ் வற்றும்
 கருணையுடன் அறநெறியும் தவமும் இந்தக்
 காசினியில் நிறைப்பஅருட் திருவை வைத்தும்
 மருளுடன் யாதற்றும் முத்தி சேர்க்கும்
 மாநிலைக்கே ஞானவொளித் திருவை வைத்தும்
 திருவாழ்வு பெற்றிருப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 101

சாரியெனும் மனைவிதனைப் பெற்று மிந்தச்
 சகந்தனிலே சீவர்படும் பாடு நிற்க
 தரணிதனில் மறுமனைவி கொண்டு மாந்தர்
 தவித்துழலும் துயர்பார்த்தும் தமிழன் இந்த
 இருதிருவைக் கொண்டதுவும் ஏனே வென்பார்
 இவ்வுலகம் இன்பமுற் றுய்ய வென்றே
 தெரிந்திடஅந் நிலைபெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 102

இருதிருவாம் வொளிவிளக்கைப் பெற்று யானும்
 இருளறவே உலகெங்கும் நிலவ வைத்தும்
 கருணையுடன் அறநெறியுந் தவமு மற்றும்
 கருதரிய மெய்ஞ்ஞானந் தனைநி றைத்தும்
 பெருமைமிகுந் தேவர்களும் வியந்திச் சிக்கப்
 பேருலகை இன்புருவாய் வைத்து யானும்
 திருநடனஞ் செய்துநிற்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 103

நகைத்துமிகப் பழித்துமெனை நாண வைத்த
 நானிலத்தா ரெல்லோரும் கண்டு நின்றுந்
 திகைத்திடவே நினதுதிருக் காட்சி தந்துன்
 தீராப்பே ரின்பசுக வாழ்வ ளித்தும்
 பகைத்துநின்ற செகமுதலாய் மாயை தானும்
 பணிந்துமெனைப் போற்றிடநின் வடிவுந் தந்தும்
 செகத்தினிலென் குறைமுடிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 104

பொய்யான வழிநின்று முலகை ஏய்த்துப்
 பொய்ப்புகழும் பட்டமுடன் போகம் வேண்டேன்
 மெய்யான வழிநின்றுன் னருளைப் பெற்றும்
 மெய்ப்புகழும் பட்டமுநின் போகம் பெற்று
 உய்யவே இவ்வுலக மெங்கும் தானே
 உனதுஅருள் ஞானமு நன்னெறி விளங்கச்
 செய்துநா னின்புறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 105

ஒப்பற்ற நினதுஅருட் சக்தி பெற்றும்
 உலகெங்கும் நிகரற்றும் சீர்தி ருத்தி
 எப்பொழுதும் அழிவுரு நினையு மற்றும்
 எந்தைநின் னெறியுடனும் ஞானந் தன்னை
 இப்புவி யில் யெங்கும்நிறை வாக வைத்தும்
 எல்லோரும் இன்புருவாய் வைத்து யானும்
 செப்பரிய இன்புறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 106

சிவமான யெந்தையே இறைவா ஈசா
 சிறியனா னிருவினையின் தொடர்பி னாலே
 அவமான உலகிற்கரு உற்று வந்தும்
 அபலமாய் அலைந்துமிக வாடி நின்றேன்

தவமான தொன்றிலாத் தமிழே னுக்கும்
தந்தையே கருணைவைத் தருள்பு ரிந்தும்
தெவமான வடிவருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 107

சந்ததமும் உனைநினைந் தழுது நின்றும்
சகந்தனிலே தேடியுனன் வாடி நின்றேன்
எந்தையே கருணையுடன் தாயி னேடும்
இமையவர்கள் சூழவிடை ஏறி வந்தும்
அந்தமுடன் காட்சிதந் தணைத்தும் பேசி
அன்புடனின் மடியிருத்தி ஆவல் தீர்க்க
சிந்தையுனக் கிரங்குவதும் எந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 108

அருள்வடிவாம் பரசிவமே ஐயா யெந்தாய்
அன்புடனே என்மீதுங் கருணை வைத்து
திருவருளும் செயலுடனின் நிட்டை தந்தும்
செகமதில் நீநானாக வாழ வைத்தும்
விரும்பியதெல் லாமளிக்கும் எமன்வராது
விஞ்சையர்கள் சூழவிடை ஏறி வந்தும்
திருவிடையிற் கொண்டருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 109

அந்தமுடன் நிற்பதியாம் கைலை சேர்த்தும்
அப்பனே எந்தனது வினைகள் நீத்தும்
பந்தமுறும் இவ்வுருவம் நீக்கி யென்னைப்
பாலனுமா யைவருடப் பருவ மாக்கி
விந்தையுட னுனதுதிரு மடியிற் சேர்த்தும்
வினையாடி யெக்காலும் மகிழ்ந் திருக்க
சிந்தையுள்நீ கருணைவைப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 110

பொற்குன்றே நவமணியே முத்தே இந்தப்
 புவனத்திற் கிட்டாவிண் மணியே ஊறும்
 கற்கண்டே முக்கனியே பாலே தேனே
 கணிகளெல்லாம் பிழிந்தெடுத்த ரசத்தின் பாகே
 பற்கொண்டே திண்கின்ற கரும்பே வானோர்
 பருகிடும் திருஅமுதே பெரியோ ருண்ணும்
 சிற்கண்டே நினைபெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 111

அருள்ஞானம் பழுத்தொழுகுங் கனியே தூய
 அகம்பழுத்தோர் அருந்துகின்ற சுவையே இன்பே
 மருள்ஞானம் முற்றலையும் மாந்தர் காணா
 மாசற்ற ஞானிகள்தாம் காணும் சோதி
 பொருள்ஞானம் தனைவிடுத்து முடிவாம் மோனப்
 போதநிலை பெற்றேதாம் தானாய் நிற்கும்
 திருஞானம் அளிப்பதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 112

அன்புடன் நினைந்துருகும் உள்ளந் தன்னுள்
 அகமுகிழக் கசிந்தூறி நிறைந்து நிற்கும்
 இன்பமே மெஞ்ஞான விளக்கே அற்ப
 இச்சையற்றோ ருள்ளமதில் இலங்குஞ் சோதி
 துன்பமும் வன்மைநிறை உள்ள முற்ற
 சுதனுக்கும் இவைநீத்து இன்பம் தந்தும்
 தென்புறவே வைப்பதுநீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 113

மைந்தனான் படும்பாடு பார்த்தும் உன்றன்
 மனமிரங்கி வந்துமுன் காட்சி தாரா
 தெந்தைநீ இருப்பதுவுந் தர்மந் தானே
 இதுமுறையோ கருணையிதோ நீதியோ சொல்

அந்தமோ திருவுள்ளப் பொருத்தந் தானே
 ஆற்றேனான் வந்துமுன் அருளைப் பெய்ய
 சிந்தையுனக் கிரங்குவதும் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 114

பொருளுற்ற மாந்தர்களும் அபல மான
 புவனத்தின் போகமுற்றே மகிழ்வர் போன்றும்
 அருளுற்ற அன்பர்களும் மேன்மை யான
 ஆனந்த போகமுற்றே மகிழா நின்றார்
 மருளுற்ற மைந்தனுயான் துன்ப முற்றே
 மானிலத்தில் வாடிநின்றேன் வாட்டந் தீர்க்க
 திருவுற்ற நீவருவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 115

சரியைநிலை நின்றோரும் சடமாய் நின்னைத்
 தானறிந்தே பூசித்தும் இன்ப முற்றார்
 கிரியைநிலை நின்றோரும் வடிவாய் நின்னைக்
 கிட்டியே தெரிசித்து மகிழ்வை யுற்றார்
 பரிவுடன் யோகியுமுள் ளொளியாய்க் கண்டார்
 பற்றற்ற ஞானிகளும் தானாய்க் கண்டார்
 தெரிதரிய நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 116

கரியுடன் இன்னும்பல் சீவன் மற்றும்
 காசினியில் அன்பர்களும் காட்சி கண்டார்
 பரிவுடன் சிறியனுயான் கனவி லேனும்
 பரமநின் காட்சிதனைப் பார்த்தே னல்லேன்
 சரியோநீ செய்வதுவும் ஞாய மோசொல்
 தமிழன்மனம் நோகாதோ தந்தை யேநின்
 தெரிசனந் தருவதுவும் எந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 117

கருணையுடன் அருள்நிறைந்த கடலே அன்பர்
 கருதியதெல் லாமளிக்கும் தருவே மிக்க
 பெருமையுறுந் திருஅமுதே பேசா மோனப்
 பேரின் ப நிலையிலுறும் சுகமே தக்க
 பருவமுறும் மெஞ்ஞானக் கணியே இன்பே
 பரவொளியே அரும்பொருளே பாலன் காண
 திருவுருவாய் வருவதும்நீ யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 118

பல்லுலகும் நிறைவாகி அனைத்து மாகிப்
 பலபொருளும் உயிரிடத்தும் கலந்துள் நின்றும்
 தொல்லையுறும் மனமுதற் சர்வம் நீத்தும்
 தூரியநிலை பெற்றோர்தாம் தானாய் நின்றும்
 அல்லுடனும் பகலற்ற வெளியிற் சேர்த்தும்
 ஆனந்த பரமசுகப் பேர ளிக்கும்
 செல்வனினைப் பெறுவதுநான் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 119

அருவுருவக் காட்சியுமுன் போக மெல்லாம்
 அடைந்துமுன் ரிட்டையுடன் சக்தி பெற்றும்
 பருவமுடன் இவ்வுலக நிலைமை யற்றும்
 பரமநின் னடிவற்றும் பாரில் எங்கும்
 கருதரிய ஞானமுநின் னெறியும் நாட்டிக்
 காசினியை நின்மயமாய் வைத்தும் பார்த்துன்
 திருவொளியிற் கலந்துநிற்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 120

கல்நெஞ்சோ நின்நெஞ்சம் இரும்பின் நெஞ்சோ
 கருணையற்ற லோபியர்தம் நெஞ்சமோ தான்
 கொல்வின்ற தொழிற்செய்தும் உண்போர் நெஞ்சோ
 கொடியபெரும் துயர்கண்டும் இரங்கா நெஞ்சோ

பல்விதக் குறைகேட்டும் ஈயார் நெஞ்சோ
பரமனே இனியேனும் இரங்கி வந்துன்
செல்வமாம் அருள்புரிவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 121

ஆவியுடல் பொருளுடனும் அனைத்து மீய்ந்தும்
அப்பாநான் நினைப்பெறவே அலைந்தும் தேடி
கூவியே அழுதுநான் வாடி நின்றும்
குழந்தையாம் யென்மீதும் கருணை வைத்து
மேவியே வந்துமுன் காட்சி தாரா
திருப்பதும் தர்மமோ விமல னேசொல்
தேவனே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 122

சந்ததமு நினைக்காண அழுதுந் தேடி
சலித்தும்நான் திட்டியுனை வெறுத்து நின்றும்
மைந்தனான் சாருமிடம் தன்னைக் காணு
மயங்கினைன் என்செய்வேன் வர்மம் விட்டு
எந்தையே வந்தும்நின் காட்சி தந்தும்
இன்பமுடன் அருள்புரிந்தென் கவலை தீர்க்க
சிந்தையுனக் கிரங்குவதும் யெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 123

தாய்த்தந்தை சுற்றமுடன் அனைத்து மாகிச்
சார்ந்திடும் இறைவனுமாய் நின்றும் இந்த
தேயமதில் மைந்தனையும் நீவெ றுத்தாற்
செய்வதுனான் என்னவோ கெதியும் உண்டோ
வாய்கொண்டு அழுதுமனம் நோவ தல்லால்
வழியுண்டோ எந்தையே கருணை வைத்து
சேயன்யெனக் கருள்புரிவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 124

புரமெரித்தே விண்ணவரைக் காத்தும் நின்றாய்
 பொங்கியெழும் விடமுண்டே பயமும் தீர்த்தாய்
 திரமுடன் கண்மலர் சாத்தி நின்ற
 திருமாலும் உளமகிழ ஆழி தந்தாய்
 பிரமனும் பூசிக்க அருள் புரிந்தாய்
 பேருலகிற் பரதவிக்கும் மைந்த னுக்கும்
 சிரபரனே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 125

சருவமும் விடுத்தும் நினைச்சரண் புகுந்தோர்
 தன்மையுடன் குணம்குற்றம் பருவம் நோக்கா
 கருணையுடன் காட்சிதந் தருள் புரிந்தும்
 கருதியதெல் லாமளித்தும் வினைகள் நீத்தும்
 பெருமைமிகும் போகமுடன் பதவி சேர்க்கும்
 பெருமானே மைந்தனும் யெந்த னுக்கும்
 திருவுள்ளம் வைப்பதுவும் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 126

வித்தையாற் செல்வத்தாற் சாதி தன்னாற்
 மேதினியிற் புகழ்பலத்தாற் மேலோ ராகாப்
 பத்தியுடன் அறநெறியும் அன்பும் பெற்றும்
 பாவமுறும் செயலற்றும் பேத மற்றும்
 சுத்தம்நிறை மனமுற்றோர் மேலோ ரென்றே
 துரிதமுடன் அருள்புரியும் பரமே யென்றன்
 சித்தமதிற் குறைமுடிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 127

அரியபெரும் நூல்கள் பல கற்றும் கேட்டும்
 ஆய்ந்தும்பின் தெளிந்துதான் உண்மை ஞானப்
 பெரியநிலை பெற்றோர்தம் பணிகள் செய்தும்
 பிரியமுடன் அவர்கூறும் வழியில் நின்றும்

பரிவுடன் மாயைமுதல் அனைத்தும் நீத்தோர்
 பற்றிடும் பேரின்பப் பொருளே உன்றன்
 தெரிசனம் காண்பதுநான் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 128

கற்பனையெல் லாங்கடந்த பரமாம் சோதி
 கங்குல்பக லறநின்ற வெளியே யெங்கும்
 தற்பரமாய் நிறைவாகிக் சலந்து நிற்கும்
 சதானந்த மயமேயெத் தன்மை யின்றி
 சொற்பிரகா சப்பொருளாய் விளங்கி நின்றும்
 சுகாதீதப் பேரின்ப நிலையில் ஊறும்
 சிற்சுகமே நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 129

சிற்றெறும்பு கடித்தாலும் துடிது டிக்குந்
 தேகமுடன் சிந்தைதனை ஏனோ வைத்தாய்
 கற்றூணய்ப் படைத்தாலும் மிகவும் நன்று
 கலக்கமின்றிச் சிலகாலந் தாங்கி நிற்கும்
 பற்றுடன் பாழாகுந் சடம ளித்தும்
 பரிவுடன் காக்கவைத் தமிழில் நன்றோ
 செற்றிடா வகையருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 130

சகமுதலாய் விண்ணவரும் அயனும் மாலும்
 சகங்கடொறும் அறியவொண்ப் பரமாய் நின்றும்
 அகமுதலா யாதற்ற நிலையோர் காணும்
 ஆனந்தப் பொருளேநின் கருணை யாலே
 இகமதிலே நின்றிருச் காட்சி தந்தும்
 இன்பமுடன் அருள்புரிந்தென் இச்சை போன்றும்
 செகமெலாம் இன்புறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளஞ் சிவமே ஈசா. 131

கரிமுதலாய் எலும்புவரை சீவர் கட்கும்
 கள்வர்முதற் பகைவருடன் பிணிக ளுக்கும்
 பரிதியுடன் ஐம்பூதங் குளிர்மழைக்கும்
 பரிவுடன் காத்தும்பல உணவ ளித்தும்
 அருமையுடன் தேகமதை வளர்த்துங் காத்தும்
 அரைநொடியில் எமனும்வந் தழிப்பன் அந்தோ
 திரிவிழியோய் தடுத்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 132

விந்தையதை யென்சொல்வேன் தேகம் இந்த
 மேதினியில் அழிவதனை நேரிற் கண்டும்
 பந்தமுற்றும் பல்லுயிரைக் கொன்று தின்றும்
 பலபுரட்டுங் கொலைகளவும் பொய்யு மாடி
 அந்தமுட னேவளர்த்தும் மானங் காத்தும்
 அளித்திடுவர் மண்யெரிக்கும் அந்தோ அந்தோ
 சிந்தையிவர் தெளிந்துய்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 133

அம்மம்மா இப்பாழுந் தேகத் தோடும்
 அவனியுடன் வாழ்வதுவும் துன்பந் துன்பம்
 சும்மாவில் லாஅலையும் மனத்தி னோடும்
 சுகம்பெற்று வாழ்வுதென்றால் அரிய தாகும்
 வெம்மையை நீத்துநிலை பெறுவ தென்றால்
 மிகஅரிது ஆற்றிலேன் கருணை வைத்துன்
 செம்மையுறும் பதஞ்சேர்ப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 134

சடமுடன் வினையும்ன மாயை யுற்றும்
 சகந்தனிற் போகமுற்றும் அலைந்தேன் போதும்
 படமுடியா தினித்துயரம் ஆற்றே னிந்தப்
 பாரதனிற் பிறவிதனை வேண்டேன் வேண்டேன்

கடல்நஞ்சு முண்டயென் தந்தை யேனின்
கதிசேர்ப்பாய் அற்றேல்நின் போகந் தந்தும்
திடமுறுமுன் வடிவருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 125

சகந்தனிற் பல்லுயிர்க்கும் மாந்தர் கட்கும்
சண்டாளப் பிணிகளுடன் குளிர்மழைக்கும்
பகையுறும் எமனுமைம் பூதங் கட்கும்
பற்காதுங் கண்கெட்டும் உடல்த ளர்ந்தும்
அகம்வருந்தச் செய்விருத்தப் பருவத் திற்கும்
அஞ்சாமல் நின்வடிவ முற்றென் னாளும்
செகந்தனில் வாழ்வதுநான் யெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 126

தரணியிற் பல்லுயிரின் பிறப்பும் நீங்கித்
தன்மைமிகும் மானிடப் பிறவி பெற்றும்
திரமுடன் பகுத்தறிவும் கல்வி கற்றும்
செகந்தனிற் பொய்மையுடன் உண்மை கண்டும்
பரமாம்நின் னெறிநின்றும் நினைப்பெ ருமற்
பாழ்போனல் இனியெக்காற் காண்பே னந்தோ
சிரபரனே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 137

உயிர்களுக்கிரங்கல்

[உலகம் திருத்தி இன்புற்றுய்ய வேண்டுதல்]

அந்தமுடன் இப்பிறவி பெற்று யானும்
அபலமாய் நின்றழிய வந்தே னல்லேன்
எந்தைநின் னெறிநின்றான் காட்சி பெற்றும்
இன்பமுடன் அருள்பெற்றுன் வடிவ முற்றும்

சந்ததமும் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றும்
 சகந்தனிற் குறைமுடிக்க வந்த தாகும்
 சிந்தைதனில் உணர்ந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 138

கருத்திலென் னிச்சையுமென் தவமு மற்றும்
 கருவுற்ற வினைப்பயனும் இதுவே யாகும்
 விருப்பில்யான் மறுத்தாலும் அளித்தே தீர்வாய்
 விமலநீ மறுத்தாலும் விட்டி லேன்யான்
 அருட்கடலே இவ்வினையை முன்வ குத்தும்
 அனியாமல் இனிமறுக்க ஆகுமோ தான்
 திருபொருளே வந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 139

ஞானமுடன் நினைப்பெற்ற பெரியோர் கட்கும்
 ஞாலத்தி னியல்புகளும் வினையுண் டென்பார்
 யானதனைக் கொள்கிலென் பொருத்த மன்று
 ஞாயிரென விளக்குற்றும் அலைவான் போன்றும்
 தானிகரிற் பொருள்பெற்றும் ஏழ்மை போன்ற
 தன்மையுறும் ஆகையால் அவைகள் நீக்கி
 தீனபர னேஅருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 140

ஒப்பற்ற ஞானமுநின் நிலைபெற் றோர்க்கே
 உலகத்தி னியல்புகளும் வினையு மற்றும்
 இப்புவிநின் தீக்குணமும் பிணிகள் இச்சை
 இன்னல்களும் காமனுடன் எமனும் உண்டேல்
 அப்பாஈ தனியாயம் பெரியோ ராமோ
 அவனிதனிற் பிறப்பற்ற முத்தி உண்டோ
 செப்பரிய நிலையருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 141

சுருதிபால் வேடத்தாற் தந்தி ரத்தாற்
 தொழில்களால் யோகியுடன் ஞானி யென்றும்
 பெருமையுடன் பூசனையும் புகழும் பெற்றுப்
 பேருலகின் போகமுற் றலைவர் கேட்டால்
 கருமவினை யாற்கொள்வோம் பற்றே மென்றும்
 காசினியிற் சீவன்முத்த னென்றும் சொல்வார்
 தெருளுற்றே இவருய்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 142

போதமுநின் னருள்பெற்ற பெரியோர் கட்கே
 புவனத்தி னியல்புகளும் வினையும் நீக்கி
 ஓதரிய நின்வடிவாய் விளங்க வைத்தும்
 ஒப்பிற் பே ரின்பசுக வாழ்வு தந்தும்
 சாதலுமற் றிவ்வுலகில் நிற்க அற்றேல்
 சடமுடனின் னொளியுற்று முக்தி சேரத்
 தீதற்ற நீ அருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 143

அருமறைகள் முதலாக நூல்கள் தன்னை
 அவரவர்கள் இச்சைக்குப் பொருத்த மாக
 பருவமுடன் னெறிநின்றும் அடைந்தாற் போன்றும்
 பலவிதமாய்த் தானியற்றிக் கெடுத்து மற்றும்
 சுருதியுடன் யுத்தியாற் கேள்வி யாலும்
 தொல்லுலகி லுரைத்துண்மைப் பொருளைக் கொல்வார்
 தெருளுற்றே விளங்குவதும் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 144

ஆதியிற் திரிரிசிகள் இறைபு கன்ற
 அருமறையை வாய்மொழியால் நிலவ வைத்தார்
 நீதியுடன் ஆகமமும் சாத்தி ரங்கள்
 நின்றமுன் மறையினையும் வரைந்தார் பல்பேர்

வேதமுடன் நூல்களும்பின் மாசு பெற்று
 வியாசராற் திருத்தியும்பின் கெடுத்தார் பல்பேர்
 தீதற்றே விளங்குவதும் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.145

அய்யகோ யெனக்கூவி நூல்க ளெல்லாம்
 அருமறையும் பரதவித்தே அநீத மாந்தர்
 மெய்யான பொருளதனைக் கொன்றும் நம்மை
 மேதினியிற் பாழ்படுத்தி வைத்து மற்றும்
 உய்யவே நமைக்கொள்ளா நரகஞ் சேர
 உற்றலைந்தா ரெனப்புலம்பும் இவைகள் நன்றாய்
 செய்தும்நீ வைத்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.146

நன்னெறியும் உண்மையுங்கண் டெற்றும் நாடி
 நாதநின் னருள்பெற்றும் உய்ய வேண்டி
 அன்புடன் நூல்கள்தனைக் கற்றல் நீங்கி
 அந்தோஇம் மானிடர்கள் மூவா சைக்கும்
 பன்னிதத் தீவழிக்கும் புகழுக் கேதான்
 பாவியர்கள் கற்றலைந்தும் பாழா கின்றார்
 சின்மயமே தடுத்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.147

தற்காலத் துறவிகளில் இல்லோன் மேலாம்
 சாத்திரங்கள் கற்றோரிற் கல்லான் மேலாம்
 பற்பலவாம் பிராணிகளில் விருட்ச மேலாம்
 பட்டழியும் இவைகளிலும் சடமே நன்றும்
 அற்புதமாம் மானிடத் தேக முற்றும்
 அவனியிற்பல் விலங்கெனநின் றழியா நின்றார்
 சிற்பரனே நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.148

பந்தமுடன் மூவாசை வினைகள் நீத்தும்
 பரசுகம் பெறத்துறவு கொள்ளல் நீங்கி
 அந்தமுடன் மூவாசை வினையுங் கொண்டே
 அலைந்துழலத் துறவதனைத் தொழிலாய்க் கொண்டார்
 விந்தையிது மிகநன்று அந்தோ பாவம்
 மேதினியிற் பவநீத்தும் முத்தி சேர
 சிந்தைஇவர் தெளிந்துய்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.149

தரித்திரமாம் பிணியுற்றும் கருணை யுற்றோன்
 சகந்தனிற் பசியாளர் துன்பம் நோக்கி
 பரிவுடன் அதைநீக்க நிலைமை யின்றிப்
 பரதவிப்பார் தன்மைபோற் பாலன் யானும்
 தெருளற்ற சீவர்களின் துயரம் பார்த்தும்
 தீர்க்கஅருட் செயலின்றி வாடு கின்றேன்
 திருமுடனின் னருளளிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 150

சகம்படும் துயர்பார்த்தும் அதனைத் தீர்க்கத்
 தன்மையின்றி மனம்வருந்திச் சென்றார் பல்லோர்
 அகந்தனிற் கருணையுடன் நூல்கள் செய்தும்
 அவாவின்றிப் போதித்தும் பல்லோர் சென்றார்
 பகலிரவும் பாடுபட்டும் சென்றார் பல்லோர்
 பாரினிற்பல் நெறிவகுத்தும் பலபேர் சென்றார்
 செகமுய்யக் காண்பதுநான் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.151

சுருதியுடன் யுக்தியாற் கேள்வி யாலும்
 தொல்லுலகின் செயல்களால் அபிமா னத்தாற்
 கருதரிய நினையுமுன் னெறியும் இந்தக்
 காசினியில் யான்கூற மனமும் கொள்ளேன்

தெரிதரிய காட்சியுமுன் னருளும் பெற்றுன்
செயல்கொண்டே உலகெங்கும் நிலவி நிற்க
திருவுள்ளம் வைத்தருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.152

அனுபவியா யான்கொள்ளேன் உலகிற் கூறேன்
அனுபவித்தே ஆவலுமென் சங்கை தீர்த்தும்
வினையறவே உலகெங்கும் நிலவ வைத்தும்
மேதினியை இன்புறுவாய் வைத்தும் பார்த்து
கனவதிலு யான்கொண்ட ஆவல் நீங்கிக்
காசினியில் நின்வடிவாய் என்றும் ஞானத்
தினகரன் எனவைப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.153

அகம்புறக் கருவிகளும் யாவும் அற்ற
அதீதமா மோனரிலை பெற்றும் அந்த
சுகம்பெற்றுஞ் சும்மா இருக்க வென்றே
தொல்மறையும் நூல்கள்முதற் பெரியோர் தீர்ப்பு
அகந்தனில் ஆவலெனக் கதுவென் றாலும்
அப்பாயென் குறைஒன்று அதனைச் சொல்வேன்
செகம்இன்ப முறக்காண்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளும் சிவமே ஈசா. 154

பொல்லாஇவ் வுலகமதைப் புகுந்து பார்த்துப்
பொய்மையுடன் மெய்யுணர்ந்தும் அனைத்தும் நீத்து
எல்லாமும் சரியெனவே தேர்ந்தும் ஞான
இன்பரிலை பெற்றறிவாய் நிற்க வென்றூற்
தொல்லையுற் றலைந்துழலும் உலகம் அந்தோ
துயர்நீங்கி நினைப்பெற்றும் உய்யக் காண
செல்வமேயென் குறைதீர்ப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.155

கைம்மாறு கருதாமல் அவனி யெங்கும்
 கங்குல்பக லாய்ப்பொழியும் மேகம் போன்று
 பெம்மானின் னருளான மழை பொழிந்தும்
 பேரின்ப அருள்வெள்ளம் பொங்கி நின்றும்
 அம்மாயென் றதிசயிக்கத் தேவ ரெல்லாம்
 அவனியுடன் எந்தனையும் அதனுட் சேர்த்து
 செம்மையுறும் பதம்சோப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 156

காரணங்கற் பணைகடந்த பொருளே யெங்கும்
 கலந்தும்பே ரொளிவடிவாய் நிற்கும் சோதி
 பாரணத்தும் தாமாகி அனைத்து மாகிப்
 பலபொருளும் உயிரனைத்தும் கலந்து நின்றும்
 நாரணனும் வேதனுமற் றெவருங் காணு
 நாதனின் கருணையினுற் காட்சி தந்துன்
 சீரனைத்தும் தந்தருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 157

அருவமாய்ப் பரவெளியாய் ஏக மாகி
 அப்பாலுக் கப்பாலாய்க் கடந்து நின்றும்
 உருவமாய் நின்றும்பல் உலகளித்தும்
 உடலுயிரும் அறிவுமனம் மாயை வைத்தும்
 பருவுமும் போகசுக துக்கம் வைத்தும்
 பாரதனில் வினையாடல் பார்க்கும் உன்றன்
 திருவுருவம் காண்பதுநான் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 158

தரணியிற் பதுமைகளைப் பலவாய்ச் செய்தும்
 தான்மறைந்தே கயிர்கொண்டு நடிவிப் பான்போற்
 பரமநீ உலகதனைப் படைத்து மற்றும்
 பாழான இச்சையெனும் கயிர் பி ணித்து

திரமுறும் மாயையதின் மறைவில் நின்றும்
 சீவர்களை ஆட்டுவிக்கும் எந்தா யுன்றன்
 தெரிசனமும் அருளளிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 159

வேதமுதற் சுருதிகளின் பொருளாய் நின்றோய்
 விண்ணவர்கள் முதலெவர்க்கும் பரமாய் நின்றோய்
 ஓதரிய உயிர்கெல்லாம் உணர்வாய் நின்றோய்
 உயிர்களுறும் உடல்களுக்குச் சிரமாய் நின்றோய்
 சோதியும்பே ரின்புருவாய் நிறைந்து நின்றோய்
 சுதனெனக்குன் தெரிசனமும் அனைத்தும் தந்தும்
 தீதில்நின் வடிவருள்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 160

பார்த்தால்நின் காட்சிதனைப் பார்த்தல் வேண்டும்
 படைத்தால்நின் போகமதைப் படைத்தல் வேண்டும்
 சேர்த்தால்நின் னருட்செல்வம் சேர்த்தல் வேண்டும்
 செவியுற்றால் நின்வாக்யம் செவியுள் வேண்டும்
 கார்த்தால்நின் னருள்ஞானம் காத்தல் வேண்டும்
 கடந்தாலிப் பவக்கடலைக் கடத்தல் வேண்டும்
 தீர்க்கமுடன் இதைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 161

பூசித்தால் நினைவே பூசித்தல் வேண்டும்
 பூழ்ந்தால்நின்பெருமைதனைப் புகழ்தல் வேண்டும்
 வாசித்தால் அருள்நூல் வாசித்தல் வேண்டும்
 வயப்பட்டால் அன்பின்வயப் படுதல் வேண்டும்
 நேசித்தால் நின்னன்பர் நேசம் வேண்டும்
 நினைவுற்றால் நின்நாமம் நினைத்தல் வேண்டும்
 தேசத்தில் இதைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கையிலே யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 162

நாசமுறும் உடல்பலத்தால் ஆயு தத்தால்
 நானிலத்தில் யெனக்குநிக ரில்லை யென்பார்
 ஆசையெனும் முன்றிற்கும் மனத்தி னுக்கும்
 அடிமையுற்றும் பிணிகளுடன் விருத்தத் திற்கும்
 பாசம்விடும் யெமனுக்கும் பயந்து வாடிப்
 பரதவித்தே செயலின்றி அழிவ ரந்தோ
 தேசுடனின் செயற் பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 163

கனவதிலும் மனவிசுதர் சுற்றம் வீடும்
 கனதனமும் பொருள்களுடன் தேகந் தன்னை
 எனதெனதென் றேயிருந்தும், யெல்லாம் விட்டே
 இறக்கின்றார் அய்யகோ இதனைக் கண்டும்
 தனதெனவே பற்றுற்று மலைந்துந் தேடித்
 தவித்தழியு மாந்தர்களின் தன்மை நீத்து
 தினமும்நினை யெனதென்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 164

போகமுடன் வாணுண்ட அரசன் மற்றும்
 போதனுடன் மாலுமெத் தனைபோ சென்றார்
 மோகமுடன் போகமுற் றுலகை யாண்ட
 முடிசாய்ந்த மன்னர்களும் அளவே இல்லை
 தாகமுடன் பொருளுற்ற செல்வர் தானும்
 தானிகரில் வீரர்களும் கணக்கோ இந்த
 தேகமுடன் நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 165

அருவமுடன் றிருவுருவக் காட்சி கண்டும்
 அருளுடனும் ஆனந்த நிட்டை பெற்றும்
 பெருமையுடன் நினது திருச் சக்திபெற்றும்
 பேருலகில் தின்வடிவாய் நிகரில் நின்றும்

கருணையுடன் உலகெங்கும் நிலவ வைத்தும்
காசினியை இன்புருவாய் வைத்துப் பார்த்தும்
திருநடனஞ் செய்துநிற்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 166

பெண்ணெனும் மாதராம் கொடிய வஞ்சப்
பேய்களின் ஆபாச வடிவைக் கண்டு
கண்ணெனும் விழியுடனே அறிவி ழந்தும்
காதலுற்றே வீழ்ந்து முழன்று வாடி
மண்ணெனும் பூமியும்பொன் பொருள்கள் தேடி
மானிலத்திற் திரிந்தழியா நின்பால் நெஞ்சம்
திண்ணெனும் திடம்பெறுவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 167

நாரியரின் உருவமதை உற்று நாடில்
ரத்தமுடன் எலும்புதசை நரம்பும் தோலும்
காரியுமிழ் சீசளியும் மலநீர் ஊத்தை
கற்பீளை துருநாற்றம் எல்லாம் சேர்ந்து
பாரினிலே வடிவுற்றும் பட்டாற் பொட்டாற்
பணிதிகளாற் பகட்டிடும்பொய்ப் பகட்டில் மாளாத்
தேறிடநின் னருள்புரிவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 168

தருவுடன் செடிகொடிகள் பயிர்கள் யெங்கும்
தழைத்துமிகச் செழிப்புற்று மின்பாய்க் கண்டால்
பரிவுடன் பூரித்தும் மகிழ்வே னந்தப்
பயிர்களும் மரஞ்செடிகள் வாடி நின்றால்
உருகியே மனநொந்து மயர்வே னிந்த
உயிரெல்லாம் செழிப்புற்று மின்பாய்க் காண
திருவருள் மழைபொழிவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 169

சகந்தனில் எறும்புமுதல் உயிர்கள் மற்றும்
தன்மைமிகும் மானிடரும் இன்பாய்க் கண்டால்
அகந்தனிற் பூரித்தும் ஆனந் திப்பேன்
அரும்பிணியாற் பசியினால் ஆபத் தாலும்
உகந்தபெரும் துன்பத்தாற் கொல்லக் கண்டால்
உளம்பதறி வாடிடுவேன் அய்யோ இந்த
செகமின்பாய்க் காண்பதுநான் யெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 170

சிறியசிறு மைந்தர்களும் ஆடிப் பாடிச்
சிரித்தும்வினை யாடக்கண் டானந் திப்பேன்
பரிவுடன் அமுதுமுகம் வாடி நின்றாற்
பார்த்துமனம் வருந்துவேன் பாரில் மற்றும்
அறிவுடன் அவயவம் அற்ற பேரும்
அனாதையாய் விருத்தர்களும் அலைந்தால் நோவேன்
செறிதுயர் பவம்நீப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 171

சிற்றெறும்பின் ஒற்றுமையும் உதவி மற்றும்
செய்கைகளைப் பார்த்துப்பார்த் தானந் திப்பேன்
கற்றறிந்தும் உணர்வுற்றும் பிறர்க்கு னைத்தும்
கைக்கொள்ளாத் துவேசமுந்தீ நடத்தை யுற்றும்
பற்றுடம்பின் மேல்வைத்தும் எறும்பி னும்கீழ்ப்
பட்டழிவர் நிலைகண்டும் பதைப்பேன் தேகம்
சென்றிடுமுன் நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 172

பக்தியும் ஞானநிலை வொழுக்கம் உண்மைப்
பல்லுயிரில் அன்புடனும் அறமு முற்ற
உத்தமர்கள் யாவரெனும் அன்புவைப் பேன்
உள்ளத்தில் வஞ்சமுடன் பஞ்ச பாவம்

இத்தரையின் தீக்குணமும் லோப முற்றோ
எவ்வுலகுக் கரசரெனும் வெறுப் பேனிந்த
செத்திலாப் பிணமுய்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.173

நன்மையும் இன்பமுறும் வழியைக் கூறில்
நாடாமல் வெறுத்துமெனை இகழ்வார் மாந்தர்
தின்மையுந் துன்பமுறும் வழியைக் கூறில்
சேர்ந்துமிகப் போற்றியெனைப் புகழாநின்றார்
தன்மையில் மானிடரோ அறிவும் என்னே
சகந்தனில் என்சொல்வேன் ஆற்றே னிந்த
சென்மமும் நீத்தருள்வ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா.174

மகத்துறும் பேரின்ப நிலையைப் பெற்றும்
மனமுடன் யாதற்றும் வாழ்வோ மென்றால்
அகத்தினுட் கருணையது பெருகி நின்றும்
அவனிபடும் பரிதாபம் அதனுள் ஆழ்ந்தேன்
சகத்துறும் இத்துயரம் தீர்ப்போ மென்றாற்
தன்மையதும் பெற்றிலேன் வகையும் காணேன்
செகத்துயிர் இன்புறுவ தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 175

அந்தகோ இவ்வுலகத் துயரம் பார்த்தும்
அதைநீக்க வகையின்றி அகமும் நொந்தேன்
எந்தையே நினதுஅருட் சக்தி பெற்றும்
இவ்வுலகத் துயர்தீர்த்தும் சீர்தி ருத்தி
விந்தையா யிவ்வுலகை இன்பாய் வைத்தும்
மேதினியில் யானும்பே ரின்பாய் நிற்க
சிந்தையிற் குறைதீர்ப்ப தெந்த நாளோ
திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 176

திருமாலும் பன்றியாய்த் தோண்டி யெய்த்தார்
 திசைமுகனும் அம்சமாய்ப் பறந்து மெய்த்தார்
 கருதியும் தேவர்களும் முனிவர் சித்தர்
 கடுத்தவஞ் செய்தெய்த்தார் யோகி யெய்த்தார்
 உருகியும் அழுதுபணிந் தன்ப ரெய்த்தார்
 உணைநாடாப் பிறந்தெய்த்தே உழலும் யானுன்
 றெரிசனம் காண்பதுவு மெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 177

தரணிதனில் வாரிதியின் நீரும் விண்ணில்
 தான்சென்றே மேகமுமாய்ப் பொழிந்து மண்ணிற்
 பரவியும்பின் னதிவழியாய்க் கடலுக் கேகப்
 பருஅணையால் ஏரிகுளம் தங்குமாப் போல்
 சிரபரனின் னிடத்திருந்தே வந்து மீண்டும்
 சேரவென்றால் மாயையினுற் பந்த முற்றேன்
 திரமுடனா னதைக்கடப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 178

பெருவிதமாய் மழைபொழிந்தும் வெள்ளம் பொங்கிப்
 பெருகியே ஆறுகுளம் ஏரி பள்ளம்
 மருவியதன் னுடனிறைந்தும் கரை உடைத்து
 மாவேக மாய்க்கடலிற் சேர்க்கு மாப்போல்
 அருளென்னும் மழைபொழிந்தும் யென்னைச் சேர்த்து
 அணையென்னும் மாயையுடன் பந்தம் நீத்துன்
 திருவுருவிற் சேர்ப்பதுவும் யெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 179

சகத்தினுள் இருள்வைத்தும் அதனைத் தீர்க்கச்
 சந்திரனும் பரிதியுமீன் வைத்தாற் போன்றும்
 அகத்தினுள் வன்மையை வைத்தும் நீக்க
 அறிவுமெஞ் ஞானமுடன் மறையும் வைத்தாய்

இகத்தினுள் இம்மாயை யேனோ வைத்தும்
 இவ்வுயிர்கள் துன்புறவும் பார்த்தல் நன்றோ
 செகத்தினுள் இதைநீப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 180

ஆடையினுற் பணிதிகளால் மஞ்சற் பொட்டால்
 அழகியநன் மலர்களாற் கொண்டை தன்னால்.
 வாடையுறும் சுகந்தத்தாற் கொங்கை தன்னால்
 வாய்மொழியாற் புண்சிரிப்பாற் பார்வை தன்னால்
 பேடையுறும் நடையதனால் மயக்கி வீழ்த்தும்
 பெண்பேயை யெப்படியான் கடந்து நின்றும்
 தேடவொணா நினைப்பெறுவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 181

மாதரெனும் விஷவடிவை அறிந்து மீண்டும்
 மாயையினுற் பலசென்மப் பழக்கத் தாலும்
 காதலெனும் வெறிபிடித்து மதி மயங்கிக்
 கண்கெட்ட மாடதுபோல் வீழ்ந்து வாடி
 போதமெனும் அரியபொருள் இழந்தும் அந்தோ
 புவனத்திற் கெட்டலையா நின்றும் உய்ய
 தீதில்நின் னருள்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 182

சந்தைதனிற் கூட்டமுடன் கனவு போன்றும்
 தந்தைதாய் சுற்றமுடன் பெண்டும் பிள்ளை
 பந்தமுறும் பெருந்தனமும் பொருள்க ளெல்லாம்
 பற்றிமிகச் சூழ்ந்திருந்தும் பகைவ னென்னும்
 அந்தகன்வந் துயிர்கொள்ளில் யென்ன செய்வார்
 அழுதும்பின் கொண்டேகி யெரித்து மீழ்வார்
 சிந்தைதனில் இதைஉணர்வ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 183

மடமையினால் மாயையுற்றே வினையின் வித்தால்
 மலசலமும் எலும்புதசை ரத்த முற்ற
 சடமெனும் துயர்வடிவைப் பெற்று மிந்தச்
 சடமுறும் பிணிகளுடன் வளர்த்தும் ஊக்கப்
 படமுடியாத் துயர்மெத்த ஆற்றே னிந்தப்
 பாழாகும் தேகமுறும் சென்மம் நீத்து
 திடமுடனின் கதிசேர்ப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 184

எல்லாமுன் செயலெனவே அறிந்தே னுண்மை
 எள்ளளவும் நினையன்றி எதுவும் காணேன்
 பொல்லாவன் மாயையினால் உலகி யல்பாற்
 போதமிலா யானெனவே அலைந்தும் கெட்டேன்
 கல்லாலின் நிழலுற்ற கனியே முக்கண்
 கடவுளின் காட்சிதந் தெனைப் பிரிந்தும்
 செல்லாநின் னருள்புரிவ தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 185

பந்தமுடன் இருவினையும் யாது மற்றும்
 பரமனின் காட்சியுமுன் போத முற்றும்
 சந்ததமும் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றும்
 சுகமுய்ய வேண்டுவன யெல்லாம் செய்தும்
 அந்தகன்வந் துயிர்கொண்டும் சவமென் னுமல்
 அங்கமுடன் ஒளிசார்ந்தும் முத்தி சேர
 சிந்தையுளென் குறைமுடிப்ப தெந்த நாளோ
 திருக்கைலை யமர்ந்தருளுஞ் சிவமே ஈசா. 186

சிவஞ் சத்தி வணக்கம்

எழு சீர்

ஆதியா யந்தம் நடுவது மின்றி
அகண்டமா வெளியதா யெங்கும்
சோதியாய் நின்றும் அன்பர்கள் உய்யச்
சொருபமாய் நின்றருள் சிவத்திற்
பாதியா யமர்ந்து முலகெலாம் அளித்துப்
பரிவுடன் காத்தருள் செய்யும்
தீதிலா உண்மை அன்னையாய் நிற்குந்
தேவியின் பொற்பதம் பணிவாம்.

தேவி தோத்திரம்

ஆசிரிய விருத்தம்

ஓங்கார வெளியதாம் பரவெளியி னொளியில்நின்
றுதித்தபர சத்தி யாகி
உலகங்கள் பல்கோடி ஈன்றுதா னவைகளுள்
உயிருட னுணர்வு மாகி
ஆங்கார முதலாய்முக் குணமாகி அவனியில்
அனைத்துமாம் போக மாகி
அருளுடன் கருணைநிறை வடிவமும் போதமுடன்
ஆனந்த சுகமு மாகி
பாங்கான உளமுடன் பக்திகொண் டருகுவார்
பற்றிடுஞ் செல்வ மாகி
பரமசுக முத்தியருள் கின்றபர நிலையுமாய்ப்
பருகிடு மமிர்த மாகி
தீங்கான உலகமுத லெவ்வுலகும் போற்றிடத்
திருவுருவா யன்னை யாகி
திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

உண்மையாம் அன்னையே உயிரான தேவியே
 உணர்வாகி நின்ற உமையே
 ஊழ்வினைப் பயனதாற் கருவுற்று வந்துமீவ்
 வுலகினில் வாடி நின்றும்
 விண்மாரி யென்னஇரு கண்மாரி பெய்துநான்
 வியம்பியு மழுது நின்றும்
 வேறருந் துணையிலா தங்குமிங்கு மோடி
 வியர்த்துநா னேங்கி நின்றும்
 கண்கொண்டே வழிபார்த்து அம்மாமும் மாவெனவே
 கதரியு முருகி நின்றும்
 காணாது போலவுநீ இருப்பதுவும் ஞாயமோ
 கல்லோஉன் மனமு மென்தாய்
 திண்போன்ற மனமுருகி யென்மீதி ரங்கியுன்
 றெரிசனந் தந்து மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

2

முழுமதியி னொளிபோன்ற திருமுகமும் ரத்தின
 மூக்குத்தி வடிவி னொளியும்
 முவாறு பரிதிபோன் றொளிவீசும் கம்மலும்
 முத்துறும் முடியி னொளியும்
 செழுமைமிகு மொளிவீசு முத்தார மாலையுஞ்
 செம்மணிப்ப தைக்க வொளியும்
 செகசோதி மயமான ஒப்பற்ற ஆடையுந்
 திருக்கையில் வளைய லொளியும்
 பழுதுரு அருள்நிறைந் துற்றதிரு வடிகளில்
 பசும்பொற் சிலம்பி னொளியும்
 பச்சையாம் ரத்னமணி ஒளிவீசு மேனியும்
 பல்கோடி பரிதி ஒளிபோற்

செழுஞ்சுடர் சோதியென யெழுந்தருளி வந்தும்நீ
 தெரிசனந் தந்து மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே. 3

அருள்நிறைந் துற்றபர மானந்த வடிவான
 அம்மையாந் தேவி யுமையே
 அன்னைமீய யென்மீது கருணைமிக வைத்துநீ
 அழகிய உன்னுருவ முடனே
 தருணமிது வந்துமுன் தெரிசனந் தந்துமித்
 தமிழனை யாவ லுடனும்
 தனதுயிரு கைகொண் டணைத்துமுது தடவியுந்
 தன்னுடன் மடியி ருத்தி
 பெருமையுறு முனதுதிரு முகமுடன் சேர்த்தெனைப்
 பிரளா திருக்க வைத்தும்
 பேரின்ப ஒலியுடன் சுதனையஞ் சேலெனப்
 பேசியென் னாவல் தீர்த்தும்
 திருவருட் பேரின்ப வடிவாக நினதுடன்
 தீரா திருக்க வருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே. 4

அந்தமுட னுந்தனது காட்சியைக் கண்டுநா
 னாவலா யோடி வந்தும்
 அம்மாஅம் மாவெனவே ஆவிப்பிடித் துநா
 னாடியும் பாடி நின்றும்
 சிந்தையுள் ளானந்தம் பொங்கித் ததும்பிடச்
 சிரித்துக் குதித்து நின்றும்
 செப்பொணா ஆவலாய் மடியிற் புரண்டுனைச்
 சேர்த்துப் பிடித்து மற்றும்

சந்ததமு முனைநினைந் தழுதகண் ணீரற்றுச்
 சந்தோச நீரொ முகவும்
 தமிழனான் பேரின்ப வடிவாய் விளங்கிடத்
 தாயேநீ காட்சி தந்தும்
 சிந்திக்க அரியநின் பதவிதனில் நினதுடனே
 தீரா திருக்க அருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

5

கருணைநிறை வானபர இன்பசுக வாரியே
 காட்சிக் குகந்த வடிவே
 கனிவான் அன்புடன் றினந்தொழு மன்பரைக்
 காத்திடுங் கருணை முகிலே
 பெருமையுறு மோனநிலை யானஉயர் போகமே
 பேசொணு னந்த சுகமே
 பேரின்ப அருள்பெற்ற பெரியோர்தம் முளமதிற்
 பிரியா திலங்கு மொளியே
 தெருளுற்ற மனமுடையோர் வேண்டுவதெ லாந்தருந்
 தேவதரு வான பொருளே
 செகமுதல் மனமற்ற தூரியநிலை பெற்றோர்தம்
 சிற்சுகா னந்த வடிவே
 திருவுடன் கலையுமையா யருள்தருந் தேவியே
 சிறியனைக் காப்ப தரிதோ
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

6

மாயாசொ ரூபியே மகமாயி தேவியே
 மாயனின் றிருத்தங் கையே
 மானிலந் தன்னிலே மாதராம் பேய்களின்
 மையலில் வீழ்ந்து ற்றுனான்

ஓயாத துன்பமுற் றுழன்றுமிக வாடியு
 முளமது வருந்தி நின்றும்
 உபயமொன் றில்லாத பாழான வாழ்வுற்
 றுழன்று நானழி வுருமல்
 தாயான நீவந்து மெப்பொழுது மாயையது
 சாராமல் நின்றி காத்தும்
 சந்ததமும் உனைநினைந் தன்புகொண் டருகிநின்
 ருளிணைப் பணிய வைத்தும்
 சேயாமெ னக்குமுன் னருளுடன் சக்தியுந்
 தீராத இன்ப மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

7

பித்தமும் வாதசுரங் குட்டமுட னேகாசம்
 பிதற்றிடுஞ் சனியு முடனே
 பேசொணு மாரடைப் புடனேபல் வாயுவும்
 பித்தநீர் கண்டப் புத்தும்
 சித்தமுரு கச்செயு மூலமுடன் வயிறுவலி
 சிரவலியுங் கண்ணே யுடன்
 செப்பொணு வெப்பமும் வெட்டையுட னீரிழிவும்
 சிலந்தியுங் கட்டி களுடன்
 இத்தனை வியாதியுட னின்னும்பல் வியாதிகளு
 மெப்பவும் வராது காத்தும்
 எலிகடியு மரவுடன் நாய்களுந் தேளுடனு
 மெல்லா விஷங்க ளற்றும்
 சித்தமதி லல்லலது அணுகாத பேரின்பச்
 செல்வமதில் வைத்து மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

8

தாயான அம்மையே உலகெலாம் நிறைவான
 சாந்தம்நிறை சோதி வடிவே
 சந்ததமு னன்புகொண் டுருகியும் போற்றிநின்
 ருள்பணியும் அன்பர் கட்கே
 பேயான அலகையுடன் முனிகளும் பலதுட்ட
 பேதஞ்செய் தெய்வ முதலாய்
 பில்லிசு னியமுதல் மாரணுமு மேவலும்
 பெரியவன் பகைவர் தானும்
 மாயமா யிவையெலா மணுகாமற் றூரத்தே
 வணங்கிநின் றோட வைத்தும்
 வன்கொடும் பிணிகள்விடம் நீத்துஞ் சம்பத்துடனே
 வைத்துவாழ் விக்கு மென்தாய்
 சேயான யெந்தனுக் கிவையெலா மணுகாமற்
 செய்தும் பேரின்ப மருள்வாய்
 திருமருவு கைகைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே

9

அன்னையாய் நின்றும்நீ அண்டங்கள் பல்கோடி
 ஆக்கியும் யாவு மாகி
 அரியபெரும் வெளியுமா யண்டங்கள் தமைவைத்து
 மறியாமல் நின்ற மற்றும்
 தன்னிகரி லாப்பெருஞ் செயலுமாய் உயிரெலாந்
 தவராமற் காத்து மருளி
 சர்வமும் அற்றதுரி யாதீத நிலையுமாய்ச்
 சார்ந்தமெஞ் ஞானி கட்கே
 பின்னமிற் பேரின்ப சுகமுமாய் அவருளே
 பேரமுத மாகி நின்றும்
 பிரிவற்ற அத்துவித மாய்நின்றும் பரசுகப்
 பெருவீடு சேர்க்கு மென்தாய்

தென்பிலா வாடிடும் மைந்தனையும் அந்நிலை
 சேர்த்தின்ப வீடு மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சக்தி உமையே. 10

பந்தமாங் கொடியழு வாகைகளை இனிதெனப்
 பாலன்யான் மதிம யங்கி
 பற்றியே துன்பநிறை வாரிதியில் மூழ்கியும்
 பதைத்துநான் வாடி நின்றும்
 சந்ததம் பல்விதத் துன்பமுற் றேங்கியுந்
 தமிழனா னயர்ந்து நின்றும்
 தாயான உணைநினைந் தழுதுமுகம் வாடியுந்
 தவித்துநா னேங்கி நின்றும்
 அந்தமாய்க் கூவியு அலரியுந் தேம்பியும்
 அம்மா அம்மாவென வும்நான்
 அணாதிக் குழந்தைபோ லங்குமிங் கும்ஓடி
 யலமந்து வாடி நின்றேன்
 சிந்தையு மிரங்கியே அன்னையே வந்துமுன்
 தெரிசனந் தந்து மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சக்தி உமையே. 11

அன்னையே யென்மீது கருணைமிக வைத்துமுன்
 னானந்தக் காட்சி தந்தும்
 அருளான செல்வமுஞ் செயலான சக்தியுட
 னானந்த நிட்டை தந்தும்
 உன்னத மாகஉல கெங்கினு முலாவவும்
 ஒப்பற்ற பெருமை தந்தும்
 உள்ளமதில் யான்கருது மெல்லா மளித்துமிவ்
 உலகினிற் கருணை யுடனுந்

தன்னிகரில் லாமற் சகத்தைத் திருத்தியுஞ்
 சன்மார்க்க நெறியில் வைத்தும்
 சகநதனை இன்பமய மாகவே வைத்துனைச்
 சார்ந்திடவே யெண்ணு மளவிற்
 சென்னிமிசை நதிசூடு மெந்தையுடன் வந்துமிச்
 சிறியனைச் சேர்த்து மருள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே. 12

அந்தமுட னிந்திரனும் உம்பருங் காந்தருவர்
 அரிபிரமர் நந்தி யுடனும்
 அட்டதிசை பாலகரும் முனிவரஞ் சித்தருடன்
 அன்பரும் முத்தர் களுமே
 சந்ததமும் வந்துமுன் சன்னதியி லன்புடன்
 ரூள்பணிக் தேற்றி நிற்க
 சகத்ரமுடி யுடையதிரு வெள்ளியங் கிரிதனிற்
 சற்படிக ஆலய மதுள்
 விந்தையுறும் நவரத்ன மேடையில் அரியுற்ற
 மேதக்க ஆச னத்தில்
 விமலனும் எந்தையுடன் ஆனந்த வடிவமாய்
 வீற்றிருந் தருளு மென்தாய்
 சிந்தையிற் கருணைவைத் தெந்தையுடன் வந்தும்நீ
 தெரிசனந் தந்து மருள்வாய்
 திருமருவு; கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே. 13

கற்பனையெல் லாமற்ற பேரின்ப மோனமே
 கங்குல்பக லற்ற வெளியே
 கருதரிய மாபரஞ் சோதியே அருளுடன்
 கருணைநிறை வான கடலே

தற்சொருபு மானபர மானந்த ரூபியே
 ஈதானந்த முத்தி நிலையே
 சகமெலாந் திருமடியில் மதலைபோற் காத்தும்நீ
 தன்னரு ளளிக்கும் உமையே
 அற்புத மானபர போகமே நாதமே
 அளவில்வே தாந்த முடிவே
 அரியதுரி யாதீத நிலைதனில் நின்றாறும்
 ஆனந்த மான சுகமே
 சிற்பர வெளிக்குள்வளர் பேரின்ப வெள்ளமே
 சிறியனைக் காப்ப தரிதோ
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாம் சத்தி உமையே.

14

சாதிசம யங்களும் தனவந்த னேழையும்
 தன்மையும் பருவம் நோக்கா
 சண்டாள ராயினும் அன்புகொண் டருகியுன்
 ருள்பணியும் அன்பர் கட்கே
 நீதமுட னருள்புரிந் தானந்த போகமுட
 னின்பதஞ் சேர்த்து அருளும்
 நித்தியா னந்தபர மேஸ்வரி திரிகுலி
 நிகரற்ற தேவி நீயே
 ஓதரிய நிற்பெருமை யறியாம லிவ்வுலகில்
 உழன்றழியு மாந்தர் தம்மை
 ஒப்பற்ற நின்றிருத் தாள்பணிய வைத்துமுன்
 உண்மைநெறி நிற்க வைத்தும்
 தீதற்ற அருளுடன் பேரின்ப நிலைதந்து
 செகமெலாம் முய்ய அளுள்வாய்
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாம் சத்தி உமையே.

15

அருவும்நீ உருவும்நீ இருளும்நீ ஒளியும்நீ
 ஆதிஓங் காரி நீயே
 அகண்டபர வெளியும்நீ உலகெலா மளித்தும்நீ
 ஆட்டிடும் கூத்தி நீயே
 கருவும்நீ உருவும்நீ செயலும்நீ உணர்வும்நீ
 கண்ணும்நீ ஒளியும் நீயே
 கருதரிய போதம்நீ ஆனந்த நிலையும்நீ
 காட்சிநீ முத்தி நீயே
 சர்வபரி பூரணி காரணி மனோன்மணி
 சத்தும்நீ சித்தும் நீயே
 சக்தரபல் வடிவும்நீ சர்வம்நீ ஏகம்நீ
 சங்கரன் பாதி நீயே
 திருநடம் புரிகின்ற மாகாளி தேவிநீ
 சிறியனைக் காப்ப தரிதோ
 திருமருவு கைலைதனில் பரசிவன் பக்கம்வளர்
 தேவியாஞ் சத்தி உமையே.

16

அம்பாளிடம் முறையிட்டழல்

வேறு

சத்தியெனும் உமையே சகத்துக்கெல் லாந் தாயே
 வித்தாய் சடமாகி விளங்கும் உயிராகி
 சித்தாகி இன்ப முடன் தீராச் சுக வடிவாய்
 முத்திப் பதவி தரும் என்னம்மாநீ மோனப் பெருவெளியே.

ஆதிப் பொருளேநீ அழிவிற் பராபரையே
 சோதிச் சுடரொளியே தூய அருள் வடிவே
 தீதில் லருள்புரிந்துஞ் செகத்துயிரை ரட்சிக்க
 பாதியா யெந்தையிடம் என்னம்மாநீ படைத்த திருஉமையே. 2

தேவரும் காந்தருவர் சித்தர் முனிவர்களும்
 ஆவலுடன் இந்திரனும் அட்டதிசை பாலரும்
 பாவமிகும் இவ்வுலகும் பல்லுலக மும்போற்றும்
 தேவியாம் ஈஸ்வரியே என்னம்மாநீ சிறியேன் முறை கேளாயோ. 3

இருவினையி னாலேநான் இவ்வுலகம் மீதினிலே
 கருவுரு வாகிவந்தும் கலங்கி மனம் வாடி.
 அருவிதம் மாயமுதும் அம்மாயென் றேகூவித்
 தெருவிலே நின்றலையும் என்னம்மாநீ சிறியனைக்கண் பாராயோ.

திருக்கண் யெனைநோக்கிச் சிந்தையுந் தானிரங்கி
 பருக்கென் றோடிவந்தும் பாலனையும் நீதூக்கி
 பெருக்கான அன்புடனும் பேசித் தழுவி யெனை
 விருப்புடன் இன்பநிறை என்னம்மாநீ வீடுதனிற் சேர்க்காயோ.

இன்பநிறை வீடுதனில் யெந்தனையும் நீ சேர்த்து
 அன்புடன் முக்கனியும் அமிர்தமும் உண்ண வைத்துத்
 தென்பான இன்பமுடன் சிரிக்கவும் வைத்துமெனை
 உன்றன் றிருமடியில் என்னம்மாநீ உறங்கிடவுஞ் செய்யாயோ.

அந்தமா யுன்னுடைய அற்புதச் சக்திதனை
 எந்தனுக்கே யளித்தும் இன்பமுடன் யெக்காலும்
 இந்தஉலகம்முழுதும் யென்னே யென்றே வியக்க
 விந்தையா யெந்தனையும் என்னம்மாநீ வினையாடச் செய்யாயோ.

மூவாசை என்கின்ற மும்மலச் சாக்கடையில்
 ஆவாவென் றேமூழ்கி அகமகிழும் பன்றியென
 மேவாதே மேவியுநான் மிருகமென வாழாமல்
 காவாதே காத்தேயுன் என்னம்மாநீ கதிதனிற் சேராயோ.

மாயாம யக்கமெனும் மாதர்களின் போகமுற்று
ஓயாத துன்பமுற்றும் உளமெலிந்தும் வாடியுநான்
நாயாகிப் பேய்போலும் நானிலத்தில் வாழாமற்
சேயான யெந்தனுக்குள் என்னம்மாநீ திருவருளைத் தாராயோ. 9

அருள்நிறை செல்வியே நீ ஆனந்த மாம்வடிவே
இருளுருச் சிந்தைதனில் இன்பசுக வொளியே
மருளுற்றே வாடிநிற்கும் மைந்தனா மெந்தனுக்குள்
றிருவருட் செல்வமதை என்னம்மா நீ சேர்த்திடவுங் கூடாதோ.

திருவருட் செல்வமதைச் சிறியேனுக்கு மளித்து
ஒருவரும் நிகரில்லா உலகினில் வாழவைத்தும்
இருவினையு மாயையற்றே இன்பசுக வாழ்வுபெற்றும்
அருள்வடிவாய் நின்றுிடவே என்னம்மாநீ அன்புவைத்தாலாகாதோ.

வெம்மாயை கொண்டேநான் விம்மிமனம் வாடி
அம்மாவென் றேகூவி அழுகின்ற பாலனெனை
சும்மா இரும்மெனவே சொல்லி மனந்தேற்றி
வெம்மாயை யற்றபர என்னம்மாநீ வெளிதனிலே சேர்க்காயோ.

வெளியான இன்பசுக வீட்டினிற் சேர்த்து மெனை
ஒளிவீசும் மண்டபத்தில் வொப்பற்ற கட்டின்மிசை
களிகூற வேயமர்த்திக் கண்ணுறங்கத் தாலாட்டித்
தெளிவுரு நித்திரையுள் என்னம்மாநீ சேர்த்திடவுங் கூடாதோ. 13

சண்டாள மோகமெனுந் தையலார் மையலுற்றுத்
திண்டாடி நின்றேநான் தியங்கிமனம் வாடாமல்
தண்டாமல் நீகாத்துந் தமிழேனுக் கின்பமுடன்
கண்டாரும் விள்ளவொணா என்னம்மாநீ காட்சினைத் தாராயோ. 14

என்றோர் கூடாதுஅம்மா இவ்வுலக மாயைவெல்ல
அன்னையே நீ நின்றும் அணுகாம லேகாத்தும்
பின்னமு ருத்துறவும் பேசாமா மோனமுடன்
இன்னலு மற்றசுகம் என்னம்மா நீ இன்பநிலை தாராயோ.

மோனமா வீட்டினிலே மொழியவொணு மேடையிலே
பானுவென் றேவிளங்கும் பாங்குறுங் கட்டின்மிசை
ஈனமிற் பஞ்சணைமேல் யெந்தனையும் நீயமர்த்தி
ஆனந்த நித்திரையுள் என்னம்மா நீ அமர்ந்திடவுஞ் செய்யாயோ.16

அமுதகண் ணீரற்றும் ஆனந்த நீரொழுக
பழுதில்ல ருள்கொண்ட பரஇன்ப சாகரத்தில்
அமுந்திட வேகுதித்தும் ஆடியும் பாடிநின்றும்
விழுந்துதா ணீந்தியெனை என்னம்மா நீ வினையாடச் செய்யாயோ. 17

வேடமுடன் சித்தாந்த வேதாந்த சாத்திரமாம்
பாடமுதல் வித்தையினுற் பலவிதத் தந்திரத்தால்
நாடதனிற் போகமுற்றே நாய்போலும் வாழாமற்
தேடவொணு நின்னருளை என்னம்மா நீ தேடவைத்தா லாகாதோ.18

கள்ளத் துறவுகொண்டுங் கனத்தபல் வேடமுடன்
மெள்ளப்பல் கல்விகற்றும் மேதினியை யேமாற்றி
பள்ளமாம் போகமுற்றே பன்றியென வாழாமற்
கொள்ளத் துறவினிலே என்னம்மா நீ கூட்டிவைத்தா லாகாதோ.19

குளிக்கப்போய்ச் சேர்பூசிக் கொண்டலையும் பகடாய்
வெளிக்குத் துறவுகொண்டே விடயபோ கங்களுற்றும்
களித்தே திரிந்தும்பின் கடுநரகில் வீழாமல்
ஒளிக்கும் துறவினிலே என்னம்மா நீ வொழுகிடவுஞ் செய்யாயோ.

பெண்ணென்று சொன்னாலே பிதற்றிமனம் வாடுதம்மா
கண்ணாலே பார்த்தாலும் கனவிலும் இச்சையதை
எண்ணாமல் நீகாத்தும் இன்பசுக இச்சை தந்தும்
விண்ணான காட்சியிலே என்னம்மா நீ வீற்றிருக்கச் செய்யாயோ.21

ஆங்காங்கே நின்றலையும் அறியாக் குழந்தைதனைப்
பாங்காக நின்மடியிற் பரிவுடன் ருனமர்த்தி
நீங்கார ஓசையுடன் நினைவயரத் தாலாட்டி
தூங்காத நித்திரையுள் என்னம்மா நீ தூங்கவைத்தா லாகாதோ.

பழித்துஞ் சிரித்துமெனைப் பலவிதமாய்த் தூசித்து
நழித்திட வேசெய்த நானிலத்தா ரெல்லோரும்
விழித்தும் பிரமித்தும் வேண்டித் துதித்திடவே
அழித்திடாச் செல்வமெனும் என்னம்மா நீ அருட்செல்வந் தாராயோ.

மாருத இன்பசுக மௌனமணிக் கட்டிலிலே
சீரான பஞ்சணமேற் றிருவெண் மலர்பரப்பி
ஆராரு மில்லாமல் ஐவர்களை யும்நீக்கித்
தீராத நித்திரையுள் என்னம்மா நீ சேர்த்திடவுங் கூடாதோ. 24

பந்தமாம் பாசமுதற் பற்றவையெல் லாமறுத்தும்
சந்ததம் இன்பசுகத் தற்போத வாழ்வளித்தும்
அந்தகனும் வாராமல் அருளொளியி லேசேர்த்தும்
முந்தவினை தானொழித்தும் என்னம்மா நீ முத்திதனிற் சேர்க்காயோ

முன்றும் பகுதி

சேத்திரப் பாடல்கள்

பக்த நிலை

வினாயகர்-வணக்கம்

அறுசீர்

அரனருட் சுதனு மாகி ஆரண முகம்ப டைத்தும்
கரமதும் ஐந்து மாகிக் கதிரொளி மேனி பெற்றும்
சிரமதில் முடிவி ளங்கத் திருவுரு வாகி நின்றும்
திரமுடன் அருளிக் காக்குந் தேவனைச் சிந்தை செய்வாம்.

கைலைப் பதிகம்

அறுசீர்

பார்முத லண்ட மெல்லாம் படைத்திடும் கடவு ளாகிச்
சீருடன் போக மாகிச் செல்வமு மின்ப மாகிக்
கூர்மையா மறிவு மாகிக் கொண்டுணர் போத மாகிக்
காத்திடும் கருணை யெந்தாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 1

திரிபுர மெரித்து முன்னுட் தேவரைக் காத்து நின்றாய்
பரிகளைக் கொண்டு வந்தும் பாண்டியன் கோபம் தீர்த்தாய்
செறிபுன லுடனைந் தாகிச் செகமதைக் காக்கப் பெற்றாய்
கரிதனக் கருள்பு ரிந்தாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 2

செங்கண்மால் பூசை யேற்றுந் திருச்சக் கரம ளித்தாய்
பங்கமில் தவம்பு ரிந்த பார்த்தனுக் கம்பு தந்தாய்
சங்கத்திற் புலவ னாகித் தருமிக்குப் பொன்ன ளித்தாய்
கங்கையைத் தாங்கிக் காத்தாய் கைலையில் வாழும் நாதா.

ஆலமாம் விடத்தை வுண்டும் அமரரைக் காத்து நின்றாய்
பாலனுக் காக வேதான் பாற்கடல் தன்னை யீய்ந்தாய்
கோலமாம் பலவும் காட்டிக் குமாரனும் விருத்த னாய்
காலனைக் கடிந்தும் காத்தாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 4

சுந்தரர் துன்பம் நீக்கத் தூதனு மாகிச் சென்றாய்
சந்ததம் பாடும் ஞான சம்பந்தர்க் கருள்பு ரிந்தாய்
விந்தையா யப்பர்க் குற்ற வெந்துயர் நீக்கி ஆண்டாய்
கந்தனை அருளிச் செய்தாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 5

சிலையுடன் வேட னாகிச் சிபிதனக் கருள்பு ரிந்தாய்
மலைமக னோடு மிந்த மானிலம் தன்னைக் காத்தாய்
தலைமிசை மண்சு மந்துந் தண்டினு லடியும் பட்டாய்
கலைவளர் மதுரை உற்றாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 6

அன்றுநீ முனிவர் தங்கள் அரும்தவக் கர்வம் நீத்தாய்
பன்றியின் குட்டி கட்காய்ப் பால்தரும் தாயாய் நின்றாய்
மன்றினுள் முனிவர் காண மகிழ்வுடன் நட்டம் செய்தாய்
கன்றாலின் கீழமர்ந்தாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 7

பிரமனும் மாலும் காணாப் பேரனல் வடிவாய் நின்றாய்
திரமுடன் மலையெ டுத்தோன் சிரமுது நெரித்தும் காத்தாய்
தரமுதத் தக்கன் றன்னைத் தலைதனை அறுத்தும் வெய்யோன்
கரமதைத் தரித்து நின்றாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 8

பத்தரைக் காக்க வேதான் பலவித வேடம் கொண்டாய்
சித்தனாய் வந்து மட்ட சித்திகள் செய்து நின்றாய்
வித்தகா நீதான் செய்த வினையாடல் செப்ப வென்றால்
கார்த்தனே அளவு முண்டோ கைலையில் வாழும் நாதா. 9

அத்தனே நின்னைப் போற்றும் அன்பருக் கருள்பு ரிந்தும்
 புத்தியும் சித்தி தந்தும் போதமும் ரிட்டை தந்தும்
 முத்தியும் அளித்துக் காக்கும் முதல்வனே மைந்த னுக்கும்
 கர்த்தனே கருணை வைப்பாய் கைலையில் வாழும் நாதா. 10

திரு ஆலவாய், எழுசீர்

அத்தனே யென்தாய் பரவெளி யாகி
 அங்கிங்கெ னுமலே நின்ற
 முத்தனே முதல்வா மௌனமா நிலையே
 முடிவிலா ஆனந்த வடிவே
 பித்தனே உலகில் முத்தொழில் செய்யப்
 பேரருள் வடிவமாய் நிற்கும்
 சித்தனே திரு ஆலவா யமர்ந்த
 செல்வமே சிவபெரு மானே. 1

பரமநீ யுள்ளக் கருணையும் வைத்துப்
 பாரிலோர் தெரிசித்து முய்ய
 திரமிகக் கொண்ட பாண்டியன் மகளாந்
 தேவிமீ னும்பிகை யுடனே
 அறமுடன் அரசு செய்துதா னின்றும்
 அன்பரைக் காத்தருள் செய்த
 சிரபரம் பொருளே ஆலவா யமர்ந்த
 செல்வமே சிவபெரு மானே. 2

அற்புத னேயறு பத்துனான் குவினை
 யாடலுஞ் செய்துதா னின்ற
 பொற்புத னேயுனைப் போற்றுவார் தம்மைப்
 போற்றிடச் செய்தருள் புரியும்
 தற்பர னேயிம் மைந்தனுங் காணத்
 தாயுடன் காட்சிதந் தருள்வாய்
 சிற்பர னேதிரு ஆலவா யமர்ந்த
 செல்வமே சிவபெரு மானே. 3

தந்தையே நின்னை மைந்தனும் யானுஞ்
சந்ததம் போற்றியே நின்றும்
எந்தையே யென்றுங் கூவியே யழுதும்
ஏங்கியும் வாடியே நின்றேன்
அந்தமாய் வந்துன் றிருவருள் புரிந்தும்
ஆனந்த வாழ்வினில் வைப்பாய்
செந்திரு வெளியே ஆலவா யமர்ந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே.

4

கற்பனை யான இவ்வுல குற்றுங்
கலங்கியும் வாடியே நின்றேன்
அற்புத னேநீ கருணையும் வைத்து
ஆனந்த போகமுந் தந்தும்
தற்பர மான வெளியினிற் சேர்த்துந்
தன்மய மாக்கியு மருள்வாய்
சிற்பர வெளியே ஆலவா யமர்ந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே.

5

எழுசீர், திருப்புவணம்

அருவமா வெளியா யொளியுமா யெங்கும்
ஆனந்த வடிவமாய் நின்றும்
உருவமா யெல்லா உலகெலா மளித்தும்
உடலுயி ரறிவுள மாயை
பருவமும் போக சுகதுக்கம் வைத்துப்
பாரினில் வினையாடல் பார்க்கும்
திருவருள் வடிவே பூவணந் தன்னிற்
திகழ்ந்தருட் செய்கின்ற தேவே.

1

அருமறை முதலாய்த் தேவரும் மற்றும்
 யாவருங் தேடியுங் காணா
 கருதுதற் கெட்டா அரும்பெரும் பொருளே
 கனிவுறு மன்புடன் தொழுதும்
 பொருளெலா மளித்துன் னுருவினைச் செய்த
 பொன்னனை தெரிசிக்க நின்றாய்
 திருவளர் சோலைப் பூவணந் தன்னிற்
 திகழ்ந்தருட் செய்கின்ற தேவே.

2

பொன்னுடன் மணியே தண்ணொளி முத்தே
 போதமா நிலையுறு மின்பே
 கன்னலுங் கணியே பாலுஞ் செந்தேனே
 கண்டுடன் சீனியு மமுதே
 தன்னையும் நிளையே அறிந்தஅப் பெரியோர்
 சார்ந்திடும் பேரின்ப சுகமே
 தென்னவன் நாட்டிற் பூவணந் தன்னிற்
 திகழ்ந்தருட் செய்கின்ற தேவே.

3

பவமுறும் வினையா லவனியில் வந்தும்
 பரதவித் தேங்கிநான் நின்றும்
 தவமுறும் வழியும் அறிந்திலா நிளையே
 சந்ததங் கூவியே நின்றேன்
 அவமுறும் என்மேற் கருணைநீ வைத்தும்
 அன்புடன் வந்தருட் செய்வாய்
 சிவமெனும் அரசே பூவணந் தன்னிற்
 திகழ்ந்தருட் செய்கின்ற தேவே.

4

அப்பனே இனிமே லாற்றிலேன் சிறியே
 னன்புடன் கருணைநீ வைத்து
 ஒப்பிலா உன்றன் காட்சிதந் தருளி
 உனதுமா நிலைதனைத் தந்தும்

எப்பவு மின்ப வாழ்வினில் வைத்தும்
இவ்வுடம் புடன்கெதி சேர்ப்பாய்
செப்பொணு வடிவே பூவணந் தன்னிற்
திகழ்ந்தருட் செய்கின்ற தேவே.

5

வேறு, திருவாணைக்கா

விரிசடை கங்கை வைத்தும் விளங்கவெண் ணீறும் பூசிக்
கரியுரிப் போர்வைக் கொண்டுங் கன்றுமான் கரத்தில் வைத்தும்
வரிப்புலித் தோல ணிந்தும் வான்மதி முடியில் வைத்தும்
திரிவிலைச் சூலங் கொண்ட திருவாணைக் காவிற் தேவே.

செரிபுனல் உரும்நீ யென்றுஞ் செகத்திலோர் தெரிய வேண்டி
பரிவுடன் வடிவங் கொண்டே பஞ்சபூ தத்தி லொன்றாய்
விரிதரும் உலகிற் தானே விளங்கவே வந்த மர்ந்தாய்
திரிவிழி யுடைய ஈசா திருவாணைக் காவிற் தேவே. 2

ஈசனும் இறைவா யெந்தாய் இச்சிறி யேனும் பந்த
பாசமாம் வலையிற் பட்டும் பதைத்துநான் வாடி நின்றேன்
நேசமுங் கருணை வைத்தும் நின்றிரு காட்சி தந்தும்
தேசசும் அருளுந் தாரும் திருவாணைக் காவிற் தேவே. 3

ஆவியும் அனைத்து மீய்ந்தும் அப்பனே அம்மா வென்றுங்
கூவியும் அழுது நின்றேன் கொடியவ னாகி லுந்தான்
தேவியாம் அகில மாண்ட திருவுமை யுடனே வந்தும்
தீவினை தன்னைத் தீர்ப்பாய் திருவாணைக் காவிற் தேவே. 4

அருவுரு வாகி நிற்கும் அற்புதவடிவே யென்தாய்
ஒருவுரு வாகி வந்தும் உன்றிருக் காட்சி தந்தும்
இருவினை தன்னை நீத்தும் இன்பமாம் வாழ்வுந் தந்தும்
திருவரு ளொளியுந் தாரும் திருவாணைக் காவிற் தேவே.

வேறு, சிதம்பரம்

அற்புத மான யேகமா வெளியா
 யண்டங்கள் யாவுமா யனைத்தாய்
 சொற்பிர காச வடிவுமா யெங்குஞ்
 சோதியாய் நின்றிடும் பொருளே
 கற்பனை யற்ற பேரின்ப நிலையே
 கருணையா மருள்நிறைக் கடலே
 சிற்பர வெளியுள் ளானந்த வடிவே
 தில்லையுள் ளாடிடுஞ் சிவமே.

1

அருந்தவ முற்ற முனிவரா மிருவர்
 அவர்களின் மனமிக மகிழ்ப்
 பொருந்தவு மங்கைத் தழலினை யேந்திப்
 புலியதி னுரியிடைக் கணிந்தும்
 பெருந்திரு நந்தி மத்தளங் கொட்டப்
 பிரமனுந் திருமால் பாடிடத்
 திருவடி தன்னிற் பொற்சிலம் பொலிக்கத்
 தில்லையுள் ளாடிடுஞ் சிவமே.

2

அத்தனே யெங்கும் நிறைந்துதா னிற்கு
 மளவிலா ஆனந்த மயமே
 சித்துரு வாகி அவ்வுரு தன்னுட்
 திகழ்ந்திடும் அம்பர வெளியே
 சுத்தம தான அரும்பெருஞ் சோதி
 சுகாரம்ப மாமோன நிலையே
 சித்தரு முனிவர் தேவருங் காணத்
 தில்லையுள் ளாடிடுஞ் சிவமே.

3

சோதியே யென்தாய் அருள்வடி வாகித்
 தொண்டர்தம் குறைகள்தீர்த் தருளும்
 ஆதியே ஐயா கருணையங் கடலே
 அப்பனே ஆனந்த மூர்த்தி

பாதியா உலகில் வாடியே நிற்கும்
பாலன்மேற் கருணை நீ வைத்து
தீதிலா உன்றன் காட்சிதந் தருள்வாய்த்
தில்லையுள் ளாடிடுஞ் சிவமே. 4

இருவினை கொண்டே அவனியில் வந்தும்
ஏங்கியே வாடினேன் என்தாய்
கருணை நீ வைத்தும் அருவினை நீத்தே
காட்சியுந் தந்துமே உன்றன்
அருளுடன் செயலும் நிட்டையு மருளி
ஆனந்த வாழ்வினில் வைத்தும்
திருவரு ளொளியுந் தந்தருட் செய்வாய்த்
தில்லையுள் ளாடிடுஞ் சிவமே. 5

வேறு, திருஅண்ணாமலை

ஒப்பிலா வெளியாய் நின்றும் உலகுமாய் உயிர்க்கட் கெல்லாம்
அப்பனுந் தாயு மாகி அறிவுடன் போத மாகி
எப்பவும் அழியாப் போக மின்பமுஞ் சுகமு மாகி
சொப்பிர காச மாகித் துலங்கிடுஞ் சோதிக் குன்றே. 1

பிரமனும் மாலும் சேர்ந்து பெரிதுனான் சிறிது மென்றே
திரமுடன் பேசி யுத்தஞ் செய்துதாம் தீரா நிற்க
அரனும் நீ இதைய நிந்தும் அவர்களின் கருவம் நீக்கத்
துரிதமாய் அனலாய் நின்றுந் துலங்கிடுஞ் சோதிக் குன்றே.

இருவரும் கண்டு மஞ்சி யேங்கியும் வாடிப் பின்பு
உருவமும் மாறிப் பாதம் உச்சியுந் தேடிக் காணக்
கருவமும் நீங்கி நின்னைக் கைகுவித் தேற்றி நிற்கச்
சொருபமும் காட்டி நின்றுந் துலங்கிடும் சோதிக் குன்றே.

விண்ணவர் முனிவர் சித்தர் விரும்பியே தினமும் வந்தும் பண்ணெடும் பாடிப் போற்றிப் பனிமலர் தூவி நின்றும் கண்ணினின் றருவி சிந்தக் கைகுவித் தேற்றி நிற்கச் சுண்ணவெண் ணீர்வி எங்கத் துலங்கிடுஞ் சோதிக் குன்றே. 4

பந்தமாம் வலையிற் பட்டும் பரதவித் துருகி நின்றும் எந்தையே யென்றுங் கூவி யேங்கியு மழுது நின்றேன் அந்தமாய் வந்து முன்றன் அருளுடன் காட்சி தாரும் சுந்தர வொளியாய் நின்றும் துலங்கிடுஞ் சோதிக் குன்றே.

வேறு, திருக்காளாத்திரி

பத்திக் குகந்த பரசிவமே பரந்த வெளியாம் பரம்பொருளே புத்திக் குகந்த போதகமே புகலக் கூடா ஒருபொருளே அத்திசிலந்தி பாம்பினுக்கும் அருளிச் செய்த அருட்குன்றே சித்திக் குகந்த திருவருளே திருக்கா ளத்தி ஈச்சுரனே. 1

வானவர் முதலா யிந்திரனும் வந்தே வணங்கி யருள்பெற்றார் கானவனாந்திரு கண்ணப்பனுங் கனிந்த அன்புகொண்டருள்பெற்றார் ஈனம் மாமருள் கொண்டலையும் யெந்தனுக்கும் நீயருள்வாய் தேனமர் சோலை மிகுந்துற்ற திருக்கா ளத்தி ஈச்சுரனே. 2.

பந்த மாமிரு வினைநீத்தும் பரம இன்பப் போதமுடன் சிந்தை தனிலுறு மலநீத்தும் தீரா இன்ப நிலைதந்தும் அந்தமி லானின் னருளுடனும் அற்புத மாமுன் செயல்தாரும் செந்தீ கொள்திரு மேனியுடை திருக்கா ளத்தி ஈச்சுரனே. 3

வானம் முதலாய் நான்குடனே வளியின் வடிவா யமர்ந்தாய்நீ ஞானம் பிகையாந் தாயுடனும் நற்றிரு வடிவாய் வந்தருளி மோன மாமுயர் நிலைதந்தும் முடிவில் இன்ப போகமுடன் தீன பரனின் வடிவருள்வாய் திருக்கா ளத்தி ஈச்சுரனே. 4

அருளே உருவா யமர்ந்தாய்நீ அன்பர்தம் முள்ளம் நின்றாய்நீ
மருளே கொண்டு மலைகின்ற மைந்தன் மீதுங் கருணையுடன்
இருளா மாயை தனைநீத்தும் இன்ப போதமும் நீயருளித்
திருவே நிறைந்த வொளியருள்வாய் திருக்கா ளத்தி ஈச்சுரனே.

வேறு, திருக்காஞ்சி

அரிமுதல் அயனுங் காணு அனற்பெருஞ் சோதி யாகி
தெரிவதற் கரிய தான சிற்பர வெளியாய் நின்றும்
பிரதிவாம் மண்ணு மாகிப் பெருந்திருக் காஞ்சி தன்னில்
எரிமுதல் யெல்லாங் கொண்ட ஏகஅம் பரமே ஈசா. 1

சந்ததம் நின்னைப் போற்றிச் சார்ந்தனர் பெரியோ ரெல்லாம்
மைந்தனும் யானு முன்றன் மலரடி போற்றி நின்றும்
அந்தமாய்ப் பத்தி கொண்டும் அலரினா னுருகி நின்றேன்
எந்தையே அருட்செய் வாய்நீ ஏகஅம் பரமே ஈசா. 2

அன்பெனும் உருவே ஐயா அமிர்தமாங் கடலே யென்தாய்
இன்பமா யெனக்கி ரங்கி யென்தாய் காமாட்சி யோடும்
நின்றிருக் காட்சி தந்தும் நினதருட் செல்வந் தந்தும்
என்னைநின் பரத்திற் சேர்ப்பாய் ஏகஅம் பரமே ஈசா. 3

பந்தமாம் வலையிற் பட்டும் பதைத்துநான் வாடி நின்றேன்
தந்தையே கருணை வைத்துந் தானதை யறுத்தும் நீக்கி
அந்தமாய் வெளியிற் சேர்த்தும் அழிவுருப் போகந் தந்தும்
எந்தனை முத்தி சேர்ப்பாய் ஏகஅம் பரமே ஈசா. 4

அன்பெனும்பெருக்கைத் தந்தும் அழுதெனையுருக் வைத்தும்
துன்பமாம் கள்ளந் தீர்த்துந் தூயதாம் மனம் தாக்கி
வன்கொடு மாயை நீக்கி வழுவிடாப் போகந் தந்தும்
இன்பமாய் வொளியுந் தாரும் ஏகஅம் பரமே ஈசா. 5

திருவொற்றியூர் பஞ்சதசி

எழுசீர், வேறு

கற்பனை யாவும் கடந்துநின் றெவரும்
காணொண ஐந்தொழில் செய்யும்
அற்புதச் செயலே ஆனந்த வடிவே
அளவிலா அருள்நிறைக் கடலே
தற்பரஞ் சோதி வடிவமாய் நிறைந்தெச்
சகமெலாம் விளங்கிடு மொளியே
சிற்பரம் பொருளே யென்னுளத் தமர்ந்த
திருவொற்றி ஈசனஞ் சிவமே.

1

யுகியாம் பெரியோ ருணர்வினா லறியு
முயர்பரம் பொருளுமாய் நின்றும்
போகியாம் தேவர் அயனுடன் மாலும்
போற்றிடச் சிவமுமாய் நின்றும்
யோகியின் உள்ளத் தொளியுமாய் நின்றும்
உயர்நிலை ஞானியாய் நின்றும்
தேகியாம் மாந்தர் தெரிசிக்க நிற்கும்
திருவொற்றி ஈசனஞ் சிவமே.

2

அரும்பொனே மணியே விரும்பினின் றுருகும்
அன்பர்தம் முளத்துனுள் ளின்பே
கரும்புடன் கணியே பாலுஞ்செந் தேனே
கண்டுடன் சீனியே தேவர்
விரும்பிடும் அமுதே மௌனமா நிலையுள்
மேவிடும் பேரின்ப சுகமே
திரும்பவும் பிறவாக் கதிதரும் ஒளியே
திருவொற்றி ஈசனஞ் சிவமே.

3

அப்பனே வொப்பில் லம்மையே சிறியே
 னவனியிற் படுத்துயர் கண்டும்
 எப்பவோ உன்றன் காட்சிதந் தருளி
 இன்பமும் தருவையோ அறியேன்
 ஒப்பிலா வடிவே ஆற்றிலே னினிமேல்
 உகந்துவந் தருளியு மோன
 செப்பொணா நிலையும் பதவியு மருள்வாய்
 திருவொற்றி ஈசனஞ் சிவமே.

4

எந்தைநீ மோன குருவுமாய் வந்தும்
 இன்புடன் தெரிசிக்க நின்றும்
 பந்தமும் யாதும் அற்றுமா மோனப்
 பரநிலை யதனுள்இன் புருவாய்
 மைந்தனே சும்மா இருமின்னி ருமென
 வாக்கினாற் கூறிடா துணர்த்தி
 சிந்தனைக் கெட்டா அந்நிலை யளித்த
 திருவொற்றி ஈசனஞ் சிவமே.

5

வேறு, அறுசீர்

அத்தனே உயிரே ஈசா அமிர்தமாங் கடலே யென்தாய்
 சுத்தனே வெளியாய் நின்ற சுடரொளிச் சோதிக் குன்றே
 பித்தனே மௌன ஞானப் பேரின்ப நிலையே வல்ல
 சித்தனே தியாக ராசா திருவொற்றி அப்பா யென்தாய். 1

அருள்நிறைப் பொருளே யென்றும் அழிவில்பே ரின்ப ரூபா
 மருள்நிறை மனத்த னாகி மைந்தனான் வாடு கின்றேன்
 இருள்நிறை யுள்ளம் நீத்துன் இன்பமும் நிலையுந் தாரும்
 திருநிறை வடிவே மேலாம் திருவொற்றி அப்பா யென்தாய்.

தந்தையுந் தாயு மாகிச் சடமுட னுயிரு மாகிச்
 சிந்தையும் உணர்வு மாகிச் செல்வமும் போக மாகிப்
 பந்தமும் நீத்து முத்தி படைத்திடுங் குருவு மாகிச்
 செந்தழல் வடிவாய் நிற்கும் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய்.

அருவமாய் வெளியாய் நின்றும் அமரர்கள் தெரிசித் துய்ய
 உருவமாய்ச் சிவமு மாகி உமையுடன் கைலை நின்றும்
 மருளுறும் உலகில் மாந்தர் வணங்கினின்றுய்ய வேண்டித்
 திருவருள் வடிவாய் நிற்கும் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய்.

மவுனமா குருவாய் வந்தும் வலியவந் தென்னைச் சார்ந்தும்
 அவனியோர் முதலாய்த் தேவர் அறிந்திலா பொருளு ணர்த்தி
 பவவினை யறுக்கும் மோனம் பற்றிடச் செய்து மென்னை
 சிவசுக நிலையுள் வைத்தாய் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய்

அப்பனே அய்யா வென்றும் அமுதுநா னலரி நின்றும்
 ஒப்பிலா அன்புங் கொண்டே உருகியுந் தொழுது நின்றும்
 எப்பொழு திரங்கு வாயோ வென்றுநா னேங்கி நின்றேன்
 செப்பொணு வடிவாய் நிற்கும் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய்.

தேவருஞ் சித்த ருந்தன் திருவருள் பெற்று முய்ந்தார்
 பாவமாம் வினையி னாலே பாலனும் போற்று நின்றேன்
 ஆவலுங் கருணை வைத்துன் னருளுடன் செயல்பு ரிந்தும்
 தேவனின் பதவி சேரும் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய். 7

வாடியே நின்றேன் யெந்தாய் வடிவுடை அம்மையோடும்
 நாடியே காட்சி தந்தும் நற்சுக வாழ்வில் வைத்தும்
 சாடிடும் யெமன்வ ராதுஞ் சகத்தவர் சவமென் னுமற்
 தேடினின் னொளியிற் சேரும் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய். 8

கரிமுத லெறும்பாம் சீவர் கணக்கிலாப் பிறவி தோயும்
விரிதரு முலகி லிந்த மேலதாம் பிறவி தந்தும்
பரிவுடன் நின்னைப் போற்றிப் பரவழி நிற்க வைத்தாய்
தெரிசனந் தந்து மாள்வாய் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய். 9

உருகிடும் அன்பர் கட்கே ஓடியே வந்து முன்றன்
அருளினைப் புரிந்து மற்றும் அழிவிலாப் பதவி யீயும்
கருணையே நிறைந்த ஐயா கலங்கிடு மெனக்கும் வந்துன்
றிருவருள் புரிந்து மாள்வாய் திருவொற்றி அப்பா யெந்தாய். 10

வேறு, திருஆரூர்

அந்தமும் ஆதியு மற்ற இறைவனே
பந்தமும் அற்றோர்கள் பார்த்திடுஞ் சோதியே
வெந்தழல் மேனியும் விரிசடை அய்யனே
செந்திரு மாதுறைத் திருவாரூ ரீசனே. 1

தேவரும் ஶ்வந்துன் றிருவடி தொழுதிடப்
பாவலர் நாவலர் பாடிப் பணிந்திட
யாவரும் வந்துன் னடி தொழு தேற்றிடத்
தீவண்ண மாய்நின்ற திருவாரூ ரீசனே. 2

முப்புர மெரிசெய்த முக்கண் ணெந்தையே
இப்புவி தன்னில்நா னேங்கியே வாடுறேன்
அப்பனே வந்துமுன் னருளது செய்குவாய்
செப்பொணா வடிவுடைத் திருவாரூ ரீசனே. 3

சந்தத முன்னையே தமிழனான் போற்றியும்
சிந்தையு முருகியுன் றிருவடி தொழுதுற்றேன்
எந்தையே வந்துமுன் னின்பமா நிலையருட்
செந்திருப் பொய்கைகொள் திருவாரூ ரீசனே. 4

அப்பனே கருணைவைத் தம்மை யுடன்வந்தும்
ஒப்பிலாக் காட்சியு முன்னருட் செயலுடன்
எப்பவு மழிவுரு இன்பவாழ் வருளியும்
செப்பொணு வொளிதாருந் திருவாரு ரீசனே. 5

வேறு. இராமேச்சரம்

தராதல முதலா யெங்குஞ் சார்ந்திடும் பொருளு மாகி
இராப்பக லற்று நின்ற யேகமா வெளியு மாகி
அராவணி கண்டங் கொண்ட ஆனந்த மூர்த்த மாகி
இராமருக் கருளி நின்றாய் சேதமர் இராம நாதா. 1

அரிமுத லயனுங் காணு அனற்பெருஞ் சோதி யேநீ
கரியுரிப் போர்வை கொண்டும் கன்றுமான் கரத்தில் வைத்தும்
வரிப்புலித் தோல ணிந்தும் வான்மதி முடியில் வைத்தும்
திரிவிழி யுடைத்தாய் நின்றாய் சேதமர் இராம நாதா. 2

இருவினைத் தொடர்பி னாலே இச்சிறி யேனு மய்யா
கருவரு வாகி வந்தும் கலங்கியே வாடி நின்றேன்
அருவினை தன்னை நீத்தும் ஆனந்த வாழ்வ ளித்தும்
திருவருள் புரிவா யென்தாய் சேதமர் இராம நாதா. 3

எந்தையே இறைவா நின்னை யேற்றியும் போற்றி நின்றேன்
அந்தமா யம்மை யோடும் அன்புடன் காட்சி தந்தும்
பந்தமாம் வினையை நீத்துப் பரசுக வாழ்வு தந்தும்
செந்திரு வொளியுந் தாரும் சேதமர் இராம நாதா. 4

ஆவலாய்ப் பத்தி கொண்டு மன்புடன் உருகி நின்றேன்
பாவமாம் வழிசெல் லாமற் பரவழி தனில்நி றுத்தி
யாவரும் வியக்க உன்றன் அற்புதச் செயல்பு ரிந்தும்
தேவனின் வடிவுந் தாரும் சேதமர் இராம நாதா. 5

திருக்கடையூர்

பார்பதற் கரிய தான பரம்பொரு ளாகி நின்றும்
கூர்த்தமெஞ் ஞானத் தோர்கள் கொண்டுணர் சோதி யாகி
மார்க்கண் டேய ருக்காய் மறலியை உதைத்து நின்றும்
தீர்க்கமாம் ஆயுள் தந்தாய் திருக்கடை யூரில் ஈசா. 1

கருணையா முருவே ஈசா கருதிடு மன்பர் தங்கள்
இருவினை தன்னை நீத்தும் இன்பமும் அருளுந் தந்தும்
கருவுருக் கொள்ளாக் காக்குங் கடவுளே மைந்த னுக்கும்
திருவருள் புரிவா யென்தாய் திருக்கடை யூரில் ஈசா. 2

அன்புடன் உருகி நின்னை அனுதினந் தொழுது நின்றும்
இன்புடன் போற்றி நின்றும் யேங்கியு மழுதும் நின்றேன்
துன்பமாம் வினையை நீத்தும் தூயதாம் உள்ளந் தாரும்
சின்மயப் பொருளே ஐயா திருக்கடை யூரில் ஈசா. 3

அந்தகன் றனக்கு மற்றும் அருங்கொடும் பவந்த னக்கும்
பந்தமாம் வினைத னக்கும் பல்விதப் பிணிக ளுக்கும்
சந்ததம் பயமும் நீக்கிச் சற்சுக வாழ்வு தந்தும்
சிந்தனை யறவே வைப்பாய் திருக்கடை யூரில் ஈசா. 4

அன்னையாம் தேவி யோடு அப்பனின் காட்சி தந்தும்
பின்னமு மற்ற உன்றன் பேரருட் செல்வந் தந்தும்
என்னைநின் வடிவமாக்கி யெமனும்வா ராது காத்தும்
சின்மய வொளியும் தாரும் திருக்கடை யூரில் ஈசா. 5

எழுசீர். திருக்குற்றலம்

சிற்பரம் பொருளே சிவமெனும் வடிவே
சிரித்துமுப் புரந்தனை யெரித்த
அற்புதச் செயலே ஆனந்த நிலையே
அளவிலாக் கருணையங் கடலே

சொற்பிர காச வடிவமா யெங்கும்
துலங்கிடும் சோதியே யெந்தக்
குற்றமும் காணு வுபசாந்த நிலையே
குற்றலத் திலங்கிடும் கோவே.

1

செகத்தினில் ஆதி மொழியதாய் நின்ற
செந்தமிழ் விளங்கிடச் செய்த
அகத்திய முனிக்கும் அருட்செய்தும் ஆண்ட
அப்பனே ஆனந்த மூர்த்தி
மகத்துறும் உன்றன் பேரின்ப நிலையே
மைந்தனன் பெற்றிடப் பாழும்
குகைத்திரம் பெற்ற அகத்திருள் தீர்ப்பாய்
குற்றலத் திலங்கிடும் கோவே.

2

தாரமும் பிள்ளைத் தந்தைதாய் சுற்றம்
தனம்பொருள் மெய்யதாய் யெந்த
நேரமும் எண்ணி மகிழ்வுறும் உலக
நிலைதனைத் தீர்க்கவோ உன்றன்
பாரமும் என்றே கொண்டுளேன் தீர்த்துப்
பரசுகம் தந்தருட் செய்வாய்
கூறவும் வொண்ணு அரியவான் பொருளே
குற்றலத் திலங்கிடும் கோவே.

3

தேவரும் சித்தர் முனிவரும் இந்தச்
செகத்தினில் அன்பரும் போற்றிப்
பாவமும் துன்பப் பிறவியும் நீத்துப்
பரகதி சேர்ந்ததைக் கேட்டே
ஆவலும் கொண்டு போற்றினே நின்னை
அன்புடன் வந்தருட் செய்வாய்
கூவிடும் குயிலும் மயில்வளர் சோலைக்
குற்றலத் திலங்கிடும் கோவே.

4

மறையுறும் பொருளாய் அப்பொருள் முடிவாய்
 மனமுதற் கருவியுங் காணா
 நிறைவுறும் வெளியாய் நின்றும்எவ் வுலகில்
 நீக்கமில் விளங்கியும் உள்ளத்
 துறைவுறும் பரணே பரசுக நிலையில்
 உகந்தெனைச் சேர்த்தருட செய்தென்
 குறையெலாம் தீர்த்து அருளுவாய் பொதிகைக்
 குற்றலத் திலங்கிடும் கோவே.

5

அறுசீர். வைத்தீஸ்வான் கோவில்

கருணையங் கடலே மிக்கக் காருண்ய வடிவே துன்ப
 அருவினை தீர்க்கும் நல்ல அருமைசேர் மருந்தே பாரிற்
 கருவுறும் பவமும் மற்றும் பிணியெலாம் காணாத் தீர்க்கும்
 பெருமையு முற்ற ஞானப் பேரருள் வைத்திய நாதா. 1

பந்தமும் வினையு முற்றே பற்பல பிறவி பெற்று
 நொந்திடச் செய்யு மிந்த நோயதை அறவே நீக்க
 அந்தமாம் மோன மென்னும் அரும்பெரும் நிலையுட் சேர்த்து
 விந்தையாய் ஒழிக்கும் மோன வித்தனை வைத்திய நாதா. 2

சண்டாள மாயை தன்னிற் சார்ந்துமித் தமிழேன் மிக்கத்
 திண்டாடித் தவித்தும் வாடி செகத்தினில் அலைந்தேற்றேன்
 பண்டுறும் மாயை தன்னைப் பற்றிடா தொழிக்க மேலாம்
 உன்றிரு ஞானந் தாரும் ஒப்பிலா வைத்திய நாதா. 3

சந்ததம் நின்னைப் போற்றித் தமிழனான் அமுது நின்றும்
 சிந்தையும் உருகி அன்பாற் தேம்பியும் வாடி நின்றேன்
 அந்தமாய் அருளிச் செய்தும் அரும்பிணி யாவும் தீர்ப்பாய்
 தந்தையாய் விளங்கி நிற்கும் சாஸ்வித வைத்திய நாதா 4

நனமாம் உலக போகம் யாவையும் பற்று நீத்து
 ஞானமாம் நிலையுட் சேர்த்து நற்பர சுகமும் தந்து
 பாணுவாம் கோடி யொப்பப் பரவொளி தந்தும் ஆள்வாய்
 மோனமாம் வடிவாய் நிற்கும் முத்தனே வைத்திய நாதா. 5

எழுசீர். திருப்பெருந்துறை

ஆதியே அந்தம் நடுவது மின்றி
 அங்கிங் கெனாமலே நின்ற
 சோதியே தூய வெண்பொடி அணியும்
 சொருபனே விளங்கிடும் உமையாள்
 பாதியே அரனே உலகெலாம் ஈன்ற
 பரமனே கருணையும் வைத்து
 தீதிலா உன்றன் றிருவருட் செய்வாய்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே. 1

வாரிதி தன்னுள் வீழ்ந்துதாம் பட்டு
 மயங்குவோர் கரைதனில் விரைவாய்
 ஏறிடத் துறையொன் றிருப்பதைப் போன்று
 மிச்சையும் வினையினுற் சீவர்
 பாரினிற் பவமாம் சாகரம் தன்னுட்
 பட்டலைந் தேங்குவோர் முத்தி
 சேரவே ஞானக் கரைதனிற் சேர்க்கும்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே. 2

தேனதும் வொப்ப வாசகம் சொன்ன
 திருவாத ஊரடி கட்டே
 ஆனந்தக் குருவாய் வந்தருட் செய்தாய்
 அவையிலாக் கைப்பிறும் பாடல்
 நானிலம் தன்னில் மைந்தனும் சொன்னேன்
 நன்றென யேற்றுநீ வந்துன்
 தேனினும் இனிய உயர்நிலை அருள்வாய்
 திருப்பெறுந் துறையுறை சிவனே. 3

பவமெனும் கடலுள் வீழ்ந்துமிச் சிறியேன்
 பரதவித் தேங்கியே நின்றும்
 தவமெனும் நிலையும் கொண்டிலா தலைந்திச்
 சகத்துறும் பிராணியைப் போன்று
 அவமுறும் யென்மேற் கருணையும் வைத்து
 அருட்குரு வாகவே வந்தும்
 சிவமுறும் இன்ப நிட்டையும் அருள்வாய்த்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே.

4

யோகவம் பிகையாம் உமைதனை யென்றும்
 ஒருபுறம் நிற்கவே தன்னுள்
 பாகமாய்க் கொண்டே விளங்கிடும் பரனே
 பற்றுநான் கொண்டிலேன் உன்றன்
 போகமாம் இன்ப சுகநிலை யதனைப்
 பொருந்தவே செய்துமிப் பாழும்
 தேகமும் வீழ்முன் பரவொளி தாரும்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே.

5

அறுசீர், திருக்காசி

அருள்நிறைப் பொருளாய் நின்றும் ஆனந்த வடிவு மாகி
 இருள்தனை ஒழிக்கும் நல்ல இரவியு மதியாய் நின்றும்
 மருள்தனை அழிக்கும் ஞான வடிவமாய் விளங்கிப் பாரிற்
 கருவுறும் பவத்தை நீக்கும் கர்த்தனே காசி நாதா.

1

பத்தியும் அன்பும் கொண்டே பாடியும் தொழுது நின்றும்
 சித்தமும் உருகி நின்றேன் சிறியனேன் சித்தம் தன்னை
 சுத்தமும் செய்து ஞானச் சொருபமாய் விளங்கச் செய்வாய்
 கர்த்தனாய் விளங்கும் முக்கட் கடவுளே காசி நாதா.

2

பரமனே பரம யோகிப் பசுபதி யாகி மிக்கத்
 திரமுடன் தொழில்கள் முன்றும் செய்துதா னிலங்கி நின்றும்
 கரமுறும் குறியாற் காட்டி முனிவரைக் காத்த அந்தத்
 தரமுறும் மௌன ஞானம் தந்தருள் காசி நாதா. 3

ஈசனே இறைவா யெங்கும் ஏகனே அனேகா அன்பர்
 நேசனே எவரும் காணா நின்றிடும் பரனே பாவ
 நாசனே தேவர் மற்றும் யாவரும் போற்றும் கைலை
 வாசனே கருணை வைத்து வந்தருள் காசி நாதா. 4

அருவமும் உருவாய் மற்றும் அனைத்துமாய் நின்று மாயை
 மருவிடா மனத்துள் இன்பாய் மருவியே நிற்போய் யென்றன்
 இருளறும் மனத்தை நீக்கி இன்பமா யிலங்கி நின்றும்
 கருவுரு வாரா துன்றன் கதியருள் காசிநாதா. 5

திருக்கைலை

வேறு

தேவருங் காணுப் பரம்பொருளாஞ்
 சிவனருட் செய்த சிகாமணியே
 பாவவினை யெல்லாந் தீர்த்தருளும்
 பார்வதியின் றிருப் பாலகனே
 தீவினையுற் றேரைச் செற்றுகிற்குந்
 திருமா லருமை மருமகனே
 தேவர்குறை தீர்த் தருளவந்தாய்
 திருக்கை லைவளர் சண்முகனே. 1

வேதனைத் துஞ்சச் சிறையுள் வைத்தாய்
 விமலன் மகிழப் பொருளுரைத்தாய்
 போதப் பொருளாம் விளங்கப் பெற்றாய்
 புவனங்கள் யாவுமே போற்ற நின்றுய்

பாதக முற்ற அசுரர்களைப்

படைகொண் டழித்தும் பதவி தந்தாய்
தீதிலாத் தேவரைக் காத்து நின்றாய்
திருக்கை லைவளர் சண்முகனே.

2

சிரமதும் ஆறுடைத் தாகநின்றாய்

திருக்கரம் பன்னிரு வாகக்கொண்டாய்
உரமான வேலுடன் சேவல்கொண்டாய்
ஒப்பில் வடிவு மயிலுங் கொண்டாய்
வரமுடைய தெய்வ யானையுடன்
வள்ளியுந் தன்னை மணமுங் கொண்டாய்
திரமுடைச் சேவக னாகி நின்றாய்
திருக்கை லைவளர் சண்முகனே.

3

ஆறு வடிவமே ஆற்றிவாம்

அவையொன்று சேர்ந்தது பேரறிவாம்
கூறுசெய் வேலும்நற் போதமதாம்
கொல்லப்பட் டசுராமு வாசையதாம்
வேறுடன் மாயை யொழிந்ததென
விளங்கிடும் சேவற் கொடியதுவாம்
சீருகொள் பதவிமயில் வாகனமாம்
திருக்கை லைவளர் சண்முகனே.

4

பித்தமு டனேநீர் வாய்வுசுரம்

பெருங்குட்டங் காசமும் மூலமுடன்
சித்தப் பிரமையு மாரடைப்புஞ்
சிரவலி கண்ணேயும் நீரிழிவும்
அத்தனே இன்னுமெல் லாப்பிணியும்
மரவுட னெல்லா விஷங்களற்றும்
சித்தத்திற் துன்புறு வாழ்வருள்வாய்
திருக்கை லைவளர் சண்முகனே.

5

அகத்தியர் கும்மமு னிவருக்கும்
 அருள்புரிந் தேநின்ற ஆரமுதே
 சகத்தினில் வந்துற்ற யெந்தனுக்குந்
 தன்னருள் தந்துமெல் லாமருளி
 இகத்தினிற் பேரின்ப வாழ்வளித்தும்
 எமனும் வாராமல் நீகாத்தும்
 செகத்தினில் நீவந்தே கொண்டு சேர்ப்பாய்
 திருக்கை லைவளர் சண்முகனே.

6

பக்தநிலை. திருச்செந்தூர்

பரம்பொருளாம் சிவனருளும் பால னாகிப்
 பல்லுலகும் போற்றிமொ தெய்வ மாகி
 வரம்கேட்டுப் பணிந்துற்ற வான வார்க்கே
 வரமளித்தும் பயந்தீர்த்தும் அஞ்சல் கூறி
 கரம்கொண்ட வேலுடனுந் தேர்நீ தேறிக்
 கைலைவிடுத் தேயுத்தக் கலம்பு குந்தும்
 திரம்கொண்ட அசுரர்களை சிரந்து ணித்துத்
 தேவர்களை காத்துநின்றாய் செந்தில் வேளே.

தேவரெலாங் கூடிமிக ஆடிப் பாடித்
 திருவடியில் வீழ்ந்துதான் வணங்கி நின்றார்
 மூவர்களும் அளவிலா மனம கிழந்து
 முத்தமிட் டன்புடனே தழுவி நின்றார்
 ஆவலாய் முனிவர்களுஞ் சித்தர் வந்துன்
 னடிவீழ்ந்தும் போற்றியே வணங்கி நின்றார்
 தேவருக்குந் தேவனுமாய் விளங்கா நின்ற
 திருவுருவாய் சின்றருளும் செந்தில் வேளே.

பத்தரெல்லாம் வந்துதா னாடிப் பாடிப்
 பணிந்துமுன் னடிவீழ்ந்தும் வணங்கி நின்றார்
 முத்தரெலாம் கூடியே வந்தும் நின்னை
 முடிவணங்கிப் போற்றியே தொழுது நின்றார்

வித்தகராம் பாவலர்கள் பாடி நின்றும்
 வேண்டிமுன் னடிவீழ்ந்தும் வணங்கி நின்றார்
 சித்தமும்நீ மகிழ்வுற்றுங் கருணை வைத்தூர்
 திருவருளைப் பெய்துநின்றாய் செந்தில் வேளே.

உன்பருக்குப் பகைவரா மசுரர் தன்னை
 வொழித்துநீ எல்லோர்க்கும் பதவி தந்தாய்
 அன்புவைத் தெனக்குநேர் பகைவ ரான
 அருவினையு மாயையுடன் ஆசை மூன்றும்
 துன்பமுடன் எமனும்வன் பிணிகள் மற்றுஞ்
 சொல்லரிய முதுமையும் கோபம் தன்னை
 தென்புடன் ஞானவேற் கொண்டு நின்றிஞ்
 சிதறவே மாய்த்தருள்வாய் செந்தில் வேளே.

இந்தவன் பகைவராங் கொடிய ராலே
 இங்கங்கும் பரதவித்து மேங்கி நின்றேன்
 வந்தும்நீ மனம்வைத்து வடிவேல் கொண்டே
 வன்கொடிய இவையெலா மழித்து மற்றும்
 அந்தமுடன் னருட்செய்துன் வடிவுந் தந்தும்
 ஆனந்த போகசுக வாழ்வ ளித்தும்
 சிந்தையுள்ளான் முத்திக்கே நினைத்த போதே
 திருவுருவிற் சேர்த்தருள்வாய் செந்தில் வேளே.

சன்முகனாஞ் சரவணனே சத்தி வேலா
 சதகோடி சூரியப்ர காச ரூபா
 என்முகமும் நீ பார்த்து மிரக்கம் வைத்தும்
 இமையவர்கள் சூழமயில் யேறி வந்தும்
 நின்முகமுஞ் சொரூபமும்யான் காண நின்றும்
 நினதுதிருக் கரங்கொண்டே யணைத்தும் பேசி
 தென்புடனில் வருவுடனே மயில்மீ தேற்றிச்
 சென்னமுரூப் பதஞ்சேர்ப்பாய் செந்தில் வேளே.

எழுசீர் திருப்பரங்குன்றம்

இந்தமா நிலமும் உலகெலாம் ஆண்டு
இமையவர் வருந்திடச் செய்த
அந்தமா அசுரர் குலமெலா மொழித்து
மமரர்கள் பயமதை நீத்தும்
இந்திரன் முதலாய்த் தேவரு மற்றும்
யாவரும் போற்றியுஞ் சூழ
சிந்தையுள் மகிழ்வாய் வந்துநீ யமர்ந்தாய்
திருப்பரங் கிரிதனில் நாதா.

1

சிவனுமை அடியனு மாலுமிந் திரனுந்
தேவரு மவர்கள்பெண் ணினமும்
தவமுனி வோருஞ் சித்தரும் வந்துஞ்
சபைமிகக் கூடியே யெல்லாம்
நவமிரு மேளம் முழங்கவே யெங்கும்
நான்முகன் வேள்வியு மூட்ட
தெவயானை தன்னைத் திருமணங் கொண்டாய்
திருப்பரங் கிரிதனில் நாதா.

2

கல்யாண முருகா சரவண பவனே
கந்தனே அறுமுகா வென்றும்
பல்லாண்டு கூறித் தேவரு மற்றோர்
பற்பல வாழ்த்துடன் தொழுது
எல்லோரும் போற்றி மகிழ்வுடன் நிற்க
இன்புடன் றிருவருட் செய்தாய்
செல்வனாங் குகனே மங்கள வடிவா
திருப்பரங் கிரிதனில் நாதா.

3

கருணையே உருவாய் நின்றும்நீ அன்பர்
கலங்குமுன் னோடியே வந்தும்
இருவினை தன்னை நீததுமுன் னருளு
மின்பமா போகமுந் தந்தும்

பெருமையுஞ் சீருந் தந்துமெஞ் ஞானப்
 பேரின்ப நிலையதுந் தந்தும்
 திருவருளொளியும் பரகதி அளிக்குந்
 திருப்பரங் கிரிதனில் நாதா.

4

அருள்நிறை பொருளாய் விளங்கிநின் றருளும்
 ஆனந்த வடிவனே முருகா
 மருள்நிறை மனத்த னாகியே சிறியேன்
 வாடினேன் கருணைநீ வைத்தும்
 இருள்நிறை யுள்ளம் நீத்துமெஞ் ஞான
 இன்பமா நிலையதுந் தந்தும்
 திருவருள் புரிவாய் சண்முகா குகனே
 திருப்பரங் கிரிதனில் நாதா.

5

தேவருஞ் சித்தர் முனிவரும் சூழ்த்
 திருமயி லேறியே வந்தென்
 ஆவலுந் தீரக் காட்சியுந் தந்துன்
 னானந்த வடிவமா யென்னை
 யாவருங் காண மயில்மிசை யேற்றி
 அழிவுரு நிற்பதஞ் சேர்த்தும்
 தேவனின் னுருவாய் வாழவு மருள்வாய்
 திருப்பரங் கிரிதனில் நாதா.

6

வேறு. பழனி

தந்தையின் கைக்க னிக்காய்த் தரணியை வலமாய் வந்தாய்
 முந்தவே அண்ணன் முக்கண் முதல்வரைச் சுற்றிப் பெற்றார்
 வந்துநீ பார்த்து நின்று மனமிக வெறுத்து மிக்க
 பந்தமா மனைத்தும் நீத்துப் பரதேசி யாகிச் சென்றாய்.

1

அரனுமை யறிந்து மற்ற அமரருஞ் சூழ வந்தும்
 பரமனும் பரிந்த ணைத்துப் பழமதும் நீயே யென்று
 கரமதைப் பிடித்துச் சேர்த்துங் கண்மணி யென்றுங் கூறி
 பரமும்நீ யென்றே வாழ்த்தப் பழனியாய் நின்றாய் தேவே.

2

அறிஞராம் பெரியோ ரெல்லா மருந்தியே ஆனந்தித்தார்
சிறியனா னறிவில் லாமற் செகத்தின்பாழ் நெறியில் வீழ்ந்தேன்
நெறியதாம் நெறியில் நின்றும் நெடியதாம் விருட்ச மேறி
பறித்துணை அருந்தா நிற்கும் பாலனுக் கருள்வாய் தேவே.

காசினி தன்னி லேநான் கலங்கியும் வாடிநின்றும்
மாசிலா நின்னை. போற்றி மனமுநா னுருகி நின்றேன்
தேசுடை ஐயா நீதான் நிருவுள மிரங்கி வந்தும்
பாசமும் வினையுந் தீர்ப்பாய் பழனியில் வாழுந் தேவே

கோவண முணவு மன்றிக் குவலயப் பற்றை நீக்கி
மாவனங் குகையி ருந்தும் மாதவஞ் செய்து பெற்றார்
தேவனே உனைத்தொழாமற் செகப்பற்று கொண்டு வாடும்
பாவமு முற்ற யென்னைப் பரநிலை சேர்ப்பாய் தேவே. 5

ஞானமாங் கனியே தக்கோர் நாடிடும் பொருளே ஐயா
ஈனமாம் போகந் தன்னில் யெந்தனைச் சேர்த்தி டாமல்
மோனமாம் நிலையுந் தந்து முடிவில்நின் வாழ்வில்வைத்தும்
பானுவாம் அணைய உன்றன் பரவொளி சேர்ப்பாய் தேவே.

சுவாமி மலை

வேறு

பிரணவத்தாற் பிரமன் றன்னைச் சுவாமி நாதா.
திரமுடன்நீ சிறையுள் வைத்தாய் சுவாமி. நாதா
அரனுமந்தப் பொருளைக் கேட்கச் சுவாமி நாதா
குரவன்முறை நின்றே புகன்றாய் சுவாமி நாதா 1

ஈசனுந்தா னிதனைக் கேட்டுச் சுவாமி நாதா
பாசமுடனே மகிழ்வை யுற்றார் சுவாமி நாதா
கேசவன் கேட்டுள மகிழ்ந்தார் சுவாமி நாதா
பேசவொண்ணுப் பொருளு ரைத்தாய் சுவாமி நாதா 2

நல்லதிரு அருள் வடிவே சுவாமி நாதா
அல்லல் தீர்க்கும் போதமேநீ சுவாமி நாதா
வில்லவொண்ணு அழக னேநீ சுவாமி நாதா
சொல்லெனக்கும் அப்பொருளைச் சுவாமி நாதா 3

ஆடலா மமர்ந் திருக்க லாம்நாம் சுவாமி நாதா
ஓடலாம் விளையாட லாம்நாம் சுவாமி நாதா
பாடலாம் மகிழ்ந்திருக் கலாம்நாம் சுவாமி நாதா
கூடவேயப் பொருளு ரைசெய் சுவாமி நாதா 4

பண்டுபல காரங்கள் தாரேன் சுவாமி நாதா
கண்டுடன் கரும்பு தாரேன் சுவாமி நாதா
செண்டுரோஜா மலருந் தாரேன் சுவாமி நாதா
கொண்டுணரப் பொருளு ரைசெய் சுவாமி நாதா 5

அப்பொருள்நீ யுரைத்தா யானாற் சுவாமி நாதா
ஒப்பிலாப்பே ரின்ப முற்றுஞ் சுவாமி நாதா
சொப்ரகாச வடிவ மாவேன் சுவாமி நாதா
எப்பவுஞ்சேர்ந் திருக்க லாம்நாம் சுவாமி நாதா 6

பழமுதிர் சோலை

வேறு

அரனருள் மைந்த னாகி அயன்றனைச் சிறையில் வைத்துத்
திரமுறும் அசுரர் தன்னைச் சிரந்தனைத் துணித்து மிந்தத்
தரணியில் மாந்த ருய்யச் சந்தத மருளைப் பெய்யும்
பரனுமாய் விளங்கி நிற்கும் பழமுதிர் சோலை நாதா 1

தேவரு முனிவர் சித்தர் செகத்தினி லறிஞர் மற்றும்
யாவரும் பத்தி யோடு மனுதினந் தொழுது முய்ய
நாவலந் தீவிற் பாண்டி நாட்டினி லமாந்து நின்னும்
பாவமும் பிறவி தீர்க்கும் பழமுதிர் சோலை நாதா 2

மலைமகள் மைந்த னாகி மலர்மகள் மருக னாகிக்
கலைமகள் உளங்க ளிக்குங் கந்தனாய்த் தெய்வ மாதும்
வலைதனை வீசும் வேட மாதுவின் மண னாகிப்
பலவித ஆடல் செய்த பழமுதிர் சோலை நாதா 3

அந்தமாய்ப் பத்தி கொண்டு மனுதின முருகு மன்பர்
சிந்தையுட் திடமுஞ் சீருஞ் செல்வமும் போகந் தந்தும்
சந்தத மின்ப வாழ்வும் தந்துமிப் பிறவி சாராப்
பந்தமும் நீத்துச் சேர்க்கும் பழமுதிர் சோலை நாதா 4

கள்ளமா மிருள்பொ ருந்திக் கண்கெடுத் தலையச் செய்யும்
உள்ளமாங் காட்டை நீத்து முளமதைத் தூய்மை யாக்கி
மெள்ளமெஞ் ஞானந் தந்து மேலதாம் நிலையுள் சேர்த்தும்
பள்ளமாம் பிறவி தீரும் பழமுதிர் சோலை நாதா 5

கரமதில் வேலும் சேவற் கானமா மயிலுங் கொண்டும்
வரமுறுந் தெய்வ யானை வள்ளியுங் கொண்ட தேவே
தரணியில் மயில்மீ தேறித் தமிழன்யான் காண வந்துன்
பரகதி கொண்டு சேர்ப்பாய் பழமுதிர் சோலை நாதா 6

குன்று தோளுடல்

வேறு

மன்றுள் ளாடிய மாதேவ ஈசனார்
துன்றும் வானவர் தொல்பகை தீர்த்திட
நின்று மருளிய நின்னறு முகவனே
குன்றுகள் தோறும் விளையாடுங் கூத்தனே 1

நன்றும் நன்றென நாதன் மகிழ்ந்திடக்
கொன்றும் நின்றனைக் கொடியவரக் கரைத்
துன்றும் வானவர் துள்ளி மகிழவே
குன்றுகள் தோறும் விளையாடுங் கூத்தனே 2

பொன்றும் போகமா மிச்சையாற் சந்ததங்
கன்றும் மனத்தினுட் கவலையுந் தீரநீ
நின்றும் மென்னையும் நின்கதி சேர்ப்பையோ
குன்றுகள் தோறும் விளையாடுங் கூத்தனே. 3

அன்றும் முதல்வரை இன்று முனைநினைந்
தென்று முருகியே ஏங்கியழு துற்றேன்
நன்றும் வந்துநீ நாதன் அருள்வையோ
குன்றுகள் தோறும் விளையாடுங் கூத்தனே. 4

ஒன்றும் வேண்டிலே னுந்த னருளல்லாற்
கன்றும் மனத்தினின் காட்சியும் வேண்டினேன்
என்று வந்துநீ யெல்லாமருள் வையோ
குன்றுகள் தோறும் விளையாடுங் கூத்தனே. 5

சென்றும் சென்றுந் திரிந்து மலைந்துதான்
துன்றும் மைந்தனின் தோற்றமும் காணநின்
றென்று மழிவுரு இன்பமருள் வையே
குன்றுகள் தோறும் விளையாடுங் கூத்தனே. 6

திருத்தணிகை

வேறு

காந்தருவர் தேவர்களுங் கரியமால் நான்முகனும்
வேந்தனா மிந்திரனும் வேண்டுதற் கிரங்கியுநீ
ஆந்தரத்தின் கோபமுட னசுரர்களைத் தானழித்துச்
சாந்தியெனுங் குன்றமர்ந்தாய் தணிகைப் பதிவாழ்வே,
பத்தருஞ் சித்தருடன் பாவலர் நாவலரும்
முத்தர்களு மற்றும் முனிவரும் வந்தேதாம்
எத்தினமும் போற்றி இறைஞ்சிடு மெல்லோர்க்குஞ்
சத்துசித் தின்பருளும் தணிகைப் பதிவாழ்வே. 2

- சிவனருள் பாலகனும் திருமுருகா சண்முகனே
 அவமான மாயையற்று மருள்ஞானப் போதமுற்றும்
 பவமாம் வினைநீத்தும் பரமசுக முத்திதருந்
 தவமுடிவாஞ் சாந்தமருட் தணிகைப் பதிவாழ்வே
- சாந்தமெனுங் குன்றைச் சார்ந்தபெரி யோர்க்கன்றோ
 பாந்தமெனு மிருளும் பாழும் வினையொழியும்
 ஆந்தர மானபர அருள்ஞான நிட்டையுடன்
 தாந்தனாய் நிற்கவருந் தணிகைப் பதிவாழ்வே 4
- சண்முகனாங் குகனே சாந்தம் நிறைவடிவே
 என்முகமும் நீபார்த்து மின்பமுட னேயருளி
 நின்முகமும் சொருபமுடன் நீடுழி யான்வாழ்க
 தன்மயமாய் நிற்கஅருட் தணிகைப் பதிவாழ்வே. 5
- இந்தஊப சாந்தநிலை யெந்தனுக்கு நீயருளிச்
 சிந்தையற மோனநிலை சேர்த்துப்பே ரின்புடனும்
 அந்தகனும் வந்தனுகா தகற்றியே நீவந்தும்
 சந்ததமா முத்தியுட்சேர் தணிகைப் பதிவாழ்வே. 6

கதிர் காமம்

- ஞான வடிவாம் நவசூரி யன்னொளியாம்
 வானவரைக் காத்த மாவல்ல ஆயுதமாம்
 ஈனமா மாயையெனு மிருள்நீக்கும் போதமதாம்
 கானவன்கை யாயுதமாங் கதிர்காம வேலதுவே 1
- பத்தர்களைக் காக்கும் பகைவர்களை யொழிக்கும்
 சித்தமதில் நினைத்தோர் சென்மப்பகை நீக்கும்
 உத்தமர்த முள்ளத்துள் ளொளிவிளக்காய் விளங்கும்
 கர்த்தன்கை யாயுதமாம் கதிர்காம வேலதுவே 2

சந்ததம் பத்தியுடன் றவரும லேதொழுதால்
 நொந்திடவே செய்யும் நோயுந் தரித்திரமும்
 வந்தனுகாச் செய்தும் வன்பகையு மொழிக்கும்
 கந்தன்கை யாயுதமாம் கதிர்காம வேலதுவே 3

இந்திரனு மற்றும் எமன்முதல் வானவரும்
 சந்திரருஞ் சூரியருந் தானட்ட பாலகரும்
 வந்தே அடிவீழ்ந்தும் வாழ்த்தித் தொழுதேற்றும்
 கந்தன்கை யாயுதமாம் கதிர்காம வேலதுவே 4

சிந்தைதனில் நித்தம் சிந்திப்போர் தங்களுக்கு
 பந்தமெனும் பாசப் பற்றறுத் தல்லலுடன்
 முந்தை வினை நீத்தும் முத்திக் குறுத்தாக்கும்
 கந்தன்கை யாயுதமாம் கதிர்காம வேலதுவே 5

பத்தியுட னின்னைப் பாடித்தொழுதே நான்
 சித்தமல முடனுந் தீவினையெல் லாமறுத்தும்
 முத்தியுஞ் சித்தியுடன் முடிவிலா இன்பமருள்
 கர்த்தன்கை யாயுதமாம் கதிர்காம வேலதுவே 6

சிவகணபதி வணக்கம்

ஓங்காரத் துட்பொருளா யொலியு மாகி
 உயிர்களுக்கெல் லாமுயிரா யுணர்வு மாகி
 மாங்கென்ற பரவெளியாய் மௌன மாகி
 மாசற்ற சுகவடிவாய் மாரு தாகி
 ஆங்கென்ற அருள்வடிவா யரனு மாகி
 அமர்ந்தபர ஈசனது அருளால் வந்த
 ஊங்காரக் கணபதியை உள்ளந் தன்னுள்
 உண்மையுட னனுதினமும் உச்ச ரிப்பாம். 1

ஆதியா யந்தநடு வல்ல வாகி
 அண்டங்கள் பலவுமா யனைத்து மாகி
 சோதியாய் பரசிவமாய்த் துலங்கு மீசன்
 சுதனுமா யானைமுகச் சொருப மாகி
 தீதிலாத் தேவர்களைச் சிறையில் வைத்த
 திரங்கொண்ட கயமுகனைச் சிதைத்தா னாகி
 கோதிலா அன்பரையாட் கொண்டு காக்கும்
 குணக்குன்றங் கணபதியைக் குறித்து நிற்பாம்.

அருவமுட னுருவமா யல்ல வாகி
 அரும் பொருளாய் நின்றும் தம் அடியார்க் கெல்லாம்
 திருவுருவாய்க் காட்சிதந் தருள்பு ரிந்தும்
 சித்தமதி லிருள்நீக்கித் தெளிவு தந்தும்
 கருவுருவா ராதபர கதிய ளித்தும்
 கருதியதெல் லாமளித்தே காத்து நிற்கும்
 அருளுருவாம் பரசிவத்தி னருளால் வந்த
 யானைமுகக் கணபதியை அகத்துள் வைப்பாம்.

பாண்டிய நாட்டிற் திருப்புவண மென்னும் சேஷத்திரத்திற்கு
 தென் கீழ்த்திசையி லுள்ளதும் பழம் பதியுமான
 தஞ்சையம் பதியில் எழுந்தருளியிரானின்ற
 விளைதீர்க்கும் வினாயகர் தோத்திரம்.

அறுசீர்

தேவரும் அயனு மாலும் சித்தரு முனிவர் மற்றும்
 யாவரும் போற்று மீசன் அருட்சுத னாகி நின்றும்
 பாவமு வினையு முற்ற பாரிலோ ருய்யத் தஞ்சை
 மேவிநின் றருளிச் செய்யும் வினாயகா சரணந் தானே. 1

அருணனின் னெனியின் மேனி யானையின் முகமு மற்றும்
 பருவயிற் கரமும் ஐந்தும் பாசமங் குசமுங் கொண்டுந்
 திருவருள் நிறைபொற் பாதச் சிலம்புட னன்ப ருய்ய
 விரும்பினி னருளுந் தஞ்சை வினாயகா சரணந் தானே. 2

பத்தியும் அன்புந் தந்தும் பனிமல ரெடுத்துந் தூவி
 நித்தியம் தொழுது மன்பர் நேசமுங் கூட வைத்தும்
 புத்தியும் செல்வந் தந்தும் பொறுமையுந் தருமந் தந்தும்
 வித்தையும் ஒழுக்கந் தாரும் வினாயகா சரணந் தானே. 3

பஞ்சபா வங்கள் நீத்தும் பல்விதப் பிணிகள் நீத்தும்
 வஞ்சமும் லோபம் சூதும் மனத்தினுள் ளகந்தை நீத்தும்
 நஞ்சுடன் பகையும் பேய்கள் நாடிடா நீத்து மாள்வாய்
 விஞ்சையோர் போற்றுந் தஞ்சை வினாயகா சரணந் தானே.

அனைத்துயிர்ப் பேதம் நீத்தும் அகத்தினுள் ளன்பு வைத்தும்
 மனத்தினுட் பற்றை நீத்தும் மாசிலா ஞானந் தந்தும்
 கணத்திலுந் துன்ப மில்லாக் கதிதனிற் சேர முன்னம்
 வினைப்பய னதனைத் தீர்ப்பாய் வினாயகா சரணந் தானே. 5

வினைதீர்க்கும் வினாயகர் மாலை

வேறு

அனைத்துலக மும்போற்றும் அரனார் திருமகனே
 உனைத்தினமும் பாடி உள்ள முருகி நிற்கும்
 எனக்கும்நீ அன்புவைத்து மினிதுடன் வந்தருளி
 வினைப்பயனை நீத்தருளும் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 1

பத்தியுடன் புட்பம் பரிவுடன் தானெடுத்து
 சித்த மகிழ்வுடனின் றிருவடியி லேசாத்தி
 எத்தினமும் நின்னை யேற்றிப் பணிந்திடுவேன்
 வித்தகனே ஐயா வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 2

பாடும் நெறியதுவாம் பத்திரெறி யானறியேன்
 தேடும் நெறியதுவாம் சித்திரெறி யானறியேன்
 நாடும் நெறியதுவாம் ஞானநெறி யானறியேன்
 வீடுறுவ தெப்படியோ வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 3

உனையே நினைந்துநினைந் துருகிஉருகி மனம்
கனலில் இடுமெழுகாய்க் கசிந்து மழுது நிற்கும்
எனையுநீ கண்பார்த்து இனிதுடன் வந்தருளி
வினைதனைத் தீர்த்தருளும் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 4

ஏற்றிப் பணிந்துபணிந் திருவிழியில் நீர்சொரிய
போற்றித் தொழுதேனின் பொற்கமலச் சேவடியை
ஆற்றிலே னித்துன்பம் ஐயாநின் னின்பமதில்
வீற்றிருக்க நீயருளும் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 5

மாடும் மனைவிமக்கள் மற்றும் பொருள்க ளெல்லாம்
சாடும் எமன்வந்தாற் தடுக்க முடியுமோதான்
நாடும் மனந்தடுத்தும் நழுவாப் பரமசுக
வீடுபெறச் செய்வாய் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 6

குடும்பமா மல்லலுறுங் கொடிதான சாகரத்தில்
இடும்பையென் றெண்ணுதே யேமாந்து வீழ்ந்தேதாம்
படும்பாடு இன்னதெனப் பார்த்து மதில்வீழா
விடுத்துநின் கரைசேரும் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 7

தந்தை புரமெரிக்கத் தானேறிச் சென்றதொரு
அந்தமுறு மாதேரின் அச்சுதனை நீயொடித்தாய்
எந்தன்றே ராமுடம்பின் னிச்சையா மச்சுதனை
விந்தையாய் நீயொடிப்பாய் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே 8

அமரர்களைச் சிறையி லடைத்த கயமுகளை
சமர்செய்துங் கொன்றேநீ தானவரை மீட்டுவித்தாய்
எமனும் பவவினையும் இச்சைதனை யொழித்தும்
விம்லமத மருள்வாய் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே 9

செந்தமிழ் மாலையுடன் தினமுந் தொழுதுவந்த
அந்தமுறும் ஓளவையருக் கன்பாயருள் புரிந்தாய்
வெந்தமிழ் மாலையுடன் விடாதுமுனைத் தொழுதேன்
விந்தையுடன் வந்தருளும் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே.10

மாங்கனிக் காகவேதான் வலம்வந்தாய் தந்தைதனை
தீங்குறுமென் னுளக்காயைத் திருத்திப் பழுக்கவைத்துப்
பாங்கான நற்கனியாய்ப் பற்றிடுவாய் விட்டிடிவோ
வேங்கையின்முன் கன்றுவேன் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே

நந்தவனம் நீர்பாய்ச்ச நாடிநின்ற சோளனுக்காய்
அந்தமுடன் கெண்டிகவிழ்த் தாற்றைப் பெருக்கிவித்தாய்
உந்தனையே நாடிநிற்கும் வொப்பிலா அன்பெனக்கு
விந்தையுடன் னீபெருக்கும் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே.12

அன்பென்னும் ஆற்றை அளவில் பெருக்கிவிட்டால்
துன்பமும் வல்வினையுந் தொலையாப்பாழிச்சையுடன்
வன்கொடு மாயையற்றே வருவாத போதமுறும்
வென்கொடும் பவமறுமே வினைதீர்க்கும் வினாயகனே.13

வாராயோ அண்ணாநீ வந்தொருக்கால் நின்காட்சி
தாராயோ யென்றேநான் தயங்கியும் வாடுகின்றேன்
பாராயோ யெந்தன்முகம் பாராது விட்டிடிவோ
வேறோர் துணையுண்டோ வினைதீர்க்கும் வினாயகனே.14

இந்திரசா லம்போன்ற இவ்வுலக போகமதிற்
தந்திரமாய் வீழ்த்தியெனைத் தவித்திடவு நீபார்த்தாய்
அந்தமுடன் வந்துயெனக் கருள்புரிவ துந்தனுக்கு
விந்தையோ சொல்வாய் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 15

மாதர்க ளிச்சையெனு மாயா மயக்கமதிற்
காதலுற்றே வீழ்ந்துங் கஷ்டப் படுவதுடன்
சாதல் பிறப்புடனுந் தப்பா நரகில்விழும்
வேதனையை நீக்கியருள் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 16

பெண்களி ளிச்சையெனும் பெரிதாம் நரகத்திலும்
மண்பொன் ளிச்சையிலும் மாழாமல் நீகாத்தும்
கண்கொளாக் காட்சிக்கென் கருத்துக்கிச் சைவையும்
விண்பொரு ளேஐயா வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 17

அழுது மழுதுதினம் ஆரூய்ப் பெருகியேதான்
தொழுதுந் தொழுதுமுனைத் துதித்துமுருகி நின்றேன்
பழுதுரு நின்னருளைப் பாலனுக்கு நீயருள்வாய்
விழுப்பொருளே ஐயா வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 18

வராயோ ஐயாநீ வந்துகண்ணீர் துடைத்துஞ்
சேராயோ நின்னருகே சேர்த்து மிக்கவைத்து
தாராயோ நின்னருளைத் தராவிடில் இவ்வுலகில்
வேறுதுணையுண்டோ வினைதீர்க்கும் வினாயகனே 19

நின்னைச் சரணடைந்தும் நெக்குருகி வாடிநின்றும்
இன்னமுந் தன்மனது இரங்கவில்லை யோஐயா
உன்னையே தஞ்சமென உற்றே னருளாவிடில்
வென்பவத்துட் குட்படுவேன் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே.

பத்தியுஞ் செய்துமுனைப் பாடியுருகி நின்றேன்
சித்தமல முடனுந் தீவினையெல் லாமறுத்தும்
முத்தியுஞ் சித்திபெற முடிவான மோனநிலை
வித்தகா நீயருள்வாய் வினைதீர்க்கும் வினாயகனே. 21

சிந்தை யிரங்கிவந்துன் றெரிசனந் தந்தருளி
பந்தமுதற் பற்றறுத்தும் பரமசுக வாழ்வ னித்தும்
அந்தகனும் வாராமல் அருளான நின்னொளியில்
விந்தையாய்ச் சேர்த்தருளும் வினேதீர்க்கும் வினாயகனே.

வேறு

வினேதீர்க்கும் வினாயகனின் நாமம் கேட்க
வினேகளது பயந்தென்னுள் மறைந்திற் றம்மா
வினேதீர்க்கும் வினாயகன் றன்னைப் பாட
வினேகளது வெளிதன்னில் நகர்ந்திற் றம்மா
வினேதீர்க்கும் வினாயகன் றனைப்பூ சிக்க
வினேகளது பறந்துதா னோடிற் றம்மா
வினேதீர்க்கும் வினாயகன் றனேத்தியா னிக்க
வினேகள்முதல் யாதற்றே னின்பப் பேறே. 1

பரசிவ வணக்கம்

வேறு

ஒப்பற்ற பரவெளியா யவ்வெளியில்
ஒளியுமா யொழிவில் லாமல்
எப்பொழுதும் நித்தியமா யெங்கும்பரி
பூரணமாய் யெல்லாம் தானாய்
செப்பரிய சுகவடிவாய்ச் சித்துருவாய்ச்
சித்தமதிற் றெறியா நிற்கும்
அப்பொருளாம் பரசிவனை யனுதினமும்
உண்மையுடன் அகத்துள் வைப்பாம்.

தஞ்சைப் பரஞ்சோதி ஈச்சுரர் தோத்திரம்

ஆசிரிய விருத்தம்

அகரமும் உகரமுதல் மகரமும் சேர்ந்ததாம்
ஆதிஓங் கார மாகி
அதிலுறும் பொருளுமா யொளியுட னின்பநிறை
அரியபர வெளியு மாகி

சுகமெலாம் செயலினுற் படைத்தெலாம் காத்தருள்
 தந்தைதாய் குருவு மாகி
 சடமுடன் உயிருணர்வு மனமுடன் அன்புமாய்ச்
 சார்ந்திடும் செல்வ மாகி
 சுகமுடன் ஆனந்த போகமா யிருளறத்
 தோன்றிடும் போத மாகி
 சொல்லுதற் கரியபர மானந்த நிலையுமாய்ச்
 சுகானந்த முத்தி யாகி
 பகரவும் அரியவுல குயிரெலாம் உய்யவே
 பரமசிவ வடிவ மாகி
 பாண்டிவளர் நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

1

எந்தையா மீசனெயெ னுயிருட னுணர்வாகி
 இன்பமாய் நின்ற பரனே
 இனிதுடன் சிறியனோர் விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன்
 எந்தைநீ கேட்டு மருள்வாய்
 பந்தமாம் வினையினால் பாரதனில் வந்துநான்
 பாலவடி வாகி நின்றும்
 பத்தியுடன் முத்திவகை அறியாத பருவத்திற்
 பரிவுடன் கருணை வைத்து
 அந்தமாய்ப் பத்தியுமு னன்பையுந் தந்துமுனை
 அனுதினம் பணிய வைத்தும்
 அருவிபோ லிருவிழிநீ ரொழுகவு மழுதழுது
 அகமுருகி நிற்க வைத்தும்
 பந்தமுறு மிவ்வுலக போகமதை அற்பமாய்ப்
 பற்றிடா தருள் புரிந்தாய்
 பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

2

தந்தையே இன்பநிறை சாந்தமாம் வடிவமே
 சச்சிதா னந்த மயமே
 தமிழனா னின்னையே யெண்ணிமன முருகியுன்
 ருளினைப் பணிய வைத்தும்
 சந்தத முனைப்பணியு முண்மையா மன்பரைச்
 சார்ந்திடப் பற்று வைத்தும்
 சத்விஷய நூல்கள் பல கற்கவுங் கற்றவழி
 சார்ந்தென நிற்க வைத்தும்
 அந்தமாய் வேண்டியவை யெல்லா மளித்துமுன்
 னன்பைப் பெருக்கி வைத்தும்
 அவனியில் மங்கையற்க ளிச்சையுற வைத்துநீ
 அணுகாமல் நின்று காத்தும்
 பந்தமது நீத்தெனைப் பலதடவை யோடவும்
 பற்றியும் வைத்தா யெந்தையே
 பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

3

திருவருட் கருணைநிறை வடிவா யமர்ந்துற்ற
 சின்மயா னந்த சிவமே
 சிறியனா மென்னைநீ செய்ததிரு வினையாடல்
 செப்பவுங் கூடு மோதான்
 அருவருப் பாமிந்த உலகினைப் பொய்யெனவு
 மறியவும் வைத்து நீதான்
 அபலமாம் வாழ்வதனில் மெள்ளவே தள்ளிவிட்
 டறியாது போலிருந் தாய்
 இருவிழியில் நீரொழுக அழுதழுதும் வாடியு
 மேங்கியும் நிற்க வைத்தாய்
 எந்தையே ஈசனே யென்றென்றே கூவியு
 மின்னமுங் கருணை யிலையோ

பருவமது இதுநல்ல தருணமிது வந்துமிப்
பாலனைக் காத்து மருள்வாய்
பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
பரஞ்சோதி யான சிவமே. 4

கோடிசூரியப்ர காசமும் வெண்ணீறுங்
கொண்டதிரு மேனி யழகும்
கொன்றைவில்வறுகமதி கங்கையணி சடைமுடியுங்
கோடியா மண்ட மனைத்தும்
நாடிடும் விழிகளும் பலமதியி னொளிபோன்ற
நற்றிரு முகத்தி னழகும்
நவரத்ன குண்டல மணிந்தஇரு செவிகளும்
நாகமணி திருக் கண்டமும்
ஆடியே நிற்கின்ற மான்மழுச் சூலமுட
னழகிய கரங்க ளுடனும்
யானையுரி போர்வையு மரும்புலியி னுடையு
மருள்நிறைப் பாத முடனும்
பாடியுந் தேவர்கள் சூழவிடை யேறியே
பாலனான் காண வருவாய்
பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
பரஞ்சோதி யான சிவமே. 5

சிவமான யெந்தையே மனமற்ற நிலைதனிற்
சிற்சுகா னந்த வடிவே
சிறியனான் காணநின் றிருவுருவ மாகவே
தேவியா மன்னை யுடனே
தவயோக சித்தருந் தேவர்கள் சூழவே
சாந்தமுறும் விடையி லேறி
தருணமிது வந்துமுன் காட்சியுந் தந்தெனைத்
தன்னுடன் சேர்த்த ணைத்தும்

அவமான யெனையும்ஞ் சேலெனக் கூறியு
 மன்புடன் மடியி ருத்தி
 அமிர்தமுறும் வார்த்தைசிலபேசியெனைமகிழ்வித்து
 மானந்த மயம தாக்கி
 பவமான பிணியுட னிருவினை யொழித்துமுன்
 பரவீடு சேர்த்து மருள்வாய்
 பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

6

முத்திக் குகந்தமுடி வானஉயர் மோனமே
 முடிவில்லா னந்த சுகமே
 முனிவரும் தேவரும் யாவரும் போற்றவே
 முதல்வனாய் நின்ற பொருளே
 சித்தமதி லெண்ணிடப் பாலுடன் சீனியாய்த்
 தேனுடன் கரும்பா கியுந்
 தெவிட்டா முக்கனியுடன் வெள்ளமோடமுதுமாய்ச்
 சேர்த்துறி நின்ற சிவமே
 எத்தினமு னின்னையே நினைந்துருகு மன்பர்தா
 மெண்ணிய தெல்லா மளிக்கும்
 இணையற்ற கற்பக விருட்சமே இன்பநிலை
 யேற்றியருள் கின்ற பரமே
 பத்திக்கு கந்தபர சிவமான யெந்தையே
 பாலனுக் கருள் புரிசுவாய்
 பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

7

மண்ணுடன் கல்லும்வல் லிரும்புதா னுருகுமுன்
 மனமுரு காத தேனே
 மைந்தன னுருகியே அமுதமுது வாடியு
 மயங்கியே சோர்ந்து நின்றும்

அண்ணாஅண் ணாவெனவு மப்பாஅப் பாவெனவு
 மலரியே கூவி நின்றும்
 அனாதிக் குழந்தைபோ லங்குமிங்கு மோடி
 யலமந்து வாடி நின்றும்
 கண்ணருவி பாயவே அழுதுநான் தேம்பியுங்
 கரைந்துள ; முருகி நின்றும்
 காணாது போலநீ இருப்பதுவும் ஞாயமோ
 கருணையினும் வரவில் லையோ
 பண்ணுடன் தேவர்கள் சூழவே வந்துமிப்
 பாலனுக் கருள் புரிசுவாய்
 பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

8

இன்னமும் உந்தனுக் கென்மீ திரக்கம்
 வரவில்லை யோசொல் லெந்தையே
 என்னநான் செய்குவேன் யாரிடங் கூறுவே
 னேதுநான் செய்கு வேணோ
 நின்னையே யல்லாது வேறுதுணை காண்கிலேன்
 நீமன மிரங்கி வந்தும்
 நினதுதிரு அருள்மழை பொழிந்துமுன் னிட்டைடி
 னின்னருள் சக்தி தந்தும்
 அன்புடன் யான்கருது மெல்லா மளித்துமுன்
 னுனந்த வாழ்வில் வைத்தும்
 அந்தகனும் வாராம லானந்த மாயுனது
 அரியபர ஒளியுட் சேர்த்தும்
 பன்னாளு மழிவுரு நின்சொருப மாய்வாமும்
 பரமசுக முத்தி யருள்வாய்
 பாண்டிவளர் நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

9

சிந்தைக் குகந்தபர சிவமான யெந்தையே
 சிற்சுகா னந்த வடிவே
 சிறியனும் யென்மீது திருவுள மிரங்கியே
 தேவருஞ் சூழ வேதான்
 அந்தமாய் விடையின்மீ தம்மையுடன் வந்துநீ
 ஆனந்தக் காட்சி தந்தும்
 அன்புட னிருபேரு மெந்தனைத் தழுவி
 மாவலாய் மடியி ருத்தி
 சந்தோச மாய்த்திரு மார்புட னனைத்தெனைத்
 தன்மயம தாக்கி யென்தாய்
 தவமுனிவர் சித்தருந் தேவரும் வியப்புறத்
 தமிழனைப் பக்கம் வைத்துப்
 பந்தமுறு முலகமதில் வாராத நினதுடைய
 பரவீடு சேர்த்து மருள்வாய்
 பாண்டிவள நாட்டினிற் தஞ்சையம் பதிவளர்
 பரஞ்சோதி யான சிவமே.

10

தஞ்சைச் சோதிநாதர் வணக்கம்

வேறு

சத்துடன் சித்தாகி இன்ப மாகி
 சகமுழுதும் நிறைந்தபர சிவமே நின்னை
 பத்தருந் தவமுனிவர் தேவர் தாமும்
 பார்க்காத்த அரசருடன் மற்றெல் லோரும்
 நித்தியம் பூசித்துன் னருளு மற்றும்
 நிலையுடன் சித்திகளும் பதவி பெற்றார்
 சுத்தமிலாச் சித்தமுடன் தொழுது நிற்கும்
 சுதனுக்கு மருள்புரிவாய் சோதி நாதா.

1

பற்றற்ற மனத்தோர்கள் பற்றுந் தேவே
 பற்றுற்ற பாலனுனைப் பற்றி நின்றேன்
 குற்றமதை நீபொறுத்துங் கருணை வைத்துங்
 கோதில்லாத் துறவுடனின் னருள்பு ரிந்தும்
 முற்றறவே இல்வுலக பந்தம் நீத்தும்
 முடிவிலலா இன்பநிலை மோனந் தந்தும்
 சுற்றமுற்று மில்லாநின் சொரூப மாக
 சுதனையுநீ வைத்தருள்வாய் சோதி நாதா. 2

அருள்நிறைந்த பரம்பொருளே ஐயா ஈசா
 அமிர்தநிறை வாரிதியாஞ் சிவமே யென்தாய்
 இருள்நிறைந்த மனத்துடைய சிறியேன் யானும்
 யேங்கிமிகப் பரதவித்தும் வாடி நின்றேன்
 குருவினுரு வாகவுமே நீதான் வந்துங்
 குழந்தையாம் யெனக்குமுப தேசம் செய்தும்
 சொரூபமுட னுண்மையும் நிலையுங் காட்டிச்
 சொரூபமாய் வைத்தருள்வாய் சோதி நாதா. 3

ஒப்பற்ற மாயையெனும் பந்த முற்று
 உழன்றுயான் பரதவித்து வர்டி நின்றும்
 அப்பனே அம்மையே என்றுங் கூவி
 அமுதுங்கண் ணீரொழுக அலரி நின்றேன்
 செப்பரிய வடிவுடனின் காட்சி தந்தும்
 திருவருளாஞ் செல்வமுந்தந் தமிழ்த மூட்டி
 சொப்பிரம வெளியதுவாம் வீடு சேர்த்துத்
 தூங்கவெனை வைத்தருள்வாய் சோதி நாதா 4

வாராயோ யெந்தையே யென்றுங் கூவி
 வழிபார்த்து மமுதுநான் வாடி நின்றும்
 தாராயோ தெரிசனமும் தந்து மென்னைத்
 தழுவியு மார்பணைத்து முகந்து டைத்தும்

சேராயோ திருமடியில் ஆவல் தீரச்
 சேர்த்தும்நீ இன்பமுடன் சிரித்தும் பேசி
 சோராத இன்பநிறை வடிவ மாக்கிச்
 சுதனையுமுன் பதஞ்சேர்ப்பாய் சோதி நாதா. 5

பரசிவமே யென்மீதுங் கருணை வைத்துப்
 பார்வதியாம் தாயுடனின் காட்சி தந்தும்
 திரமான அருளுடனின் செயல்பு ரிந்துந்
 திருவினை யாடல்பல செய்ய வைத்தும்
 உரமாயென் னுள்ளமதில் நினைத்த தெல்லாம்
 உடைத்தாகி உலகெங்கும் நிகரில் நின்றும்
 துரிதமா யிவ்வுலகைச் சீர்தி ருத்திச்
 சுகவடிவாய்க் காணஅருள் சோதி நாதா. 6

பொருளுடைய மாந்தர்களின் போகம் பார்த்துப்
 பொருளிலா மாந்தர்கள்தாம் வருந்து மாபோல்
 அருளுடைய நின்னன்பர் போகம் பார்த்து
 ஆசையுற்றும் ஏமாந்தும் வாடி நின்றேன்
 திருவருளாஞ் செல்வமதை யெனக்க ளித்துஞ்
 செகந்தனிலே நிகரற்று வாழ வைத்தும்
 சொரூபமும் எப்பவுமுன் சொரூப மாகச்
 சுதனுக்கும் அருள்புரிவாய் சோதி நாதா. 7

அருவருவாய்ச் சித்துருவா யிருந்த போதும்
 அனைத்துமா யானீயா யிருந்தா லுந்தான்
 திருவருவாய்க் காணயெனக் காசை மெத்த
 சென்னமுத லிதுவரையில் இதுவே ஏக்கம்
 தருணமிது சிவஞ்சத்தி வடிவ மாகத்
 தமியனான் காணவுமுன் காட்சி தந்தும்
 சொரூபமாம் நினதுவொளி வடிவுங் காட்டிச்
 சுகநிலையுள் வைத்தருள்வாய் சோதி நாதா. 8

பரஞ்சோதி பரஞ்சோதி யென்று மிந்தப்
 பாரினிலே யான்கேட்டும் படித்தும் பார்த்தேன்
 நிரந்தரமாய்க் காட்சிதனைக் காண்ப தற்கே
 நினைவிலுங் கனவிலுமென் னிச்சை ஐயா
 தரமில்லாச் சிறியனுமா யிருந்த போதும்
 தந்தையே கருணைவைத்தக் காட்சி தந்துள்
 சொரூபமும் இன்பசுக வாழ்வும் தந்துஞ்
 சோதிதனிற் சேர்த்தருள்வாய் சோதி நாதா.9

சிற்பரனே சின்மயமே என்தா யென்தாய்
 சிறியனா மென்மீதுங் கருணை வைத்து
 அற்புதமாம் நீசெய்த வினையாட் டெல்லாம்
 அகமதில்நா னினைந்தானந் திப்ப தல்லால்
 பற்பலவாய்த் திரிந்துமுலு மாந்தர் கட்கே
 பகர்ந்தாலும் கொள்வரோ பகர்நீ யென்தாய்
 சொற்பிரம நிலையதுவாம் மோனந் தந்தும்
 தூங்கவெனே வைத்தருள்வாய் சோதி நாதா.10

தஞ்சைவளர் பரஞ்சோதி தனைத்து திக்கத்
 தரித்திரமும் பிணிகளுஞ்சா ராது ஓடும்
 தஞ்சை வளர் பரஞ்சோதி தன்னைப் பாடச்
 சர்வசம் பத்துடனிச் சகத்தில் வாழ்வார்
 தஞ்சைவளர் பரஞ்சோதி தனைப்பூ சிக்கச்
 சகலவித சித்தியுடன் ஞான முண்டாம்
 தஞ்சைவளர் பரஞ்சோதி தனையா னிக்கத்
 தற்பரமாஞ் சோதிதனிற் சார்வார் தாமே. 11

தஞ்சையம்பதி அருப சக்தி ஞானம்பிகை
அஷ்டகம்

நாதமும் நாத அந்தமா யப்பால்
 நாடொணா அருபமாய் நின்றும்
 ஓதவும் ஒண்ணுப் பிரமமாம் வடிவில்
 ஒப்பில்மா சத்தியாய் நின்றும்

போதமாம் ஞான வடிவமா யிந்தப்
புவனத்திற் சீவர்கள் உய்ய
ஆதியாம் தஞ்சைப் பதிதனில் விளங்கும்
அருபசத் திஞானம் பிகையே

1

பிரமனும் மாலும் தேவரிந் திரனும்
பெருமைசேர் முத்தரு மிக்கத்
திரமுறும் நந்தி நாகரும் பூதர்
சித்தரும் முனிவர்கள் எல்லாம்
சிரமதும் தாழ்ந்து போற்றியே பணியும்
தேவிரீ சீவரைக் காக்க
அறமிகும் தஞ்சைப் பதிதனில் விளங்கும்
அருபசத் திஞானம் பிகையே

2

கற்பணை யாவும் கடந்தமா நிலையுட்
கலந்துறும் பேரின்ப சுகமே
சிற்பர வெளியுள் ளானந்த மயமாய்த்
திருநடஞ் செய்திடும் வடிவே
தற்பரஞ் சோதிச் சிவத்துடன் சார்ந்து
சுகமெலாம் காத்தருள் செயலே
அற்புதப் பொருளே தஞ்சையில் விளங்கும்
அருபசத் திஞானம் பிகையே

3

பொன்னுடன் மணியே அன்னமும் ருசியே
பொருந்துதற் கரியவான் தருவே
கன்னலும் கணியே பாலுஞ்செந் தேனே
கண்டுடன் சீனியும் அமுதே
தன்னிக ரில்லாப் பூதங்க ளைந்தே
சுகமெலாம் படைத்துக்காத் தருளும்
அன்னையே பாண்டி நாட்டினிற் தஞ்சை
அருபசத் திஞானம் பிகையே

4

நித்தியம் உண்மை அன்புடன் போற்றி
 நெஞ்சமும் உருகியுந் தொழுதேன்
 எத்தவ னாக இருப்பினும் என்மீது
 இரங்கியுன காட்சிதந் தருளி
 சித்தமுந் தூய்மை உறவுமெய் ஞானம்
 சேரவும் வைத்துந் முடிவாம்
 அத்வித நிலையும் பரகதி அருள்வாய்
 அருபசத் திருஞானம் பிகையே

5

பொம்மையே ஆடும் கூத்தினைப் போன்ற
 புவனத்தில் வந்துநா னலைந்தும்
 இம்மையே அந்தப் பொம்மைபோ லாடி
 இளைத்தும்நா னேங்கியே நின்றேன்
 செம்மையே ஆயத் திருவருள் புரிந்தும்
 சிறியனைச் சேர்ந்தருள் அற்றேல்
 அம்மையே இனிமேல் ஆற்றிலேன் கண்டாய்
 அருபசத் திருஞானம் பிகையே

6

கானகந் தன்னில் இருள்தனிற் பட்டுக்
 கறவையைக் கூப்பிடும் கன்றாய்
 மானிலந் தன்னில் மாயையிற் பட்டுன்
 மைந்தனும் கூவினேன் என்தாய்
 வானவர் போற்றும் தேவிநீ வந்தே
 வலிமிகும் மாயை நீத்துன்
 ஆனந்த நிலையும் பரகதி அருள்வாய்
 அருபசத் திருஞானம் பிகையே

7

இஷ்டமாய் நினை அன்புடன் பணிவோர்
 எண்ணிடும் சர்வமும் அளித்து
 அஷ்டஐஸ் வரியம் குன்றிடா தளித்தும்
 அலகையும் பில்லிகு னியமும்

துஷ்டரும் பகைவர் பிணிவிடம் அணுகாச்
 சுகமுடன் வாழவைத் தருளும்
 அஷ்டமா சத்தி வடிவமாய் விளங்கும்
 அருபசத் திருஞானம் பிகையே

8

சிவசண்முக வணக்கம்

சிரபரம் பொருளாய் நின்றுஞ் செழுஞ்சுடர்ச் சோதி யாகி
 பரசிவ மாகி நின்றும் பாரெலா மளித்துக் காத்தும்
 அரனுமா யழித்துச் சேர்க்கும் அய்யனா மருளிச் செய்த
 சரவண பவனும் தஞ்சைச் சண்முகன் சரணம் போற்றி.

தஞ்சைச் சகல குருநாதர் தோத்திரம்

ஆசிரிய விருத்தம்

சிவன்விழிப் பொரிகளாய் சரவணப் பொய்கையிற்
 திருவுருவ மாகி நின்றும்
 தெரிவையார்க ளமுதுண்டு கற்பித்த வேதனைச்
 சிறைதனி லடைத்து மற்றும்
 அவனிதனில் நால்வர்க்கு மௌனநிலை அருட்செய்த
 அரனுக்கு மொழி புகன்றும்
 அங்கைக் கணிக்காக அவனிதனை வலமாக
 அரைநொடியில் வந்து நின்றும்
 பவமுறும் உலகமுதல் அண்டங்கள் பலவாண்ட
 பத்மன்முத லசுர ரெல்லாம்
 படைக்கலஞ் சென்றுதான் வேல்கொண்ட ழித்துன்பர்
 பதவிதனை மீட்டி வைத்தும்
 தவமுற்று நின்றதெய் வாணையின் மனமுற்றுத்
 தரணியார்க ளுய்ய வேண்டி
 தலமோங்கும் தஞ்சையில் லன்புட னமர்ந்தருள்
 சகலசற் குருநாதனே.

1

ஓராறு திருமுகமு முதயசூ ரியன்போன்
 ரௌதித்திடு மகுடங்களும்
 ஒப்பற்ற நவரத்ன குலையுறுஞ் செவிகளும்
 ஒளியுறுந் திருமேனியும்
 ஈராறு கைகளும் பல்விதப் படைகளோ
 டிலங்கிடுஞ் சத்தி வேலும்
 இரத்தினாப பரணமணி கண்டமு மிடையினி
 லிணையற்ற கலையி னொளியும்
 பேராயிரங் கொண்டு தேவர்கள் மலர்மாரி
 பெய்திடும் பொற்பாதமும்
 பேசுதற் கரிதான திருவுருவின் வடிவனே
 பிரியம்வைத் தெந்தனுக்கு
 தாராள மாகஉயர் மயிலின்மிசை யேறியே
 சண்முகனே காட்சி தருவாய்
 தலமோங்கு தஞ்சையி லன்புட னமர்ந்தருள்
 சகலசற் குருநாதனே.

2

கந்தனே கடம்பணியு மார்பனே மயூரனே
 கர்த்தனே சுப்பிர மண்யா
 கானமயி லேறியு மாடியே வந்துமுன்
 காட்சிதந் தருள்பு ரிகுவாய்
 பந்தமாம் பாசமுத லிருவினையு மல்லலும்
 பற்றிடா தருள்பு ரிந்தும்
 பரமசுக முத்தியு மளித்துமே காத்துமுன்
 பக்கமாய்ச் சேர்த்து மருள்வாய்
 அந்தமுட னினதுதிரு மலரடியை யனுதினமும்
 அர்ச்சித்து வணங்கி நின்றும்
 அன்புகொண் டருகியு மேற்றியும் போற்றியும்
 ஆடியும் பாடிநின்றேன்

சந்ததமு நின்னையே சதமெனவே நம்பினேன்
தமியனுக் கருள்பு ரிகுவாய்
தலமோங்குந் தஞ்சையி லன்புட னமர்ந்தருள்
சகலசற் குருநாதனே.

3

ஈராறு திருவிழிக ளிருந்தும்நான் படும்பாடு
இன்னமுந் தெரிய வினையோ
இவவுலக முதலாக யெவ்வுலகு மறியும்நீ
யென்னை யறியாத தேனோ
பாரான அவனியிற் பிறந்திறந் துழல்கின்ற
பவமுற்ற மாந்தர் கட்கே
பவப்பிணியு மற்றுமெல் லாப்பிணியும் நீக்கியருள்
பண்டிதன் நீ யல்லையோ
காரான முகில்வந்து பொழிகின்ற மலைபோல
கருணைமழை பொழியு முகிலே
காட்சிக் குகந்தபர மானந்த வடிவனே
கருதிடு மன்பர்கட்கே
தாராதெல் லாந்தருங் கற்பக விருட்சமே
தமியனுக் கருள்வ தரிதோ
தலமோங்கும் தஞ்சையி லன்புட னமர்ந்தருள்
சகலசற் குருநாதனே.

4

திருவருள் வடிவான சிவசுப்ர மண்யனாஞ்
சிற்சொருப மான முருகா
சிறியனான் காணவே வள்ளிதெய் வாணையுஞ்
சேவலும் வேலு முடனின்
நிருவுருவ மாகவே மயிலின்மிசை யேறியே
தேவருஞ் சூழ வந்தும்
தெரிசனந் தந்துனது திருவருட் செய்துமுன்
நிருக்கரங் கொண் டணைத்தும்
பெருமைபெறு முனதுடன் மயில்மீதி லேற்றியே
பேரின்ப வீடு சேர்த்தும்
பிரியாது நினதுடன் வாழ்ந்திடும் வாழ்வான
பெரியசுக முத்தியருளத்

தருணமது இதுநல்ல தருணமிது வந்துநீ
 தமிழனைச் சேர்த்து மருள்வாய்
 தலமோங்குந் தஞ்சையி லன்புட னமர்ந்தருள்
 சகலசற் குருநாதனே. 5

சிவனுமையி னன்புக் குகந்தபர சண்முகா
 சின்மயா னந்த முருகா
 சிறியனா னன்புடன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன்
 செவிகொடுத் தருள்பு ரிகுவாய்
 பவமான பிணியினுற் பாரதனில் வந்துநான்
 பாழான மாயை யென்னும்
 பந்தமதி லீடுபட் டவனியிற் பட்ட துயர்
 பகரவுங் கூடு மோதான்
 அவமாக அலைகின்ற யென்மீது கருணைவைத்
 தருளுடன் நிட்டை தந்தும்
 அன்புடன் யான்கருது மெல்லா மளித்துமுன்
 ஆனந்த வாழ்வில் வைத்தும்
 தவமுனிவர் சூழவே மயிலேறி வந்துநீ
 தமிழனைக் கொண்டு சேர்ப்பாய்
 தலமோங்குந் தஞ்சையி லன்புட னமர்ந்தருள்
 சகலசற் குருநாதனே. 6

வேறு

தஞ்சைவளர் சண்முகனைத் தான்து தித்தால்
 சற்பமுதல் விடங்களறுந் தவமுங் கூடும்
 துஞ்சவரும் நோய்களுடன் வினைகள் தீரும்
 துன்பமுடன் தரித்திரமும் பகையும் நீங்கும்
 விஞ்சையர்கோ னெனஉலகிற் போகங் கிடும்
 விரும்பியதெல் லாங்கூடும் வித்தை சேரும்
 வஞ்சமுடன் மாயையறும் போதங் கிடும்
 வழுவாத பரபோகம் வாய்க்குந் தானே. 7

நான்காம் பகுதி

சிவா அமிர்தம்

திருநீற்றுப்பதிசூகம்

சங்கர னும்ஈசன் ருனணியும் வெண்ணீற்றைப்
பங்கமில் லன்புரிறை பத்தியுடன் ருனணிந்தால்
அங்கமும் சுத்திதரும் அரும்பிணியெல் லாந்தீர்க்கும்
சிங்கார வடிவுதருஞ் சிவபெருமான் திருநீறே

1

பத்திதரும் நல்லோர் பழக்கமும் பல்கலையாம்
வித்தைதரும் உண்மை விளக்கு மறிவுதரும்
எத்தினும் துன்பற் றின்பசுக வாழ்வுதரும்
சித்தமுஞ் சுத்திதரும் சிவபெருமான் திருநீறே

2

சீரும் தருமழியாச் செல்வமுநற் பேறுதரும்
பாரும் மதித்திடவே பழுதில் பெருமைதரும்
யாரும் நிகரில்லா அற்புதச் சக்திதனைச்
சேரும்படி செய்யுஞ் சிவபெருமான் திருநீறே

3

தரும குணமுடனும் சாந்தமும் சன்மார்க்க
கருமந் தருமனத்திற் கருதியெதெல் லாமளிக்கும்
இருவினையை நீக்கும் எல்லா விடமொழிக்கும்
திருவருட் செய்யுஞ் சிவபெருமான் திருநீறே

4

அத்தனின் காட்சிதரும் ஆனந்த வாழ்வுதரும்
புத்தியும் பேரின்பப் போதமும் நிடைதரும்
சத்துசித் தின்புருவார் தானதுவார் தன்மைதரும்
சித்தியும் முத்திதரும் சிவபெருமான் திருநீறே

5

திரு வெண்ணீற்றின் மகிமை

வேறு

சுரம்வாதம் பித்தனீர் கண்டப் புத்துஞ்
 சொல்லொணாக் குட்டமுடன் காச நோயும்
 சிரவலியும் மூலமுடன் கண்ணின் நோயும்
 சிலந்திமுதற் கட்டிகளும் தந்த நோயும்
 விரைநோயும் வாயுவுடன் வயிற்று நோயும்
 வென்கொடுஞ் சற்பமுதல் விடங்க ளெல்லாம்
 பரசிவம் அணிந்தருளுந் திருவெண் ணீற்றைப்
 பக்தியுடன் ருன்பூசப் பறக்குந் தானே. 1

பேய்களும் பூதமுடன் முனிகள் தாமும்
 பில்லிசூ னியமுதலாய் மார ணங்கள்
 பாய்கின்ற ஏவல்முதற் கருப்பு மற்றும்
 பலதுட்ட தேவதையும் பகைவர் தாமும்
 தீயெனசெய் இவையெல்லாந் திருவெண் ணீற்றைச்
 சிவநாமம் உச்சரித்தே பத்தி யோடும்
 காயமுதற் சிரமதிலே தான ணிந்தாற்
 காணாமற் தெண்டனிட்டே கடக்குந் தானே. 2

ஆதியிலே அரும்பெரியோர் தவத்தாற் சர்வ
 ஆன்மாவும் அறிவுஉளம் மூளை போதம்
 பூதமும்விண் பரவெளியுந் தூய்மை யென்றும்
 பொன்னிறமாம் சிவவடிவில் வெண்ணீற் கண்டும்
 நீதமுடன் அகிற்கட்டை களைக்கு வித்து
 நேர்மையுடன் யெல்லோரும் சூழ்ந்தி ருந்து
 ஓதியும்பஞ் சாக்கரத்தால் எரித்துப் பஸ்ப்பம்
 உடல்தனிவில அணிந்தார்கள் உண்மை தானே.

அண்டமெலாம் பரவடிவிற் ரோற்றி நின்றும்
 அழிகின்ற மாஊழிக் காலம் தன்னிற்
 எண்டிசையும் அனல்பற்றி அயனும் மாலும்
 இமையவரோ டெதுவுமிலாப் பஸ்ப்ப மாகும்

விண்டிடவோ அரியமா ருத்திரன் அந்த
 வெண்பொடியை உடல்முழுதும் பூசி நட்பம்
 கொண்டேதாம் நிற்பதனை யறிந்து உண்மைக்
 குறியாகத் திருநீற்றைக் கொண்டார் தாமே. 4

ஈனமுறும் நிலையெல்லாம் நீத்து மேலாம்
 இன்பபர சுகநிலையுட் சேர உள்ளக்
 கானமுறும் மாயையிரு வினையும் பந்தம்
 காமாதி இச்சையுடன் அகங்கா ரத்தை
 ஞானமுறும் அக்கினியார் பஸ்ப்ப மாக்கி
 நாதாந்தத் தூவெளிபோல் உளம்வி ளங்க
 வானவரும் மாலயனும் முனிவர் மற்றோர்
 வயங்குந்திரு நிறணிந்து மகிழ்வுற் றுரே. 5

அருட் பஞ்சகம்

வேறு

அவனியா மனைததும் அளித்துக்
 காத்தருளும் அப்பா யானும்
 பவவினை யுற்றும் மயங்கியே
 வாடியும் பரத வித்தும்
 தவமுறை நில்லா அபலமா
 யலைந்துதான் தவித்து நின்றேன்
 சிவமேநீ வந்துன் காட்சியுந்
 தந்தெனைச் சேர்த்து அருளே. 1

அன்னையைக் காணாக் குழந்தைபோல்
 யானும் நின்றல மர்ந்தும்
 உன்னையே நினைந்தும் அழுதுநான்
 வாடியும் உருகி நின்றும்
 இன்னமும் உன்றன் றிருவுளம்
 இரங்கவும் இல்லை யெந்தாய்
 என்னநான் செய்வேன் துணையாரும்
 காணேன் எனக்கு அருளே. 2

சிந்தையுங் கல்லோ இரும்புடன்
 உருக்கோதான் சிறிதும் இந்த
 மைந்தனும் யென்மீ திரங்கிடா
 திருக்குமுன் வர்ம மென்சொல்
 எந்தையே சிறியேன் ஆற்றிலேன்
 கணமும் நான் இனியாகிலும்
 அந்தமாய் வந்துன் காட்சியுந்
 தந்து மானந்தம் அருளே.

3

பெற்றதன் மகனைத் தாய்தந்தை
 வெறுத்தும் பேணு விடிலோ
 உற்றநற் றுணையும் பேணுவா
 ருண்டோயிவ் வுலகின் மிசை
 நற்றவா நீதான் யெந்தனை
 வெறுத்தால் நானென் செய்குவேன்
 கற்றுவைப் போலவும் யெந்தையே
 வந்தும்நீ காத்து அருளே.

4

அப்பனே இனிமேல் ஆற்றிலேன்
 சிறியேன்நீ அன்பு வைத்து
 ஒப்பிலா உன்றன் காட்சியுந்
 தந்தெனக் குகந்து அருளி
 எப்பவு மழியாப் பேரின்ப
 வாழ்வினில் யென்னை வைத்தும்
 செப்பொணு ஒளியில் உருவுடன்
 எந்தனைச் சேர்த்து அருளே.

5

தெய்வப் பஞ்சகம்

வேறு

பாரதனில் வந்துற்ற பல்கோடி சீவருட்
 பாலனும் கொடியபந்தபா சமதாற் சிறிதும்
 சாரமிலா இவ்வுலக வாழ்வுற் றலைந்துயான்
 சந்ததம் வாடிமிகத் தவித்து நின்றேன்

தாரதனிற் சிறியனுயான் தவித்திடவும் பார்த்திருக்கத்
தந்தையுனக் கிதுமுறையோ தர்மந் தானோ
யாருமிலா வாடிநிற்கும் யென்மீதுங் கருணைவைத்துன்
அருள்புரியா விட்டிடில் யானாற்றேன் தேவே.

தந்தைதாய் சுற்றமுதல் யெல்லாம்நீ யாயிருந்தும்
தமியனெனக் கருள்புரியாத் தவிக்க விட்டால்
மைந்தன்யா னென்செய்வேன் யாரிடம்போ யுரைப்பேன்
மனமுருகி அழுதுநான் வாடி நின்றும்
சிந்தையது நொந்துமிக வருந்துவது மல்லாமற்
சிறிதுதுணை யெவருண்டோ செப்பா யெந்தாய்
அந்தமாய் வந்துமுன் ளருள்மழை பொழிந்தெனை
ஆனந்த மயமாய்வைத் தருள்வாய் தேவே. 2

ஆதியுட னந்தமும் நடுவதுவு மின்றியே
அனைத்துமாய் நின்று மேலாம் அருள்நிறைந்த
(அருள்நிறைந்து)சோதியாய் யெங்கும்நிறை வாகவே
நின்றும்நீ சொல்லரிய உலகில்முத் தொழில்கள்செய்ய
பாதியாய் உமைதனைக் கொண்டதிரு வடிவமாய்
பழுதில்மாக் கலைவளர் பரமே யெந்தாய்
தீதில்நின் காட்சியது தந்துமுன் னருட்செய்தும்
சிறியனையும் நிற்பதம் சேர்ப்பாய் தேவே. 3

கருணைநிறை வடிவுற்ற ஆனந்த ரூபநினைக்
கசிந்துருகும் அன்பருளம் கலந்துள் நின்றும்
அருமறைகள் முதல்யாவும் தேடியும் காணொண
அருவமாய் நின்றருளும் அப்பா யெந்தாய்
பருவமது இதுநல்ல தருணமிது வந்துமிப்
பாலனிரு கண்குளிரப் பார்க்க நின்றும்
திருவருள் புரிந்தெனை இன்பமய மாக்கியுன்
றிருவுருவிற் சேர்த்திடவும் செய்வாய் தேவே.

தாய்தந்தை யற்றசிறு மைந்தன்போற் தமிழனும்
 சகந்தனில் வாடியுநான் தவித்து நின்றும்
 வாய்கொண்டும் நின்னையே கூனியும் அலரியும்
 வழிபார்த்தும் அழுதுநான் மயங்கி நின்றும்
 பேய்போல் அலைந்திடவும் கண்டிலார் போலவும்
 பேசாமல் பார்த்திருக்கப் பிரிய மோசொல்
 சேயன்இனி யாற்றிலேன் றிருவுள மிரங்கியுமுன்
 தெரிசனந் தந்துமருட் செய்வாய் தேவே. 5

வேறு

அருளுற்ற எந்தையே வினையுற்
 றலைந்துமில் வவனி தன்னில்
 கருவுற்ற மைந்தனின் னெறியுற்றுந்
 தொழுதுனைக் கண்டு முய்ய
 இருளுற்ற மாயையின் னெறியுற்றும்
 உணர்வழிந் தேங்கி நின்றேன்
 திருவுற்ற சோதிநீ இருளற்றுன்
 னொளிதனிற் சேர்த்து அருளே. 1

அன்பெனும் பெருக்கால் அழுதுநான்
 தேம்பியும் அலரி நின்றும்
 என்பெலாம் உருகியும் வாடியும்
 தேடிநான் யேங்கி நின்றும்
 தென்பெலாம் அற்றுந்தீ பயிரெனச்
 சூழன்றுமுன் சிந்தை யின்னம்
 இன்பமாய் இரங்கியும் வந்திடக்
 காணே னென்செய் குவனே. 2

கருணையே வடிவாய் நின்றும்நீ
 அன்பர்தாம் கலங்கு முன்னே
 பரிவுடன் ஓடியும் வந்துதான்
 காத்திடும் பரமன் யென்றே

பெருமையாய் மறைமுதல் நூல்களும்
அறிஞர்தாம் பேசா நிற்க
மருளெனும் மாயையிற் பட்டுநா
னலரியும் வாரா தென்னே.

3

அன்பர்தம் பொருட்டாய் உருகியும்
உருகினின் றருவி யென்ன
இன்பமே வடிவாய்ப் பெருகினின்
றருளுமுன் னிதய மென்தாய்
துன்பமே பெருகிடும் உளமுடன்
வாடுமிச் சுதன் யெனக்கே
வன்கொடும் நெஞ்சமாய் உருகிடா
நின்றிடும் மர்மம் யென்னே.

4

எந்தையே சிறியேன் படுத்துயர்
கண்டும்நீ இரங்கா நிற்ப
தந்தமோ திருவுளச் சம்மதமோ
இது ஐயா உன்றன்
சிந்தையுங் கல்லோ இரும்புடன்
உருக்கோநீ செப்பா யெந்தாய்
மைந்தனான் இனிமேல் ஆற்றிலேன்
வந்துமுன் வாழ்விப் பாயே.

5

உலகிற் கிரங்கல்

வேறு

இருவினைப் பயனாற் பல்கோடி சென்ம முற்றிவ் வுலகில்
கருவுற்று வந்துதாம் துன்புற்று வாடியும் கலங்கி நின்றும்
அருளுற்ற ஈசனின் பாதமே போற்றியு மடைந்து முய்யா
மருளுற்று வாடியும் அழிகின்றார் அய்யோஇம் மாந்தர்களே.

தவவினைப் பயனால் அவனியில் மானிடச் சனன முற்றும்
சிவநெறி நின்றும் பரந்தனை பெற்றுய்யாத் தீனி யுண்டும்
சுவமெனத் துயின்று முடுத்தியும் பிராணிபோற் ருன லைந்தும்
பவவினை யுற்றும் அழிகின்றார் மானிடப் பாவிகளே.

2

அருமையாம் இந்தத் தேகமும் பகுத்தநல் லறிவு பெற்றும்
தருமமாம் நெறியும் அன்புடன் ஞானமுந் தான்ப டைத்து
திருவருள் பெற்றும் பேரின்பப் பதவியுஞ் சேர்ந்து முய்யா
இருவினை யுற்றும் விலங்கினம் போலிருந் திறக்கின் ருரே.

பொன்முதற் பூயியும் பெண்ணெனு மிச்சையிற் புலன்ம யங்கி
நன்மையும் அறியாப் பஞ்சபா வங்களை நாடிச் செய்தும்
இன்னமும் பல்விதச் தீய்ச்செயல் செய்து மீயா தவராய்
வெண்கொடு நெஞ்சராய் வாழ்ந்துதாம் நரகில் வீழ்கின் ருரே 4

அந்தகோ மாந்தர் பரிதாபம் யெந்தனுக் காற்ற வில்லை
எந்தையே நீதான் கருணையும் வைத்து மிவ்வுலக மெல்லாம்
சந்ததம் நின்னையே போற்றிடச் செய்துஞ் சன்மார்க் கமுடன்
சிந்தனைக் கரியநின் திருவருட் செய்தும்நீ சேர்த்து அருளே.

அறுசீர்

வேதமும் சாத்தி ரங்கள் மேலவாம் நூல்க ளெல்லாம்
நீதமா யுணர்ந்துங் கேட்டும் நிலைத்துமவ் வழியைப் பற்றிச்
சாதனை யுற்று நின்றும் சார்ந்திடா வித்தை யுற்ற
பாதக முற்ற மாந்தர் பரமுநா னென்பார் தானே. 6

உற்றிலா ருணர்வு தன்னை உணர்த்திலா ருண்மை ஞானம்
நற்றவ வழியில் நின்றும் நாடிடார் பரமாந் தன்னை
செற்றிலா ரஞ்ஞா னத்தைச் சேர்ந்திலா ரின்ப போகம்
பெற்றிலார் பரமாந் தன்னைப் பிரமமே நானென் பாரே. 7

வாயினால் ஞானம் பேசி வையகந் தனையே மாற்றிப்
பேயென ஆசை யுற்றும் பேரின்ப ஞானி யென்றும்
நாயெனக் குறைத்து வாயால் நான்பரப் பிரம மென்றும்
தேயத்தி லுலரி நின்றிஞ் சேருவார் நரகிற் தானே. 8

நாமலே கடவு ளென்னும் நல்வழி யுண்மை காணார்
தாமேதா னாகி நிற்கும் தற்பர நிலையுங் காணார்
பாமரர் போல் நூலின் படிப்பினாற் பிரம மென்றும்
சாமரம் மாக வாழ்ந்துஞ் சாருவார் நரகிற் தானே. 9

அந்தமா நிலையை யுற்றும் அதுவே தானாகப் பெற்றும்
பந்தமா மனைத்தும் நீத்தும் பரமதாய் விளங்கும் ஞானி
விந்தையும் விபரீ தங்கள் விள்வரோ பேதா பேதம்
எந்தையே இவர்கள் தன்னை ஈடேறச் செய்து வாயே. 10

வேறு

அவனியிற் பவமுற் றலைந்தும் பல்தரம்
தவவினைப் பயனாற் தரித்துமிச் சென்மம்
சிவநெறி நின்றுந் திருவருள் பெற்றுய்யாப்
பவவினைப் பாவிகள் பரன்பொய் யென்பரே. 1

சடந்தனை யெடுத்துமித் தரணியில் வந்துதம்
கடந்தனக் குண்டியுங் கலையுற்றுந் தூங்கியும்
அடவியில் விலங்குபோல வலமாய் வாழ்ந்தும்
கடவுள் இலையென்பார் கண்கெட்ட மூடரே. 2

நல்லதுந் தீயதும் நாடியும் பாரார்
எல்லாம் இயற்கையே இறைவனிலை யென்பார்
கல்லா ருண்மையுங் கடைகெட்ட பாவிகள்.
பொல்லா நரகினிற் புழுப்போ லுழல்வரே. 3

பஞ்சபா வியர்களும் பரன்னை உண்டேல்
துஞ்சா நரகமும் தொலைந்துமே உய்வார்
நஞ்சறும் நாத்திகர் நாயுடன் பன்றிபோல்
அஞ்சியே திரிந்தும் அழியா நரகமே. 4

அய்யகோ நாத்திகர் அருங்கொடும் பானிகள்
 உய்யவே யென்தாய் உகந்தும்நீ யருளி
 துய்யனே நின்னைத் தொழுதிடச் செய்தும்
 மெய்யதா முன்பதம் மேவிடச் செய்வையே. 5

வேறு

அந்தமுடன் பத்திகொண் டருகி நின்றும்
 அன்புடன் மலர்தூவிப் பணிந்தி லாரும்
 சந்ததமும் உனைநினைந் தழுது நின்றும்
 சாற்றொணு நின்புகழ்பா டாத பேரும்
 சிந்தையதும் கரைந்துருகித் தேம்பி நின்றும்
 சிவயவென உன்நாமம் செப்பி லாரும்
 பந்தமற்றுன் பச்சமும்வைக் காமல் நின்ற
 பாவியரென் செய்வரோ பகர்வாய் தேவே. 1

அன்புடனின் னடியவரைச் சார்ந்து நின்றும்
 அகமகிழ் அமுதளித்துந் தொழுதி லாரும்
 இன்புடன்ப் பெரியோரைப் போற்றி அன்பாய்
 இறைஞ்சினின் றவர்மொழிகேட் காத பேரும்
 துன்பமற்ற ஞானியரைத் தொழுது மந்தத்
 தூயவரே துணையெனக்கொள் ளாத பேரும்
 தென்புடன்ப் பெரியோர்தம் பணிசெய் யாத
 தீயவொன் செய்வரோ செப்பாய் தேவே! 2

பக்திநூல் நீதிநூல் யோக நூலும்
 பருவமுடன் ஞானநூற் படித்தி லாரும்
 உத்தமராம் அறிஞரிடம் போய் ணர்ந்தும்
 உணர்ந்தபடி நழுவாமல் நின்றி லாரும்

சித்தமதிற் சிந்தித்தும் தெளிந்து நின்றும்
 திடமுடனவ் வழிபற்றிச் சென்றி லாரும்
 வித்தகராய்த் திரிந்துலரித் தர்க்க முற்ற
 வீணர்களென் செய்வரோ விள்வாய் தேவே. 3

ஒழுக்கமும் தருமகுணம் சாந்த மற்றும்
 உண்மையும் அன்புடமை யற்ற பேரும்
 இழுக்குறும் தீயநெறி செற்று நின்றும்
 இன்பமுறும் நன்னெறியில் நின்றி லாரும்
 அழுத்தமாய்ப் பகுத்துணர்ந்தும் பேத மற்றே
 அனைத்துயிரும் ஒன்றெனவே அன்பி லாரும்
 பழுத்தமனப் பெரியோரைப் பற்றி நில்லாப்
 பாவியரென் செய்வரோ பகர்வாய் தேவே. 4

அவமான இவ்வுலக போக மற்றும்
 அனைத்தும்விடுத் தேதுறவு அடைந்தி லாரும்
 தவமான உண்மைநிலை சார வேண்டித்
 தற்போதப் பரகுருவை யடுத்தி லாரும்
 சிவமான நினையறியத் தியான முற்றும்
 சிந்தையற மோனநிலை கொண்டி லாரும்
 பவமான பிணிநீத்தும் முத்தி சேராப்
 பாவியரென் செய்வரோ பகர்வாய் தேவே. 5

எழுசீர்

அய்யகோ இந்த உலகினிற் போகம்
 அபலமும் துன்பமென் றறிந்தும்
 மெய்மைபோ லுற்றும் துன்புற்றும் வாடி
 மெலிவுற்றும் அழிகின்றார் மாந்தர்
 உய்யவே அறியா உலுத்தராம் இவர்க்கு
 உரைப்பதும் யென்னவோ அறியேன்
 செய்வதும் காணேன் பரிதாபம் யென்னைச்
 சேர்ந்துதான் வாட்டுதே அந்தோ.

நாசனும் யெந்தை தன்னையும் அறிந்து
 இணையிலா அருளினைப் பெற்றும்
 பாசமாம் மாயை இருவினை நீத்தும்
 பரஇன்ப போகமும் பெற்றே
 பேசவும் வொண்ணாத் தாண்டவம் முற்றுப்
 பேரின்ப வாழ்வினில் வாழா
 நாசமும் முற்ற போகமும் கொண்டே
 நலிவுற்று மழிகின்றார் அந்தோ.

2

அப்பனே உலகிற் சீவர்கள் உய்ய
 அன்புடன் கருணையும் வைத்து
 செப்பவும் கூடாப் பேரின்ப வடிவாய்த்
 திகழ்ந்துதா னகம்புறம் நின்றும்
 இப்புவி மாந்தர் அறிந்துதாம் பெற்று
 இன்புற்று வாழ்ந்திடாப் பாழும்
 ஒப்பிலா மாயை கொண்டுமாத் துன்புற்
 ருழன்றுதான் அழுகின்றார் அந்தோ.

3

மண்மிசை அகத்துட் தனமிக இருந்தும்
 மயங்கிடும் தரித்திரன் போன்றும்
 கண்இரண் டிருந்தும் பொருள்தனைக் காணக்
 கலங்கிடும் அந்தகர் போல
 விண்முதற் தன்னுள் பேரின்ப வடிவாய்
 விளங்கிடும் யெந்தையை அறியாப்
 பெண்முதற் பாழும் ஆசைமுன் றுற்றுப்
 பேய்போல்நின் றழிகின்றார் அந்தோ.

4

எந்தையா மீசன் அருளுடன் கருணை
 இன்பமும் நிறைந்துறும் வடிவாய்
 அந்தமா யெங்கும் நிறைந்துதா னின்றும்
 அறிந்திடா ரந்தக மாந்தர்

பந்தமா மாயை யுற்றுளம் வாடிப்
 பரதவித் தழிவதைப் பார்க்க
 விந்தையுஞ் சிரிப்பும் பரிதாப மிகுந்தும்
 விளைகின்றதென் செய்வேன் அந்தோ.

5

கருணையங்கடல்

வேறு எழுசீர்

கருணையங் கடலே காருண்ய வடிவே
 கானெண்ண அரும்பெருஞ் சோதி
 அருள்மழை பொழியும் ஆனந்த முகிலே
 அளவிலா அற்புதச் செயலே
 தெருளுறும் மனத்துட் சிற்பரஞ் சோதி
 தெவிட்டிடா அமிர்தமாய் நின்றோய்
 தருணநீ வந்துன் காட்சியுந் தந்தே
 தன்னுடன் சேர்த்தருள் வாயே.

1

சோதியே யெங்கும் நிறைந்துதான் நிற்குஞ்
 சுகாரம்ப மாவெட்ட வெளியே
 ஆதியே யந்தம் நடுவது மின்றி
 அனைத்துமாய் நின்றிடும் பொருளே
 நீதியே யெந்தாய் மைந்தனும் என்னை
 நின்மய மாகவே வைத்தும்
 பாதியா உலகிற் பல்லோருங் காணப்
 பரவொளி தந்தருள் வாயே.

2

மோனமா நிலையே முடிவில்பே ரின்பே
 முச்சுடர் விழியுடை முதலே
 ஈனமா மாயை கொண்டலை கின்ற
 இகத்தினில் மாந்தர்கள் எல்லாம்

ஞானமா நிலையும் பக்தியுங் கொண்டே
நன்னெறி நின்றதுதா நெங்கும்
ஆனந்த வடிவாய்க் கண்டுநா னிற்க
அப்பநீ அருள்புரி வாயே.

3

அய்யனே யென்தாய் அமிர்தமாங் கடலே
அருள்நிறை வானந்தப் பொருளே
பொய்மையே கொண்டு மிப்போக முற்றும்
பூமியின் வாழ்வினை வேண்டேன்
உய்யவே யானுங் கருணைநீ வைத்து
உண்மையாம் நிலையதுந் தந்தும்
மெய்யதாம் வாழ்வும் காட்சியுந் தந்துன்
வெளிதனிற் சேர்த்தருள் வாயே.

4

அவனியா மனைத்து மளித்தெலாம் காக்கும்
அன்னையுந் தந்தையாய் நின்றும்
பவவினைப் பிணியு மொழித்தும்நீ யருளிப்
பழுதுருப் பரகெதி யருள்வோய்
தவமுறை நில்லா யெனக்கும்நீ யருளித்
தன்னருள் வாழ்வினில் வைத்தும்
தெவவடி வுடனின் னருளொளி தன்னிற்
சிறியனைச் சேர்த்தருள் வாயே.

5

எந்தாய்ப் பதிகம்

வேறு

உடல்தனை உயிரொருக் கால்மறந் தாலும்
உள்ளமும் தானறன் ரெழில்மறந் தாலும்
திடமுறும் அன்பர்தா முனைமறந் தாலும்
தெளிவுற்ற ஞானிதம் நிலைமறந் தாலும்

மடமைகொள் மாந்தரை மாயைமறந் தாலும்
வன்கொடும் வினையுந்தன் செயல்மறந் தாலும்
நடமிடும் யெந்தைநீ யெனைமறந் தாலும்
நாதனின் அருளெனை மறக்குமோ யெந்தாய்.

பெற்றதாய் பிள்ளையைத் தான்மறந் தாலும்
பிள்ளைதாம் உற்றதாய் தனைமறந் தாலும்
கற்றுவும் யிளங்கன் றினைமறந் தாலும்
கன்றுதாம் யீன்றஆ வினைமறந் தாலும்
பற்றுரு அறிஞர்தா முனைமறந் தாலும்
பரமனை நீயவர் கனைமறந் தாலும்
சிற்பரஞ் சோதிநீ யெனைமறந் தாலும்
திருவருட் கருணைதான் மறக்குமோ யெந்தாய்.

அருணணிற் சுடரொளி தான்பிரிந் தாலும்
ஆவின்பா லதனில் நற்சுவை பிரிந்தாலும்
தருவினிற் பழங்களின் ருசிபிரிந் தாலும்
சந்தணக் கட்டையிற் கமழ்பிரிந் தாலும்
நருமலர் களில்நன் மணம்பிரிந் தாலும்
நற்கரும் பினில்யினிப் பதுபிரிந் தாலும்
திருவருட் கருணைதா முனைப்பிரிந் தாலும்
சிந்தையுள் ளன்புதான் பிரியுமோ யெந்தாய். 3

சந்திரன் றன்னைநற் கலைபிரிந் தாலும்
சாந்தியுற் றோர்தமைச் சுகம்பிரிந் தாலும்
பந்தமுற் றோர்தமைப் பவம்பிரிந் தாலும்
பஞ்சபா வியர்நர கம்பிரிந் தாலும்
சிந்தையுற் றோரைநீ தான்பிரிந் தாலும்
சிவஞானப் பெரியருன் பதம்பிரிந் தாலும்
யெந்தையே நினைத்திரு அருள்பிரிந் தாலும்
இதயத்துள் ளன்புதான் பிரியுமோ யெந்தாய்.

கற்றவர் தம்மைநற் கலைபிரிந் தாலும்
 கருணையுற் றோர்தமை அறம்பிரிந் தாலும்
 நற்றவப் பெரியரை நலம்பிரிந் தாலும்
 நன்கொடை யாளர்தம் புகழ்பிரிந் தாலும்
 பற்றுறும் மனத்தினுற் றுயர்பிரிந் தாலும்
 பரமனே நினைத்தொழார் வினைபிரிந் தாலும்
 அற்புத னேயுனை அருள்பிரிந் தாலும்
 அகத்தினுள் ளன்புதான் பிரியுமோ யெந்தாய்.

வேறு அறுசீர்

கருவுரு வாகி வந்தும் கரைந்துநா னுருகி நின்றும்
 இருவிழி நீர்சொ ரிந்தும் ஏற்றியும் போற்றி நின்றேன்
 அருவினை தன்னை நீத்தும் அருளுடன் நிட்டை தந்தும்
 திருவருள் வடிவாய் நிற்கச் செய்குவாய் ஈசா யெந்தாய். 6

ஒப்பிலாப் பத்தி கொண்டு முருகியு மழுது நின்றும்
 செப்பொணு அன்புங் கொண்டுந் தேடியும் வாடி நின்றும்
 எப்பொழு திரங்கு வாயோ வென்றுநான் யேங்கி நின்றேன்
 அப்பனே கருணை வைத்தும் அருள்புரி ஈசா யெந்தாய். 7

எந்தனுக் கருள்வ தாலே யேற்படும் நட்ட மென்னே
 மைந்தனை மயங்க வைத்தால் வந்துறும் லாப மென்சொல்
 சிந்தையும் கல்லோ ஐயா செய்வதும் ஞாய மோதான்
 தந்தையே கருணை வைத்துந் தமிழனுக் கருள்வாய் யெந்தாய். 8

பாலனைத் தவிக்க விட்டுப் பார்ப்பதும் மின்ப மோசொல்
 சாலவும் நன்றோ யெந்தாய் தருமமு மாகுமோ தான்
 ஞாலத்தின் வாழ்வு கொண்டும் நான்கணம் வாழேன் ஐயா
 சீலன்மேற் கருணை வைத்துந் திருவருள் புரிவா யெந்தாய்.

அன்பெனும் உருவாய் நின்றும் அழுதெனை யுருக வைத்தும்
துன்பெனும் உருவ மற்றும் தூயதாம் போத முற்றும்
தென்பெனும் உருவம் பெற்றும் திருவருள் வடிவ முற்றும்
இன்பெனும் உருவாய் நிற்க ஈசனே அருள்வா யெந்தாய்.

எந்நாட் கண்ணி

ஆதியும் அந்தமுடன் அற்றதா யெங்கும் நிறை
தீதிலாச் சோதியைநான் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ
அங்கிங்கெ னாதபடி அண்டங்க ளெவ்விடத்தும்
எங்கும்நிறை பொருள்கண் டின்புருவ தெந்நாளோ
அற்புதமா யெவ்வுலகும் அளித்தும் னைத்தான
சிற்பரமாஞ் சோதிதனைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ
இன்பே நிறைவடிவா யிலங்கும் பரம்பொருளை
அன்பாக யான்கண் டமர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
திரமுடன் அண்டமெலாம் சேர்த்தே அடக்கியமர்
பரவெளியாம் காட்சிதனைப் பார்த்திடுவ தெந்நாளோ
உடலும் உயிரறிவாய் உட்கலந் தேநின்று
நடமிடுந் தற்பரனை யான்காண்ப தெந்நாளோ
பெருவெளியுள் இன்புருவாய்ப் பேரின்ப மாய்நடிக்கும்
திருநடனக் காட்சியைநான் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ
அருவுரு வாய்சன்ஐந் தொழிற் கேநிற்கும்
திருவுருவக் காட்சிதனைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ
வரமருளிச் சீவர்களை வாழ்விக்க வேநிற்கும்
பரசிவன் காட்சிதனைப் பார்த்திடுவ தெந்நாளோ
விண்ணவரும் மாலும் வேதனும்கா னாவடிவைக்
கண்ணினுற் கண்டேயான் களிகூர்வ தெந்நாளோ 10
திருக்கைலை தன்னிற் திருவுமையோ டேயமர்ந்த
அருட்கோலக் காட்சியைக்கண் டாடிடுவ தெந்நாளோ

பார்க்கமிக அரிதாம் பரமநின் றிருவடியைத்
 தீர்க்கமுடன் கண்டும் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ
 அத்தனின் காட்சிதனை ஆவலறவே கண்டும்
 சித்தக்க வலையெலாம் தீர்த்திடுவ தெந்நாளோ
 எந்தையா மீஸ்வரனை இன்பமுட னேகண்டும்
 சிந்தையுள் னோக்கமெலாம் தீர்த்திடுவ தெந்நாளோ
 அப்பனின் காட்சியைக்கண் டாவலுட னேஓடி
 ஒப்பிலா யெந்தைதனை உற்றிடுவ தெந்நாளோ
 அஞ்சாதே யென்றுமெனை அணைத்து மடியிருத்தி
 துஞ்சாதே யென்றுகண்ணீர் துடைத்திடுவ தெந்நாளோ
 துன்பமுறும் போகமுதற் தொல்வினையெல் லாமகற்றி
 இன்பமுறும் போகமெனக் கீந்திடுவ தெந்நாளோ
 பந்தமாம் பாசமுதற் பற்றவையெல் லாமறுத்துச்
 சந்ததமு மின்பநிலை சாரவைப்ப தெந்நாளோ
 இருவினையு மாயையுட னிச்சைதனை நீத்துக்
 கருவுருவா ராதபர கதிசேர்ப்ப தெந்நாளோ
 செகத்தினிற் போகமெலாம் தீர்த்தே பரமசுக
 மகத்தான போகமதில் வாழ்ந்திடுவ தெந்நாளோ 20
 அற்பமா மின்பமதில் ஆசையுற் றேயலையாக்
 கற்பனையென் றேயறிந்தும் கரைசேர்வ தெந்நாளோ
 சண்டாளப் பாவையரைச் சார்ந்தும் பரதவித்துத்
 திண்டாடி யானலையாத் தேர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 புண்குழியி லேவீழும் போகமதை இன்பமெனக்
 கண்விழி கெட்டேயலையாக் கடைத்தேர்வ தெந்நாளோ
 மாதரெனும் பேய்களிடம் வயப்பட்டு மாழாமற்
 போதமெனும் இன்பநிலை பொருந்திடுவ தெந்நாளோ
 தினமும்பொ ருள்தேடிச் சுகத்தினிற் பேயெனவே
 தினமும் அலையாமற் தெளிந்திடுவ தெந்நாளோ

மாதருடன் மூவாசை வயப்பட்டே நானலைந்தும்
 வேதனையுற் றேயழியா விட்டொழிவ தெந்நாளோ
 மனைவியும் தாய்தந்தை மைந்தரும் சுற்றமெலாம்
 கனவிலுறும் காட்சியெனக் கண்டிடுவ தெந்நாளோ
 பற்பலவாம் போகமுதற் பணமும் புகழ்பவுசும்
 கற்பனையாம் சொற்பனம்போற் காண்பதுவு மெந்நாளோ
 உண்டுண்டு றங்கியுநா னுலகில்வி லங்காகங் க்
 கண்டும் பரவழியைக் கைக்கொள்வ தெந்நாளோ
 ஈயாத லோபமுற்றே யெள்ளவுந் தானளியாப்
 பேயான தன்மையற்றுப் பிழைத்திடுவ தெந்நாளோ. 30
 கருணையில்லாப் பொருளைக் காத்திடும் பேயாகாத்
 தருமமும் அன்புநிலை சார்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 லோபியெனும் கொடிய நுட்பமில்லா மூடப்
 பாவிகள்தம் நேசப் பற்றறுப்பு தெந்நாளோ
 பஞ்சபா வங்கள்வழி பற்றுமற் கொள்பவரை
 அஞ்சியவர் நேசம் அற்றிடுவ தெந்நாளோ
 தீயதா மிவ்வழியிற் சேர்ந்திடும் பாவிகள்தம்
 நேயந்தனை யகற்றி நின்றிடுவ தெந்நாளோ
 எல்லாமி யற்கையென இறைவனிலை யென்னும்
 பொல்லாத நாத்திகரைப் போக்கிடுவ தெந்நாளோ
 சண்டாள நாத்திகரைச் சாராத வர்கள்தமைக்
 கண்டாலுந் தோசமெனக் கடந்திருப்ப தெந்நாளோ
 கனவினிலும் நாத்திகராம் கண்கெட்ட பாவிகள்தம்
 இனமதனை யான்காணு தின்புறுவ தெந்நாளோ
 துற்சனர் சங்கமெலாம் தொலைத்தே நலமேவும்
 சற்சனர் சங்கமதைச் சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 பத்தரும் யோகியுடன் பரஇன்ப ஞானிகளும்
 சித்தரு முற்றசபை சேர்ந்திருப்ப தெந்நாளோ

உத்தமராம் தக்க உண்மைப் பெரியோர்தம்
 சத்துக்கள் கூட்டமதிற் சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ 40
 எவ்வுயிரு மோருயிராய் எல்லாமொரு உடலாய்
 அவ்வுயிருக் கெல்லாம்நான் அன்புவைப்ப தெந்நாளோ
 பேதாபே தங்களுற்ற பேருலகின் பொய்மையற்று
 போதாந்த உண்மைநிலை பொருந்திடுவ தெந்நாளோ
 சாதிச மயமுதற் சகத்தினிற் தன்மையற்றுப்
 பாதியா உண்மைநிலை படைத்திருப்ப தெந்நாளோ
 அங்கமுடன் மனதோ டாசைக் கடிமையற்றுச்
 சிங்கமென நிசுநிற் திரிந்திடுவ தெந்நாளோ
 மனத்தை அடக்கியுநான் மாசில்வழி நின்றும்
 கணத்திலும் துன்பமுருக் களிப்புறுவ தெந்நாளோ
 மற்கடம் போலலையும் மனத்தை யொடுக்கியுநான்
 அற்புத இன்பநிலை அடைந்திடுவ தெந்நாளோ
 நானென் றகந்தைகளை நாட்டியே கெட்டலையாத்
 தானென்ப தற்றநிலை சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 தானென்ப தற்றேநான் சர்வமீசன் செயலென்
 றுனந்த மானநிலை அடைந்திடுவ தெந்நாளோ
 தேகத்தை நானெனவே செகமாயை உற்றலையா
 யுகத்தா லென்வடிவை யுற்றிருப்ப தெந்நாளோ
 பெற்றே பேராசைதனைப் பேயெனவே யானலையா
 துற்றதே போதுமென உளமகிழ்வ தெந்நாளோ 50
 கிட்டியதே போதுமெனக் கேடுறும்பே ராசைதனைக்
 விட்டிடும் செல்வநிலை மேவுவது மெந்நாளோ
 செகந்தனிற் கோபமுற்றே திண்டாடி கெட்டலையா
 சுகந்தரும் சாந்தநிலை தோய்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 துன்பமுறும் கோபமதைத் தொலைத்தே யனுதினமும்
 இன்பமுறும் சாந்தநிலை யேற்படுவ தெந்நாளோ

குற்றமெல்லாங் குணமாய்க் கொண்டே உபசாந்தம்
 உற்றேநான் அவ்வுருவாய் உகந்திருப்ப தெந்நாளோ
 எவ்வுயிருந் தன்னுயிராய் யெள்ளளவும் தீங்களியா
 தவ்வுயிருக் கெல்லாந்நான் அன்புவைப்ப தெந்நாளோ
 சந்ததமும் சீவரெலாம் சந்தோச வாழ்வுறவே
 அந்தமுடன் யென்மனத்தில் லாசைவைப்ப தெந்நாளோ
 கள்ளமும் வஞ்சமுடன் காணும் பொருமைதனைப்
 உள்ளந்த னிற்பற்றா வொழித்திடுவ தெந்நாளோ
 புலாலைப் புசிப்பவரே புலையர் விலங்கெனவே
 கலவா அவர்நேசம் கடந்திருப்ப தெந்நாளோ
 பிணந்தின்னும் பேயெனவே பேருலகில் மாமிசத்தை
 உணவாகக் கொள்ளாமல் ஒழித்திடுவ தெந்நாளோ
 வன்மைதனை யுற்றே வல்லுயிரைக் கொன்றுதின்னும்
 கன்மநிலை பற்றாக் கடந்திடுவ தெந்நாளோ 60
 மாதர்கள் சங்கமெல்லாம் மாற்றியே மெஞ்ஞான
 போதகர் சங்கமதைப் பொருந்திடுவ தெந்நாளோ
 குடும்பமெனுங் கடலைக் கொண்டே அதில் மூழ்கி
 படும்பா டதைநீத்துப் பரமுறுவ தெந்நாளோ
 பொல்லா உலகமுதற் போகமுடன் அத்தனையும்
 தொல்லையாமென் றெண்ணித் துறவுறுவ தெந்நாளோ
 பொய்த்துறவு தன்னைப் பொருந்தியே கெட்டலையா
 மெய்த்துறவு தன்னிலையான் மேவிடுவ தெந்நாளோ
 அகத்தும் புறத்தும்பற் றற்றதாம் மெய்த்துறவு
 மகத்தான அத்துறவு வாய்த்திடுவ தெந்நாளோ
 சித்தத் திடமுடனும் தீவிரவை ராக்கியமுடன்
 சுத்தத் துறவுநிலை தொடர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 பரகுருவைத் தேடிப் படைத்தே அவர்பணியில்
 திரமுடன் நின்றேதான் தெளிந்திடுவ தெந்நாளோ

அன்பா யவர்மொழியை அடைந்தும் அவர் கூறும்
இன்பான அவ்வழியில் ஏகுவது மெந்நாளோ

ஓடி யலையுமனம் வொடுங்கிப் பரம்பொருளை
நாடியே தியானநிலை நானுறுவ தெந்நாளோ

சந்ததமும் யேகாந்தம் தானிருந் தோர்மையுடன்
சிந்தைதனில் மாராத் தியானிப்ப தெந்நாளோ

70

மாராத் தியானமுற்று மனதுடன் யாதுமற்றுத்
தீராப்பே ரின்பபரிடை சோந்திடுவ தெந்நாளோ

ஆனந்த நிட்டைநிலை அடைந்தே பலகாலும்
வானவரும் தான்வியக்க வாழ்ந்திருப்ப தெந்நாளோ

துன்பமும் மாயையுடன் தொல்வினையு மிச்சையற
இன்பசுக நிட்டையெனக் கேற்படுவ தெந்நாளோ

ஆடியும் பாடியுநான் அழுதுமுருகி மனம்
வாடியதற் றின்பநிலை வாய்த்திடுவ தெந்நாளோ

பட்டபா டத்தனைக்கும் பயனாய்ப் பரமசுக
மட்டிலா இன்பநிட்டை வாய்த்திடுவ தெந்நாளோ

துன்பா முருவகற்றித் தோய்ந்துநா னன்புருவம்
இன்பே உருவாய்ப்பெற் றிருந்திடுவ தெந்நாளோ

துன்பத்தால் வாடியதைத் தொலைத்தும் பரமசுக
இன்பத்தால் ஆடிநிற்க ஏற்படுவ தெந்நாளோ

வாக்கு மவுனமுடன் மாராத்தி யானமுற்றே
நீக்கியே பாழ்மனதை நிலைபெறுவ தெந்நாளோ

பேசாம வுனமுற்றுப் பெற்றே உபசாந்தம்
ஆசாப சாசுமனம் அடங்கிடுவ தெந்நாளோ

வாக்கு மவுனமதால் மனமுடன் காயமெல்லாம்
போக்கிமா மோனநிலை பொருந்திடுவ தெந்நாளோ

80

மனம்வாக்குக் காயமுதல் மானிலமும் யாதுமற்றுத்
தனதாய்ப் பரவடிவைச் சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ

வெளியுற்றும் மாமவுன வீட்டினுட் கட்டிலின்மேல்
 களிகூறும் நித்திரையுள் கண்துயில்வ தெந்நாளோ
 மாமோன வீடெனக்கு வாய்த்தே பரவடிவாய்
 தாமேதா னாகவுநான் சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 தூங்காமற் தூங்கும் சுகஇன்ப நித்திரையுள்
 நீங்காமல் யான்துயில் நோர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 குண்டலி அன்னைதருங் குளிர்ந்த திருஅமுதை
 உண்டுண்டு றங்கும்நிலை உற்றிருப்ப தெந்நாளோ
 அல்லலும்பா டனைத்தும் அலுப்பும் களைப்பறவே
 சொல்லரிய நித்திரையுட் தோய்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 துன்பமும் வல்வினையும் தொல்பவமும் இச்சையற
 இன்பசுக மூத்திநிலை யேற்படுவ தெந்நாளோ
 வெம்மாயை யுற்றேநான் வெளிக்குள் வெளிதாண்டிச்
 சும்மா இருந்துபர சுகம்பெறுவ தெந்நாளோ
 சுத்தப்பர வெளியுள் சுகானந்த மேவடிவாய்
 அத்துவித முத்திநிலை அடைந்திருப்ப தெந்நாளோ
 நினைப்பும றப்புமுண்டேல் நீங்காப் பிறப்பிறப்பும்
 அனைத்துமற் றேசும்மா அமர்ந்திடுவ தெந்நாளோ. 90
 சும்மா இருக்கும்நிலை தோய்ந்தே பிறவியற
 அம்மானா னின்பமுத்தி அடைந்திடுவ தெந்நாளோ
 இன்னலும் வியாதியுடன் எமனும் விருத்தமற்றுப்
 பன்னாலும் இன்புருவம் படைத்திருப்ப தெந்நாளோ
 எப்பொழுது மிவ்வுடம்போ டின்புற்றே யானிருக்கத்
 தப்பினால் முத்திநிலை சார்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 ஓய்யார யோகம்விட்டு உந்தியின் வாயுவினை
 மெய்யினுள் அண்டவழி மேல்விடுப்ப தெந்நாளோ
 நாசிவழி யாகவேதான் நாடிச்செல் வாயுவினை
 ஊசினுளையா வழியுள் உயர்விடுப்ப தெந்நாளோ

கண்மத்திச் சுழிமுனையும் கடந்தே கபாலம்விட்டு
 விண்வழியா யுச்சியின்மேல் விடுத்திடுவ தெந்நாளோ
 உச்சிக்கு மேலிருச்சாண் உயரத்தி லேநிறுத்தி
 இச்சரீரத் தோடென்றும் இருந்திடுவ தெந்நாளோ
 நரையுந்தி ரையுமற்று நமனும் பிணியுமற்றே
 வரைஇல்லா யெஞ்ஞான்றும் வாழ்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 உந்திமுத லுச்சிவரை ஒவ்வோரி டம்நிறுத்தி
 அந்தமுடன் சித்திகளை ஆடிடுவ தெந்நாளோ
 களிம்புறும் செம்பதனைக் ககனமூலி கைரசத்தால்
 ஒளிபெறும் தங்கமென உருப்பெறுவ தெந்நாளோ 100
 மூப்புவாற் சுத்திசெய்து முடுகனலில் வைத்த
 ஒப்பிற் படிகமென ஒளிபெறுவ தெந்நாளோ
 மூலம் சரக்குவகை மூலிகையாற் சுண்ணம்வைத்து
 ஞாலப்புடத் தங்கமென நானுருவ தெந்நாளோ
 கத்தானையும் சிவப்பாம் கனகபச்சை மூலிகையாம்
 வைத்தபுடத் தங்கமென வயங்கிடுவ தெந்நாளோ
 ஈசனருள் பெற்றோர் இச்சையில் ஞானிகள்சொல்
 வீசுமொழித் தங்கமென விளங்கிடுவ தெந்நாளோ
 வித்தையாம் பல்கடலில் வீழ்ந்தும்வீண் நாள்போக்காச்
 சித்தம் தெளிவுபெற்றுச் சென்றிடுவ தெந்நாளோ
 தாகமுற்றோ னன்னீர் சாகரமுற் றேஉண்டும்
 மோகமற் றேகுவான்போல் முடுகிடுவ தெந்நாளோ
 ஏட்டினிற் சர்க்கரைதான் இனிக்காப்போற் கற்றவழி
 பாட்டுடன் பற்றிநின்றும் பயனடைவ தெந்நாளோ
 அகத்தும் புறத்தினிலும் அளவிலாச் சாத்திரத்தை
 சகத்திற் சுமந்தலையாத் தள்ளிடுவ தெந்நாளோ
 வேதாந்த சித்தாந்த வித்தையுறும் வீணாகாப்
 போதாந்த உண்மைநிலை பொருந்திடுவ தெந்நாளோ

வித்தையும் வேடமுற்றும் மேதினியிற் போகமுற்றே
 கத்திமதிப் புற்றழியாக் கடைத்தேர்வ தெந்நாளோ 110
 கற்றும் அறிவிருந்தும் கண்டும்பிறர்க் குரைத்தும்
 உற்றிடா யானழியா துகந்திடுவ தெந்நாளோ
 துறவுடன் நூல்கள்தனைத் தொல்லுலகின் போகத்திற்கும்
 சிறப்பிற்கும் உற்றலையாத் தேர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 வாதமு வைத்தியமும் மந்திரமும் சோதிடமும்
 காதலாய்க் கற்றலையாக் கழித்திடுவ தெந்நாளோ
 இத்தனையால் நூல்களினால் இன்னும்பல் தந்திரத்தால்
 சித்தனும் ஞானியெனத் தீர்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 காயகற் பந்தேடிக் காசினியில் யானலையா
 நேயமுடன் போதநிலை நேர்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 பரமன் கிருபையினாற் படைத்தேமா சத்திதனைத்
 திரமுடன் சர்வமுநான் சேர்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 ஆதியும் அந்தம்நடு அட்சரமும் உண்மைகண்டும்
 நீதியுடன் கற்றதெல்லாம் நீக்கிடுவ தெந்நாளோ
 பரகுரு மந்திரத்தைப் பதித்தே மனத்தினுளே
 திரமுடன் கற்றதெல்லாம் தீர்த்திடுவ தெந்நாளோ
 ஊணக்கண் கொண்டே உலகினிற் பார்த்ததற்று
 ஞானக்கண் கொண்டேயான் நாடிடுவ தெந்நாளோ
 சண்டாள நாத்திகமும் சந்தேகம் தர்க்கமற்று
 எண்டிசையும் ஈழநாளை இறைஞ்சிடுவ தெந்நாளோ
 பலவிதச் சங்கையுடன் பாழான நாத்திகமற்
 றுலகெலாம் ஆத்திகமாய் உற்றிருப்ப தெந்நாளோ
 சித்தரும் யோகிகளும் தெளிவுற்ற ஞானிகளும்
 பத்தரும் முத்தருமாய்ப் பார்நிறைவ தெந்நாளோ
 ஞானமுட னின்புருவாய் நானிலம் ஒரேதருணம்
 வானவரு மிச்சைகொள் வயங்கிடுவ தெந்நாளோ

பலதுயர முற்றலைந்த பரிதாபத் தன்மையற்று
 உலகெலா மின்புருவாய் உறகாண்ப தெந்நாளோ
 சகமெங்கு மின்புருவாய்த் தான்கண்டே ஆவலற்று
 அகம்பூரித் தின்புருவா யாடிநிற்ப தெந்நாளோ
 அகக்கண் புறக்கண்ணு லருவுருவக் காட்சிதனை
 செகத்தினிற் கண்டேயான் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ
 காணொணாக் காட்சிகளும் கருதரிய போகமுடன்
 பூணொண இன்பசுகம் பொருந்திடுவ தெந்நாளோ
 காண்பதுவும் செய்வதுடன் கருதுவதும் யாதுமற்று
 பூண்பரிய நித்திரையுட் புகுந்திருப்ப தெந்நாளோ
 இன்பநிறை சாகரத்தில் யென்னளும் யான்மூழ்கி
 அன்புடன் நீந்திவினை யாடிடுவ தெந்நாளோ
 துன்பநாய்ப் புலால்வடிவாய்த் துலங்கிடு மென்னுருவம்
 இன்பாய்ப் பரவடிவாய் இலங்கிடுவ தெந்நாளோ 130
 பரமனின் பக்திதனைப் படைத்தே உலகெங்கும்
 திரமுடன் ஆடல்களைச் செய்துநிற்ப தெந்நாளோ
 சாத்திரத்தால் யுத்தியினுற் சாற்றுப் பரம்பொருளைப்
 பார்த்தும் அச்சத்தியினுற் பணியவைப்ப தெந்நாளோ
 சுருதியுடன் யுத்தியினுற் தொல்லுலகில் யான்கூருப்
 பருவமுடன் யானடைந்தே பகர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 பரமனின் காட்சியுடன் பரஇன்ப போகமெல்லாம்
 தரணியிற் பெற்றேயான் சாற்றிடுவ தெந்நாளோ
 நல்லதும் தீயதுடன் நட்பும்வெ றுப்புமற்று
 எல்லாம் சரியெனத்தோந் தின்புருவ தெந்நாளோ
 இல்லறத்திற் பற்றற்றி ருக்கலா மென்னுலும்
 தொல்லையும் பற்றருவென் றொழித்திடுவ தெந்நாளோ
 பற்றற்றே இல்லறத்தைப் படைத்தே பரமசுகம்
 உற்றிடலா மென்னுமிச்சை யொழித்திடுவ தெந்நாளோ

அந்த அந்த இடத்திற் கதுஅது வேண்டுமென
 சிந்தைதனி லறிந்துந் தெளிந்திடுவ தெந்நாளோ
 அன்னன் னிலைதனிலே அதுஅது உண்மையென
 நன்னயமா யுற்றும்பின் நழுவிடுவ தெந்நாளோ
 கற்பனையு மிவ்வுலகும் காண்பதுவும் பூண்பதுடன்
 அற்பமென் றனைத்தும்விட் டமர்ந்திடுவ தெந்நாளோ 140
 சரியை கிரியையுடன் சாத்திரமும் யோசமற்று
 அரியபர நிலையுள் ளமர்ந்திடுவ தெந்நாளோ
 தத்துவமும் சாதனையும் தானதுவே நென்பதற்று
 சுத்தபரி பூரணமாய்த் துலங்கிடுவ தெந்நாளோ
 தேகமும் தேகிதனைத் தெரிந்தே பரகுருவாற்
 தாகமற் றின்புனுவாய் சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 நரையும் திரையுமற்று நமனும் இறப்புமற்றுத்
 தரையிலுரு வோடுமுத்தி சார்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
 என்றும்பே ரின்புருவா யிவ்வுலகிற் தானிருக்க
 அன்றேல் பரவொளியுற் றதைப்பெறுவ தெந்நாளோ
 என்னேர மும்பரமன் இன்பமுறும் காட்சியிலே
 பன்னாளும் யானிருக்கப் படைத்திடுவ தெந்நாளோ
 இரவுதனில் உலகில் இருளே நிறைந்தாற்போல்
 பரஞ்சோதி யாய்நிறையப் பார்த்திருப்ப தெந்நாளோ
 சுத்தப்பர வெளியாய்ச் சொல்லரிய இன்புருவாய்
 எத்திசையும் யான்கண்டு இறைஞ்சிடுவ தெந்நாளோ
 எங்கும் பரவெளியாய் எவ்விடத்தும் சோதியதாய்
 அங்கிங் கெனாமற்கண் டாடிநிற்ப தெந்நாளோ
 பரஞ்சோதி யாயுலகைப் பார்த்தும்நா னவ்வுருவாய்
 நிரந்தரமா யெஞ்ஞான்றும் நின்றிடுவ தெந்நாளோ 150
 வாணாதி அண்டமெலாம் வழங்கிநிறை அவ்வுருவந்
 தானாகித் தன்மயமாய்த் தானிருப்ப தெந்நாளோ

தெரிசனாந்தக் கீதம்

ஆதியே பரஞ் சோதியே, உந்தன்
 அற்புத மாகிய தெரிசனம் தந்தும்
 கற்பனை யாவையும் தீர்த்துநீ அருள்வாய் (ஆதியே)
 அங்கிங் கென்றிலா யெங்கும் நிறைந்திடும்
 கங்குல் பகலிலா யென்றும் விளங்கிடும்
 அரியதாம் பெரியமா வொளியதாம் எவர்களும்
 தெரியவோ அரியமா வெளியதாம் அருவெனும் (ஆ)
 அண்டங்கள் யாவையும் அன்பா யளித்திடும்
 கொண்டே அவையெலாம் நிலவிட வைத்திடும்
 அறிவுமாய் உயிருடன் மனமுமாய் இலங்கிடும்
 பரிவுடன் உயிரெலாம் காத்தே துலங்கிடும் (ஆதி)
 தந்தையும் தாயுமாய் நின்றிடும் பொருளநீ
 மைந்தனான் காணநின் காட்சிதந் தருளநீ
 சுகந்தனிற் பிறந்துநான் வாடியும் நின்றேன்
 அகந்தனில் நினைக்காண ஆவலுங் கொண்டேன் (ஆதி)
 தேவரும் மூவரும் முனிவரும் மற்றும்பின்
 யாவரும் கண்டிலா வடிவமாய் நின்றும்
 செகந்தனிற் சிறியனான் தெரிசிக்க உந்தன்
 அகந்தனுட் கருணையால் தெரிசனம் தந்தாள் (ஆதி)

வேறு

சோதி யேபரஞ் சோதி யேசுயஞ்
 சோதி யேசெழுஞ் சோதி யே (சோதியே)
 சோதியே அரும் சோதி யேபெரும்
 சோதி யேதூயச் சோதி யே (சோதியே)
 சோதி யேஅருட் சோதி யேதெருட்
 சோதி யேபொருட் சோதி யே (சோதியே)

- சோதி யேஆன்ம சோதி யேசிற்
சோதி யேஉளச் சோதி யே (சோதியே)
- சோதி யேஞானச் சோதி யேயோகச்
சோதி யேஇன்பச் சோதி யே (சோதியே)
- ஆதி யேசெக சோதி யேஉந்தன்
அரிய தெரிசனம் தருவா யே (சோதியே)
- நீதி யேசாந்தச் சோதி யேளனை
நினது வடிவினுட் சேர்ப் பாயே (சோதியே)
- பாதி யாவில் வலகிற் பவமுறும்
பாலன் வினைதனைத் தீர்ப்பா யே (சோதியே)
- தீதி லாஉன்றன் காட்சி தந்து நின்
செயலு டன்கெதி அருள்வா யே (சோதியே)
- சாத லும்பிறப் பற்றதாம் கெதி
தந்தருள் ஞான ஒளிநீ யே (சோதியே)
- ஓத வும்வொணுச் சர்வ அண்டமும்
உதித் தொடுங்கிடும் வெளிநீ யே (சோதியே)
- சாதி சமயமும் சீவ பேதமும்
சர்வம் அற்றதாம் பரமநீ யே (சோதியே)
- நாதி யென்பதும் யாது மின்றிஅ
நாதி யாம் ஏகச் சோதி யே (சோதியே)
- வேத மும்வே தாந்த முடிவில்
விளங்கி டும்பரம் பொருள்நீ யே (சோதியே)
- நாத மும்நா தாந்தத் தப்பால்
நாடி டும்பர வெளிநீ யே (சோதியே)
- கீத மும்கீ தாந்தத் தப்பால்
கேட்டி டும்பர ஒலிநீ யே (சோதியே)
- போதி யாதெலாம் போதித் தேயுனைப்
பொருந்தி டச்செய் தருள்வாயே (சோதியே)

சிவமயம்

வேறு மெட்டு

தெரிசனம் தருவாயே. ஈசா. உந்தன்

தெரிசனம் தருவாயே

திருவுறும் உமையுடன் பெரியமால் விடையின் மேல்
கருவுறும் உருவுடன் சிறியனும் தெரிசிக்கத் (தெரிசனம்)

தேவரும் பிரமனும் திருமால் இந்திரனும்

சித்தரும் முத்தரும் முனிவரும் நந்தி

வித்தகர் வினாயகர் முருகரும் வந்தே

சிவசிவ சங்கர சம்போ சங்கரா

அரஅர சம்போ மகதேவா யென்றும்

சிரமிசைக் கரங்களைக் கூப்பியு மேற்றிப்

பரிவுடன் பண்களைப் பாடியும் போற்றச்

சிவமெனும் உருவுடன் அவனியில் வந்துன் (தெரிசனம்)

கரமதிற் சூலமமும் கன்றுமா னும்முடியிற்

கங்கையும் கொன்றையும் வில்வமோ டறுகும்

பொங்கர வும்சிறு மதியமும் உருவிற்

கரியுரி போர்வையும் புலியுரி இலங்கத்

திருவுறும் நீறுடன் மணிகளும் துலங்கக்

காதினில் நவமணிக் குண்டலம் ஆட

மாதெனும் உமையவள் பாகமும் கூடக்

கைலையை விடுத்துஇந் நிலமதில் வந்துன்

(தெரிசனம் தருவாயே)

பந்தபா சமுமுற்றுப் பாரினிற் சென்மம் பெற்றுப்

பத்தியும் சுத்தியும் வித்தையும் அறியாச்

சித்தியும் முத்திசேர் பரவழி தெரியாப்

பாழுறும் ஆசைகள் மூன்றினைப் பெற்று

வாழுறும் நாட்களில் துன்பமே உற்றுப்

பவவினை உற்றுளம் ஏங்கியும் வாடிச்
 சிவமெனும் நினைக்காண விரும்பினேன் தேடிப்
 பரசிவ மெனுந்திரு உருவமாய் வந்துன் (தெரிசனம்]
 தந்தையும் தாயும்காணத் தனயனைப் போலஇந்தச்
 சகத்தினில் மைந்தனும் நினைக்காண வாடி
 மகத்துறும் எந்தையாம் நின்னையே தேடிச்
 சந்ததம் நினைவிலும் கனவிலும் யேற்றிச்
 சிந்தையும் உருகியே அழுதுனைப் போற்றித்
 தரணியில் வருந்தியே வாடுதல் தெரிந்து
 திருவுளம் இரங்கியே உமையுடன் பரிந்து
 தமிழனே அஞ்சேல் எனவும்நீ வந்துன்
 தெரிசனம் தருவாயே. ஈசா
 உந்தன் தெரிசனம் தருவாயே

வேறு

திருநடம் செய்தாயே ஈசா, இன்பத்
 திருநடம் செய்தாயே அந்தத்
 தெரிசனம் தனைக்காணச்
 சிறியனும் விரும்பினேன்
 திருவுளம் இரங்கியே
 பரிவுடன் தந்தருள் (திருநடம்)

சிற்சபை யெனும்அறி வுட்பர வெளிதனுள்
 பொற்சபை யெனும்பர வொளியதாம் மேடையில்
 அற்புத பேரின்ப வடிவமாய் நின்று
 கற்பனை யாவையு மழித்திட வென்று
 தத்தோம் ததிங்கினத் தாண்டவங் கொண்டு
 தித்தோம் திதிங்கினத் தீம் தீமென்று
 தென்பாய் மிகஅன்பாய்ப் பேரின்பாய். நின்று (திருநடம்)

சிரமதிற் சடையுடன் மதிநதி யும்ஆட
 கரமதில் அனலுடன் மான்மழு வும்ஆட

அரவுடன் செவிகுலை மணிமாலை இலங்க
 மரவுரி யெனஇடைப் புலியுரி விளங்க
 விரைவுடன் மணிகளின் நாத முழங்கத்
 திரமுடன் சிலம்புறும் ஓசையுமொலிக்க
 அழகாய் ஒப்பிலதாய் இன்புளதாய், நின்று, (திருநடம்)
 தேவரும் இந்திரனும் இனியபண் களைப்பாடச்
 சித்தர் முனிவர்களும் அவர்களின் னேகூட
 ஆவலாய்த் திருமால் மத்தளம் போட
 அன்புடன் பிரமனும் பொற்றாளங் கூட
 மேவியே அடியவர் சிவகீதம் பாட
 விரும்பியும் பூதங்கள் கைத்தாளம் போட
 விரிவாய் மிகப்பரிவாய் மாஅரிதாய் நின்று (திருநடம்)
 கந்தனும் உமையுடன் கணபதி களித்திடச்
 சந்ததம் உயிர்க்கெலாம் பேரின்பம் விளைத்திட
 அற்புத மாகிய நிர்த்தனம் கொண்டு
 தத்தோம் ததிங்கினத் தாம் தாமென்று
 தித்தோம் திதிங்கினத் தீம்தீமென்று
 சிற்பர வெளிதனுள் பேரின்பாய் நின்று
 சிரித்தே உளங்களித்தே இன்பம் விளைத்தே, நின்று
 (திருநடம்)

சிவமயம்

திருக் கையி லாயத்
 தெரிசனம் தன்னைப் பெறுவதும் எந்நாள்
 (திருக் கையிலாய)
 சிந்தையிற் கவலையும் ஆவலும் தீரப்
 பந்தமும் இருவினைப் பிறவியும் மாறத்
 (திருக் கையிலாய)

தேவரும் நந்தியும் அயனுமால் இந்திரன்
 சித்தரும் முத்தரும் முனிவரும் போற்றும்
 பத்தரும் வித்தரும் யாவரும் ஏற்றும்
 திருவுறும் அழகிய தூயவெண் கிரியெனும்
 பெருமைசேர் பேரின்பம் நிறைந்தமா பதியெனும்
 சிவபுர மெனும்பர முத்தியாய் நின்றிடும்
 (திருக் கையிலாய)

சிகரமும் ஆயிரம் உடையபல் கோபுரம்
 திருமதிற் சுற்றிலும் சூழ்ந்து விளங்கும்
 அரும்பொன் னாற்செய் ஆலயம் துலங்கும்
 விரிவுறும் மண்டபம் மேடைகள் எங்கினும்
 பெரியதாம் மாடமும் கூடம் இலங்கிடும்
 பேசவும் அரியதாம் அற்புதம் நிறைந்திடும்
 (திருக் கையிலாய)

உயரமாம் விகசித மண்டபம் அதனுள்
 ஒப்பிலா அழகிய மேடையும் மிக்க
 அற்புத நவமணி ஆசனம் நிற்க
 அருளுறும் உருவமாய்ச் சிவமெனும் பரசிவம்
 திருவுறும் உமையுடன் எழுந்தருட் செய்திடும்
 திவ்யதாம் அரியமா தெரிசனம் முற்றிடும்
 (திருக் கையிலாய)

திருமால் பிரமனும் தேவரும் இந்திரனும்
 சித்தரும் முனிவரும் நாகரும் நந்தி
 முத்தரும் பூதரும் யாவரும் வந்து
 சிரமிசைக் கரங்களைக் கூப்பிநின் றன்புடன்
 அரஅர சிவசிவ என்றெலாம் வணங்கிடும்
 அற்புத இன்பக் காட்சியு முற்றிடும்
 (திருக் கையிலாய)

பதினெண் மேளமும் வாத்தியம் முழங்கிடும்
 பரிவுடன் சங்கும் சேகண்டிச் சப்தம்
 விரிவுடன் எங்கும் முழங்கிடும் நித்தம்
 தருவுடன் மலர்களின் வனங்களும் மலிந்திடும்
 அருவியும் அழகிய குளங்களும் விளங்கிடும்
 அழகிய சோலையும் அதிசயம் நிறைந்திடும்
 (திருக் கையிலாய)

சுற்றிலும் தவமுனி வோர்களும் யோகியும்
 துரியமா நிலையுறும் ஞானியும் முத்தர்
 அரியமா நிலைதனுள் இருப்பார்கள் நித்தம்
 அன்பரும் தேவரும் வந்துசூழ்ந் திடுவார்
 இன்புடன் அரஅர வெனவணங் கிடுவார்
 துன்பங்கள் அற்றும்பே ரின்பமே உற்றிடும்
 (திருக் கையிலாய)

கண்டால் கவலையும்? வினைகளும் ஒழிந்திடும்
 கற்பனை மாயையும் ஆசையு மாயும்
 இப்புவிப் பிறவியும் பாசமும் தீயும்
 இன்புடன் பரசுக போகமும் பொங்கிடும்
 தென்புடன் ஆனந்தத் தாண்டவம் கொண்டிடும்
 சிவமதாய் விளங்கவும் மோட்சமும் தந்திடும்
 (திருக் கையிலாய)

தெரிசனம் தன்னைப் பெறுவதும் என்னுள்
 (திருக் கையிலாய)

வேறு

மா மௌன குருவாய், சிவமே, இந்த
 மானிலந் தனில் உருவாய், முன்
 வந்துநீ அருளிய தெரிசனம் தன்னை
 மைந்தனும் காணவே தந்துநீ அருள்வாய்
 (மா மௌன)

செகத்தினில் முனிவர்கள் நால்வரும் வேண்ட
மகத்துறும் நின்றிருப் பாதமும் தீண்டத்
திருவடி வாகவே வந்துகல் லாலெனும்
தருவடி தென்பால் அமர்ந்துசொல் லாலெனும்
சாற்றிடா நின்றிருக் கரத்தினுற் காட்டி
மாற்றியே சர்வமும் பெருநிலை சேர்த்த

(மா மௌன)

பருவமும் முதிர்ந்தஅம் முனிவரைக் காத்துச்
சருவமும் அற்றுமா நிலைதனுள் சேர்த்துச்
சகமுறும் பிறவியும் இருவினை யற்றிடும்
இகபர முத்தியின் வடிவமும் உற்றிடும்
தன்மய மாகவே விளங்கியும் நித்தம்
சின்மய மாகவே துலங்கிட வைத்த

(மா மௌன)

வன்கொடு மாயையால் ஆசைமுன் றுற்று
இன்பொடு அறிவுமென் சுயவடி வற்று
வனமுறும் விலங்கென அபலமா யலைந்தும்
கனவுறும் வாழ்வினைக் கொண்டுதா னுமுன்றேன்
கற்பனை அறவேநின் காட்சியும் தந்துன்
அற்புத நிலைதனுள் சேர்த்திட யெந்தாய்

(மா மௌன]

பாருறும் பவமுற்று அலைந்துளம் வாடிச்
சீருறும் நினைக்காண விரும்பியும் தேடிச்
சிந்தையும் நொந்து வருந்தினேன் யென்தாய்
அந்தமாய் வந்துன் தெரிசனம் தந்தாள்
அத்வித மௌனமா நிலைதனுள் சேர்த்து
நித்திய முத்தனாய் விளங்கிடப் பார்க்க

|(மா மௌன குருவாய்)

சிவமே, இந்த, மானிலம் தனில் உருவாய்.

யோகசித்தி

வேறு

தேகமுடன் சீவன்முத்த னாகவாழ வென்றாற்
செப்பும் வழி நின்றார்—சேரும்
திரைநரையும் பிணியும் மூப்பு எமன் அணுகி பொன்றச்
செகத்தில் வாழ்வீர் நன்றாய்.

1

உந்தியெனும் தேசமதில் உதிக்கும் வாசிப் புரவி
உடம்புலகுட் பரவி—வெளியில்
ஓடிஓடிக் கள்ளவழி ஒடுங்குதய்யோ புரவி
உண்மைதனை அறிவீர்.

2

வகை உரைத்த குருவும் ஈசன் நாமமனதுட் கொள்ளும்
வயநமசி வில்லும்—பின்பு
வாசி காதுட் பிரணவத்தை மாறிமாறிச் சொல்லும்
மயங்கிடாமற் செல்லும்,

3

ஒப்பிலாத பலமும் வேகப் புரவிதனைப் பாருமீ
உயரச் சென் றுட்காரும்—தூய
உள்ளமெனும் சவுக்கதனால் அடித்துயர ஏறும்
ஊக்கமிகச் சேரும்.

4

விடாமுயற்சி யென்னும்கடி வாளம்நன்னாய்ப் போடும்
விட்டிடாமல் நாடும்—வெகு
வேகமுடன் காடுசெடி ஆறு தாண்டி ஓடும்
வீழ்ந்திடாமற் கூடும்.

5

இதயதேசம் கண்டதேசம் தாண்டி அப்பாற் போகும்
இன்பமுடன் ஏகும்—அதை
இழுத்துப் பிடித்தே இல்லாவிட்டாற் கிளைவழி கொண் டேகும்
இறங்கவும் உண்டாகும்.

9

முன்றுவீதி கொண்டஅழகானதேசம் செல்லும்
 மூர்க்கமுடன் தள்ளும்—முன்போல்
 மூக்குவாயி என்னும்கள்ள வழிதனிலே செல்லும்
 முறுக்காயிழுத்து நில்லும்,

7

வேகமிலா உல்லாசமாய் வீதிதனிற் போகும்
 வினையாடல் உண்டாகும்—அங்கே
 விண்ணுடனே முச்சுடரும் வேடிக்கைகள் தோணும்
 வீழ்ந்திடாது காணும்.

8

மேலும் கீழும் தானிறக்கி மேல்வழியிற் செல்லும்
 மிகப் பலமாய்த் தள்ளும்—தீயால்
 வெந்து தசை காடுசெடி விலகும்வழி கொள்ளும்
 மெதுவாகவே செல்லும்,

9

அற்புதமாம் தேசம் சேர்ந்து அமர்த்தி இளைப்பாறும்
 ஆனந்தமும் நேரும்—மிக்க
 அரியபர ஒளியும் இன்பக் காட்சிகளைப் பாரும்
 அட்டசித்தி சேரும்.

10

மயங்கிவிழா மயிர்நுழையா மறைந்தவழி முட்டும்
 வலிமையுடன் எட்டும்—சிறிதும்
 மலைப்பிலாது ஏறிக்கொஞ்சம் வாசிதனைக் கட்டும்
 வழியை மீண்டும் எட்டும்.

11

விரைவிலா வெண் மலையுள்வழி மெதுவாகவே செல்லும்
 வீழ்ந்திடாது நில்லும்—மிக்க
 மேன்மையுறும் பரதேசத்தை வேகமுடன் கொள்ளும்
 வீதிதனில் நில்லும்.

12

அந்தமுடன் புரவியுடன் அமர்ந்து இளைப் பாறும்
அற்புதங்கள் நேரும்—ஊறும்
அமிர்தபானம் உண்டுபசி யாரிநின்று பாரும்
ஆனந்தமும் சேரும். 13

அதிலிருந்து வெளிதேசத்தின் அரியவழி ஏறும்
அடுத்தடுத்துச் சேரும்—விழா
அதிக உசாராகஏறி வெளிதேசம் போய்ப் பாரும்
அடக்கிப் பிடித்துட்காரும். 14

வாசியெனும் புரவிஇருச் சாண் உயரம் நிற்கும்
மிக விரைவாய்ச் சுற்றும்—மிக்க
மாயமாக ஓடிஆடி நட்டமிகக் கொட்டும்
மயங்கிடாமற் கட்டும். 15

அவ்விடத்திற் தானிறுத்தி ஆடிநிற்கக் கற்றீர்
அரிய பேறு பெற்றீர்—இந்த
அவனிதனிற் காயசித்தி சீவன்முத்தி உற்றீர்
அரும் பவத்தைச் செற்றீர். 16

நரைதிரையும் பிணியும் மூப்பு எமனும் அணுகா ஓடும்
நாதவடிவம் கூடும்—இந்த
நானிலத்தில் நிகரில்லாது இன்பசுகத் தோடும்
நலமாய் வாழக் கூடும். 17

எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சிறுவயதிற் கொண்டால்
எளிதில் அடைய நன்றும்—மற்ற
எந்தவயதிற் கொண்டபோதும் சரிவரவே நின்றால்
இயற்றும் பலனும் உண்டாம். 18

பற்பலவாய் யோகமென்றே பற்றிநின்றும் வாடிப்
பட்டழிவார் கோடி—இந்தப்
பரமசுக உண்மை யோகம் பற்றி நின்றும் நாடிப்
படைத்திடுவீர் தேடி.

19

அந்தேர இதைச் சிறுவயதில் அறிந்திலாது போனேன்
ஆசையில்லா தானேன்—மற்ற
ஆசையுள்ள மாந்தரேனும் அடைந்திடவும் கானேன்
அறிவித்திட லானேன்.

20

ஆத்மஞான மவுனநிலை அடைந்திடவும் பெற்றேன்
அச்சுகத்தை உற்றேன்—பின்பு
அழிவில்காய சித்தியோகம் அறிந்து மிகக்கற்றேன்
ஆசையில்லா விட்டேன்.

21

ஐந்தாம் பகுதி

பரமகுரு வணக்கம்

எண்சீர் விருத்தம்.

அத்துவித மாம்பரப் பிரம மாகி
அண்டங்கள் பலவுமா யனைத்து மாகிச்
சுத்தநிறை வெளியாகி நிறைவு மாகிச்
சுகாதீத மாமோன நிலையு மாகி
சித்தமதி லறிவாகி இன்ப மாகிச்
செகமதில்முத் தொழில்புரியச் சிவமு மாகி
பத்தர்நிறை பரங்கிரிமே லருள்பு ரிந்த
பரமகுரு மலரடியைப் பணிதல் செய்வாம். 1

பரமகுரு வணக்கம்

ஆசிரிய விருத்தம்

ஆதியா யந்தநடு வல்லவா யெங்கும்நிறை
 ஆனந்த பூர்த்தி யாகி
 அகண்டபர வெளியுமாய் வெளியினுட் பல்கோடி
 அண்டமுதல் யாவு மாகி
 சோதியாய் நின்றபர வொளியுமா யொளியினுட்
 சுத்தஅருள் வடிவு மாகி
 சொலற்கரிய உலகினுள் ஞாயிர்களுக் குயிருமாய்த்
 தூயபர உணர்வு மாகி
 நீதியாய்ப் போதமுட னிர்க்குண னந்தபர
 நிலையான முத்தி யாகி
 நிகரற்ற செயலுட னைந்தொழில் செய்திடவு
 நின்றபர சிவமு மாகி
 பாதியா இவ்வுலகில் பாலனுக் கருள்புரிய
 பரமகுரு வடிவு மாகி
 பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 பரமசற் குரு நாதனே.

1

அருளுடன் இன்பநிறை வானஉயர் மோனமே
 அழிவில் லானந்த சுகமே
 அருமறைகள் முதல்யாவுந் தேடியும் கானெண்ணு
 அருவமாய் நின்ற பொருளே
 தெருளுறும் உளமதிற் சுயஞ்சோதி யாய்நின்று
 திகழ்ந்திடும் ஞான வொளியே
 செகமுதல் மனமற்ற தூரியமா நிலைதனுட்
 சிற்சுகா னந்த வடிவே
 மருளுடன் யாதற்று மின்பநிலை பெற்றிட
 மயங்கிடும் நால்வர் கட்டே
 மவுனகுரு வடிவமாய்க் கல்லாலி னிழலுற்று
 மாமோனந் தந்த குருவே

பருவினைத் தொடர்புகொண் டிவ்வுலகில் வந்துற்ற
பாலன்மேற் கருணை வைத்துப்
பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
பரமசற் குரு நாதனே.

2

இருவினைச் செயலுடன் கருவுற்று வந்துநா
னிகமதிற் பால வடிவாய்
இன்னதென் றறியாத சிறியசிறு பருவமதில்
யென்மீது கருணை வைத்துத்
தருணமது வந்துமுன் பத்தியுட னன்பையுந்
தமியனுக் கருள்பு ரிந்தும்
சந்தத முனைப்பணியு மடியவர்தம் முறவுடன்
சன்மார்க்க நெறியில் வைத்தும்
மருவுமு வாசைகளை யற்பமென அறிவித்து
மறுபடியும் பற்றி வைத்தும்
மாராத அல்லலுறும் வாரிதியில் மூழ்கியும்
வாடியே நிற்க வைத்தும்
பருவம தறிந்தெனைத் துறவுறச் செய்தும்நீ
பரமகுரு வடிவ மாகி
பரங்கிரி யினுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
பரமசற் குரு நாதனே,

3

அவமான உலகினிற் பவமான பிணியுற்று
யுகநொந்து வாடி நின்றும்
அன்புடன் துறவுற்றும் பரஞான குருவேண்டி
யழுதுநா னேங்கி நிற்க
சிவமான யெந்தையே கருணைமிக வைத்துநீ
சின்மயா னந்த குருவாய்.
சிறியனாள் கண்மூடி யிருந்த கல்லாலின்கீழ்த்
தெரியாமல் வந்த மர்ந்தும்

தவமான தொன்றிலா யெனையும்ஞ் சேலெனச்
 சாற்றியு மருக மர்த்தி
 தனதுயிரு கைகொண்டு சிரமுதுகு தடவியுந்
 தன்மயம தாக்கி யெந்தாய்
 பவமான பிணியுடன் இருவினையும் பற்றறப்
 பகர்ந்தசொல் லென் கூறுவேன்
 பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 பரம சற்குரு நாதனே.

4

சிவமான உருவிடுத் தருள்ளான குருவுமாய்த்
 தென்பரங் கிரியில் வந்தும்
 சிறியனிரு கண்களாற் கண்டுநா னின்புறத்
 தெரிசனந் தந்து மற்றும்
 தவமான நெறியுடன் பரமான நிலைமுதற்
 தன்மயங் காட்டி யெந்தாய்
 சகலவித உண்மையுட னழிவுறும் பொய்மையுந்
 தற்போதங் காட்டி மற்றும்
 அவமான தற்றபர சுகமான நிலையுட
 னானந்த நிலை காட்டியும்
 அருளுடன் பேரின்ப வடிவாக யெனைவைத்து
 மறியாமற் சென்ற குருவே
 பவமான தற்றபர கதியான முத்தியெனும்
 பரபோகந் தந்த குருவே
 பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 பரமசற் குரு நாதனே.

5

தேவருங் காந்தருவ ரட்டதிசை பாலகருந்
 திசைமுகனு மாலு முடனுஞ்
 சித்தர்களு நந்தியுடன் பூதகண நாதருஞ்
 சிரமிசை கைகள் கூப்பி

ஆவலாய்ப் போற்றிடக் கைலையிற் சிவவுருவா
 யன்புட னமர்ந்த பொருளே
 அவனியி லலைவுற்ற சிறியனுக் கருள்புரிய
 அவ்வுரு மறைத்து மென்தாய்
 தீவண்ண மேனியும் வெண்ணீர் விளங்கிடச்
 செவ்விய சடாமு டியுடன்
 செங்கமல் மலர்போன்ற திருமுகமும் இடையினிற்
 சேர்ந்தகௌ பீண முடனே
 பாவமுத லிருள்நீக்கும் ஞானப்பிர காசமாய்ப்
 பரமகுரு வடிவ மாகி
 பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 பரமசற் குரு நாதனே.

6

தரணிதனில் மெஞ்ஞான குருவினை யடுத்துமுப
 சாந்தமுட னேவல் செய்துந்
 தசவருட மேவலுற் றவர்புகல் மொழிகொண்டு
 தவமுற்று உய்வ தியல்பாம்
 திரமுடன் கணமேனும் பணியுரு தென்மீது
 சிந்தையுட் கருணை வைத்துஞ்
 செகமுதற் சிறியனுயா னறியாமல் வந்துமென்
 செவிகுளிர மொழிபு கன்றும்
 சிரமுதற் பாதம்வரை இன்பமய மாக்கியென்
 றீவினையெல் லாமொ ழித்தும்
 செகமாயை முதலாகப் பவநோயு மல்லலுந்
 தீர்த்திடவே யருள் புரிந்தும்
 பரமானின் வடிவளித் தரைநொடியில் மறைவுற்ற
 பரமார்த்த மேது மறியேன்
 பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 பரமசற் குரு நாதனே.

7

சந்ததமு னன்புகொண் டருகியே வணங்கிடுஞ்
 சான்றோரும் வாடி நிற்க
 சகமுத லுடலுயிர்ப் பற்றறுத் தேநின்ற
 தவசிகளு மேங்கி நிற்க
 அந்தமாய் வாயுவை யடைக்கியு மெழுப்பியு
 மயர்ந்திடும் யோகி நிற்க
 அரியகனி காய்சருகு முண்டுமா தவம்புரியு
 மரியபெரி யோரி ருக்க
 சிந்தையிற் கருணைவைத் தவர்களுக் கருளாமற்
 சிறிதுதவ மற்ற இந்த
 சிறியனம் யென்மீது கருணைமிக வைத்துமுன்
 றிருவடிப் பதமும் நோக
 பந்தமுறு முலகமதில் வந்துநீ அருட்செய்த
 பட்சத்தை யென்சொல் லுவேன்
 பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 பரமசற் குரு நாதனே.

8

அந்தமாய் வந்துநீ அருட்செய்த மொழியினை
 யெனகமதில் நினைந்த பொழுதே
 அமிர்தமுந் தேனுடன் பாலுமுக் கனியுமா
 யகமொகிழ ஊறி நின்றும்
 சிந்தையுள் ளானந்தம் பொங்கித் ததும்பியுஞ்
 சிரித்துக் குதித்து நின்றும்
 செப்பொணு இன்பவடி வாகனின் ருடியுஞ்
 செகமதிற் புறண்டு மற்றும்
 விந்தையா யங்கிங்கு மோடியே நின்றிடவும்
 விள்ளொணுச் சுகநி றைந்த
 விலகாத பேரின்ப நித்திரையும் வந்துற்ற
 விந்தையதை யென்சொல் லுவேன்

பந்தமுறு மிவ்வுலகி லெந்தனையும் நீசெய்த
பரிசுநல் பரிசெந் தையே
பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
பரமசற் குரு நாதனே.

9

பரமான வெளியுமாய் பூரண னந்தமாய்ப்
பார்க்கொணு நின்ற குருவே
பாராதி முதலாக விண்ணவரு மேற்றிப்
பணிந்திடவும் நின்ற குருவே
தரணியில் நால்வர்க்கு மௌனநிலை யருட்செய்த
தருவடியின் மோன குருவே
சகலவித பிணிநீத்து மின்பசுக வாழ்வுதரு
சச்சிதா னந்த குருவே
பரமசுக ஆனந்த போதநிலை தந்துமென்
பவப்பிணியும் நீத்த குருவே
பரங்கிரியி னுச்சியிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
பரமசற் குரு நாதனே.

10

சின்முத்ர மோனகுரு வணக்கம்

அற்புத மானபர மானந்த போகநிறை
அத்துவித மோன நிலையே
அவனிமுத லண்டங்கள் பல்கோடி கொண்டபெரு
மகண்டா கார வெளியே
தற்சொருப மானபர நிட்கள நிராமயச்
சாஸ்வித மான பொருளே
சகங்கடொரு மெங்குநிறை வாகவே நின்றொளிர்
சச்சிதா னந்த மயமே

கற்பனையெல் லாமற்ற பெரியோர்த முளமதுட்
 களவில்பே ரின்ப வொளியே
 காசினியிற் பற்றுறு மிருள்நிறை மனத்தோர்கள்
 காணொண நின்ற பரமே
 சிற்சொருப மாகயெச் செகமுழு துணர்த்தியருள்
 சின்மயா னந்த வடிவே
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே. 1

வேதமுட னாகமபு ராணம்வே தாந்தமுதல்
 விள்ளொண நூல்கள் பலவும்
 விரிவுடன் கற்றுமைம் புலனருத் துன்புற்ற
 விருத்தராம் நால்வர் கருமே
 நீதமுட னுந்தனையே நாடித் தவம்புரிய
 நின்னருட் கருணை வைத்து
 நிர்க்குண னந்தபர மோனகுரு வாய்வட
 நிழலடிய மர்ந்தி ருந்தும்
 போதமுடன் முடிவின்நிலை சொல்லாமற் சொல்லியும்
 புலன்களுடன் யாது மற்றும்
 புகலவொண் ணாதபே ரின்பசுக நிலைதனுட்
 புகுதவைத் திட்ட குருவே
 தீதற்ற இன்பசுக வாரிதனி லெந்தனைச்
 சோத்திடக் கருணை வைத்துத்
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே. 2

பாரான உலகமதி லுருவமாய் வந்துற்ற
 பாலுண மெனையு மிந்தப்
 பாழான மாயையுட னிருவினையு மல்லலும்
 பல்விதப் பிணிகளு மேதான்

தேராத பழியினைச் சூழ்ந்துமிக வாட்டிடத்
 தியங்கியும் வாடி நின்றும்
 சிந்தைமிக நொந்துநா னின்னையே கூவியுஞ்
 செகத்தினி லேங்கி நின்றேன்
 காராறு மிருள்வேலை பரிதிவர மறைவதுபோற்
 காட்சியுநீ தந்த பொழுதே
 கவிழ்ந்துற்ற மாயையுட னிருவினையு மல்லலுங்
 கடிகையிற் பறந்து மற்றுந்
 தீராத பரமசுக ஆனந்த போகத்திற்
 சேரப்பெற் றேனெந் தையே
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

3

அன்புகொண் டென்மீது யெந்தைநீ குருவடிவா
 யருள்புரிய மனது வைத்தும்
 அறியாத நிலைதந்து தெரியாமல் வந்தும்நீ
 யமர்ந்துமெல் லாம ளித்தும்
 தென்புருவ மாக்கியுஞ் செகமுதல் மனமற்ற
 சிவஞான நிட்டை தந்தும்
 தெரியாது மறையவும் சிலநேரஞ் சென்றபின்
 றெளிந்துநான் பார்த்துக் காணாத்
 துன்புற்று வாடிமிக அழுதுநான் கூவியுஞ்
 சோர்ந்துநா னேங்கி நிற்கச்
 சுதனையஞ் சேலெனவும் விண்ணிலச ரீரியாய்ச்
 சொல்லியு மறைந்த குருவே
 சின்மயா னந்தகுரு வடிவமாய் மறுபடியுந்
 தெரிசனந் தந்தருள் வையோ
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

4

எந்தைநீ கருணையுட னருள்ஞானக் குருவுமா
 யின்னமொரு தடவை வந்தும்
 யெந்தனிரு கண்ணுற்று மின்பமுட னுனதுதிரு
 இணையடி துலக்கி மற்றும்
 அந்தமாய் மலர்தூவி அர்ச்சனையு டன்தொழுது
 மன்புடன் போற்றி நின்றும்
 ஆனந்த மாகநின் னுருவினைப் பார்த்துமென்
 னாவலுந் தீர வைத்தும்
 விந்தையுட னிருவரும் பேரின்ப வார்த்தைகள்
 வெகுநேரம் பேசி மற்றும்
 விலகாத பேரின்ப வடிவமா யிருவரும்
 வெகுவாய்ச் சிரித்தி ருந்தும்
 சிந்தையது மகிழ்வுறவே யெந்தனிரு கண்காணச்
 சிவமேநீ மறைந்த ருளுவாய்
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்புத்ர மோன குருவே.

5

ஞானகுரு வாய்வந்து பரங்கிரியில் நின்றுதான்
 நாதநீ யருள்பு ரிந்தும்
 நலமுறவே யெந்தனது பருவம தறிந்தெனை
 நாடியே மீண்டு வந்தும்
 மோனகுரு வாகவே காட்சியும்நீ தந்துநின்
 முடிவான நிலைய தனைச்சின்
 முத்திரை தனைக்கொண் டுணர்த்தியும் பேரின்ப
 மோனநிலை பற்றி வைத்தும்
 ஈனமுறு மனமுதற் கருவிகர ணங்களோ
 டெல்லாம தற்ற நிலையா
 மிரவுபக லில்லாத சுத்தமா வெளியிற்பே
 ரின்பநிறை வீடதனிலே

தேனுண்ட வண்டெனச் சும்மா யிருக்கவே
 செய்தும் மறைந்த குருவே
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

6

அம்மம்மா இதுவுமிக அற்புத மற்புதம்
 யாதென்று ரைப்பே னியா
 னன்புடன் மோனகுரு வந்துதான் மௌனம்
 தளித்தெனை யாது மற்றும்
 சும்மாயி ரும்மெனச் சொல்லிடவு மந்நிலை
 தொடர்ந்துநா னின்ற பொழுதே
 சொல்லரிய இன்பசுக வாரியது வந்தெனைச்
 சூழ்ந்துதான் மூழ்கி வித்தும்
 வெம்மாயை யற்றபே ரின்பவடி வாக்கியெனை
 வெளியினுட் சேர்த்து மற்றும்
 விலகாத பரமசுக நித்திரையுள் வைத்திட்ட
 விந்தையதை யென் கூறுவேன்
 செம்மைமிகு தேவர்முதல் நான்பெற்ற திப்பேறு
 திரியுலகும் பெற்றுள்ளரோ
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே

7

வாக்குடன் மனமுதற் கருவிகர ணங்களும்
 வையமு சடமு மற்று
 வன்கொடு மாயையற் றிருவினையு மிச்சையும்
 வாஞ்சையும் வெறுப்பு மற்று
 நோக்குடன் வுணர்வுமுத லின்பதுன் பங்களுட
 னுயிர்களின் பேத மற்று
 நூன்முதற் தர்க்கமுங் கேள்வியுஞ் சாதனம்
 நோன்புடன் சமய மற்று

நீக்குடன் நானற்று மிறப்பும் பிறப்பற்று
 நீயுநா னென்ப தற்று
 நின்றமா மோனநிலை கொண்டுமா வெளியுற்று
 நினதுசுய வடிவ முற்று
 தேக்குறும் பரமசுக ஆனந்த நித்திரையிற்
 தீராதிருக்க அருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனில் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

8

அடிமைமுறை கொள்ளாது மைந்தன் முறை
 கொண்டுதா னருட்செய்த யெந்தைகுருவே
 அன்புடன் சிறியனோர் விண்ணப்பஞ் செய்கிறே
 னதையுங் கேட்டருள் புரிகுவாய்
 படியின்மீ தெல்லோரு மாயையுற் றேங்கியும்
 பவமுற்றும் வாடி நிற்க
 பாலனும் யானொருவன் இன்பசுக வாழ்வினிற்
 பாரினில் வாழ்வ தழகோ
 கடிந்திடவு மாயையது ஞானகுரு வாய்நின்று
 கருணையுட னருள் புரிந்தும்
 காசினியி லெங்கும்பே ரின்பமய மாக்கியென்
 கண்கொண்டு காண வைத்தும்
 செடியுறுந் தேகமது பேரின்ப வடிவுடன்
 திருநடஞ் செய்ய அருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

9

தரணியிற் பல்கோடி சென்மமுற் றேசெய்த
 தவமெலா மொன்று கூடி
 தன்மைமிகு மானிடச் சென்மமுற் றுணைநாடித்
 தவமுற்று முய்ந்தி டாமல்

பருவமது வந்துறப் பெண்முதற் பொன்பூமி
 பாலருஞ் சுற்ற முதலாய்
 பாழான இச்சையுற் றேங்கியுந் துன்புடன்
 பவமுற்று மழிவ ரெல்லாம்
 திரமுறு மாயையுட னிருவினையு மல்லலுஞ்
 சென்மமு பிணிக ளற்றுஞ்
 சிவமாமுன் வடிவுடன் பரஇன்ப வாழ்வினிற்
 செகமெங்கும் வாழ்வ தற்கே
 தெரிதரிய யெந்தைநீ ஞானகுருவாய் நின்றுந்
 திவ்யமெஞ் ஞான மருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே. 10

அவமான மாயையுட னிருவினையு மல்லலு
 மணுகாமல் நின்று காத்தும்
 அருங்கொடும் வியாதிகளும் விடங்களும் அணுகாம
 லானந்த வாழ்வில் வைத்தும்
 பவமான உலகில்நின் செயலுட னிகரிலாப்
 பரிதிபோல் நிலவ வைத்தும்
 பலவழியி லேயுழலு மனமது மொடுங்கியுன்
 பரமசுக நிட்டை தந்தும்
 சிவமான வடிவுடன் பவமான பிணியுருச்
 சிவபோக வாழ்வில் வைத்தும்
 சிந்தையுள் வேண்டுவன தெல்லா மளித்துமித்
 தேகமு மழிவு ருமல்
 தெவமான வடிவுடன் நிற்கஅருள் இல்லையேற்
 சிவகதி சேர்த்து அருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனில் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

கருவுறும் கெற்பையிற் துன்பங்கள் பலவுற்றுக்
 காசினியில் வந்து தித்தும்
 கரிமுத லெறும்புவரை சீவர்க்கும் பிணியுடன்
 கள்வரும் பகைவர் கட்கும்
 பரிதியுட் ணைப்பூதங் குளிர்மழை பணிக்கெலாம்
 பரிவுடன் காத்து மற்றும்
 பாரினிற் பல்விதத் தொழில்களாற் பொருள்தேடிப்
 பலருசியி னுணவ ளித்தும்
 நருமணப் பொருளெனத் தேகந்தனைக் காத்து
 நமன்வந் தமிழ்ப் பதியல்பாம்
 நாதநீ கருணைவைத் தெமனுவந் தணுகாமல்
 நரைதிரை பிணியும் நீக்கி
 திருவுறும் பேரின்ப வடிவுற்று மழிவுருச்
 செகந்தனில் நிற்க அருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனில் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

12

அந்தோயி தனியாய மனியாய மிவ்வுலகி
 லாச்சரிய மென்கூ றுவேன்
 அவனியிற் வாழ்வதனை அபலமுந் துன்பமென்
 றறிந்துபின் னாசை யுற்றும்
 பந்தமுற் றேயலைந் தபலமாய்த் துன்புடன்
 பவமுற்று அழிதல் தானும்
 பரமநீ உளமதுட் சுயஞ்சோதி யாய்நின்றும்
 பார்த்திடா தலைதல் தானும்
 சண்டாள மாயையோ டிருவினையின வலியன்றோ
 சகத்திலிவை யேனோ வைத்தாய்
 சிந்தையுட் கருணைவைத் திருவினையு மாயையுந்
 தீரமெஞ் ஞான மருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

13

செகமதிற் சடமுடன் தாவரமாய் நிற்குஞ்
 சென்மத்தின் பரிதாபமும்
 தேகமுத லேந்தறிவு பெற்றுநின் றழிகின்ற
 சீவரின் பரிதாபமும்
 தகைமையுறு மானிடப் பிறவிபெற் றபலமாய்த்
 தானழிவர் பரிதாபமும்
 தன்மைமிகு மறிவுடன் நூல்களுங் கற்றுணைச்
 சார்ந்திடார் பரிதாபமும்
 உகந்துபல் லிச்சையா லுலகிற்போ தித்துந்தா
 னுற்றிடார் பரிதாபமும்
 உலகினிற் பற்றற்ற துறவுற்று மிச்சையா
 லுழன் றழிவர் பரிதாபமும்
 செகந்தனிற் பரிதாப மாற்றிலே னெந்தைநீ
 செகமெங்கு முய்ய வருள்வாய்
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

14

அத்துவித மாம்பரப் பிரமவடி வாய்நிற்கு
 மளவில்பே ரின்ப மயமே
 அவனியிற் பல்கோடி சமயங்க ளறநின்ற
 அந்தமாம் மோன நிலையே
 சுத்தநிறை வானமன வெளியினுள் வெளியான
 சுகாரம்ப வெட்ட வெளியே
 சொல்லரிய அண்டங்க ளெங்குமே நிறைவான
 சோதியாய் நின்ற வொளியே
 சத்துசித் தானந்த வடிவமாய் நின்றுமெத்
 தன்மைகுண மற்ற பொருளே
 சுகங்கடொரு முயிர்களுக் குயிராய்வி ளங்கிடுந்
 தற்பரா னந்த வடிவே

சித்துருவ மாகியே சித்தமதில் நின்றிலகு
 சின்மையா னந்த குருவே
 தென்பரங் கிரிதனிற் கல்லாலி நிழலுற்ற
 சின்முத்ர மோன குருவே.

15

சின்மயானந்தசிவம்

வேறு எழுசீர்

அரிமுத லயனுங் தேடியுங் காணு
 தனற்பெருஞ் சோதியா முருவே
 கரிமுத லெறும்பி னுயிர்த்திர ளனைத்துங்
 காத்திடுங் கருணையங் கடலே
 தெரிவுரு மனத்துள் ளறிவுமாய் நின்றுந்
 திகழ்ந்திடு மானந்த மயமே
 திரிதுதற் பரனே யென்னுளத் தமர்ந்த
 சின்மயா னந்தமாஞ் சிவமே.

1

அற்புதச் செயலே ஆனந்த நிலையே
 அளவிலா அருள்நிறைப் பொருளே
 சொற்பிர காச வடிவமா யென்னுட்
 துலங்கிடும் நற்பரஞ் சோதி
 கற்பனை யுற்றே திரிந்துழன் றழியுங்
 கசடர்கள் கண்டிடா வடிவே
 சிற்பர வெளியே யென்னுளத் தமர்ந்த
 சின்மயா னந்தமாஞ் சிவமே.

2

எந்தையே நின்னை அங்கிங்குந் தேடி
 யேங்கியும் வாடியே நின்றும்
 சந்தத முன்னைக் கூவியு மழுதும்
 சகந்தனில் அலைந்துநான் நின்றேன்
 அந்தமா யுன்றன் காட்சியுந் தந்து
 மானந்த வாழ்வினில் வைத்தாய்
 செந்திரு வெளியே யென்னுளத் தமர்ந்த
 சின்மயா னந்தமாஞ் சிவமே.

3

ஆவினைக் காணாக் கன்றினைப் போன்று
 மகமுநா நுருகியுந் தேடி
 கூவியே யழுதும் வாடினைன் யெந்தாய்
 குழந்தைமேற் கருணைநீ வைத்து
 மேவியே வந்துன் காட்சியுந் தந்தும்
 மேலதாம் பரசுகந் தந்தாய்
 சீவனு மொளியா என்னுளத் தமர்ந்த
 சின்மயா னந்தமாஞ் சிவமே.

4

அப்பனே உன்றன் ஆனந்த வடிவும்
 அளவிலாப் பேரின்ப சுகமும்
 எப்பவு மழியாத் திருவருட் செல்வமு
 மிணையிலா நின்றிருச் செயலும்
 ஒப்பிலாக் கருணையு முலகுயி ரனைத்து
 முய்யவே நின்றிடும் தன்மையும்
 செப்பவும் கூடுமோ யென்னுளத் தமர்ந்த
 சின்மயா னந்தமாஞ் சிவமே.

5

செந்தமிழ் நாட்டில் சிவநேசச் செல்வருங் கொடை
 வள்ளலும் கல்வி அறிவிற் சிறந்தவரும் சாதுக்களிடத்தில்
 அன்பு பக்தியிற் சிறந்தவருமான திருவொற்றிபூரான்
 அடிமை யென்னும் சென்னை குகை த. ப. ராமசாமி பிள்ளை
 அவர்கள் உடல்வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு எமன் வாதைப்
 பட்ட பொழுது சுவாமி அவர்கள் பாடிய பாடல்கள்.

எண்சீர் விருத்தம்

உலகத்தி னியல்பெனவே ராம சாமி
 உடல்நோயுற் றெமன்வாதைப் படுதல் தன்னை
 பலபேர்கள் வந்தென்னைப் பார்க்கச் சொன்னார்
 பார்க்கவோ யெனக்குமிக நினைவென் றுலும்

நிலமிசை மாந்தருடன் நானும் பார்த்தென்
நெஞ்சமிக வருந்துவது முறையோ யெந்தாய்
நலமுறவே உடல்நோயும் எமனைத் தீர்த்தும்
நான்சென்று இன்பமுடன் காணவைத் தருளே.

எழுசீர்

ஞாலமாம் உலகம் யாவையும் படைத்தும்
நாடியும் தவறிடாக் காத்தாய்
ஆலமாம் விடத்தை உண்டுமுப் புரத்தை
அழித்தும்நீ அமரரைக் காத்தாய்
காலனும் யெமனை உதைத்தும்நீ காத்தாய்
கல்லாலி லமர்ந்தருட் செய்தாய்
பாலனும் ராம சாமியின் னுயிரைப்
பரமனீ காப்பதும் அரிதோ.

2

அறுசீர்

ஆதியாம் கடவுள் நீயும் அருளுமெய்த் தவமும் ஞானம்
நீதியும் அறமும் புண்யம் நெறியுமுன் பதமும் சத்யம்
ஓதுமுன் நாம மந்தரம் உண்மையு மழியா தென்னில்
பாதியா ராம சாமி பாரினிற் சுகமாய் வாழ்க.

3

எழுசீர்

மெய்யதா முடம்புள் பயந்துதா னோடி
மேவியே சூட்சுமந் தன்னுள்
பைய்யவே சீவன் மறைந்துதா னின்றும்
பற்றியே வாட்டுரான் எமனும்
அய்யகோ இன்னும் சிறிதுநே ரத்தில்
அகன்றிடும் சீவனும் வெளியில்
துய்யனே யெந்தாய் கருணையும் வைத்து
துரிதமாய்க் காத்தும்நீ அருளே.

4

அறுசீர்

தூலமும் சூக்குமத்தின் சொரூபமும் கடந்து சீவன்
மேலதாம் காரணத்துள் மேவிடச் செய்தா னீசன்
காலனும் அங்கு செல்லான் காயம்விட் டகலாச் சீவன்
ஞாலமாம் உலகில் மீண்டும் நலமுடன் வாழ்வான் றுளே.

அனு ப வ ம ா லை

எழுசீர் விருத்தம்

பொய்யதா முலகும் பிறவியும் துன்பம்
 போக்கியே பரகெதி சார்ந்து
 உய்யவே இன்ப நிட்டையிற் சேர
 உகந்துயா னனுதின மமர்ந்தேன்
 அய்யகோ பாழும் மனமுமோர் கணமும்
 அடங்கிடா தோடுதே இதனை
 பைய்யவே சேர்த்து ஒடுங்கச்செய் தின்பப்
 பரநிலை சேர்ந்திடு வேனே.

1

வாயையும் கண்ணைக் கைகள்கால் செவியை
 மனதையும் அடக்கியே நின்று
 மாயையும் ஆசை மூன்றுடன் உலக
 வாஞ்சையும் கருமமும் நீத்தேன்
 சாயைபோல் மீண்டும் தொடர்ந்தெனைப் பற்றிச்
 சுகத்திலே மாற்றுதே மற்றும்
 நாயைபோல் மனமும் இச்சையுற் றலைய
 நாடுதென் செய்திடு வேனே.

2

இன்புடன் மாயை ஆசையும் பந்தம்
 இருவினைப் பிறவியும் கதியும்
 துன்புடன் கோபம் சாந்தமும் புண்யம்
 தோசமும் பயமுடன் தென்பும்
 அன்புடன் வெறுப்பும் பேதமும் பகையும்
 அனைத்திற்கும் காரண மனதாம்
 தென்புடன் இதனை வொழித்துமா நிலையுட்
 சேரப்பெற் றுய்ந்திடு வேனே.

3

அனைத்திற்கு மனதே காரண மென்றே
 அறிவினா லுணர்ந்துயா னிதனை
 சனத்திலும் ஓடா தடக்கியே பழகித்
 தன்வயப் படுத்தியே நின்ற
 கணத்திலே இன்ப வடிவமா யுற்றேன்
 காண்கிலேன் வேறென்று மெந்த
 தினத்திலும் பரம சுகவாழ்வு பெற்றேன்
 சிவவடி வாகப்பெற் றேனே.

4

சிந்தையாம் காட்டுள் மாயையா மிருளிற்
 சிக்கிமு வாசையாம் விலங்கால்
 சந்ததம் துன்ப முற்றுநா னலைந்து
 தவித்துநின் றேங்கியும் பயந்தேன்
 அந்தமாய் ஞானப் பரிதிவந் துறவும்
 அவையெலாம் கணத்துளே நீங்கி
 விந்தையும் வெளியாய்க் கண்டுமின் புருவாய்
 மேலதாம் வீடுபெற் றேனே.

5

வீடுடன் வாழ்வும் ஆசையும் மூன்றை
 மேவியே கொண்டுநான் பட்ட
 பாடுடன் துன்பம் யாவையும் நீத்துப்
 பந்தமும் அற்றுநா னகன்று
 காடுடன் மலையும் குகைதனை உற்றுக்
 காய்கனி சருகிலை உண்டும்
 நாடுடன் நகரும் மீண்டும்வந் தயர்ந்து
 நாடிநின் றுணையடைந் தேனே.

6

இச்சையும் அற்ற பொழுதிலே மேலாம்
 ஈசனின் றிருவருட் பெற்றேன்
 அச்சமும் துயரோ டாவையும் அற்றேன்
 ஆனந்த வடிவமு முற்றேன்

துச்சமாம் சுகமும் உலகவர் தயவும்
தொடர்புடன் வேண்டலு மற்றேன்
பச்சமும் இல்லேன் பகையது மற்றேன்
பாரிற்செம் மாந்திருப் பேனே.

7

பாசமும் கொண்டு உணர்வின்றி மயங்கிப்
பாரினிற் பொய்யினை மெய்யாய்
நேசமும் கொண்டு பவமுற்றே யலைந்து
நெஞ்சமும் வாடிநின் னருளால்
ஆசையும் அற்ற பொழுதிலே யென்றன்
அகத்தினுள் ஆனந்தம் பொங்கி
பேசவும் வொண்ணா இன்பமே வடிவாய்ப்
பெற்றதை யென்சொல்லு வேனே.

8

பெருமைசேர் மிக்க தவநிலை அதனைப்
பெற்றுயான் நின்றுதாம் உற்ற
பொறுமையாம் மிக்க உபசாந்த நிலையைப்
பொருந்தவும் அதிலுறும் சுகமும்
கருதவும் வொண்ணா இன்பநற் பேறும்
கைக்கொண்ட பெரியரே அறிவார்
அருமையாம் இந்த நிலையெனும் ஒப்பில்
அமுதுறும் ஆழிபெற் றேனே.

9

சனத்திலும் நிற்காக் குரங்கென ஓடிச்
சுகந்தனில் அலைந்தெனைக் கெடுத்த
மனத்தினை ஓடா தடக்கியோர் நிலையுள்
வயப்பட்டு வொருமையாய் நின்ற
கனத்திலே இன்ப சுகமதும் யென்னுட்
கலந்துற்ற தென்சொல்வே னெந்தத்
தினத்திலும் இதனைப் பிரிவுறூப் பழகிச்
சிவஞான நிடைசேர் வேனே.

10

நிட்டையாம் பரம சுகநிலை யதனை
 நேரவே விரும்பியான் பற்ற
 கிட்டிடாப் பாழும் மனமுழு வாசை
 கெடுத்தெனை வாட்டியு மீண்டும்
 பட்டிலாப் பாடு பட்டுயான் பற்றிப்
 பரசுக நிட்டையும் பெற்றேன்
 மட்டிலா இன்ப சுகமதாய் அமர்ந்தேன்
 மற்றொன்று மறிந்திலேன் நானே.

11

சும்மாதா னிருக்கும் நிலைதனை விரும்பித்
 தொடர்ந்துநான் பற்றியே திடமாய்
 வெம்மாயை முதலாய்ச் சர்வமும் விலக்கி
 மேவினேன் சிறிதுறும் நேரம்
 அம்மானு னந்தச் சுகமுமென் சொல்வேன்
 அடைந்தவர் அறிவதே அதுவாம்
 இம்மானி லத்தும் மற்றெலா உலகும்
 இச்சுகம் கேட்டறி யேனே.

12

விண்ணுல காட்சி பெற்றவன் போன்றும்
 வென்பிணி தீர்ந்தவன் போன்றும்
 மண்ணில் வறியோன் தனமுறல் போன்றும்
 மாண்டவன் எழுந்ததைப் போன்றும்
 பெண்ணுறு மோகிப் பெண்பெறல் போன்றும்
 பிள்ளையில் லான்பெறல் போன்றும்
 கண்ணிலான் கண்கள் பெற்றதைப் போன்றான்
 காட்சிகண் டுளமகிழ்ந் தேனே.

13

மனமுடன் மாயை ஆசைமூன் நிற்கும்
 மாந்தரோ டெறும்புயிர் வரைக்கும்
 வினையுடன் பவமோ டேகமும் பிணிக்கும்
 விருத்தமோ டெமனுக்கும் பயந்து

245

கனவிலும் கூட. அஞ்சினேன் ஈசன்
காட்சியும் திருவருட் பெறவும்
தினகரன் யெனவே நிகருமெப் பயமில்
செகமதில் நிலவப்பெற் றேனே.

14

அவமெனும் பொய்யாம் உலகுற்றும் வாடி
அபலமா யலைந்துநா னுயிரின்
சவமெனும் பிணம்போற் திரிந்தது மற்றுச்
சாவமும் கடந்தமெய்ப் பொருளாம்
சிவமெனும் வடிவம் பெற்றும்ச் செயலாற்
சிந்தையுட் குறையெலாம் முடித்து
பவமெனும் பிறவி அற்றும்பே ரின்பப்
பரகெதிப் பேறுபெற் றேனே.

15

பட்டிலா மிக்கப் பாடெலாம் பட்டும்
பரதவித் தேங்கினல் வினையால்
கிட்டியே உன்றன் வழிதனைப் பற்றிக்
கேடுறத் திடமுடன் வந்தும்
எட்டியே தாவிப் பிடித்துநான் உன்னை
இச்சையோ டேக்கமும் தீர்ந்துன்
மட்டிலா இன்ப உருவமும் பெற்று
மாநடம் புரியப்பெற் றேனே.

16

சிந்தையும் நொந்து அலைவதைக் கண்டு
திட்டியும் பழித்தயிச் செகத்தோர்
விந்தையில் விந்தை யென்றுயெல் லோரும்
வியந்தெனைப் போற்றியும் பணிய
எந்தைநீ வந்துன் காட்சியும் தந்தும்
இன்பமே வடிவமாய்ச் செய்தும்
அந்தமாய் நிலவ வைத்தும்நீ செய்த
அற்புதம் என்சொல்லு வேனே.

17

ஞானமாம் உன்றன் அருளொளி பெற்றேன்
 நாதனின் காட்சியும் கண்டேன்
 ஈனமாம் உலகத் தன்மைகள் அற்றேன்
 யெந்தைநின் சொரூபமாய் பெற்றேன்
 வானமாம் விண்ணின் மதியுறும் அமுதம்
 வடிந்துற உண்டுநான் உண்டும்
 மோனமாம் வீட்டுள் இன்பமாய்த் துயின்றேன்
 முத்தியாம் பேறுபெற் றேனே.

18

சின்மய மான சொரூபமாய் நிறைந்தெச்
 செகமெலாம் விளங்கிடும் பரனே
 நின்மயம் காண ஆவலுற் றேங்கி
 நெஞ்சமும் வாடியே அலைந்தேன்
 தன்மயம் காட்டி அம்மய மாகத்
 தமிழனைச் சேர்த்தருட் செய்தும்
 சென்மமும் நீத்துன் பரகெதி சேரச்
 செய்தனை யெந்தையாஞ் சிவமே.

19

துன்பமே உருவாய் வந்துமில் வுலகிற்
 சுதனுயான் வாடியே நின்றேன்
 இன்பமே உருவாய் வைத்துமா மாயை
 இச்சையோ டிருவினை நீத்தும்
 உம்பரும் கண்டு வியந்தெனைப் புகழ்
 உனதுமா சொரூபமும் தந்து
 தென்புடன் நின்று இன்பமாய் நடிக்கச்
 செய்தெனை யெந்தையாஞ் சிவமே.

20

கற்பனை யான மாயைமு வாசைக்
 கன்மங்கள் யாவையு மற்றேன்
 பற்பல வான தோற்றமும் குணமும்
 பாரினிற் தன்மையு மற்றேன்

247

அற்புத மான நின்வடி வற்றேன்
ஆனந்த சொரூபமாய் நின்றும்
சிற்பர மான வெளியினுள் அமரச்
செய்தனை யெந்தையாஞ் சிவமே.

21

காசினி தன்னில் மாஇரு ளதனுட்
கலங்குவன் போலவே அலைந்தேன்
வீசிடு மொளிசேர் நினதுமா வடிவம்
விளங்கவே இவையெலாம் காணேண்
மாசிலா உன்றன் சொரூபமே கண்டேன்
மட்டிலாப் பேரின்ப முற்றேன்
தேசசு மின்பம் நிறைந்தநின் வடிவாய்த்
திகழ்ந்திடபெற் றேனான் சிவமே.

22

மண்ணுறும் வடிவில் நானுமோர் வடிவாய்
வந்தலைந் துன்னையே காண
கண்ணுறும் அருவி சொரிந்துநா னமுதும்
கதரியும் தேடியே அலைந்தேன்
விண்ணுறும் தேவர் மாலயன் காண
விமலநின் காட்சியுந் தந்துன்
தண்ணுறும் அருளைப் புரிந்துபே ரின்புந்
தன்மயந் தந்தனை சிவமே.

23

ஆமுறும் கடலில் வீழ்ந்துதா னலைந்து
அருந்துயர்ப் படுபவன் போன்று
பாமுறும் பவமாம் ஆழியுள் வீழ்ந்தும்
பரதவித் தேங்கியே அலைந்தும்
வாமுறும் நாளிற் துன்பமோ டுனையும்
வழுத்தியே நினதருட் பெறவும்
கீமுறும் பவமாம் ஆழியைக் கடந்துன்
கெதியெனும் கரையுற்றேன் சிவமே.

24

எண்சீர்

ஆதியா யந்தமுதல் நடுவு மாகி
 அகண்டபர வெளியுமா யனைத்து மாகி
 சோதியா யெங்கும்நிறை வாகி நின்றும்
 சுதனான யென்னுள்நீ இருந்த உண்மை
 பாதியா மாயையின் கொடுமை யாலே
 பாராமல் இதுவரையிற் பரத வித்தேன்
 தீதிலா நினதுதிரு வருளால் மாயை
 தீர்ந்திடவு முனைக்கண்டும் தெரிசித் தேனே. 1

பந்தமா மாயையெனும் இருளி னாலே
 பாலனுனைப் பார்க்கொணு திருந்த போதும்
 எந்தையே நினதுதிரு வடிவ மெங்கும்
 இரவிபல் கோடியென இலங்கி நிற்க
 அந்தமா யுனைமறைக்க ஆகு மோதான்
 அம்மம்மா அதன்வலிமை யென்ன சொல்வேன்
 விந்தையுட னின்னருளால் நின்னைக் கண்டேன்
 வெளியுற்றும் பேரின்ப வீடுற் றேனே. 2

என்சொல்வே னென்சொல்வே னெந்தா யெந்தாய்
 யென்னுளேநீ யிருக்கும் வடிவந் தானும்
 இன்பமும் பரமசுகப் பேறு மற்றும்
 இணையிலாச் செயலுடனின் னதிச யத்தை
 அன்புடன் சொல்வமென்றால் கூட வில்லை
 அடக்கிடவும் முடியவில்லை யானென் செய்வேன்
 துன்பமில் பேரின்ப வீடு சேர்ந்தும்
 தூங்காத நித்திரையுட் தோய்ந்துற் றேனே. 3

தேவர்முதற் காந்தருவர் சித்தர் மற்றும்
 திசைமுகனும் மாலுந்தா னறியா ஈசன்
 பாவமிகும் உலகுற்றும் வாடி நின்ற
 பாலனும் என்மீதும் கருணை வைத்து

ஆவலறத் திருவுருவாய்க் காட்சி தந்தும்
அகத்தினுட்பே ரின்பவடி வாகி நின்றும்
சீவனுமென் னறிவுமா யொளியாய் நின்றும்
சேர்ந்துற்ற னானவனாய்த் திகழ்ந்துற் றுனே. 4

அம்மம்மா யென்சொல்வே னெந்தை செய்த
அற்புதமும் யான்பெற்ற பேறு தன்னை
வெம்மாயை முதலாக யாது மற்றேன்
வெளியுற்றும் பேரின்ப வடிவ முற்றேன்
இம்மானி லந்தனிலே யேங்கி நின்ற
எனக்குமிப் பேரளித்த யெந்தை யற்கே
கைம்மாறு யென்செய்வேன் செய்வோ மென்றூற்
கீர்வின்றி யென்னோடுங் கலந்துற் றுனே. 5

அங்கிங்கென் றலைந்துபல தலமுந் தேடி
அன்புபத்தி சமயமுங்கொண் டமுதும் பாடி
சங்கமும்பல் நூல்கற்றும் கேள்வி யுற்றும்
தவவிரதங் கருமமுதல் யோக முற்றும்
அங்கமுதல் மனமுமலைத் திளைத்தே னந்தோ
அதன்பயனா ல் மௌனமுடன் இன்பநிலை பெற்று
எங்கெங்கும் எவ்வுயிரும் எல்லாமா யிலங்கும்
இறைவடிவே யென்வடிவா யிலங்கிடப் பெற்றேனே.

ஆனந்த தாண்டவம்

எழுசீர்

பிரணவப் பொருளாம் பரமனின் னருளாற்
பேரின்ப நிலைதனைப் பெற்றுப்
பரசுகா னந்தத் தாண்டவ முற்ற
பாடல்நூல் விளங்கியும் இந்த
தரணியிற் சர்வ சீவரும் பெற்றத்
தாண்டவஞ் செய்தெலாம் நின்றும்
சிரபரா னந்தக் கதியுற அருள்வாய்
சிற்பரஞ் சோதியாஞ் சிவமே.

வேறு

ஆனந்தத் தாண்டவம் ஐம்பத்தைந்து

ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமாம்
 ஆனந்த மாம்பர மானந்தமே.

1

ஆனந்த மாம்பர மானந்தம்பே
 ரானந்த மாம்பிர மானந்தமாம்
 வானந்தம் உள்ளக் கருணையினால்
 வையம் செழிக்கப் பொழிவனபோல்
 மோனந்தம் உள்ளக் கருணையினால்
 மொழிந்தபே ரின்ப அருள்மழையால்
 தானந்தம் தானன வென்றுஇன்பாற்
 தாண்டவ முற்றேன் சுகத்தினிலே.

2

தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தானந்தம் தானனத் தானந்தனம்
 தத்தோம் ததிங்கினத் தாண்டவமே.

3

அருவா முருவாம் பரம்பொருளா
 மழிவில் வடிவாம் பரஞ்சோதி
 கருணை வடிவாம் சிவபெருமான்
 காசினி தன்னிலே வந்தெனக்கும்

பருவமு றுச்சிறு பருவமதிற்
 பண்புடன் அன்பெனக் கேயளித்தும்
 மருவா நெறிதந் தருள்புரிந்த
 மகிமையென் சொல்வேன் சுகத்தீரே. 1

சந்ததம் போற்றிப் பணியவைத்தும்
 தன்னை நினைந்தே அழுகவைத்தும்
 பந்தமற் றோர்கள்தம் பச்சம்வைத்தும்
 பரமார்த்த நூல்சில கற்கவைத்தும்
 அந்தமா யவ்வழி நிற்கவைத்தும்
 அற்புத மானினை யாடல்செய்தும்
 விந்தைய தாகவே யெந்தைசெய்த
 வேடிககை கேளும் சுகத்தீரே, 2

கற்பனை யென்றேயிப் போகந்தனைக்
 காணவும் வைத்தெனை யெம்பெருமான்
 பொற்புறுங் கொங்கைய ரிச்சைதனைப்
 பொருந்திட வேவைத்தும் சார்ந்திடாமல்
 அற்புத மாகவந் தேதடுத்தும்
 அழுந்திட வேவைத்து மீண்டுமெனை
 தற்பரன் செய்தவி னையாட்டைச்
 சாற்றுவேன் கேளும் சுகத்தீரே. 3

பந்தம துற்று வருந்திவாடிப்
 பதைத்துள் ளுருகி யழுகவைத்தும்
 அந்தமா யுண்மைத் துறவளித்தும்
 ஆலடி யில்வந் தருள்புரிந்தும்
 சிந்தையொ டுங்கிட மோனநிலை
 சேர்த்துந் தியானநன் நிட்டைதந்தும்
 எந்தைதாஞ் செய்த வினையாடல்
 இன்னமும் கேளும் சுகத்தீரே. 4

அருவா யுருவமாய்க் காட்சிதந்தும்
 அகத்தில் விரும்புமெல் லாமளித்தும்
 இருவினே தன்னையுந் தானொழித்தும்
 இன்பநி றைசுக வாழ்வளித்தும்
 உருவமுந் தன்மய மாக்கிவைத்தும்
 வொப்பில் செயலுடன் முத்திதந்தும்
 திருவருட் சோதியுந் தந்தருளும்
 செய்கையென் சொல்வேன் சுகத்தீரே. 5

முற்காலந் தன்னில் முனிவர்கட்கு
 மோன குருவா யருள்புரிந்தும்
 பிற்காலத் தில்மணி வாசகர்க்கும்
 பெருந்துறை தன்னி லருள்புரிந்தும்
 தற்காலந் தன்னிற் சிறியேனுக்கும்
 சற்குரு வாய்நின் றருள்புரிந்தார்
 நற்காலந் தன்னிற் பரமன்செய்த
 நன்மையென் சொல்வேன் சுகத்தீரே. 6

பத்தருளு் சித்தரும் முத்தர்களும்
 பாவலர் நாவலர் தேவர்தானும்
 சித்தம் வருந்தத் தவம்புரிந்துந்
 திருவருட் காட்சிக்கே மாந்துநிற்க
 எத்தவ முமில்லா யென்றனுக்கே
 இன்பமு டன்வந் தருள்புரிந்தார்
 வித்தகன் செய்ததும் ஞாயமோதான்
 விள்ளுவீ ரின்பாய்ச் சுகத்தீரே. 7

அருவமே யென்றுந் தர்க்கமிடுவா
 ரனுபவ மில்லாத வித்தகரும்
 உருவமே யென்றுந் தர்க்கமிடுவா
 ருற்றுணர்ந் தில்லாத மாந்தர்களும்

இருவரு வமுடன் ஏதுமிலை
 யென்பா ரிருகணில் நாத்திகரும்
 பெருமையு றும்வழி நின்றும்பெற்ற
 பேர்களுன் சொல்வார் சகத்தீரே. 8

பருவமு டன்மனப் பற்றறுத்தும்
 பரமகு ருவினரு னைப்பெற்றும்
 குருவின் மொழிபிச காதுநின்றும்
 கொண்டுணர் கின்ற அறிஞர்கட்கே
 அருவாய் உருவமும் ஆன்மாவுடன்
 ஆனந்த சிற்சுக போகமுமாய்
 மருவியே யெல்லாமுந் தானாய்நிற்கும்
 மகிமையென் சொல்வேன் சகத்தீரே. 9

பரவெளி யாமுயர் பரம்பொருளாம்
 பார்க்கவொ ணுப்பரஞ் சோதியதாம்
 நிரந்தர மாமெங்கும் நிர்மலமாம்
 நிறைவாக நிற்குமின் பவடிவாம்
 தரணியிற் சீவர்கள் தன்பொருட்டாய்த்
 தான்பர சிவமா யெழுந்தருளி
 அரனுமா யைந்தொழில் செய்துநிற்கும்
 அற்புதம் பாரும் சகத்தீரே. 10

அன்பிற் குகந்த சகோதரரே
 ஆன்ம வடிவான சீவர்களே
 துன்புற் றேங்கியும் நீங்கள்நிற்க
 சுதன்மட்டு மின்புற்றெப் படிவாழ்வேன்
 தென்புற் றெல்லோரும் நெறியில் நின்றுந்
 திருவரு ளின்பமாம் போகமுற்றும்
 இன்புற் றெல்லோரு மாயொன்றாய்வாழ்க
 இச்சை வயுங்கள் சகத்தீரே. 11

ஐந்தறி வுற்ற பிராணிகளும்
 அன்புடன் ஈசனை நாடிநின்றும்
 பந்தமு முற்றதா மிவ்வுலகிற்
 பரமனின் காட்சியு முத்திபெற்றும்
 அந்தமா யாறறி வுற்றுநாமும்
 அபலமாய் வாழ்வதும் விந்தையன்றோ
 சிந்தையி லூகித்தும் ஈசன்றனைத்
 தெரிசித்து முய்வீர் சுகத்தீரே.

12

சுகத்தினிற் பல்லுயிர்ச் சென்மமற்றும்
 தாவர சங்கமத் தன்மையற்றும்
 மகத்துறும் மானிடச் சென்மமுற்றும்
 மாசில் லறிவுடன் கல்விகற்றும்
 இகத்தினிற் பொய்மையோ ணண்மைகண்டு
 மின்ப ஞானநிலை பெற்றுமுய்யா
 செகத்துற மீண்டும் அழிந்திடாமற்
 சேரப்பெற் றுய்வீர் சுகத்தீரே.

13

அரியதாம் மானிடச் சென்மமுற்றும்
 அலைந்துதான் வீணா யழிந்திடாமல்
 உரியதாம் நீதி நெறியில்நின்றும்
 உலகுயி ரனைத்திலும் மன்புவைத்தும்
 தருமமும் சாந்தமொ முக்கமுடன்
 சன்மார்க்க உத்தமர் நேசமுற்றும்
 பரிவுடன் கொடிய பஞ்சபாவம்
 பற்றாது நிற்பீர் சுகத்தீரே.

14

தந்தைதாய் சுற்றம் குருவுமற்றும்
 சாருமி றைவனா மீசன்றனை
 அந்தமாய்ப் பக்தியோ டன்புவைத்தும்
 அனுதினம் புட்பமும் நீருமிட்டும்

சிந்தையு ருகிய முதும்தேம்பிச்
 சிவமே யெந்தாயெனக் கூவிநின்றும்
 சந்தத மேத்தியும் போற்றிசெய்தும்
 தவமுற்றும் நிற்பீர் சகத்தீரே.

15

அன்பராம் உண்மை யடியவரை
 ஆனந்த முற்றமெஞ் ஞானிகளை
 இன்புடன் கண்டு மடிபணிந்தும்
 ஏத்தியும் போற்றிப் பணிசெய்மின்
 தென்புடன் நீதிநூல் ஞானநூலும்
 தெரிந்துபின் னாய்ந்துந் தெளிந்துமற்றும்
 உம்பரும் போற்றுமெஞ் ஞானியரை
 உற்று மறிவீர் சகத்தீரே.

16

பெருமையு முற்ற பெரியோர்மொழி
 பிறலாம் லவ்வழி பற்றிநின்றும்
 மருவுமு வாசையுந் துன்பமுடன்
 வன்கொடு மாயை பிணிகளற்றும்
 கருவுரு வாகும் பவமுமற்றுக்
 கவரும் எமனும் வினையொழித்தும்
 அருளுட னானந்த ரூபம்பெற்றே
 ஆடியே நிற்பீர் சகத்தீரே.

17

அடிப்படை யில்வீடு கட்டச்சொல்லும்
 அறிவிலா மூடர்கள் போலநூலின்
 படிப்பினு லன்புடன் பத்திதனை
 பற்றிட வேண்டா மெனமறுப்பார்
 தடித்தன மாகவே கூறும்வார்த்தை
 சார்ந்திடாப் பத்தியு மன்புபெற்றும்
 பிடித்துநின் றேவிடுத் துண்மை ஞானம்
 பெற்றின்பாய் வாழ்வீர் சகத்தீரே.

18

பத்தியும் அன்பைத் தினம்பெருக்கிப்
பரமன் றனைநாடித் தியானமுற்றும்
சித்தமும் சுத்தம் தாகப்பெற்றுந்
தெளிவுடன் ஞான நிலையடைந்தும்
சுத்தம் தானபே ரின்பக்கடல்
தோய்ந்து முழ்கிபின் னவ்வுருவாய்
தத்தோம் ததிங்கினத் தாமெனவே
தாண்டவஞ் செய்வீர் சகத்தீரே.

19

அளவிலாச் சாத்திரம் கற்றுத்தினம்
அலைந்துதான் வீணா யழிந்திடாமல்
உளமதில் உண்மைப் பொருளதனை
உணர்ந்துதா மவ்வழி பற்றினின்றும்
களவுறும் அஞ்ஞான மாயையற்றுக்
கண்டும் பரம்பொருள் காட்சிதனை
வினைவுறும் பேரின்ப நட்டமுடன்
விந்தையாய் வாழ்வீர் சகத்தீரே.

20

அன்னம் அருந்த இலையையுற்று
மருந்தின பின்பு எறிவதுபோல்
நன்னய மாகவே கற்றுநீத்து
நாடியே சாதனை யுற்றுநின்றும்
உன்னத மானமெஞ் ஞானநிலை
உற்றும் பரஇன்ப போகமுடன்
தன்னிக ரில்லாச் செயலுடனே
தாண்டவம் செய்வீர் சகத்தீரே.

21

ஏட்டிற் சுரக்காய் கரிக்குதவா
தென்றெண்ணுப் பற்பல சாத்திரத்தின்
பாட்டிற் படிப்பாற் பிரமமெனப்
பாரினிற் கூறிநின் றேயழியார்

257

தேட்டிற் சிறந்தமெஞ் ஞானவழி
 தீரமுடன் பற்றினின் றந்கிலையை
 ஈட்டிற் சர்வமற் றேயதுவாய்
 ஏகமாய் நிற்பீர் சகத்தீரே.

22

வேராக நின்றும் பரவழியில்
 மேவியே சாதனை யுற்றுநின்றும்
 பாராம லேபரன் காட்சிகண்டும்
 பாரினில் மானிடத் தன்மையற்றும்
 தாராள மாகப்பே ரின்பமுற்றும்
 தாமே அதுவான தன்மைபெற்றுத்
 தீராத பேரின்ப நட்டமுடன்
 செகந்தனில் வாழ்வீர் சகத்தீரே.

23

பெம்மான் குருவடி வாகவந்தும்
 பேசாமா மோன நிலையளித்தும்
 சும்மாயி ருவெனச் சொல்லியதன்
 சுகந்தனைச் சொல்லா மறைந்துவிட்டான்
 வெம்மாயை நீத்தும் பரநிலையுள்
 மேவியே அப்போக முற்றவுடன்
 அம்மாஅ தன்சுகம் கூறிடவும்
 ஆகுமோ சொல்வீர் செகத்தீரே.

24

வாக்கு மௌனமுற் றேபரனை
 மாருத் தியானமும் நிட்டைகூடி
 போக்கி மனமுடன் காயமெல்லாம்
 புகுந்துமா மோன நிலையதனுள்
 நீக்கி யனைத்தும் பரவெளியுள்
 நினைப்பு மறப்பற் றிருந்துஞ்சும்மா
 தூக்கும் பரஇன்ப நித்திரையுள்
 சுகம்பெற்று வாழ்வீர் சகத்தீரே.

25

சிந்தையுட் பேதம் துவேசமற்றும்
 செய்வதும் கேட்பதும் பார்ப்பதற்றும்
 சந்தேகம் தர்க்கமும் நூல்களற்றும்
 சமயமும் கொள்கையோ டெல்லாமற்றும்
 அந்தமாம் ஞான நிலையைப்பெற்று
 மறிவான ஆனந்த ரூபம்பெற்றே
 திந்தோம் திமிதிமி யென்றேதினம்
 திருநடம் செய்வீர் சகத்தீரே.

26

துன்பினால் வாடித் துடிதுடித்துத்
 தொல்லு லகந்தனி லேங்கிநின்றேன்
 உம்பரும் காணப் பரம்பொருள்வந்
 துகந்தெனக் கின்ப நிலையளித்தும்
 இன்பினால் ஆடிக்கு திக்கவைத்தான்
 இவ்வுல கமும்பெற் றுய்யவென்றே
 அன்பினற் கூறினேன் பற்றிநின்றும்
 அடையப் பெற்றுய்வீர் சகத்தீரே.

27

ஓடி யலையும் குரங்காமனம்
 ஓடாமல் ஓர்நிலை தானிருத்தி
 நாடிப் பரமனை யுற்றுநின்றும்
 நமுவாம லந்நிலை தானடைந்தும்
 கூடி வரும்பர இன்பசுகம்
 கொண்டே யனுபவித் தவ்வுருவாய்
 ஆடியே பேரின்ப நட்டமுடன்
 அனைவரும் வாழ்வீர் சகத்தீரே.

28

அண்ட புவனங்கள் எங்கும்நிறை
 ஆனந்த மான பரம்பொருளை
 கண்டே மகிழ்வுட னாடிப்பாடிச்
 கற்பனை யற்றுப்பே ரின்புருவாய்

259

பண்டே யுறும்வினை மாயையுடன்
பாரிற் பவமுடன் யாதுமற்றும்
கொண்டே பரசுக முத்திதனைக்
கோதில்லா வாழ்வீர் சகத்தீரே.

29

கனவிலும் சுற்றம் னேவிசுதற்
கனகமு தற்பொருள் தேகந்தனை
எனதென தென்றிருந் தெல்லாம்விட்டே
இறக்கின்றார் ஐயோ இதனைக்கண்டும்
தனதென தென்றுழல் பற்றைநீத்தும்
சார்ந்துமெஞ் ஞான நிலையதனை
தினமும் பரம்பொருள் நம்பொருளாய்த்
தீராது வாழ்வீர் சகத்தீரே.

20

ஆசையும் மூன்றும் புகழ்ப்பவுசும்
அவனியிற் போகங்க ளத்தனையும்
பாசமும் துன்பம் நரகமென்றே
பற்றுறா நீத்தும் பரசுகத்தில்
நேசமும் வைத்துமெஞ் ஞானநிலை
நின்றும் பரசுக போகமுற்றும்
தேசசும் ஆனந்த ரூபம்பெற்றே
திருநடஞ் செய்வீர் சகத்தீரே.

31

போக்கும் வரத்திலா இன்பசுகம்
பொருந்தியே நம்முள்ளே தாமிருக்க
நீக்கியே அஞ்ஞான மாயைதனை
நின்று மெஞ்ஞான நிலையதனுள்
வாக்கினாற் கூறிட வொண்ணாஇன்ப
வாரியில் மூழ்கியே மூழ்கியாடி
தூக்கும் பரஇன்ப நித்திரையுள்
சுகம்பெற்று வாழ்வீர் சகத்தீரே.

32

பேரின்ப மாவெள்ளம் பொங்கியெங்கும்
 பெருகியே வானுற முட்டினின்றும்
 பாரினில் அஞ்ஞான மாயையினுற்
 பார்த்திடா வீணாகக் கெட்டலையா
 சீருறும் மெஞ்ஞானத் தீபமேற்றித்
 தெரிந்திடப் பெற்று மதனுள்முழ்கி
 தாரினில் ஆனந்த மேஊருவாய்த்
 தாண்டவஞ் செய்வீர் சுகத்தீரே. 33

காசும் பணமுமெக் கஷ்டமிகைக்
 கால்நடை யும்தலைப் பாரமில்லை
 பாசமாம் அஞ்ஞானப் பற்றைநீத்தும்
 பரவழி தன்னிலே பற்றினின்றும்
 வீசும்வொளி ஞானம் பெற்றுமோன
 வீட்டினிற் சும்மா இருந்துகொண்டு
 பேசொன ஆனந்த நித்திரையிற்
 பிரியாது வாழ்வீர் சுகத்தீரே. 34

ஓங்கார மென்னும் பிரணவத்துள்
 ஞாதித்ததே யொடுங்கிடு மச்சரத்தின்
 பாங்காக அப்பொருள் உண்மைகண்டும்
 பரநிலை தன்னிலே பற்றினின்றும்
 நீங்காம லந்நிலை தானடைந்தும்
 நினைப்பும றப்புடன் யாதுமற்றும்
 தூங்காம லேதூங்கும் நித்திரையில்
 சுகம்பெற்று வாழ்வீர் சுகத்தீரே. 35

ஈனந் தரும்நிலை யற்றுநின்றும்
 என்னையு மீசனைக் கண்டவுடன்
 ஞானந் தரும்நிலை இன்பம்பொங்கி
 நட்டமு டனாடச் செய்யுதனை

வானந் தருமழை யென்னக் கண்ணீர்
வடியச் சிரிக்கவும் வைக்குதெனை
மோனந் தரும்நிலை இன்பத்துயில்
முடுதென் செய்வேன் சுகத்தீரே.

36

என்னுளே ஈசனின் நாமந்தனை
யெண்ணியு மெண்ணியு ருகிநிற்க
கன்னலும் பாலுந்தேன் முக்கனியும்
கற்கண்டாய்ச் சீனியுந் தெள்ளமுதாய்
உன்னத மாகவே ஊறியென்னுள்
வொப்பிலா ஆனந்த மேவடிவாய்
தன்னையு மீறிஇன் பப்பெருக்காற்
தாண்டவ முற்றேன் சுகத்தீரே.

37

மருவியே என்னை யொழிந்தாலும்
வந்து பற்றிமிக ஆட்டிவைத்த
இருவினை மாயையு மாசைமூன்றும்
இன்னல் துவேசமும் பேதமெல்லாம்
கருதியே மெஞ்ஞானத் தீபமுறக்
கண்டிலேன் தேடியுங் கண்டிலேன்யான்
பெருகியே பேரின்ப நட்டமுறும்
பேறுஎன் சொல்வேன் சுகத்தீரே.

38

பற்பல வாயிவ் வுலகைக் கண்டும்
பற்றும்வெ றுப்புமுற் றேயலைந்தும்
கற்பனை யற்றுமெஞ் ஞானமுறக்
கயிற்றினிற் பாவைக்கூத தாயறிந்தும்
அற்புத மாம்பர மேவடிவாய்
ஆன்மசொ ரூபமாய்க் கண்டுலகை
சிற்சொரு பானந்த மேவடிவாய்த்
திருநடஞ் செய்தேன் சுகத்தீரே.

39

அல்ல லுடனிகப் பாடுமற்றும்
 அலுப்பும் களைப்புடன் யாதுமற்றும்
 தொல்லை யுறும்வினை இச்சையற்றும்
 தோன்றும் பவமும் எமனுமற்றும்
 விள்ளவொ ணாதபே ரின்பமுற்றும்
 மேலாம் பரசுக போகம்பெற்றும்
 எல்லையில் லாஇன்ப நட்டமுடன்
 ஏகுவீர் முத்தி சுகத்தீரே.

40

ஞானமும் இன்பப் பரசுகமும்
 நம்முள்ளே ஈசன் அமைத்திருந்தும்
 ஆனந்த மாகஅப் போகமுற்றே
 அவனியில் எல்லோரும் வாழ்ந்திடாமல்
 ஈனமாம் அஞ்ஞானச் சேர்க்கையினு
 லின்னலுற் றேங்கியுட் வாடுவதை
 வானவர் கண்டும் பரிகசிக்க
 வாழ்வது நன்றோ சுகத்தீரே.

41

சிந்தை குடிகொள்கா மாதிகளைச்
 சிரத்தையாம் வாளாற் சிரமறுத்தும்
 மந்திர மாம்ஞான அக்னிபெற்று
 மாருத் தியான விற்கைமூட்டி
 அந்தமாய் ஞான அனல்பெருக்கி
 அறுத்தவை யெல்லாம்வெண் சாம்பராக்கி
 தந்தனத் தானன வென்றுஇன்பாற்
 தாண்டவஞ் செய்வீர் சுகத்தீரே.

42

இருவினை மாயையுந் துன்பமுடன்
 இச்சையாம் சண்டாளப் பாவிகளை
 பெருமையு றும்ஞான அக்கினியிற்
 பிறலாமற் தள்ளிவெண் சாம்பராக்கி

மருவிடு மூப்புமி றப்புமறறும்
வன்கொடும் பிணியும் பவமுமற்று
அருளுட னானந்த ரூபம்பெற்றே
அழிவில்லா வாழ்வீர் சகத்தீரே.

43

இருட்டுறு முள்ளப் பெருங்குகையுள்
ஏமாற்றி நம்மை யதனுள்வைத்து
குருட்டுத் தனமாக்கி ஆட்டிவைத்துக்
கொண்டாடிப் பார்த்தயிப் பாவிகள்தம்
திருட்டுத் தனமெல்லாம் வெட்டவெளி
செய்யச் சிவஞானத் தீபமேற்றி
விரட்டியே ஓடவிட் டவவெளியில்
வேடிக்கை பார்ப்பீர் சகத்தீரே.

44

என்னைய நிந்தும்பின் னற்புதமாம்
ஈசன் வடிவைக்கண் டின்பமுற்றும்
பின்னை யவ்வீசன் வடிவமுற்றும்
பேதமில் லவ்வுரு வாகிநின்றும்
உன்னத மாம்பர போகம் பெற்றும்
உலகில் மானிடத் தன்மையற்றும்
தன்னிக ரில்லாப்பே ரின்பமுடன்
தாண்டவஞ் செய்தேன் சகத்தீரே.

45

அந்தோ இதுயென் னனீதமய்யோ
யாதென்று சொல்வேனென் மூடந்தனை
சந்தத மின்பவடி வாய்நின்றும்
தானறியாத் துன்புற் றேயலைந்தேன்
எந்தை குருவினால் மாயையற
யென்றன் பேரானந்த ரூபம்பெற்றும்
திந்தோந் திமிதிமி யென்றுதினம்
திருநடம் செய்தேன் சகத்தீரே.

46

அளவுரு ஆனந்த மேநிறைந்த
 அழிவில்லா யென்றன் சுயவடிவை
 உளமுறும் அஞ்ஞான மாயையினால்
 உண்மை யறிந்திலாக் கெட்டலைந்தேன்
 களவுறும் சண்டாள மாயையறக்
 கண்டேனென் னானந்த ரூபந்தனை
 வினாவுறும் பேரின்ப நட்டமெனை
 மேவுதென் செய்வேன் சகத்தீரே. 47

தேசமும் பூதஉ ரூபுகளைச்
 சிந்தையும் பிராணன் கருவிகளை
 மோகமும் கொண்டதை யானெனவே
 மூடத்தாற் பந்தமுற் றேயலையா
 யுகமும் கொண்டுதான் கண்டேயுண்மை
 உணர்வான ஆனந்த ரூபந்தனை
 தாகமும் இல்லாத அவ்வடிவாய்த்
 தாண்டவஞ் செய்வீர் சகத்தீரே. 48

ஏமன்றனைக் கடாமேய்க்க வைத்தும்
 ஈசன் றனைமோன நிட்டைசேர்த்தும்
 காமன் றனைத்துன்ப ஆழிசேர்த்தும்
 கரியமால் தன்னைத் துயிலவைத்தும்
 தாமரை யில்லுரை வேதன்றனைச்
 சலிப்புற்றுச் சும்மா இருக்கவைத்தும்
 நாமல் லோரும்பே ரின்புருவாய்
 நட்டம் புரிவோம் சகத்தீரே. 49

திருவும் கலையும் மலைமகளும்
 தீராத் தவநிலை சேரவைத்தும்
 மருவும் போகமற் றின்புருவாய்
 மானிலந் தன்னிலை வாழ்வோமற்றேல்

உருவுட னேபர முத்திபெற்றும்
 வொப்பிற் சிவவடி வாகவாழ்வோம்
 கருதியே எல்லோரும் ஞானநிலை
 கைக்கொண்டு நிற்பீர் சுகத்தீரே. 50

எந்தெந்தப் பொருள்தனைக் கேட்டாலும்
 எவ்விதப் போகங்கள் கேட்டபோதும்
 அந்தந்தப் பொருளுடன் போகமெல்லாம்
 அளித்திடு மின்பப் பரம்பொருளை
 சந்ததம் சற்குரு மந்திரத்தாற்
 தவருமற் தியானநன் நிட்டைகூடி
 சிந்தையில் வேண்டிய தெல்லாம்பெற்றும்
 சிவமாகி நிற்பீர் சுகத்தீரே. 51

பொல்லா உலகைப் பொருந்தாநின்றும்
 பொய்யுடன் மெய்யறிந் தெல்லாநீத்தும்
 எல்லாம் சரியெனத் தேர்ந்தும்ஞான
 இன்பநிலைபெற் றறிவாய் நின்றும்
 தொல்லையாம் நினைவு மறதியற்றுச்
 சும்மா இருக்கும் சுகநிலையுள்
 எல்லையில் லானந்த நித்திரையில்
 எந்நாளும் வாழ்வீர் சுகத்தீரே. 52

சருவமும் அற்றமா மோனநிலை
 சார்ந்துப் பரவெளி தன்னையுற்றும்
 பெருமையு றுமீசன் காட்சிகண்டும்
 பேதமில் லதுவே தானாகப் பெற்றும்
 திருவுறும் குண்டலி அன்னைதருந்
 தெள்ளமுதந்தனை உண்டு உண்டும்
 மருவிடும் பேரின்ப நித்திரையில்
 மாராது வாழ்வீர் சுகத்தீரே. 53

கங்குல் பகலுடன் யாவும்ற்றும்
 காண்பன எங்கும் பரவெளியாய்
 எங்கும் பரவெளி யெங்கும்சிவம்
 எல்லாஞ் சிவமய மாகக்கண்டும்
 அங்கிங் கென்றிலா இன்னிலைபெற்
 றனைவருமச் சிவமாகி நின்றும்
 பொங்கும் பரஇன்ப நட்டமுடன்
 புவனத்தில் வாழ்வீர் சுகத்தீரே.

54

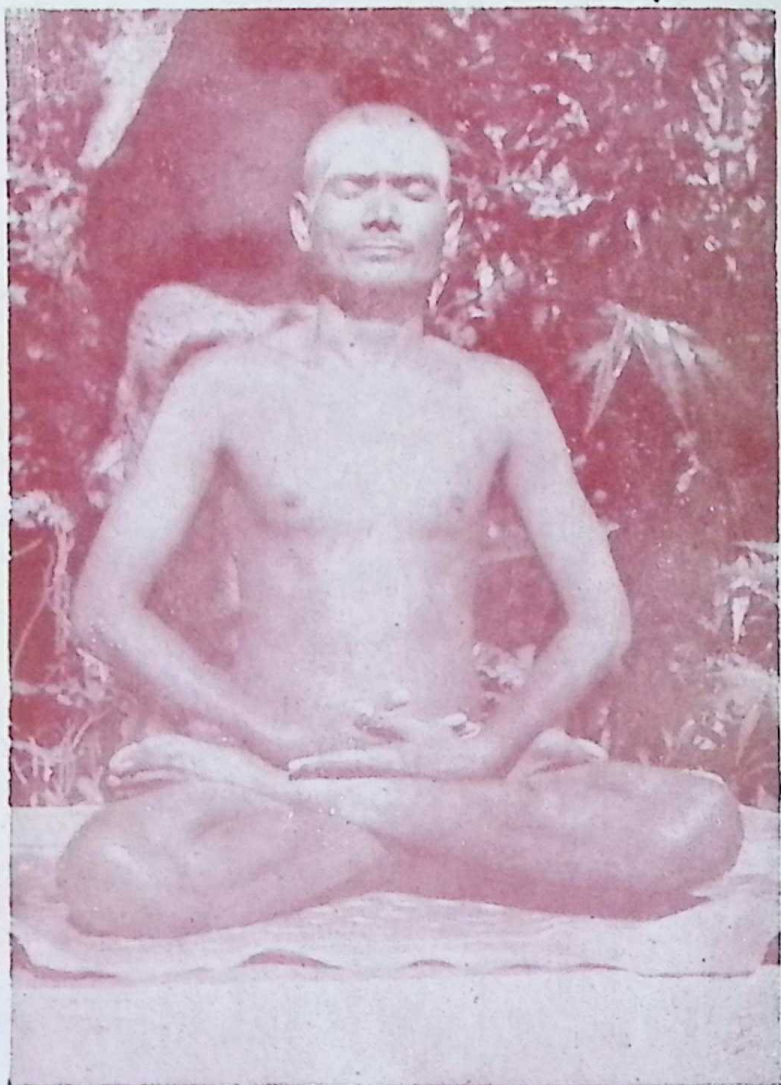
ஈன முறுமில் வுலகத்தன்மை
 யெல்லா முமற்றும்பே ரின்பமுற்ற
 ஞான நிலைதனைப் பெற்றுமிந்த
 நானில மெங்கும் ஒரேதருணம்
 வானவ ரும்கண் டதிசயிக்க
 வையமு முதும்பே ரின்புருவாய்
 தானந் தனனவென் றேதினமும்
 தாண்டவஞ் செய்வீர் சுகத்தீரே.

55

வாழி பரம்பொரு ளானசிவம்,
 மாசில் பஞ்சாக்ர மந்திரம் வாழி,
 வாழிமெய்ஞ் ஞானமும், மோனம்வாழி,
 வயங்குமெய் யறிவும் சாந்தம்வாழி,
 வாழிமெய் யன்பும் அறமும்வாழி
 வாய்மை யொழுக்கமும் நீதிவாழி
 வாழிமெய்ஞ் ஞானியும் அன்பர்வாழி
 வையத் துயிரெல்லாம் வாழியதே.

56

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவ குமார மௌனகுருசுவாமி

உ
ஓம்
சிவமயம்

திருஞானப் பாவை

ஆனந்த மாகி அழிவிற் பரம் பொருளாய்
தானந்த மில்லாத் தற்பரஞ் சோதியதாய்
மோனந்த மான முழுமுதற் பூரணத்தை
ஈனந் தருமுலகிற் பிரிந்துநாம் வந்தேதாம்
ஊனந் தருமுடலை உற்றலைந் தோமினிமேல்
ஞானந் தருநிலையைப் பெற்றே யாடிப்பாடி
வானந் தருமமிர்தப் பேரின்ப வாரிதனில்
ஆனந்த மாகநின் ருடேலோ ரெம்பாவாய். 1

(கருத்துரை).—சத்துசித்து ஆனந்த சொரூபமாய் என்றும் அழிவில்லாத சோதி வடிவமாய் ஆதிகாரணமாய் விளங்கக்கூடிய பூரண வடிவிலிருந்து நாம் பிரிந்து இவ்வுலகில் வந்து உடலையுற்று துன்புற்று அலைந்தோம். இனிமேல் ஞானநிலையைப் பெற்று ஆடிப்பாடி பேரின்பமாய் வாழ்வோமென்பதாம்.

திருப்பாவை பாடித் திருவெம்பா வைபாடி
விருப்புடன் மார்கழிநீ ராடியும் நோன்புற்று
பருப்புடன் நெய்யும் பாலமுதும் பட்சணமும்
நருமனப் புட்பம் நற்பணிதி பட்டுடையும்
விருப்பிலா நீத்தும் மெலிந்தோர்க்கு அன்னமிட்டும்
திருப்பாடல் பாடிச் சிவனே சிவனையென்
றுருக்கமாய் ஈசுவரனைத் திருமாலை யும்பாடி
அருட்பாடல் பாடிநீ ராடினோ மெம்பாவாய். 2

(க - ரை).—கன்னிப் பெண்களாகிய பரிபக்குவமில்லாத ஆன்மாக்கள் மார்கழி நோன்புற்று நீராடிப்பாடி நல்ல உணவு உடைகள் பணிதிகளை நீக்கி அடியார்கட்கு அமுது அளித்தும் பரஞ்சோதி ஈசுவரனையும் மகாவிட்டுவையும் அன்பாகப் பாடி நீராடினோமென்பதாம்.

தத்துவங்க ளத்தனையுந் தான்தேடி யுந்தேடி
 அத்தனை யும்காணு தப்பாலுக் கப்பாலாய்
 சுத்தபரி பூரணமாய்ச் சொல்லரிதாய் நின்றருளும்
 அத்தன் பரஞ்சோதி அய்யனை மெய்யன்பால்
 பத்தியாய்ப் பாடிநாம் பரமனைக் கேட்டவரம்
 சுத்தராய் உள்ளும் புறம்பும் அழகுடைய
 உத்தம ராயுன் னன்பரெம் நாயகராய்

அத்தா அருளுக வென்றாடினோ மெம்பாவாய். 3

(க - ரை).—தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்து நிற்கக்
 கூடிய பரஞ்சோதி ஈசுவரரைப் பாடி மெய்யன்பராகிய ஞானி
 களையே எங்களுக்கு கணவராக அளிக்கும்படி வரம்
 கேட்டல்.

பல்லுலகம் பல்லுயிரும் பல்பொரு ளும்பிறவும்
 எல்லாமும் தான்படைத் தேகாத் தியக்கியருள்
 வல்லானை ஈசுரனை நாம்பாடிக் கேட்டவரம்
 நல்ல மழைபெய்தும் நானிலமெல் லாம்செழித்து
 நெல்லும் கரும்பும் நேர்த்தியாய் வாழைமுதல்
 எல்லா வகையும் விளைந்தே மலிவுற்று
 செல்வமும் பசுவும் நிறைந்தின் பாயுலகம்
 அல்லல் அறவேஎன் றாடினோ மெம்பாவாய். 4

(க - ரை).—எல்லா உலகங்களையும் உயிர்களையும் மற்ற
 றெல்லாவற்றையும் அளித்துக் காத்தருளி சேர்க்கக்கூடிய
 ஈசுரனைப் பாடி உலகில் நல்ல மழை பெய்து நவதானியம்
 முதலியது எல்லாம் விளைந்து செழித்தும் எல்லோரும் இன்ப
 மாய் வாழ வரம் கேட்டல்.

அன்னையாய்த் தந்தை அரியகுரு வாயிறையாய்
 உன்னத மாய்நின் றுயர்தஞ்சை வில்வவனம்
 மன்னும் பரஞ்சோதி ஈசுரனை யார்பாடி
 என்னென்ன கேட்டாலும் தந்தருள் சோதியைநாம்

கன்னிப்பெண் ணுயிருந்த காலத்தே நாம் பாடி
என்ன வரம்வேண்டிக் கேட்டோமோ அத்தனையும்
நன்னய மாயெல்லாம் நற்பருவ முற்றவுடன்
அன்பா யளித்தாரென் றுடேலோ ரெம்பாவாய். 5

(க - ரை).—எல்லா ஆன்மகோடிகளுக்கும் அன்னையும்
தந்தையும், குருவும், கடவுளாய் இருக்கக்கூடிய பரஞ்சோதி
ஈசுரரைப் பருவமுருத பெண்கள் பாடி தாம் கேட்ட வரங்
களைத் தங்களுக்கு தக்கபருவம் உறவும் அடையப்பெற்று
இன்புறுதல்.

சுத்தப் பரவெளியாய் தூயபரஞ் சோதியதாய்
நித்தியா னந்தமாய் நின்றபரி பூரணத்துள்
சத்தி யெனுஞ்செயல் சேர்ந்துசங் கல்பமதால்
சத்தியும் சிவமாய் நின்றருளித் தம்செயலால்
முத்தொழில் செய்தற்கே மூவுருவ மாய்நின்றும்
பத்தியும் ஞானப் பாவைநோன் புமளித்து
சுத்தராம் ஞான புருடரு மின்பளித்தான்
சித்திரை நீராடிப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். 6

(க - ரை).—தூய பரவெளியாயும், பரஞ்சோதியாயும்,
பூரணமாயும் விளங்கக்கூடிய கடவுள் சொரூபத்தில் சத்தி
யாகிய செயல் சேர்ந்து சத்திசிவமாய் நின்று ஞானப்
பாவை நோன்பையும், ஞானப் புருடர்களையும், பேரின்ப
போகத்தையும் நமக்கு அளித்தான் என்று சித்திரை
நோன்புற்று நீராடிப் பாடுவோமென்பதாம்.

ஈனப் புருடர்களும் இவ்வுலக போகமற்று
ஞானப் புருடர்களை நாமெல்லோ ரும்சேர்ந்து
வானத் திருஅமுதை வாரிவா ரியுண்டும்
ஆனந்தப் போகமுற் றுனந்த மேயுருவாய்
ஆனந்த மாக்கடலில் ஆழ்ந்திட வேழீழ்ந்தும்
தானந்த மாய்முகித் தவழ்ந்தும் விளையாடி
தானந்தந் தானன வென்றேயா டிப்பாடி
ஆனந்த மாகநின் றுடேலோ ரெம்பாவாய் 7

(க - ரை).—அஞ்ஞானமாகிய மாயையும், அதற்குரிய இவ்வுலக போகத்தையும் நீத்து ஞானநிலையும் அதற்குரிய பேரின்ப போகத்தையும் அடைந்து அமுதத்தையுண்டு தானென்னுந் தன்மையும்ற்று பேரின்பக்கடலில் மூழ்கி யாடிப் பாடி விளையாடி அனுபவித்தல்.

வானத் திருவமுதை எல்லோரு மாயுண்டு

மோனச் சுகவீட்டுள் மூவர்ணப் பஞ்சணைமேல்

ஞானப் புருடர்களை நமுவாமற் தாமணைத்து

ஆனந்தப் போகமுற் றயர்ந்துந் துயின்றீரேர

வானம் வெளுத்திற்று வான்கோழி கூவிற்று

ஈன முறுஇரவும் எல்லாம் ஒழிந்திற்று

பானுவாம் சூரியனும் உதித்தா னெழுந்தெல்லாம்

ஞானச்சித் திரைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய் 8

(க - ரை).—ஞானமாகிய புருடர்களுடன் தேவாமு தத்தை உண்டும் மோனவீட்டுள் பஞ்சணைமேல் படுத்து பேரின்ப போகத்தை அனுபவித்து அயர்ந்து நித்திரை செய் கிறீர்களோ ஞான சூரியன் உதயமானான் அஞ்ஞானமாகிய இரவு நங்கிவிட்டது எழுந்திருங்கள் என்று எழுப்பதல்.

(முக்குணத்தோடும் கூடிய ஐம்புலனாகிய பஞ்சணை)

தந்தைதாய் வீட்டுள் தனையர்களை யேமாற்றி

விந்தையாய் மறைந்தும் விளையாடல் செய்வார்போல்

அந்தமா யெவ்வுயிர்க்கு மன்னை தந்தையான

சொந்தன் ஆனந்தன் தூயன் பரஞ்சோதி

பந்த முறுமுடலுள் பார்க்கா மறைந்து நமை

சிந்தை மயங்கித் தேடசெய் தங்கிங்கும்

அந்தமாய்க் காட்சிதந் தானந்தப் போகமதைத்

தந்த பெருமானைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். 9

(க - ரை).—தாய் தந்தையர்கள் வீட்டிற்குள் தெரியாது மறைந்துகொண்டு குழந்தைகளைத் தேடி அழுது வருந்தச் செய்து விளையாடல் பார்த்துப் பின்பு முன்வந்து இன்பம் அளிப்பதுபோல் சர்வ உயிர்களுக்கும் தாய் தந்தையான

ஈசுரனும் சீவர்களின் உடலுக்குள் மறைந்திருந்து தேடச் செய்து பின்பு காட்சி தந்து ஆனந்தமும் அளிக்கிறான் என்பதாம்.

முன்னைப் பரம்பொருளைச் சோதியைநாம் பாடுதற்கு
என்னநாம் பேசி இருந்துந்து யின்றியழகோ
இன்னொளிச் சூரியனு முதித்தா னிருள்நீங்கி
மின்னொளி மாதரெலாம் வந்தோம் கடைதிறவாய்
அன்னமே கிளியே குயிலும் மயில்போன்றும்
பொன்னே அணையப் பூம்தூயச் சோதரிகாள்
என்னை யுறும்ஞான இன்பசுக நிலையில்
தன்னை மறந்தும் இருந்தேலோ ரெம்பாவாய். 10

(க - ரை).—பரஞ்சோதி ஈசுரனை எல்லோரும் நாளை
காலையில் எழுந்து நீராடிப் பாடவேண்டுமென்று நேற்று
நாம் பேசியிருந்தும் இன்னும் நித்திரை செய்கிறாயே இது
அழகா — ஞான சூரியன் உதித்தான் இருள் நீங்கிவிட்டது
எழுந்து கதவை திற என்று கூற அதற்கு அப்பெண்
அன்னம், கிளி, மயில், குயில் போன்ற தன்மையும் தூய்
மையுமான சகோதரிகாள் என்னைச் சேர்ந்துள்ள ஞானத்தி
னுடைய இன்பசுக பேசுக நிலையில் என்னையும் மறந்திருந்து
விட்டேன் நீங்கள் அறிவீர் என்கிறாள்.

ஞானப் புருடர்களை நாம்தின முங்கூடி
ஆனந்த மாகவினை யாடியும் பாடியும்நாம்
மோனச் சுகவீட்டுள் இன்பாய்த் துயில்வதனை
ஈனப் புருடர்களும் இவ்வுலகக் கண்ணியரும்
தான்கண் டிகழ்ந்தும் நகையாடு வாரென்றே
நாணமே எனக்குள் ளிருக்குதென் சோதரிகாள்
ஏனோதா னுந்தனுக் கின்னுமிக் கற்பனைகள்
தானற வேவிடுத் தாடேலோ ரெம்பாவாய். 11

(க - ரை).—மெஞ்ஞானமாகிய புருடர்களை நாம் எப்
பொழுதும் பிரியாமல் சேர்ந்து ஆனந்தமாக ஆடியும் பாடி

யும் சிரித்தும் மாமௌனமாகிய பரமசுக வீட்டுள் ஆனந்தமாக நித்திரை செய்வதையும் அஞ்ஞானப் புருடர்களும் பரிபக்குவமில்லாத கன்னிப் பெண்களும் நம்மை கண்டு இகழ்ந்து பரிகாசமாக சிரிப்பாரோ என்று என் மனத்துள் நாணமிருக்கிறது என்கிறுள் ஒரு பெண். ஏன் உனக்கு இன்னும் இந்தக் கற்பனை இருக்கிறது “அறவே ஒழித்து விடு” என்று மற்ற பெண்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இன்ப நிறைகடலில் எல்லோரும் தாம்வீழ்ந்தும்
அன்பாக வேழுழ்கி ஆடியும் பாடிநிற்க
தென்பாக நம்கணவர் போலச் சிலஅலைகள்
அன்பாக ஓடிவந் தாவிப் பிடித்துநமை
இன்பாக முத்தமிட் டிழுத்தும் விளையாடல்
என்சொல்வோ மின்பசுகம் என்சொல்வார் நம்கணவர்
உன்பரும் தாம்பெரு தொப்பிலா திப்போகம்
தென்பா யடைந்தோமென் றுடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—பேரின்பக் கடலுள் எல்லோரும் வீழ்ந்து ஆடியும் பாடியும் நிற்கும்பொழுது அலைகளானது நம்கணவர்களைப்போல திடமாக ஓடிவந்து நம்மை தாவிப் பிடித்தும் இன்பமாக முத்தமிட்டும் அப்படிம் இப்படியும் இழுத்து விளையாடுவது என்ன ஆனந்த சுகமாக இருக்கிறது. நம் கணவர்கள் இதைப் பார்த்து என்ன சொல்லுவார்களோ என்கிறுள் ஒருத்தி. மற்ற பெண்கள் அதை மறுத்து தேவர்களும் அடைய முடியாத ஒப்பற்ற இப்போகத்தை நாம் அடைந்தோமென்று ஆடிப்பாடுவோமென்கிறார்கள். (உன்பர் = தேவர்)

அம்பரத்துள் ளம்பரமா யப்பாலுக் கப்பாலாய்
தம்பரத்துள் ளண்டமெலாம் அளித்தும் பரவெளியுள்
பம்பரத்தைப் போற்சுழல வைத்து மிகஅரிதாய்
நம்பரத்துள் சித்வெளியுள் பேரின்ப மாய்நடிக்கும்

எம்பெருமான் காட்சிதனைக் கண்டேநாம் இன்புருவாய்
அம்பரமும் நம்பரமாய் அவ்வுருவே நம்முருவாய்
இம்பரத்தில் நாமெல்லாம் பேரின்ப மாய்நின்றே
பம்பரத்தைப் போலவுநா மாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—ஆதிகாரணமாகிய அகண்டாகார வெளிக்
கும் அப்பாலாய் தம் சுயவெளியாகிய வடிவில் சர்வ அண்ட
பிண்ட சராசரங்களையும் படைத்து அவைகளை தம் சொரூப
மாகிய பரவெளியினிடத்தே பம்பரத்தைப்போல் சுழன்று
கொண்டு நிற்கும்படியாக மிக அற்புதமாக வைத்தும் சர்வ
ஆன்மகோடிகளிடத்துள் சிற்சபையாகிய அறிவினுள்
வெளியுள் ஆனந்த உருவமாக தாண்டவம் செய்து நிற்கக்
கூடிய காட்சியைக் கண்டு நாம் எல்லோரும் அந்த ஆனந்த
வடிவமுற்று அவ்வுருவமே நம்முருவாக அத்துவிதமுற்றே
மென்று சுழன்று ஆடுவோம் பாடுவோம் என்பதாம்.

சீர்கொண்ட தேவர் திருமாலும் நான்முகனும்
பார்கொண்ட சித்தரு முத்தருமற் றெல்லோரும்
நீர்கொண்டு மலர்கொண்டும் நித்தம்பூ சித்தீசன்
பேர்கொண்டும் புகழ்பாடித் தவஞ்செய்தும் தியானித்தும்
கார்கொண்ட குகையுற்றும் பெற்றூர்நம் போலெளிதாய்
யார்கண்டார் யார்பெற்றார் அம்மா ஈதோமுன்னம்
சார்கின்ற செய்தவத்தாற் பெற்றோமென் றேஈசன்
பேர்கொண்டே பாடியுநாம் ஆடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—பெருமை பொருந்திய தேவர்களும்
விட்னு பிரமா முதலியவர்களும் உலகிலுள்ள சித்தர் முத்தர்
முனிவர்கள் முதல் எல்லோரும் ஈசரனை அபிடேகம்செய்தும்
மலர்களால் அர்ச்சித்துப் பாடியும் உருகியும் செபம், தபம்,
தியானம், யோகம் முதலியதும் செய்தும் இருள்நிறைந்த
குகை, காடு முதலியதை உற்றும் பெற்றார்கள். நம்போல
ஈசரனை சுலபமாக யார் பெற்றார்கள் என்கிறுள் ஒரு பெண்
மற்ற பெண் நாம் முன் செய்த தவத்தினால் பெற்றோ
மென்கிறுள் என்பதாம்.

அகத்துள் தனமும் அறிய விழியிருந்தும்
 சுகத்திற் பணந்தேடி அலையும் தரித்திரன்போல்
 மகத்துறும் பேரின்பும் அறிவும்நம் முள்ளிருந்தும்
 இகத்தி லிதையறியா யின்பத்திற் கேயலைந்தோம்
 சுகத்தை அறியாதும் துன்புற்றோம் பாரேடி
 உகந்தும் பரமன் உண்மை தனையுணர்த்தி
 இகத்தும் பரத்திற் பேரின்பமாய் நாம்வாழ்க
 செகத்தில் அளித்தானைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—வீட்டுக்குள் தனப்புதையலும் அதை அறி
 யக்கூடிய இரண்டு கண்களும் இருந்தும் அறியாது பணத்
 திற்காக பலவித கஷ்டப்பட்டு அலையும் வறியோனைப்போல
 நம்முள் பேரின்பமும் மெய்யுணர்வும் இருந்தும் அதை
 அறியாது இன்ப சுகத்திற்காக அலைந்தோம் பார்த்தாயா
 என்கிறாள் ஒரு பெண். மற்றவர்கள் ஈசுவரன் கருணை
 வைத்து நமக்கு உண்மையை உணர்த்தி இகத்திலும் பரத்
 திலும் பேரின்ப போகத்தில் வாழவைத்த இறைவனைப்
 பாடுவோமாக என்கிறார்கள்.

எங்கும் நிறைந்தே விளங்கும் பரஞ்சோதி
 மங்களப் பருவம் அறிந்தேநம் மெல்லோர்க்கும்
 மங்களப் பேறும் பேரின்ப போகமதும்
 சங்கையில் லாமல் அளித்தா னதைப்பெற்றோம்
 பொங்கும் பரசுக போகத்தில் முழுகினோம்
 கங்குல் பகல்காணோம் காலம்கற் பனைகாணோம்
 எங்கும் பரவெளியாய் எல்லாமும் நம்முருவாய்
 மங்கள மாய்நின்றே ஆடேலோ ரெம்பாவாய். 16

(க - ரை).—எல்லா அண்டங்களிலும் உள்ளும் புறமும்
 பூரணமாக நிறைந்து விளங்கக்கூடிய மேலான சோதியாகிய
 ஈசுவரன் நமக்குத் திருமணப் பருவம் வரவும் திருமணமும்
 பேரின்ப சுகபோகமும் சந்தேகமில்லாமல் அளிக்க நாம்

பெற்று அதில் மூழ்கினோம். இரவு பகல் தெரியவில்லை இவ்வுலகமும் காலம், கற்பனையும், தோன்றவில்லை. எங்கினும் வெளியாகவும் நம்முருவமாகவும் கண்டோம் என்றும் மங்களமாக ஆடி நிற்போம் என்கிறார்கள்.

(நம் உருவம் = நம் சுயவடிவம்)

அந்தமிலா இன்பநமக் களித்த பரஞ்சோதி
எந்தணர் எத்தேசம் எக்குலம் எவரன்பர்
தந்தையார் தாயார் சகோதரரார் தன்மை என்ன
சொந்தமார் செல்வமெது செயலென்னே சொல்லேடி
அந்தரங்க மெல்லாம்கேட் டறிந்தோ மிகவிந்தை
தந்தையிலை தாயுமிலை ஏதுமிலா அனாதியராம்
பந்தமிலா எவ்வுலகும் படைத்துக்காத் தேசேர்க்கும்
அந்தமிலாச் சோதியிதென் ருடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—முடிவு இல்லாத ஆனந்த சுகபோகத்தை நமக்கு அளித்த மேலான சோதியாகிய ஈசுரனுக்கு ஊர் எது நாடு எது சாதி என்ன சிநேகிதர் யார் நிலைமை என்ன பந்துக்கள் யார்; பொருள் பொன் இருக்கிறதா, சக்தி என்ன கூறுவாயாக என்று ஒரு பெண் கேட்கிறாள். மற்றவர்கள் இந்த இரகசியத்தையெல்லாம் கேட்டு தெரிந்தோம். மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. எல்லா உலகங்களையும் பற்று இல்லாமல் படைத்து, காத்து சேர்ப்பவராம். அந்தமிலாச் சோதியிது என்கிறார்கள்.

அம்மா ஈதென் ஆனந்தம் என்னேடி
சும்மா இருந்தாலும் தூக்குதே பேரின்பம்
நம்மை யறியாமற் பொங்கினாம் ஆடிநிற்க
இம்மா நிலத்தோர்கண் டெல்லா மதிசயிக்க
கைம்மா நில்லாநமக் கேளோ இதையளித்தான்
பெம்மான் பரமன் பேரின்பன் தஞ்சைவளர்
எம்மான் பரஞ்சோதி ஈசன்யெல் லாமருளும்
அம்மாணப் பாடிநாம் ஆடேலோ ரெம்பாவாய் 18

(க - ரை).—அம்மா இது என்ன இன்பம் சும்மா இருந்தாலும் நம்மை மேலே தூக்குகிறது. நம்மையும் அறியாமல் பொங்கி எழுந்து பாடி ஆடச் செய்கிறது. இதை இவ்வுலக மானந்தர்கள் கண்டு வியப்புறவும் பிரதிப் பிரயோசனம் கருதாது நமக்கு இதை ஏன் அளித்தான். பாண்டிய நாட்டில் வில்வவன ஷேத்திரமாகிய தஞ்சையம்பதியில் எழுந்தருளியிராவின்றவனும் எல்லாம் அளிக்கக் கூடியவனுனான பரஞ்சோதி சகவரனை தினமும் பாடி நீர் ஆடுவோமாக.

கற்பனைகள் எல்லாம் கடந்துநம் மெய்யுணர்வால்
அற்புதமா மெய்ப்பொருளை அடைந்தந் நிலைநின்றோம்
தற்பரமாம் அப்பொருளே தாமாகக் கண்டவுடன்
பற்பலவாய் வெவ்வேறாய் அதுஇதுவாய்க் கண்டதெலாம்
சொற்பனம் போலெல்லாம் காணோமி தென்னேடி
சிற்பரமாய் சித்துருவாய் எவ்வுருவும் நம்முருவாய்
தற்பரமாய் பேரின்பத் தாண்டவஞ்செய் தேபாடி
அற்புதமாய் நின்றேநாம் ஆடேலோ ரெம்பாவாய். 19

(க - ரை).—இவ்வுலகப் பொய்மைகளை எல்லாம் நம் மெய்யறிவினாலே கடந்து அந்நிலை நின்று அப்பொருளே நம் சொருபமாக அறிந்தவுடன் பலவிதமாகவும் பேதாபேதமாகவும் வெவ்வேறுகளும் பாத்ததெல்லாம் கனவுபோல் காணோமே என்கிறாள் ஒரு பெண். மற்றவர்கள் நாமெல்லோரும் அறிவு சொருபமாகப் பெற்றோம். ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கி ஆச்சரியமாக ஆடுவோமாக.

ஏற்றிப் பணியவும்நாம் இன்பசுகம் தந்தசிவன்
ஆற்றல் அணியும் அவர்பெருமை என்னேடி
கூற்றை உதைத்தான் கொடியமா நஞ்சுண்டான்
ஆற்றல் படைத்த அசுரர் புரமுன்றும்

சீற்றமில் லாது சிரித்தே எரித்தான்வெண்
 நீற்றைக் கரியுரியைச் சூலத்தை மான்மழுவை
 ஆற்றையும் வில்வருகை அணிந்தான் பெருவள்ளல்
 போற்றி நாம்பாடி ஆடேலோ ரெம்பாவாய் 20

(க - ரை).—நாமெல்லாம் அன்பு பக்தியுடன் ஏற்றி
 பாடி வணங்கவும் ஆனந்த சுகபோகத்தை அளித்த ஈசுவர
 னின் சக்தி என்ன அணியக்கூடிய பணிதிகள் என்ன
 பெருமை என்ன என்கிறுள் ஒரு பெண். எமனை உதைத்
 தான். ஆலகால விடத்தை உண்டான். கோபமில்லாது
 சிரித்தே புற மூன்றையும் அழித்தான். திருநீற்றையும்,
 மான்மழுவையும், கங்கையும் வில்வத்தையும், அணிந்
 தான் கற்பகத் தருவைப் போன்று கேட்டதெல்லாம் அளிக்
 கக்கூடிய ஈசுரனைப் போற்றிப் பாடுவோமாக.

அண்டங்கள் பல்கோடி அளித்தும் அவையெல்லாம்
 கொண்டேதாம் தம்முருவில் வைத்தந்த அண்டமெலாம்
 எண்டிசையு மைம்பூதம் இரவிமதி இருளாய்
 உண்டியும் தாவரமாய் ஒப்பில் கடல்மலையாய்
 பிண்டம் உடலுயிராய் அன்பாய் உளமுணர்வாய்
 கண்டிடா தேஇதனுள் நின்றேதாம் காத்தருளும்
 அண்டர்பிரான் நம்பெருமான் அற்புதமு மென்னேடி
 கண்டோமிவ் வுண்மையென் றுடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—பல்கோடி அண்டங்களையும் அளித்து
 அவைகளை எல்லாம் தம் வடிவுள் நிற்கும்படி செய்து அந்த
 அண்டமெல்லாம் எட்டு திசைகளும் ஐந்து பூதங்களும்
 கடல் மலையும் உடல் உயிராயும், உளம், அன்பு, உணர்வு
 முதலியதாகவும் நின்று, யாரும் அறியாதபடி ஒவ்வொன்
 றிலும் கலந்து நின்று காத்தருளக்கூடிய ஈசுரனின் அற்புதம்
 பார்த்தாயா என்றுள் ஒரு பெண். இந்த உண்மையான
 இரகசியத்தை நாம் இப்போது தெரிந்தோமென்று ஆடிப்
 பாடுவோமாக என்பதாம்.

அகத்தும் புறத்துநமக் கானந்தப் பேரளித்த
மகத்துறும் எம்பெருமான் வினையாடல் பாரேடி
சகத்திற் பதுமைகளைத் தான்செய் தேமறைவாய்
இகத்திற் கயிற்கொண்டே ஆட்டுவிப் பான்போல
செகத்தை உடலுயிரை அளித்துமா யைமறைவில்
அகத்துட லிச்சையினு லாட்டிவைத் தேஈசன்
சகத்துயிர்க ளாடுவதாய் வைத்துவினை யாடல்செய்யும்
மகத்துவம் கண்டோமென் றுடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).— உள்ளும் புறமும் நமக்கு இன்பசுக
போகத்தை அளித்த பரஞ்சோதிப் பெருமானின் வினையாடல்
பார்த்தாயா. உலகில் மாந்தர்கள் பலவிதமான பொம்மை
களை செய்தும் திரைமறைவில் நின்று ஆட்டுகிறவன்போல்
ஈசுவரனும் எல்லா உலகம், உடல், உயிர்களையும் அளித்து
மாயை மறைவில் நின்று இச்சையினால் ஆட்டிவைத்தும்
உயிர்களே ஆடுவதாக ஏமாற்றி வைத்திருக்கிறுன் பார்த்
தீர்களா என்கிறுள் ஒரு பெண். இந்த அற்புதத்தை இம்
பொழுது அறிந்தோமென்று ஆடிப் பாடுவோமென்கிறார்கள்
மற்ற பெண்கள்.

அம்பரத்தி லின்புருவாய் ஆனந்த மாய்நடிக்கும்
எம்பெருமான் காட்சியைக்கண் டின்புருவாய் ஆடிநிற்கும்
நம்போல இவ்வுலகும் நாடியுமக் காட்சிகண்டும்
எம்மதமும் எக்குலமும் எவ்வுயிரும் எல்லாமும்
சம்மதமாய் இவ்வுலகப் பொய்மைகளைத் தான்கடந்து
தம்மயமாய்ச் சித்துருவாய் தாமதுவே நென்பதற்று
நம்மயமாய்ப் பேரின்பாய் எல்லாமொன் றுய்க்குடி
உம்பரும்கண் டேவியக்க ஆடேலோ ரெம்பாவாய்.23

(க - ரை).—சிற்பர வெளியில் ஆனந்த வடிவமாய்
தாண்டலம் செய்யக்கூடிய ஈசனின் காட்சியைக் கண்டு
ஆனந்த வடிவமாய் ஆடி நிற்கக்கூடிய நம்மைப்போன்று
இவ்வுலகிலுள்ள எல்லா ஆன்மாக்களும் இந்த காட்சியைக்
கண்டு இவ்வுலகத் தன்மைகளை எல்லாம் நீத்து அதுவே
தானாய் சித்துருவாய் ஆனந்த வடிவமாய் தேவர்களும் கண்டு

வியக்கும்படி எல்லோரும் பேரின்பக் கடலில் வீழ்ந்து ஆடிப்
பாடி விளையாடுவோ மென்பதாம்.

அகக்கண் புறக்கண் ணிருந்தகப் புறஇருளை
உகந்து மதைநீக்கி உள்ளபொருள் தானறிய
அகத்தும் புறத்தொளியும் வேண்டுவது போல்நமக்கு
மகத்துறும் சூரியன்க ளிரண்டும் உதித்தும்பின்
இகத்தினிற் பெண்களைப்போ லினுந்துயின்றீ ரேளமுவீர்
முகத்துறும் கண்கொண்டே பார்த்தீரோ நீங்களெமை
சுகத்திற் பெரியசுகப் பேரின்ப நித்திரையில்
உகந்து மிருந்தோமென் றுடேலோ ரெம்பாவாய். 24

(க - ரை).—அகக் கண்ணாகிய அறிவும் புறக்கண்ணா
கிய ஊனக்கண்ணும் இருந்தும் அகம் புற : இருளை நீக்கி
உள்ள பொருள்களைப் பார்ப்பதற்கு ஞான ஒளியும், சூரிய
ஒளியும் வேண்டியதுபோல பெருமை பொருந்திய சூரியன்
கள் இரண்டும் உதித்தும் இன்னும் உலகத்தன்மையுற்ற
அஞ்ஞானப் பெண்களைப்போல நித்திரை செய்கிறீர்களே
எழுந்து வாருங்கள் என்கிறார்கள் அதற்கு இந்தப் பெண்கள்
நீங்கள் ஊனக் கண்ணால் பார்த்து உருவமும்: நித்திரை
செய்பவராகவும் கண்டீர்கள். சுகத்திற் பெரிய சுகமாகிய
பேரின்ப ககபோக நித்திரையில் நாங்கள் இருப்பதை
நீங்கள் அறியவில்லை. ஞானக் கண்ணால் பாருங்கள்
உண்மை விளங்கும் என்பதாம்.

அந்தமிலா ஆனந்தன் அமிர்தன் பரஞ்சோதி
தந்தமெஞ் ஞானப் புருடருடன் நாமெல்லாம்
இந்தஉல கஉயிரும் அமுதுண்டே இன்புருவாய்
சந்ததம் பேரின்ப சாகரத்தி லேழுழ்கி
விந்தையாய்ப் பாடி விளையாடி நின்றிடவும்
அந்தகன் மாலும் அரன்வேத னும்காமன்
பந்தமும் மாயை விளையும் தொழிலற்று
அந்த . முறவேநா மாடேலோ ரெம்பாவாய். 25

(க - ரை).—முடிவில்லாதவனும் ஆனந்தனும் அமிர்த வடிவனுமான தஞ்சை பரஞ்சோதி ஈசுவரன் அளித்த ஞானப் புருடர்களும் இவ்வுலக எல்லா ஆன்மாக்களும் நாமெல்லோரும் சேர்ந்து தேவா அமிர்தத்தை உண்டு ஆனந்த வடிவ மாய் பேரின்ப சாகரத்தில் மூழ்கி ஆடிப்பாடி என்றும் நிற்கவும் அயன், அரி, அரன், எமன், காமன் முதலியவர்களும் பந்தம், மாயை, வினை முதலியவைகளும் தங்களுக்கு வேலை இல்லாமல் சும்மா இருந்து வருந்தி முடிவடையும்படியாக ஆடுவோமாக.

வன்காணு முவர்களும் காணுப் பொருளினைநாம்

தான்காண்போ மென்றென்றே தத்துவங் கள்பேசி
ஊன்வாய் உளராமல் உள்நோக்கி சிந்திக்க

தேனாய் அமுதாய் கனியுமாய்த் தித்தித்தும்

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாகி உள்ளொளியாய்

ஞானமாய் இன்பாய் நாமதுவும் வேறின்றி

தானாய் நமைவைத்த அற்புதமும் பாரேடி

தானென்ப தற்றோமென் ருடேலோ ரெம்பாவாய். 26

(க - ரை).—ஆகாயம் முதலாக ஐம்பூதங்களும் பிர்மா, விட்னு. ருத்திரன் முதலாக தேவர்கள் முதலியவர்களும் பார்க்க முடியாத பொருளை நாம் பார்ப்போமென்று தத்துவங்களைப் பேசி வாய் உலர்ந்து வீணாள் கழிக்காமல் நாம் நம் அகத்துள் நோக்கித் தியானம் செய்தோம், தேனாகவும், அமிர்தமாகவும், கனியாகவும் தித்தித்தும் ஊன் உயிர் உணர்வாகவும், உள் பிரகாசமாகவும், ஞானமாகவும், இன்பமாகவும் அதுவே தானாகவும் விளங்கச் செய்த அற்புதத்தை பார்த்தாயா என்கிறாள் ஒரு பெண். மற்ற பெண்கள் தானென்ற தன்மையை அற்றோமென்று ஆடுவோமாக என்கிறார்கள்.

துன்பத்தை ஆற்றாத் துடித்தோம்நாம் இப்பொழுது
இன்பத்தை ஆற்றுகிலோ மென்செய்வோ மின்பத்தால்
தெம்பா யாடிப்பாடிச் சிரித்தும் விளையாடி

அன்பாக வேபல அற்புதக் காட்சியுங்கண்
டின்னமு துண்டோம் இன்பத்துயில் கொண்டோம்
என்னென்ன போகம் எல்லாம் அனுபவித்தோம்
உம்பரின் மாதர் உமையும் திருகலையும்

இன்பாய் விசக்கநின் றுடேலோ ரெம்பாவாய். 27

(க - ரை).—முன்பு நாம் எல்லாம் துக்கத்தை பொறுக்க
முடியாது வருந்தினோம். இப்பொழுது ஆனந்தத்தை
பொறுக்க முடியாது. ஆடிப்பாடி சிரித்தும் விளையாடியும்
பல ஆச்சரியமான காட்சிகளைப் பார்த்தும் அமிர்தத்தை
உண்டும் மற்ற எல்லாப் போகங்களையும் அனுபவித்தோம்.
தேவலோக பெண்களும் சக்தி, லெட்சுமி, சரஸ்வதி முதலி
யவர்களும் அதிசயிக்கும்படி ஆடுவோமாக என்பதாம்.

அன்னமும் குயிலுங் கிளியும் மயில்போன்றும்

மின்னலும் பொன்போன்ற மாதரெலாம் வந்தீரோ
கன்னியராய் நாமிருந்த காலத்தில் ஈசுரனை

என்னவரம் கேட்டோமோ எல்லா மடைந்துற்றோம்
இன்னமும் வேண்டியதும் கேட்பதும் யாதற்றோம்

நன்னயமா யிவ்வுலகப் பெண்களையும் நாம்சேர்த்து
பன்னாளும்இன்புருவாய்ப் பரஞ்சோதி ஈசுரனை

உன்னதமாய் பாடிநா மாடேலோ ரெம்பாவாய். 28

(க - ரை).—அன்னத்தைப் போன்று நடையும் தூய
உருவும் பகுத்துணர்ந்தும் பிரித்து உண்ணும் தன்மையை
உடையவளும் குயிலைப்போன்று தொனியும் பருவம் வந்த
தும் தம் இனம் அறிந்து சேரும் தன்மையை உடையவர்
களும் கிளியைப்போன்ற அழகும் மயிலைப்போன்று சாயலை

யும் அழகும் உடையவனும் பொன்னையும் மின்னலைப்
போன்ற நிறத்தையும் உடைய பெண்களெல்லாம் வந்தீர்
களா நாம் அடையக்கூடிய பேரின்ப சுகத்தை எல்லோரும்
அடைந்துற்றோம். இனி வேண்டியதும் கேட்பது மற்றோம்
இவ்வுலகப் பெண்கள் எல்லோரையும் சேர்த்து என்னோம்
சுகரணைப் பாடி ஆடி என்றும் வாழ்வோமாக என்பதாம்.

அந்தமிலா தஞ்சைவளர் ஆதிபரஞ் சோதியைநாம்
சந்தத மும்பாடிப் பேரின்ப வாழ்வுற்றோம்
அந்தமாய் நாமட்டும் அனுபவித் தல்அழகோ
இந்தஉல கப்பெண்கள் எல்லோரை யுஞ்சேர்த்து
சிந்தை மகிழ்வாகப் பாடிநா மின்புருவாய்,
சந்ததம் பேரின்ப சாகரத்தி லேழுழ்கி
விந்தையாய்ப் பாடி வினையாடி எல்லோரும்
அந்தமில் நின்றோமென் றுடேலோ ரெம்பாவாய்.

(க - ரை).—என்றும் முடிவில்லாத ஆதிவில்வனத்தல
மென்னும் தஞ்சையம்பதியில் எழுந்தருளி யிராகின்ற
பரஞ்சோதி ஈசுரரை அனுதினமும் பாடி ஆடி நாம் மட்டிலும்
வாழ்வது அழகாகுமா இந்த உலகப் பெண்கள் எல்லோரை
யும் சேர்த்து ஆனந்த வடிவமாக பேரின்ப கடலில் வீழ்ந்து
ஆடிப்பாடி வினையாடி முடிவில்லாது நின்றோமென்று ஆடு
வோமாக என்பதாம்.

திருஞானப் பாவை திருப்பாடல் முப்பதொன்றை
திருமண மாகிய பெண்கள் மெய்யன்புடன்
ஒருமனத் துடனே உண்மைசேர் தூயவராய்
விரும்பியே சித்திரை நீராடிப் பாடினால்
பெருமைசேர் தஞ்சை பரஞ்சோதி யின்னருளால்
திருஞானம் பெறுவர் சித்தும்பே ரின்புறுவர்
இருவினை நீப்பர் இன்பாய்வாழ்ந் தும்சோதி
உருவினைச் சேர்வரென் றுடேலோ ரெம்பாவாய்.30

(க - ரை).—திருஞானப் பாவையாகிய அழகு மிக்கப் பாடல்கள் முப்பத்து ஒன்றை திருமணமான பெண்கள் எல்லாம் ஏக மனதுடனும் அகம் புறமும் தூய்மையும் மெய் மையும் வாய்ந்தவர்களாக சித்திரை மாதம் சூரிய உதயமாகும்பொழுது நீராடிப் பாடினால் ஈசுவர கிருபையால் திருஞானத்தையும் சர்வசித்திகளையும் பேரின்ப போகத்தையும் பெறுவர் இருவினைகளையும் நீத்து ஆனந்தமாக வாழப் பெற்று முடிவில் பரவொளியில் கலக்கப் பெறுவர் என்று ஆடுவோமாக என்பதாம்.

வாழ்க பரஞ்சோதி வாழ்க பரஞானம்

வாழ்க பரஇன்பம் வாழ்க பரபோகம்

வாழ்க பரமோனம் வாழ்க பரசுகம்

வாழ்க பரஅறிவு வாழ்க பரஅன்பு

வாழ்க பரசித்தம் வாழ்க பரசுத்தம்

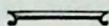
வாழ்க பரமழை வாழ்க பரவிளைவு

வாழ்க பரஅறம் வாழ்க பரஞானி

வாழ்க பரஉயிரென் றுடேலோ ரெம்பாவாய். 31

க - ரை).—சர்வத்திற்கும் காரணமாக விளங்கக்கூடிய பரஞ்சோதியாகிய மேலான ஒளி வாழ்க. அதை அறிந்தும் அடைவிக்கக்கூடிய மேலான போதம் வாழ்க. இதனால் அனுபவிக்கக்கூடிய மேலான இன்பமும் போகமும் வாழ்க. சர்வமும் கடந்த மேலான மாமௌனம் வாழ்க. இதனால் அடையும் மேலான சுகம் வாழ்க. மேலான உணர்வு வாழ்க. இதை அடையக்கூடிய மேலான இறை அன்பு வாழ்க. மேலான அருள் ஞான மழை வாழ்க. ஞானானந்தமாகிய மேலான விளைபோகம் வாழ்க. மேலான தருமமாகிய மெஞ்ஞானப் போதனை வாழ்க. இதை போதிக்கக்கூடிய மேலான ஞானிகளாகிய மகான்கள் வாழ்க. பரஞ்சோதியாகிய பிரமத்தில் ஐக்யம் அடையக்கூடிய மேலான ஆன்மாக்கள் வாழ்க என்று நீராடி பாடுவோமாக என்பதாம்.

உலகெலாம் இன்ப உருவமாய் வாழ்க.

உ

ஓம் தத் சத்
பரப் பிரமணே நம

ஆத்மான்ந்த போதம்

பொருள் வணக்கம்

ஈழுசீர் விருத்தம்.

ஆதியு மந்தம் நடுவது மின்றி
அகண்டமா வெளியதாய் நின்றும்
நீதியா யண்டஞ் சர்வமு மனாதி
நினைவினா லளித்தெலாந் தன்னுள்
தீதிலா வைத்து மன்புடன் காத்துச்
சேர்த்திடும் பரமதா யென்றும்
போதமா வடிவாய் விளங்கிடு மோனப்
பொருள்தனைச் சிந்தைசெய் திடுவாம். 1

முத்தொழில் செய்தற் கேதுவாய் நிற்கும்
மூவரு மண்டங்கள் யாவும்
அத்தனை யெல்லாம் படைத்தருட் செய்யும்
ஆதிகா ரணனாய்ச் சர்வ
வித்தகப் பொருளாய் நின்றதா னென்றும்
விளங்கிடும் பூரண னந்த
நித்தியப் பொருளாந் தன்னையே தினமும்
நெஞ்சகந் தன்னுள்வைத் திடுவாம். 2

மூவரும் தேவர் இந்திரன் முதலாய்
முனிவரும் சித்தர்கள் மற்றும்
யாவரும் மறையும் சுருதிகள் பலவும்
அகமுதற் கருவிகள் யெல்லாம்

மேவியும் தேடிக் காணெண்ண நின்றே
விளங்கிடும் பிரமமா யெந்தப்
பாவனை இன்றி யருவமாய் நிற்கும்
பரம்பொருள் தனைநனைந் திடுவோம்.

3

நூல்

பிரம ஆன்ம பிரிவினை ஐக்கிய இலக்கணம்.

அறுசீர்.

ஆதியில் அண்ட மற்றும் யாவையு மின்றி யெந்த
நாதமும் உருவு மின்றி நடுவுடன் கீழ்மே லின்றி
ஓதவும் ஒண்ணு நின்ற ஒப்பிலாப் பிரமம் தன்னுள்
தீதிலாச் சங்கல் பத்தாற் செகமுதற் தோற்றந் தானே.

கடல்தனிற் துளியு மிக்க கனல்தனிற் பொரியும் தோன்றி
திடமுடன் செல்லு மாப்போற் சீவர்க ளெல்லாம் முன்பு
கடவுளின் வடிவில் நின்றே காணவும் தோன்றிப் பின்பு
உடலெனும் உருவிற் சேர்ந்தே உலகினில் நிற்கும் தானே.

நித்தியா னந்த மென்னும் நிர்க்குணப் பொருளாய் நிற்கும்
சுத்தமாம் பரத்திற் தோன்றித் தூய்மைசே ரான்மா வென்றே
புத்தியும் அறிவும் தூய போதமும் கருவி மற்றும்
சித்தமும் பண்பி னோடும் சேர்ந்துறும் உடலிற் தானே.

ஆதியிற் சீவர் தம்மை அளித்தஅப் பொழுதே இந்தப்
பாதியா உடலை யெல்லாம் பரமதே அளித்து மேலும்
கோதிலா உணர்வும் சிந்தை குணமுடன் போதம் வைத்தான்
தீதிலாத் தன்னைக் கண்டும் சென்ம மற்றிருக்கத் தானே. 4

காயமும் உற்ற ஆன்மா கருதியே உளம் உணர்வை
தூயநல் வழி செலுத்திச் சுகமுடன் வாழாத் துன்பாம்
தீயபல் வழியில் விட்டுச் சிந்தையும் உணர்வும் கெட்டு
நாயதாய்ப் போக முற்றே நானிலத் தலையும் தானே.

5

வாரிதி நீரும் சுத்த மாரியாய் விழவே இந்தப்
பாரினில் அழுக்குச் சேர்ந்து படிந்துறும் தன்மை போலச்
சீருறும் தூய ஆன்மாச் சிந்தையும் அறிவு தன்னுள்
காருறும் அஞ்ஞானந் தான் கவிந்துபின் மூடும் தானே. 6

அறிவுடன் ஆன்மா உள்ளம் அஞ்ஞானத் தாலே முடி
உரியதாம் ஞான மற்றும் உகந்தமெய்த் தவமும் விட்டுப்
பரிவுடன் போக முற்றே பற்றிடும் இரு வினையாற்
செறிதுயர்ப் பவமு முற்றே செகத்தினி லலையும் தானே. 7

ஆனுடன் பெண்ணு மாக ஆதியிற் பரத்திற் தோன்றிப்
பூணுமவ் விரண்டின் போகப் புணர்ச்சியாற் கரு வுண்டாகிக்
காணுமவ் வருவா லிந்தக் காசினி விரிந்தும் பின்பு
வானுடன் ஐம்பூ தத்தால் வையகம் அழியும் தானே. 8

மீண்டும் பல்காலம் சென்று மேதினி யெல்லாம் முன்போற்
தோன்றியே பரத்தில் நின்றும் சொருபமாய்த் தேகமுற்றுப்
பூண்டும்பின் மாயை தன்னைப் புலன்களும் அறிவும் கெட்டு
மாண்டிடும் போக முற்றே வையகத் துழலும் தானே. 9

சுகத்துறும் பவமாம் துன்ப சாகரம் தன்னுள் மூழ்கி
அகத்தினுள் அளவில் துன்பாம் அலைகளால் அடியும் பட்டு
மகத்துறும் சுகமும் உண்மை வடிவமும் தன்மை காணு
திகத்தினுள் விலங்கின் கீழாய் இச்சையுற் றலையும் தானே.

சுத்தமில் லாப் பளிங்கிற் றேன்றி டா வடிவைப் போன்று
சித்தத்துள் ளஞ்ஞா னத்தின் திரையினால் அறிவிருந்தும்
சத்தியம் பொய்மை காணுத் தன்னையும் பிரமம் காணு
நித்தியம் வினையின் மார்க்கம் நீனிலத் தலையும் தானே. 11

தந்தைதாய் மனைவி சுற்றம் தனயரும் பொருள்பொன் பூமி
பந்தமும் முற்றே இந்தப் பாரினை மெய்யாய்க் கொண்டே

சிந்தையுள் ஆசை யென்னும் தீர்ந்திலாச் சுழல்காற்றுற்று
சந்ததம் அலைந்தும் துன்ப சாகரம் முழ்கும் தானே. 12

நாயதாய் அலைந்தும் நீர்சேர் நரகுழல் பன்றி போன்றும்
பேயதாய் ஈயாக் காத்தும் பெரும்கடாப் போலுழைத்தும்
நோயதும் பலதால் வாடி நொந்துயெல் லாம்வெறுக்கக்
காயமும் முதிர்ந்தும் சாவைக் கருதியே நிற்கும் தானே. 13

கண்ணுடன் அறிவிருந்தும் கல்வியும் கேள்வி யுற்றும்
மண்ணுறும் நிலைமை யெல்லாம் கண்டும்பின் மாயைதன்னுற்
தன்னையும் இன்ப போகம் அறிந்திலாச் சடம்நா மென்று
எண்ணிலாக் காலம் தோன்றி இறப்பதாய் அலையும் தானே.

அய்யகோ பவமு முற்றே ஆன்மாவும் அலைந்தும் பல்கால்!
உய்யவே வழியும் தேடா துலகுறும் வழியிற் சென்றும்
பொய்யதாம் போக முற்றே புலனெனும் குரங்கி னோடு
செய்தவம் இன்றி இந்தச் செகத்தினில் அலையும் தானே.

சென்மங்கள் நூற்றில் ஆன்மா செய்தநல் வினைக ளென்னும்
கன்மங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தே காணும்நற் சென்மம் பெற்று
நன்மைசேர் கருமம் புண்ணியம் நாடிநல் லொழுக்கம் அன்பும்
உண்மையும் தவமு முற்றே உலகினில் நிற்கும் தானே. 16

காமிய மில்நிஷ் காமிய கருமமும் பெரும்த வத்தாற்
பூமியில் அரிதாம் சென்மம் பொருந்திச் சற்குருவைப் பெற்றுப்
பாமரர் நிலைமை யற்றுப் பரகுரு வழியில் நின்ற
நேமமும் அற்று ஞான நிலைதனுட் சேரும் தானே. 17

ஆசையாம் மூன்றும் பாழும் அஞ்ஞான முடனே பந்த
பாசமும் வினையும் ஞானப் பரிதிநின் றுதித்த போதே
நாசமும் உறவே தன்னை நாடியே காணப் பெற்றுப்
பேசவும் வொண்ணு இன்பப் பேற்றினைக் கொள்ளும் தானே.

ஞானமா நிலையைப் பெற்று நாசன முற்றே யெல்லாம்
தானெனும் உருவைப் பெற்றுச் சச்சிதா னந்த முற்றுப்
பூனொண இன்ப நித்திரை பொருந்திச் சும்மா இருக்கும்
மோனமா நிலையைப் பெற்று முத்தியிற் சேரும் தானே. 19

கடல்தனில் வீழ்ந்தோன் மிக்க காலமாய்ப் பட்ட தெல்லாம்
படவனால் நீங்கி வீட்டைப் பற்றுவன் போல ஆன்மா
தடமெனும் உலகிற் சென்ம சாகரம் தன்னை மிக்கத்
திடமுடன் குருவாற் தாண்டிச் சேர்ந்திடும் முத்தி வீடே.

பொரிதுளி அனலில் மற்றும் பொங்குமா கடலிற் தோன்றி
பிரிவுற்றே நின்றும் பின்பு பெற்றிடும் தன்மை போன்று
அரியதாம் ஆன்மா மீண்டும் அகண்ட பரிபூர ணத்துள்
உரியதாய்ச் சேர்ந்து முன்போல் ஒன்றென விளங்கும் தானே.

சச்சிதா னந்த மென்னும் தன்சுய வடிவைக் காண
திச்சையும் அலைச்சல் பாடும் இறப்புடன் பிறப்பும் பந்தம்
அச்சமும் இன்ப துன்பம் அடைந்திடும் சர்வம் நீத்து
நிச்சலும் பரமா னந்த வடிவமாய் நிற்கும் தானே. 22

மனத்தின் இலக்கணம்

அறுசீர்

சச்சிதா னந்த மென்னும் தற்பர வடிவாம் ஆன்மா
இச்சகந் தன்னில் வந்தும் இருவினைப் பவமு முற்று
நிச்சலும் அலைந்து நின்றும் நிசுஉருக் காண தென்னில்
துச்சமாம் மன மிதற்குக் காரண மெனச்சொல் வாயே. 1

மனமதும் உண்டே. லிந்த மானில முதலாய்ச் சர்வ
இனமதும் விளங்கித் தோன்றும் இறந்திடில் மனந்தா னிந்த
வினையுறும் உலகம் காண திலங்குமா வெளியாய்க் காணும்
புனைமனம் தோன்றில் மீண்டும் புவனமும் எல்லா முண்டே.

அன்புடன் வெறுப்பு மிக்க அச்சமும் பேதா பேதம் இன்புடன் துன்பம் மாயை இச்சையும் துவேஷ மற்றும் தென்புடன் பவமும் முத்தி சேர்க்குமெய்ஞ் ஞானத் திற்கும் வன்கொடும் இரு வினைக்கும் காரணம் மனம தாமே. 3

பாமுறும் மனத்தா லிந்தப் பாரினிற் சீவ ரெல்லாம் கீழுறும் பவமு முற்றுக் கெட்டலைந் தமிழா நின்றார் வாழுறும் நாளி லிந்த மனந்தனைத் திருப்பி அன்பாய் மேலுறும் வழியில் விட்டால் மேவிடும் இன்பம் தானே.

வனமுறும் குரங்கைப் போன்று மனமதும் அங்கு மிங்கும் சனமதும் நிற்கா தோடிச் சார்ந்து மோர்நிலையில் நில்லாத் தினமும்நீ அதனை நாடிச் சேர்த்ததை மெள்ள மெள்ளத் தனையுறும் ஞான மார்க்கம் சார்ந்திடச் செய்கு வாயே.

காற்றிடும் அதிக மான கடு வேகமா மனத்தை மாற்றியோர் நிலையில் நிற்க வைப்பதோ அரிய தாகும் போற்றிடும் மௌனம் தியானம் பொருந்திடும் நிராசை யாலும் ஆற்றும்மெய்ச் சாதனத்தாற் குருவினால் அடங்கும் தானே.

ஆதியில் மனந்தான் தூய அமிர்தமா யிலங்கி நிற்கும் பாதியா உலகின் மார்க்கம் பற்றிடாத் தடுத்து முன்பே தீதிலா நன்மார்க் கத்தில் சென்றிடப் பழக்கி வந்தால் ஓதவும் வொண்ணா இன்ப உருவமாய் இலங்கும் தானே.

பாலரைப் பெற்றோ ரந்தப் பருவத்தே நாடி நல்ல சீலமாம் வழிகள் தன்னிற் செலுத்தியே பழக்கி மிக்கச் சாலவும் நலராய்ச் செய்யும் தன்மைபோல் மனத்தனத முன்பே ஞாலத்தின் வழியிற் செல்லா தடக்கினால் நன்மை தானே.

அன்பினாற் பயத்தி னாலும் அடியினாற் கடும்சொல் லாலும் தென்பினாற் பெற்றோர் தங்கள் சிறுவரை அடக்கு மாப்போல்

வம்புறும் மனத்தை உன்றன் வழிதனில் அடக்கி மேலாம்
இன்புறும் வழியில் விட்டே இனிதுறப் பெறுவாய் நீயே. 9

அரசனும் மற்று மிந்த அவனியில் நிகரில் லாத
திரமுறும் தீரன் தானும் தீரனும் அல்ல மிக்க
விரைவுறும் மனத் தடக்கும் வீரனே தீர னாகும்
தரணியில் மற்றே ரெல்லாம் மனத்திற்குத் தாசர் தாமே

பத்தியும் தவமும் பூசைப் பல்விதக் கிரியை சுத்தம்
வித்தையும் சற்சங் கத்தில் மேவுதல் கேள்வி மற்றும்
நித்தியம் செபம் தியானம் நேர்மைசேர் யோக மெல்லாம்
சித்தமாம் மனம் தெளிந்தும் ஒடுங்கிடச் செய்தற் காமே.

மனமிகத் தெளிந் தொடுங்கி மாசில்நிர்க் குணமாய் நின்ற
சனத்திலே இன்ப போகம் சார்ந்திடும் மனந்தா னெந்தத்
தினத்திலும் ஒடுங்கி நின்றூற் சிற்பர நிலையாம் நோய்ந்து
தனதுள் இல்லா தொழிந்தாற் தற்பர வடிவம் தாமே. 12

சருவமும் அற்று இன்பச் சாஸ்வதப் பதவி வேண்டிற்
பெருமைசேர் மௌன முற்றுப் பிரிவுருத் தியான முற்றால்
மருவிடும் மனமும் ஆசை மாயையும் சினமும் துன்பம்
இருவினைப் பவமும் நீங்கி இகபர முத்தி யாமே. 13

இருளும்வன் பலமும் கொண்ட இணையிலா வடிவாய் நிற்கும்
பெரியதாம் மாயை யென்றும் பிரித்திட முடியா தென்றும்
மருளுறும் மாந்தர் கூறி வகையிலா துழன்ற ருண்மை
அறிவினாற் பார்க்கில் மாயை அகத்துட்சங் கல்பந் தானே.

பரமசற் குருவா லின்று பார்த்திடப் பெற்றேன் மிக்கத்
திரமுறும் மனமும் மாயைச் செய்கையும் ஏமாற் றத்தை
விரைவுடன் அதனை நீத்து மேலதாம் நிலையுட் சேர்ந்து
உரியவென் வடிவைப் பெற்று உயர்பர மாய்நிற் பேனே. 15

மனத்தை அடக்குமிலக்கணம்

ஓடிடும் மனமே வாடா உனைவிடேன் ஒழிந்திட் டாலும்
தேடியும் பிடித் தடித்துச் சிதைந்திடக் கொல்வே னுன்னை
நாடியும் எனையே மாற்றி நாயென அலைய விட்டு
வாடியும் வருந்தச் செய்தாய் மடையனே உனைவி டேனே.

ஈனமு முற்ற நீதான் யெந்தனை மடக்கிச் சூதாய்
ஊனக்கண் இல்லான் போன்றும் உழுத்தனைப் போன்றும் ஆட்டி
வானவர் முனிவர் சித்தர் மாதவர் மற்றோ ரெல்லாம்
நானிலந் தன்னில் என்னை நகைத்திடச் செய்தாய் நீயே.

இன்புடன் நானுனக்கு இயம்பிடும் வழியைக் கேட்டு
அன்புடன் அமர்வா யல்லேல் அகன்றும் நீ யெங்கு மோடாத்
தென்புடன் பிடித்துக் கட்டித் தீவிரமா யடித்துத்
துன்புடன் வாடிச் செத்துத் தொலைத்திடச் செய்குவேனே.

பட்சமா யுனக்குச் சொன்ன படியும்நீ நிற்கா விட்டால்
இச்சையாம் கால்கள் தன்னை இலங்கறி வாளால் வெட்டிச்
துச்சனே ஞானத் தீயுட் துள்ளிடாக் கட்டிப் போட்டு
இச்சனம் சாம்பந் செய்வேன் இதனைநீ அறிகு வாயே.4

உன்னாலே யானும் கெட்டேன் உனை அடக் காத தாலே
என்னாலே நீயும் கெட்டாய் இருவரும் தன்னாலே தாம்
மின்னுறும் வாழ்வை மெய்யாய் விரும்பியே அலைந்தும் கெட்டோம்
நம்முருப் பெற்றே இன்பாய் நாம்சுக மாய்வாழ் வோமே.

உன்னைநா னடக்கி யென்னுள் ளொடுங்கிடச் செய்யு மட்டும்
மின்னைவே நெங்கும் விட்டுப் பிரிகிலேன் உண்மை கண்டாய்
என்னைநீ யேமாற் றிவே நெங்கினும் ஓட வெண்ணும்
நன்னயக் கபடம் தன்னை நாடிடா தொடுங்கு வாயே. 6

யோகமா நிலையில் ஓடா தொடுங்கியே மறைந்து நின்று
மோகமா யெழுந்து மீண்டும் முடுகின்றாய் முடா நினை
வேகமாய் மோனவீட்டுள் வெளிவராத் தள்ளிப் பூட்டிச்
சாகவே செய்வேன் ஓயாத் தியானமாம் சக்தி யாலே. 7

மனத்திற்கறிவுறுத்து மிலக்கணம்

இன்பமும் சுகபோ கந்தா னிருந்திட என்றும் நம்முள்
அன்புடன் அறிந்தும் பெற்று ஆனந்த மாக வாழாத்
துன்புறும் விடய போகம் சுகமெனத் தேடிப் பெற்றுப்
பன்றிபோல் உழன்றும் முடப் பாவிரின் மதியென் நெஞ்சே. 1

அந்தமாய் நம்முள் மிக்க அற்புதக் காட்சி யெல்லாம்
விந்தையாய்க் கண்டே இன்பாய் வீட்டிருக் காது பொய்யாம்
பந்தமும் துன்ப முற்ற காட்சிகள் பார்க்க வேண்டிச்
சந்ததம் தேடி நாய்போற் சுகத்தினில் அலைந்தாய் நெஞ்சே.

அண்டங்கள் யாவும் மீன்று அவையெலாம் அடுக்காய்த் தன்னுட்
கொண்டுதான் நிற்க வைத்தும் கோதிலாக் காத்து யாரும்
கண்டிலா துயிரு டம்புள் அறிவினுட் கலந்து என்றும்
நின்றிடும் பொருளை நாடி நினைந்திடா திருந்தாய் நெஞ்சே.

தந்தையும் தாய் மாகிச் சருவமு மாகிப் பாச
பந்தமும் நீக்கும் ஞானப் பரகுரு வாகி நின்றும்
அந்தமில் இறையாய் நிற்கும் அரும்பொருள் தன்னை நாடாச்
சந்ததம் உண்டு றங்கி விலங்கெனத் தவித்தாய் நெஞ்சே.

ஈசனை நாடி யென்றும் இடையருத் தியான முற்றுப்
பாசமும் ஆசை முன்றும் பற்றிடும் அஞ்ஞானத்தை
நாசமும் செய்தும் தூய நற்சய வடிவா யுன்னுள்
வாசமும் செய்யுமீசன் வடிவினைக் காண்பாய் நெஞ்சே. 5

எவ்வுயி ரெல்லா மொன்றாய் யெண்ணியே பேத மின்றி
அவ்வுயிர் களுக்கெல் லாம்நீ அன்புடன் ஆனமட்டும்
செய்வன யாவும் செய்தும் சிறிதும் துவேஷ மின்றி
மெய்வன வான அன்பு நிலைதனுள் மேவாய் நெஞ்சே. 6

வஞ்சமும் சினமும் தீமை வன்மையும் பொருமை லோபம்
பஞ்சபா வங்கள் தன்னைப் பகுத்தறி வாலு ணர்ந்து
அஞ்சியே செய்திடைது அறமும் நல் லொழுக்கம் சாந்தம்
துஞ்சிடைப் பெற்றும் தூய சுயஉருப் பெறுவாய் நெஞ்சே.

துற்சனர் சங்க மெல்லாம் தொலைந்துநீ மேன்மை யுற்ற
சற்சனர் சங்கந் தன்னைச் சந்ததம் மேவி நன்றாய்க்
கற்கவே உரிய உண்மை ஞான நூற்கற்றும் கேட்டும்
பற்பல விதம்கொள் ளாமற் பகுத்துணர்ந் துறுவாய் நெஞ்சே •

எறும்புகள் முதலா யிந்த இகத்துறும் உயிர்கள் கொள்ளும்
துறும்புறும் போகந் தன்னைச் சுகமென வெண்ணி நாடி
விரும்பியே பெண்கள் தன்னை மேவியே மகிழ்ந்து மந்தப்
பெரும்புணம் குழியில் வீழ்ந்து உழன்றனை. பேதை நெஞ்சே

நீருடன் மலமும் ஊத்தை நிணம் எலும் புதிரந் தோலும்
நாரெனும் நரம்பாற் கட்டி நாடும்கண் காதோ டெல்லாம்
சீருடன் அமைத்த பொம்மை பெண்ணெனத் தெரியாதந்தோ
பாரினில் மோக முற்றுப் பற்றினின் றலைந்தாய் நெஞ்சே. 10
கண்ணிரண் டில்லா மூடக் கழுதையும் கடாவைப் போன்று
பெண்களின் மோக முற்றுப் பேணவே பொருளும் பொன்னும்
மண்ணுடன் பலவும் தேடி வாடியே அலைந்தும் சேர்த்தும்
எண்ணியும் பூட்டிப் பேயாய்க் காத்தனை யேழை நெஞ்சே.

தனமுடன் மனைவி மக்கள் தந்தைதாய் சுற்றம் மற்றும்
இனமுதற் செல்வம் யாவும் இலங்குமில் வுலக மெல்லாம்

கனவுறும் காட்சி போன்று கண்டுநீ யாதும் பற்றாத்
தினமும்நீ உண்மை ஞான நிலைதனுட் சேர்வாய் நெஞ்சே.

ஊற்றையும் மலமும் நீரும் உதிரமும் எலும்பும் தோலும்
நாற்றமும் தசையும் கொண்டே நரம்பினாற் சேர்த்த கூடாம்
காற்றில்லா விட்டால் மாயும் கண்டும்நீ பற்று வைத்துப்
போற்றியே களவும்! மோசம்! பொய்சொலி வளர்த்தாய் நெஞ்சே. 13

கல்லுறும் வடிவ முற்றுக் கானகந் தனில்வி லங்காய்ப்
பல்லுயிர் தம்மை மிக்கப் பதைபதைத் திடவே கொன்று
நல்லிருள் தனிற்பேய் போன்று நாறிடும் பிணத்தை உண்டு
எல்லையில் பாவமுற்ற இடும்பனாய் வாழ்ந்தாய் நெஞ்சே. 14

இன்றுதான் பிறகோ மற்றும் என்னேர மோதான் காண்பாய்
என்றுதான் இருந்த போதும் இறந்திடும் தேகம் கண்டாய்
கண்டுதான் இருந்தும் மற்ற உயிர்களைக் கருணை யில்லாக்
கொன்றுதான் உண்டுகாத்தும் குக்கல்போல் வாழ்ந்தாய் நெஞ்சே.

கருணையும் அன்பும் கொண்டு கட்புலால் கொலையும் நீத்தால்
தருமத்திற் சிறந்த நல்ல தருமமா மென்று மிக்க
பெருமைசேர் பெரியோர் மற்றும் அறிஞரும் பேசா நின்றார்
அருமைசேர் அகிம்சை சாந்தம் அடைந்திடப் பெறுவாய் நெஞ்சே.

ஆசையாம் சுழலிற் பட்டு அலைந்துநீ துரும்பைப் போன்று
பாசமும் கொண்டு வாடிப் பரதவித் தமிழ்நதி டாமல்
ஈசனால் கிடைத்த மட்டும் போதுமென் நிற்ப முற்றுப்
பேசொணாச் செல்வ மென்னும் பேற்றினைப் பெறுவாய் நெஞ்சே.

கடும்கோப முற்றே இந்தக் காசினி தன்னில் துன்பப்
படும்பா டிதுதா னென்னே பாழுறும் மனமே கேளாய்
கெடும் புறும் கடுங்கோ பத்தைக் கெடுத்துப் சாந்த முற்று
முடிவிலாச் சுகவீடுற்று மோகமற் றிருப்பாய் நெஞ்சே. 18

அகந்தையைப் பெற்றும் உண்மை அறிந்திலா நான்நா னென்று
சுகந்தனிற் கெட்டலைந்தும் தவித்திடா அகந்தை தன்னை
உகந்துதாம் பெற்றோர் பட்ட உண்மையைத் தெரிந்தே விட்டு
சுகந்தரும் உண்மை ஞானச் சொருபமாய் நிற்பாய் நெஞ்சே.

நய்கையும் சிறிது மில்லா இகத்தில்மா லோப முற்று
நாயென அலைந்தும் சேர்த்து நாடினோர்க் கெதுவு மீயாப்
பேயெனப் பூட்டிக் காத்தே அழிந்திடும் பேதை நீதான்
மேயதாம் தரும மார்க்கம் மேவியே அளிப்பாய் நெஞ்சே.

செகத்தினுட் சீவர் செய்யும் தீங்குறும் குற்ற மெல்லாம்
அகத்தினுட் கொள்ளா நோக்கி அந்தகன் வெறியன் பித்தன்
இகத்தினுட் குழந்தை செய்யும் குற்றம்போல் எண்ணி உள்ளே
நகைத்தும்நீ முனியா விட்டு நலமவர்க் கீவாய் நெஞ்சே.

ஆன்மாவிற் கறிவுறுத்து மிலக்கணம்

சுகத்துறும் இயல்பைப் போன்றிச் சடந்தனை நான்நா னென்று
இகத்தினில் அலைந்தும் வீணாய் இறந்திலா விவேக மென்னும்
மகத்துறும் உணர்வா லுன்றன் வடிவினைக் கண்டு மிந்தச்
செகத்துறும் யாவும் நீத்துச் சிற்பர மாய்நிற் பாயே. 1

உன்னை நீ அறிந்தும் பெற்றே உன்வடி வாக நின்றார்
தன்னையில் வேறுண் டோஇத் தாரணி தன்னிற் சேரும்
இன்னலும் மாயை பேதம் இச்சையும் சினமும் அச்சம்
நின்னையே பற்றா நீங்கி நித்திய னாய்நிற் பாயே.

ஒப்பிலா உணர்வா லுன்றன் உருவினைக் கண்ட போதே
எப்பவும் அழியா இன்பம் இணையிலாப் பொங்கி நின்று
இப்புவி தன்னிற் சீவர் இயல்புகள் யாவு மற்றுச்
செப்பொணு வடிவாய் நின்று திருநடம் செய்வாய் நீயே. 3

தானது எனுமி ரண்டில் தன்மய மாக நிற்கக்
கோனெனும் உண்மை ஞானக் குருவினை அறிந்தும் பெற்று
நன்மா மாயை மற்றும் யாவையும் நீத்து மேலாம்
ஞானமா உணர்வா லுன்னை நாடியே பெறுவாய் நீயே. 4

தன்னையே கற்றும் நாடித் தன்னுரு வைக்கா னுமற்
பின்னை நீ யெதனைக் கற்றுப் பேயென அலைந்தாய் அந்தோ
நன்னய மாகக் கற்ற யாவையும் நமுவ விட்டு
நின்னையே நாடி நின்று நின்னுரு வைக்காண் பாயே. 5

கற்றும்பல் நூல்கள் தன்னைக் கருத்தெலாம் அறிந்த போதும்
பற்றியே நின்ரு லன்றோ பயனதைப் பெறுவாய் நாடி
உற்றிடா ஞானம் பேசி எழுதியும் உபதே சித்தும்
பெற்றிடும் மதிப்பா லென்ன பேற்றினைப் பெறுவாய் நீயே.

படித்துநீ படித்து மிக்கப் பரிவுடன் மறையும் நூலை
முடித்திட வேதான் உன்னால் முடியுமோ முடித்த போதும்
விடுத்துநீ படித்த தெல்லாம் மேவிமெஞ் ஞான மார்க்கம்
பிடித்துநீ நின்ரு லன்றோ பேற்றினைப் பெறுவாய் நீயே. 7

பத்தியும் கருமந் தன்னிற் பாலர்போல் முழுதும் நில்லா
வித்தைகள் தனிலும் நாளை வீணிலே கழிக்கா நீத்து
நித்தமும் உண்மை ஞான நிலைதனைப் பற்றி நின்னுன்
சித்தமும் தெளிவு பெற்றுப் பரநிலை சேர்வாய் நீயே. 8

தாரமும் பொருளும் சுற்றம் தனமதும் தேடிப் பெற்றுப்
பாரினில் என்ன இன்பம் படைத்தனை ஐயோ மிக்க
சீருறும் அறிவும் மேலாம் தேகமும் படைத்தும் வீணாய்த்
தாரினில் அழியா உந்தன் பதமதைச் சார்வாய் நீயே. 9

பொய்யதாம் துறவும் பொய்மைப் போதமும் தவமும் கொண்டே
மெய்யதாய் நடித்து மிந்த மேதினி மாந்தர் தொண்டு

செய்யவும் புகழும் பட்டம் போகமும் சேரப் பெற்றால்
உய்யவே கதியும் இன்பம் உடையதோ செப்பாய் நீயே. 10

உலகினை நோக்கா துன்னுள் ஒருமையாய் நோக்கிப் பார்த்தால்
நிலமதோர் காணு துன்மை நின்சுய வடிவம் காணும்
பலவிதக் காட்சி காணும் பற்பல உண்மை தோணும்
நலமுறும் நிலையும் இன்பம் நாடிடப் பெறுவாய் நீயே. 11

தனித்துநீ தனித்தே நோக்கிச் சந்ததம் அமர்ந்து யாதும்
நினைந்திடா மனதொ டுக்கி நிர்க்குண மாக நின்ற
கணத்துட்பே ரறிவும் இன்பப் பரசுகம் காணும் மற்ற
அனைத்தையும் நீத்து மேலாம் அத்வித நிலைசேர் வாயே.

பாருறும் சீவ ரெல்லாம் பற்பல விதமென் றெண்ணுச்
சீருறும் உணர்வா லுன்றன் வடிவமாய்த் தெரிந்தே நன்ருய்த்
தேரியும் பேத மற்றிச் செகத்துறும் இயல்பும் நீத்து
நேரிடும் பரமா னந்த வடிவமாய் நிற்பாய் நீயே. 13

ஓர்கடல் நீரே விண்ணில் ஓங்கியே மாரி யென்னப்
பார்தனில் வீழ்ந்தே யெங்கும் பரவியே பாரில் நின்று
சேர்ந்திடும் குடங்க டோறும் செய்கைபோல் ஆன்மா ஒன்றே
சார்ந்திடுர் சடங்க டோறும் தன்மய மெனக்காண் பாயே.

பரிதியும் ஒன்றே இந்தப் பாரினில் நிலவி யெங்கும்
தெரியவே நின்று இந்தச் செகத்தினிற் கடங்க டோறும்
உறுபுனல் தன்னுட் காணும் உண்மைபோற் பிர்மம் ஒன்றே
கருவுடல் உயிர்க டோறும் கலந்திலங் கிடும்காண் பாயே.

சகத்தினிற் காணும் சீவர் சர்வநம் வடிவே யென்றுன்
அகத்தினுட் திடமாய்க் கொண்டே அதுஇது வென்பதற்று
மகத்துறும் உணர்வோ டென்றும் வழவிடா நின்று மிந்தச்
செகத்துறும் இயல்பை நீத்துத் திகழ்ந்திடப் பெறுவாய் நீயே. 16

நல்லவர் தீயோ ரென்றும் நன்மையும் தீமை யென்றும்
பொல்லாஇவ் வுலகிற் காணும் இயல்பினைப் பொருந்தா நீத்து
எல்லாமும் சரியென் றெண்ணி இலங்குமெய் யறிவோ டுற்றுச்
சொல்லொணு இன்ப மாயுன் சொருபமாய் வாழ்வாய் நீயே.

ஓடியும் ஓடி யெங்கும் உன்னுரு வைக்கா னாமற்
தேடியும் அலையாப் பாழும் சிந்தையை ஒடுக்கி நின்று
நாடிநிர்க் குணமும் பெற்று நற்பர அறிவுந் தோன்றிக்
கூடுமவ் வறிவா லுன்றன் வடிவினைக் கொள்வாய் நீயே.

தன்மய மாக இந்தச் சகத்தினைக் காண்பா யற்றேல்
சின்மய மாகக் காண்பாய்த் திடநிலை இல்லா விட்டால்
நன்மய மாகக் காண்பாய் நழுவிடற் கனவாய்க் கண்டே
பன்மய மாகக் காணும் பற்றினைத் தீர்ப்பாய் நீயே. 19

கம்மென இருக்கா மிக்க கற்றும்பல் சமயம் சாதி
வம்பெனும் சண்டை தர்க்க வழியெலாம் நாடா விட்டு
அம்மெனும் நிலையோ டும்மென் றலறிடா ஓவென் றேதாம்
இம்மெனும் நிலையுட் சும்மா இருந்திடப் பெறுவாய் நீயே.

காண்பதும் கேட்ப தின்றிக் கருதுதல் செய்தல் மற்றும்
பூண்பதும் மற்றும் யாதும் போக்கியே பயனென் றில்லா
வீண்புறும் உலகத் தன்மை யாவையும் விலக்கி மேலாம்
மாண்புறும் நிலையுள் மோன வடிவமாய் வாழ்வாய் நீயே.

தன் சுய வடிவைக் காணுச் சகத்தினிற் பிறந்தி றந்து
கன்மமும் பெற்று மிக்கக் கவலையுற் றனேக காலம்
சன்மமும் பலவாய்ப் பெற்றுத் திரிந்துழன் றழியா னோக்கி
நின்சுய வடிவைப் பெற்று நினதுமேற் கதிசேர் வாயே. 22

கானமாம் இருள் நிறைந்த மனமெனும் காட்டுள் மிக்க
ஈனமாம் கொடும் விலங்காம் இச்சைகா மாதி யெல்லாம்
ஞானமாம் அனலை மூட்டி நாடுமில் வனைத்தும் நீத்து
மோனமாம் வெளியுள் வீட்டில் முத்தனாய் வாழ்வாய் நீயே.

அனுபவ இலக்கணம்

மனத்ததின் இலக்க ணத்தை வகையுடன் அறிந்து நன்றாய் அனைத்திற்கும் மனதே உண்மைக் காரண மெனத் தெரிந்து கணத்திலும் ஓடாச் சேர்த்துக் கருதியே ஒடுங்கி யெந்தத் தினத்திலும் பழக்கி மேலாம் பரவழி சேர்ந்துற் றேனே. 1

பத்தியிற் செபம் தவத்திற் தியானத்திற் பழக்கி மிக்க நித்தியம் அடக்கி நன்றாய் சேர்ந்த நற்பக்கு வத்திற் சித்தமும் ஓர்மை யுற்றுத் தெளிவுடன் தூய்மை பெற்றுச் சுத்தமெய் யுணர்வுற் றீசன் சொருபமும் கண்டுற் றேனே.

பரம்பொரு ளான ஈசன் காட்சியைப் பார்த்தும் பின்பு இரண்டில் அப் பரமேதானாய் இலங்கிடப் பெற்றே யென்றும் நிரந்தர மான இன்பப் பரசுகம் நேர்ந்து மிக்கத் திரம்பெறும் மோன வீட்டுள் சேர்ந்துமாத் துயிலுற்றேனே.

துன்புடன் விஷமாய்ப் பேயாய்த் துஷ்டனாய்க் குரங்காய் நாயாய் வம்புடன் பகையாய் நின்ற வலிமிகும் மனமும் இன்று அன்பனாய்ப் பணியாள் மகவாய் அமுதமாய்க் கண்டாய் தேனாய் இன்புடன் சுகமாய் யென்னுள் இலங்கிட யான்பெற்றேனே.

இச்சையும் மாயை பந்தம் இன்னலும் வினையு மிக்க அச்சமும் பேத மற்றும் அகங்கார முதலா யெல்லாம் பச்சமாய் யென்னைச் சூழ்ந்து வாட்டிய தெல்லாம் பறந்து நிச்சலும் பரமா னந்த வடிவமாய் நின்றுற் றேனே. 5

மனமே நீ சுகமே வாழி மாசுபெற் றலைந்தாய் முன்பு தினமுனைத் திருத்தி மேலாம் பரவழி சேர்த்தொ டுக்கிக் கனவிலும் இன்ப முற்றேன் காணொணாக் காட்சி கண்டேன் வினைமுதல் யாது மற்றேன் வடிவமாய் விளங்கிட் டேனே.

தெரியாமல் அய்யோ இந்தச் செகத்தினில் அலைந்தும் கெட்டேன்
பரிவுடன் யெனைநீ ரன்பாய்ப் பழக்கியும் திருத்தி மேலாம்
அரியதாம் நிலையுட் சேர்த்தீர் அடங்கியும் ஒடுங்கித் தூய
உரியவென் வடிவுற் றின்ப உருவமாய்ப் பெற்றே னுனே. 7

பொய்யெலாம் மெய்யாய்க் கொண்டே பொருந்தியே குருடன்
அய்யகோ அனேக காலம் அல்லலுற் றலைந்து மேலும் [போன்றும்
உய்யவே உமை விடாது பந்தமுற் றுழன்றும் வாடச்
செய்தஇக் குற்ற மெல்லாம் பொறுத்தெனைச்சேர்ப்பீர் நீரே.

இருவினை மாயை யுற்றே இன்னலுற் றலைந்தே உண்மைக்
குருவினைத் தேடி நின்ற கொள்கையை அறிந்தே ஈசன்
திருவுரு வாக வந்தே திருப்பரங் கிரிமேற் கல்லால்
தருவடி அமர்ந் தளித்த தரிசனம் என்சொல் வேனே. 9

கல்லின லடிய மர்ந்தும் கருதுதற் கெட்டா மோன
எல்லையில் லாப்பே ரின்ப நிலைதனை யெந்த னுக்குச்
சொல்லினுற் சொல்லாக் கையாற் காட்டியே சுகத்திற் சேர
வல்லவன் செய்த அந்த மகத்துவம் என்சொல் வேனே. 10

சருவமும் அற்றுச் சும்மா சௌக்யமா யிருப்பா யென்றே
சொருபமாய் வந்தும் வாக்காற் சொல்லிடாக் குறிப்பாற் காட்ட
ஒருமையாய் அதனைப் பற்றி ஒடுங்கிஅந் நிலையுட் சேர்ந்தேன்
பெருமைசே ரந்த மோன நிலையதின் பேறென் பேனே. 11

சும்மாநீ இருப்பா யென்றே சொன்னஇவ் வார்த்தை தன்னை
இம்மானி லத்தும் மாந்தர் இயம்புவார் அடையார் காணார்
அம்மாநா னிதனைப் பற்றி அதிதிட முடனே நின்ற
வெம்மையை முதலா யாதும் அற்றமா வெளியுற் றேனே. 12

பெரியதாம் வெளிக்கும் அப்பால் வெளியுறப் பெற்று மங்கே
உரியதாம் மோன வீட்டுள் ஒப்பில்மா மஞ்சம் தன்னில்

துரியமும் துரியா தீதம் கடந்தப்பாற் சொல்ல வொண்ணா
அரியதாம் நிலையுட் சும்மா ஆனந்தத் துயிலுற் றேனே. 13

என்னென்று சொல்வே னம்மா யான்பெற்ற சுகமும் பேற்றை
விண்ணவர் அயனும் மாலும் யாவரும் விள்ளார் மேவா
ரன்னிலை அதனைப் பெற்றும் அடிக்கடி நழுவி மீண்டும்
மின்னும் யான் அடைந்து மந்தப் பேரின்பத் துயிலுற் றேனே. 14

கறவையைக் காணுக் கன்றுய்க் காசினி தன்னில் நின்றேன்
பரம்பொருள் கருணைவைத்துப் பரகுரு வடிவா யிந்தத்
தரணியோர் எவரும் காணாத் தருவடி யமர்ந்தும் பத்மக்
கரமதால் அளித்த மோனக் கனிதனைப் பெற்றுண் டேனே.

விண்ணவர் இந்திரன் மாலும் வேதனும் முனிவர் சித்தர்
மண்ணுறும் சீவர் யாரும் மறைமுதற் கருவி யெல்லாம்
எண்ணிலாக் காலம் தேடிக் காணொணா திறைவன் எந்தன்
கண்ணினுற் காண நின்ற கருணையை யென்சொல் வேனே. 16

துன்பமே வடிவா யுற்றுத் துடிதுடித் தலைந்த தற்று
இன்பமே வடிவாய்ப் பெற்றேன் இன்பத்தை ஆற்ற மிக்கத்
தென்புடன் ஆடிப் பாடிச் செகத்தினிற் புரண்டும் ஓடி
உம்பரும் வியக்க யெங்கும் ஒப்பிலா விளங்கி னேனே. 17

நோக்கியே அமர்ந்த அந்த நொடிப்பொழு தினிலே என்னைத்
தூக்குதே விண்ணில் மேலாம் சுகானந்த நித்திரை வந்து
நீக்கமே இல்லா இந்த நித்திரை தன்னுள் என்றும்
சேர்க்குமோ சேர்த்தால் இந்தச் செகத்தவர்க்கென்சொல் வேனே. 18

எங்குநா னெங்குந் தேடி எவ்விடந் துநிற்பார்த் தாலும்
அங்குவே ரெதுவும் காணேன் அகிலமும் உருவும் காணேன்
கங்குலும் பகலும் காணேன் காலம்கற் பனையும் காணேன்
மங்கள வொளியாய் இன்பாய் வயங்கிட யான்கண் டேனே.

என்னையே நாடி நின்று என்சய வடிவைக் கண்டேன்
பொன்னையே அன்றி இல்லாப் பூஷணம் போல எல்லாம்
தன்மய மாகக் கண்டேன் சர்வமும் தானாய்ப் பெற்றேன்
என்னதான் இனிமேல் வேண்டி இச்சையும் கொள்ள வேணே. 20

சும்மாதான் இருக்கு மின்ப சுகமுமென் சொரூபம் பெற்றேன்
அம்மாநா னினிமேல் யாதும் கேட்பதும் அடைத லற்றேன்
வெம்மையை முதலா யாதும் அற்றுநான் வேண்டு மட்டும்
இம்மானி லத்தில் முத்தி வடிவமாய் இலங்கு வேணே. 21

ஆனந்த வெள்ளம் எங்கும் அளவிலாப் பொங்கி நின்றே
வானுற முட்டி நின்றும் மாயையிற் இருளாற் காணு
தீனமாம் போக முற்று இன்னலுற் றலைந்தே னுண்மை
ஞானமாம் ஒளியாற் கண்டே யானதுள் மூழ்கி னேனே.

சித்தமும் சுத்தம் பெற்றுத் திகழுமெய் யுணர்வை யுற்றுச்
சத்திய மான எந்தன் உருவினைத் தன்னுள் தேடி
நித்தியப் பொருளா யெங்கும் நிறைந்தபே ரின்பாய் நிற்கும்
சித்துரு வாக வெந்தன் உருவினைத் தெரிந்துற் றேனே. 23

தூங்கிடாத் தூங்கும் இன்ப சுகபர நிலையுள் என்றும்
நீங்கிடாத் தூங்கப் பெற்றேன் நித்திய முத்த னானேன்
ஈங்குஇந் நிலையுட் சேர யான்பட்ட பாட்டை யெல்லாம்
பாங்குடன் என்ன வென்று பகருவேன் பகரு வேணே. 24

உளமுறும் காட்டை நீத்து ஒழுங்குறச் சீர்தி ருத்தி
அளவுடன் அன்பு நீரிட் டரும்போத வித்தை நட்டுக்
களவுறும் மாயை சாராக் காத்துநற் பருவ முற்று
வினைவெனும் பூத்துக் காய்த்து வெம்பிடாப் பழுத்துண் டேனே. 25

காடுடன் மலை கடந்தேன் கடலுடன் நதி கடந்தேன்
பாடுடன் தடை கடந்தேன் பயமுடன் யாது மற்றேன்
வீடுறும் வழியைக் கண்டே விரைவுடன் சென்று சேர்ந்து
நாடுமென் பவத்தை நீத்து நான்பர கதியுற் றேனே. 26

அல்லலும் பாடு மற்றேன் அலுப்புடன் களைப்பு மற்றேன்
தொல்லைசேர் யாது மற்றேன் தொல்பவப் பிணியு மற்றேன்
எல்லையில் லாதஇன்ப வென் சுய வடிவைப் பெற்றேன்
சொல்லவோ வொண்ணு மேலாம் சுகபர வீடுற் றேனே.

உலகிற் கறிவுறுத்து மிலக்கணம்

பாரினிற் பவமு முற்றுப் பட்டுப்பட் டழிந்து மீண்டும்
நாரியர் பொருளைப் பொன்னை நாடியும் உடல்நா னென்று
தாரினிற் பொய் மெய் காணுத் தவித்திடும் உலகீ ரய்யோ
வாரீரோ யெல்லாம் வந்தென் வழியையுற் றுணர்வீர் நீரே.

நாடுவீர் உண்மையென்றே நான் சொலும் வழியில் நின்று
தேடுவீர் உணர்வா லுங்கள் வடிவினைத் தேடிப் பெற்றுக்
கூடுவீர் பரமானந்தம் கொண்டுமப் போக முற்றே
ஆடுவீர் பாடி யென்றும் அத்வித மாய்நிற் பீரே. 2

அய்யகோ உலகிற் பாழும் அரும்பவ முற்ற லைந்தும்
உய்யவே வழிதே டாது உழல்கின்றீர் பிராணி போன்று
பொய்யுடன் துன்ப முற்ற வழிசெலும் புலனெடுக்கி
மெய்யதாம் உணர்வால் இன்ப மெய்வழி கொள்ளு வீரே.3

அறிவினை அறியா வீணில் அலைந்திலா நாடி அந்த
அறிவினை அறிந்து சேரிற் கற்பனை அனைத்து மாழும்
அறிவினை அடைந்தால் உங்கள் உருவினை அடைந்து மந்த
அறிவினை உருவாய்ப் பெற்று ஆனந்த மாய்நிற் பீரே. 4

வாரிதி நீரும் விண்ணின் மாரியாய் வீழ்ந்தே இந்தப்
பாரினில் நதியின் மார்க்கம் கடலுறும் பான்மை போன்று
சீருறும் பரத்தில் தோன்றிச் செகத்தினில் வந்தீர் மீண்டும்
நேருறும் ஞான மார்க்கம் நின்றும்ப பரம்சேர் வீரே. 5

வீட்டினை விட்டே காட்டில் மேவியே இருளாற் பட்டோன்
காட்டினை விளக்கால் நீங்கிக் கடந்துதன் வீடு சேர்வான்
கூட்டினைப் போலஞ் ஞான இருள்தனில் அலையா நாடி
ஈட்டிமெய்ஞ் ஞானந் தன்னை வீடுற ஏகுவீரே. 6

கடல்தனில் வீழ்ந்தே மிக்க காலமாய்ப் பட்டோன் நல்ல
படவனால் கரையிற் சேர்ந்து படைத்திடும் இன்பம் போலத்
தடமெனும் உலகிற் சென்ம சாகரம் தன்னுட் பட்டீர்
திடமுறும் உண்மை ஞானக் குருவினாற் கதிசேர் வீரே. 7

மாயையும் ஆசை மூன்றை மாவலி யதுதா னென்பீர்
ஆய்ந்துமெய் யுணர்வாற் பார்க்கில் அகத்துட்சங் கல்ப மாகும்
சாயைபோல் நின்றே மாற்றும் பொய்மையிற் சாரா துங்கள்
மேயதாம் உருவைப் பெற்றால் விளங்கிடும் அனைத்தும் நீரே.

இருள்நிறை அறையுள் அந்த இருள்தனை நீக்க வேண்டி
அரும்பல படையாற் தாக்கித் தடியினால் அடித்தும் தீரா
தொருசிறு விளக்கைக் கண்ட கணத்திலே ஒழியு மாப்போல்
திருவுறும் ஞானம் தோன்றில் தீருமா யைகாண் பீரே. 9

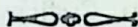
கனவதில் இன்ப துன்பம் இனும்பல காட்சி தோன்றும்
நினைவுறும் விழிப்பு வந்த நிமிடமே பொய்யாய் நீங்கும்
மனமுறும் மருளும் மோக மயக்கமும் உலக வாழ்வும்
தனையுறும் ஞானம் தோன்றிற் சர்வம்பொய் யாய்க்காண் பீரே. 10

மனமுதற் சர்வம் நீத்து மௌனமா நிலையுட் சேர்ந்து
நினைவுடன் மறதி யற்று நிர்க்குண முற்றே சும்மா
தனதுரு வாகித் தானாய்ச் சச்சிதா னந்த மாகத்
தினமும்நீர் வாழ வேண்டிற் செப்பும்நம் வழிகொள் வீரே.

அகமதுட் தியான முற்றே அகமுதற் கருவி மற்றும்
சுகமுறும் யாவும் நீத்துத் தன்மய மாகப் பெற்றுச்
சுகமுறும் சாந்த முற்றச் சொருபமா யின்பா யென்றும்
இசுபர முத்தி பெற்றே யாவரும் வாழ்வீர் நீரே. 12

ஓம்
தத்சத்
பரப்பிரமணே நம :

ஆத்மஞானப் பேரின்பக் கீதம்

பல்லவி

ஆத்மானந் தனே வாராய், உனக்
கன்புடன் சொல்வேன் அமைதியாய்க் கேளாய் (ஆத்)

அ - பல்லவி

மாத்திரைப் பொழுதா கிலும்நீ அன்பாய்
மனத்தினை யென்வழி திருப்பியே தென்பாய் (ஆத்)

சரணம்

குரங்காம் மனத்துடன் கூடிநீ ஓடிச்
குவலயந் தனிற்பல பொருள்களைத் தேடி
கரங்கென அங்கிங்கும் அலைந்துளம் வாடி
கவலையுற் றழிந்திடா தெந்தனை நாடி (ஆத்)

சிந்தையுள் மாயைத் திடமுடன் மேவிச்
செகந்தனில் ஆசை மூன்றினிற் தாவி
பந்தமுற் றேயதனால் உழல்கின்றாய் பாவி
பார்த்துயென் னுளம்பொரு தலைகின்றேன் கூவி (ஆத்)

கண்ணிருந்தும் வலையுள் பட்சிபோய் மேயும்
கனியென விளக்கினில் விட்டில்கள் மாயும்
தண்ணீரெனக் கானலை மானலைந் தோயும்
தன்மைபோல் உணர்விருந் தலைகின்றாய் நீயும் (ஆத்)

நித்யா னந்தன் நின்னுரு வென்றே
நீஅதை அறிந்தினிப் பெறுவதும் நன்றே
புத்தியும் ஞானமும் பொருந்தியே நின்றே
போதபோ தாந்தமா சுகம்பெறு இன்றே (ஆத்)

மனமுடன் ஆசை மூன்றையும் அற்று
மாசில்மெய் யறிவினாஸ் நின்னையே உற்றுத்
தனதுருக் கண்டுநீ பொய்யெலாம் செற்றுத்
தாண்டவம் செய்வையே பேரின்ப முற்று.

(ஆத்)

பல்லவி - வேறு மெட்டு

உன்னை அறிந்துன் னுருவமாய் நிற்காதிவ்
வுலகத்தில் வாழ்ந்தாயடா ஆன்மா-உலகத்தில் வாழ்ந்தாயடா

சரணம்

தன்னை அறிந்தால் சகத்தினில் வேறுண்டோ
சச்சிதா னந்தமடா ஆன்மா—சச்சிதா னந்தமடா—அதைத்
தானறியாத் துன்ப முற்றே விலங்காய்
சகத்தில் அலைந்தாயடா ஆன்மா-சகத்திலலைந்தாயடா (உ)

கண்ணுமெய் யறிவுடன் கல்வியும் கற்றுனைக்
காணாத லைந்தாயடா ஆன்மா—காணாதலைந்தாயடா—இந்தக்
காசினி தன்னிலே பிராணிபோல் வெவ்வேறாய்க்
கண்டு முழன்றாயடா ஆன்மா—கண்டு முழன்றாயடா (உ)

நின்னை யறிந்தால்மூ வாசையும் கோபமும்
நேருமோ துன்பமடா ஆன்மா—நேருமோ துன்பமடா—வீணில்
நிகழும் துவேசமும் பேதமும் அச்சமும்
நின்னை அணுகுமோடா ஆன்மா—நின்னையணுகுமோடா()

பொன்னும் பொருளுடன் பெண்ணும் புகழும்பொய்ப்
போகமாஇன்பமடா ஆன்மா—போகமாஇன்பமடா—எவரும்
புகலவொண் ணாதபே ரின்பம் நிறைந்தநீ
போதவடிவமடா ஆன்மா—போதவடிவமடா (உன்னை)

என்னில உயிர்களும் ஈசனும் பொருள்களும்
எல்லாமுன் ரூபமடா ஆன்மா—எல்லாமுன்ரூபமடா—என்றும்
இறப்பும் பிறப்புடன் துன்பமும் யாதற்று
என்னொரு நித்தியமடா ஆன்மா—என்னொரு நித்தியமடா

மண்ணுறும் தேகத்தைப் பிராணனை நானென்று
 மதிகெட்டழியாதடா ஆன்மா—மதிகெட்டழியாதடா—மிக்க
 மகிமைசேர் பேரின்ப உருவமாய் நின்றுநீ
 மாநடம் செய்வாயடா ஆன்மா—மாநடம்செய்வாயடா (உன்னை)

———
 (வேறு மெட்டு)

மாயா சொருபா அஞ்ஞான—உந்தன்
 வலிமையும் கொடுமையும் கபடமும் அறிவேன்
 திடமுடன் உனைக்கொன் றெனதுருப் பெறுவேன்
 (மாயா சொருபா அஞ்ஞான)

நாயாய்ப் பெண்ணுசையெனும் நோயால் அலையவிட்டு
 நாணமும் கோபமும் மானமும் கெட்டுத்
 தேகமும் துன்பமும் அச்சமும் விட்டு
 நலமுறும் உயிருடன் பணம்பொருள் அற்றுக்
 கலையுடன் அறிவதும் மனமதும் கெட்டு
 நாடி நடுஇரவில் ஓடிக்
 கள்வனெனத் தேடி—அலையச் செய்யும்
 (மாயா சொருபா)

பேயாய்ப் பணம் பொருளைத் தேயாத் தினமும் சேர்த்துப்
 பித்தமும் கொண்டுபே ராசையும் கோர்த்துச்
 சித்தம் வருந்திடும் தேகியைப் பார்த்துப்
 பிடியது சாதமும் ஈயந்திடாச் சீர்துக்
 கடியுறு நாயெனப் பேசியும் வேர்த்துப்
 பேடி யெனப் பொருளைத் தேடிப்
 புதைத்து காத்தும் வாடி—அழியச்செய்யும்
 (மாயா சொருபா)

வாயாற் கூறிடவொண்ண ஓயாக் கவலையுற்ற
 வாரிதி யாம்சமு சாரமும் பெற்றுத்
 தாரமும் பிள்ளையும் பந்தமு முற்று

வனமுறும் விலங்கென அலைந்திடப் பெற்று
கனவிலும் புண்யமும் ஞானமும் அற்று

வாடி மூவாசைவழி ஒடிப்
பன்றியென நாடி உழலச்செய்யும்

(மாயா சொரூபா)

ஓயாக் கவலையும்பல் நோயால் வருந்தப் பட்டு
உய்யவே தன்னுருக் கண்டிடா விட்டுப்
பொய்யினை மெய்யதாய்க் கொண்டுதாம் கெட்டு
உகந்துறும் பரசுக முத்தியும் அற்றுச்
சுகந்தனிற் பவமுறும் வித்தினை நட்டு

ஓடி எமனும்வந்து நாடிப்

பாசக் கயிற்றூற் சாடி—அழியச்செய்யும்

மாயா-சொரூபா- அஞ்ஞான-உந்தன்

வலிமையும் கொடுமையும் கபடமும் அறிவேன்
திடமுடன் உணைக்கொன் றெனதுருப் பெறுவேன்

(மாயா சொரூபா அஞ்ஞான)

— — —

பல்லவி - வேறு மெட்டு

சாந்தமே உருவாய். ஆன்மாநீ செளக்கியமாய் அமர்வாய்
உபசாந்தமே உருவாய்

சரணம்

சுகந்தனிற் சீவர்கள் தன்மையும் அற்று
அகந்தனில் வரும்பெரும் கோபமும் செற்று

(சாந்)

ஆசையாம் மூன்றின் நேசமும் அற்றுப்
பாசமாம் பந்த வலையதும் செற்று

(சாந்)

தேகமும் கருவிகள் நானென்ப தற்று
மோகமும் காமமும் கொண்டிடாச் செற்று

(சாந்)

உன்மயம் அறியா துழன்றது மற்றுத்
தன்மய மாகவே, சுகந்தனை உற்று

(சாந்)

உருவமும் பலவாய்க் கொண்டது மற்றுச்
சருவமும் தானாய்க் கண்டிடப் பெற்று (சாந்)

பற்பல உயிர்களின் பேதமும் அற்றுக்
கற்பனை யாம்பல தோற்றமும் செற்று (சாந்)

சகத்துறும் துன்ப உருவதும் அற்று
மகத்துறும் இன்ப உணர்வடி வற்று (சாந்)

நானெனும் தீய அகந்தையும் அற்று
வானெனத் தூய மனந்தனைப் பெற்று (சாந்)

அலையிலாக் கடலென மனநிலை உற்று
மலையின்மேல் விளக்கென விளங்கிடப் பெற்று (சாந்)

நின்மய மாகிய நிலைதனை உற்றுத்
தன்மய மாகவே சருவமும் பெற்று (சாந்)

சாந்தமே உருவாய்—ஆன்மான் செளக்கியமாய்
அமர்வாய் உபசாந்தமே உருவாய்

பல்லவி - வேறு மெட்டு

சும்மா இருக்க இருக்க யெனக்குறும்
சுகமும்யென் சொல்வேனம்மா—அம்மா
சுகமும் என் சொல்வேனம்மா—வாயாற்

சொல்லுதற் கெட்டாத பேரின்ப மேயென்
சொருபமாய்ப்—பெற்றேனம்மா—அம்மா
சொருபமாய்ப் பெற்றேனம்மா (சும்மா)

இம்மா நிலமுதல் மற்றெவ் வுலகிலும்
இச்சுகம் உண்டோ அம்மா—அம்மா
இச்சுகம் உண்டோ அம்மா—பாமும்

இருவினையு மூன்று ஆசையும் துன்பமும்
ஏதொன்றும் காணேனம்மா—அம்மா
ஏதொன்றும் காணேனம்மா (சும்மா)

பெம்மான் பரமன் கருணையி னுல்வந்து

பேசாது செய்து—அம்மா—அம்மா

பேசாது செய்து அம்மா—எனைப்

பின்னும் கரத்தினுல் சும்மா இருவென்றான்

பெற்றுநா னின்றேனம்மா—அம்மா

பெற்றுநான் நின்றேனம்மா

(சும்மா)

வெம்மாயை முதலாகச் சர்வமும் அற்றுமா

வெளிதனுட் சேர்ந்து அம்மா—அம்மா

வெளிதனுட் சேர்ந்து அம்மா—எவரும்

விள்ளவும் வொண்ணாத பேரின்ப மாமோன

வீட்டினுட் சேர்ந்தேனம்மா—அம்மா

வீட்டினுட் சேர்ந்தேனம்மா

(சும்மா)

அம்மா நானங்கே அடைந்ததை யென்சொல்வேன்

அற்புதப் பேறு அம்மா—அம்மா

அற்புதப் பேறு அம்மா—அம்மா

அடைந்தவ ரேயதை அறிவதல்லாற் கூற

ஆகுமோ சொல்வாயம்மா —அம்மா

ஆகுமே சொல்வா யம்மா

(சும்மா இருக்க)

பல்லவி - வேறு மெட்டு

நிராசை யெனும்பெரிய செல்வம் உனக்கிருந்தால்

நித்தியானந்தனடா—ஆன்மா நிகரில்லா வாழ்வாயடா

நித்தம் சுகவடிவாய் யெத்தலமும் போற்றச்

சுத்தனாய் வாழ்வாயடா—ஆன்மா சொல்லுவதுண்மையடா

பேராசை யாம்வலிய கயிற்றை அறுத்துவிட்டால்

பேசாதமர் வாயடா—ஆன்மா பேரின்பம் கொள்வாயடா

சித்தம் தெளிந்து ஆசைப் பித்தம் ஒழிந்து விட்டால் [யடா]

முத்தனாய் வாழ்வாயடா—ஆன்மா முத்தொழில் செய்வா

இச்சை யெனும்கொடிய துச்சம் ஒழிந்து விட்டால்
 அச்சமும் இல்லையடா—ஆன்மா ஆனந்த போகமடா
 வேண்டுவே ண்டுமென்னும் ஆசை ஒழிந்து விட்டால்
 பூண்டிடும் ஞானமடா—ஆன்மா பொருந்திடும் முத்தியடா
 அகத்துட்பே ராசையெனும் பெரும்காற் றொழிந்துவிட்டால்
 மகத்திறும் சித்தனடா—ஆன்மா மாநடம் செய்வாயடா
 அளவில்லா ஆசையற்றால் உளமும் ஒடுங்கிப்பர
 நிலைதனிற் சேர்வாயடா—ஆன்மா நீபர முத்தனடா
 அனைத்திற்கும் காரணமாம் ஆசைமனம் ஒழிந்தால்
 நினைப்பதும் யெங்கேயடா—ஆன்மா நிர்க்குணமாவாயடா
 உறுவாய் பரஅறிவை உன்மய மாக யென்றும்
 பெறுவா யுருவையடா—ஆன்மா பேசொணுப்பேறு அடா
 இறப்பும் பவவினையும் இன்னலும் மாயைஅறும்
 பிறப்பும் ஒழியுமடா—ஆன்மா பேரின்ப முத்தியடா
 (நிராசை யெனும் பெரிய)

பல்லவி - வேறு மெட்டு

என்ன வேண்டும் உனக்கு-ஆன்மா வேறெதுவேண்டும் உனக்கு
 நின்னுள்ளே பேரின்பம் நிறைந்து இருக்கவே (நென்)
 போக்கும் வரத்தில்லா இன்பசுகம் தன்னுட்
 பொருந்தியே என்றும் நிறைந்து இருக்கவே (நென்)
 ஓடிய லைந்திடா தொடுங்கியே நீநின்றால்
 உன்னுளே ஆனந்தம் பொங்கிடும் கண்டாய்வே (நென்)
 நினைத்திடா யாதொன்றும் நிர்க்குண மாய்நின்றால்
 கணத்துளே பரசுகம் காணப்பெறு வாய்வே (நென்)
 பொன்னுடன் பணம்பொருள் பூமியும் வேண்டுமோ
 பூவையார் தமைக் கூடும் போகமும் வேண்டுமோ (என்ன)

அரும்பொருளும் புலால்மது உண்ணவும் வேண்டுமோ
 அழகிய நவமணிப் பணிதிகள் வேண்டுமோ (என்ன)
 பட்டுடன் சரிகைசேர் வஸ்திரம் வேண்டுமோ
 பொட்டுடன் வாசனைச் சந்தனம் வேண்டுமோ (என்ன)
 மாடமா எிகையும் அரண்மனை வேண்டுமோ
 மாதரும் பணிவிடை ஆட்களும் வேண்டுமோ (என்ன)
 மோட்டாரும் தனிரெயில் விமானமும் வேண்டுமோ
 போட்டோவும் கண்ணாடிப் பீரோவும் வேண்டுமோ (என்ன)
 கட்டிலும் மெத்தையும் பங்காவும் வேண்டுமோ
 பெட்டியும் நாற்காலி மேசையும் வேண்டுமோ (என்ன)
 சினிமாவும் நாடகம் சர்க்கசும் வேண்டுமோ
 சிங்காரம் ஓய்யாரம் பார்க்கவும் வேண்டுமோ (என்ன)
 பாருடன் விண்ணாளும் பட்டமும் வேண்டுமோ
 பவுசுடன் பெருமையும் பெரும்புகழ் வேண்டுமோ (என்ன)
 அணுக்குண்டு துப்பாக்கி பீரங்கி வேண்டுமோ
 அளவில்லா நால்வகைப் படைகளும் வேண்டுமோ (என்ன)
 உலகெலாம் போற்றிப் பணிந்திட வேண்டுமோ
 உளைக்கண்டால் யெல்லொரும் அஞ்சிட வேண்டுமோ (என்ன)
 ஐய்யோ இவையெல்லாம் அபலமும் துன்பமும்
 அற்பமும் துச்சமாய் அறிந்தும்நீ கொள்வையோ (என்ன)
 அடைவுடன் போக்கில்லா ஆனந்த மாய்நின்றும்
 விடயஇன் பந்தேடி விரும்பி அலைவையோ (என்ன)
 இன்பசு கமதாய் இயல்பாய் இருக்கநீ
 துன்பமாம் போகத்தைச் சுகமெனக் கொள்வையோ (என்)
 நாடகம் பொம்மைக் கூத்தாகவே இதையெண்ணி
 நாடிடாப் பேரின்ப சுகமதில் வாழ்வையே (என்ன)
 சாந்தமும் பேரின்ப உருவமாய் நீநின்று
 சந்ததம் அந்நிலை நீங்காது வாழ்வையே (என்ன)

என்னவேண்டும் உனக்கு—ஆன்மா
 வேறேது வேண்டும் உனக்கு

பல்லவி - வேறு மெட்டு

வாக்கு மௌனமுற்று மாராத் தியான முற்றால்
வாய்க்கும்பே ரின்பமடா—ஆன்மா மாசில்லாப் போகமடா

மனமுதல் இந்திரியம் மாயைமூ வாசைகளும்
சினமதும் தீருமடா—ஆன்மா சின்மயமாவாயடா
பஞ்சபா வங்களறும் பல்லுயிர்ப் பேதமறும்
வஞ்சமும் தீருமடா—ஆன்மா மனத்தூய்மை யாகுமடா
சாதிம தங்களறும் சாத்திரம் தர்க்கமறும்
பேதம றியுமடா—ஆன்மா பேரின்பம் கிட்டுமடா
அகத்தினுட் சாந்தியுறும் ஆனந்தம் பொங்கப்பெறும்
மகத்துருக் கொள்வாயடா—ஆன்மா மாநடம் செய்வாயடா
தேகப் பிணிகளறும் தீராச் சுகமும் வரும்
மோகம் ஒழியுமடா—ஆன்மா முப்பால் கடப்பாயடா
பொன்னும் பொருள்மாதரை பொருந்தா ஒழியச் செய்யும்
தன்னைய நிவாயடா—ஆன்மா தற்பரமாய் நிற்பாயடா
ஆனந்த மேஊருவாய் ஆடியே ஓடியென்றும்
தானந்த மாவாயடா—ஆன்மா தானதுவாய் நிற்பாயடா
சீவர்கள் தன்மையறும் சின்மயா னந்தமுறும்
மூவரும் ஆவாயடா—ஆன்மா முத்தொழில் செய்வாயடா
தன்னை அறிந்திலாது சகத்தில் அலைந்ததற்று
உன்னை அறிவாயடா—ஆன்மா உன் வடிவாய் நிற்பாயடா
தானான தன்மைபெற்றுத் தானதுவே நென்பதற்றுக்
கோனாக நிற்பாயடா—ஆன்மா கூறுவ துண்மையடா
பொல்லா உலகமற்றுப் பொய்யதாம் வாழ்வுமற்றுத்
தொல்லையும் தீருமடா—ஆன்மா சுகானந்த முத்தியடா
பந்தபா சங்களறும் பவவினை தானொழியும்
சந்ததம் இன்பமடா—ஆன்மா சாஸ்வத முத்தியடா
அற்புதத் திருவினை யாடலும் செய்து இன்பாய்ச்
சிற்பர மாவாயடா—ஆன்மா சென்மம் தவிர்ப்பாயடா
கண்டிலாக் காட்சிகளும் கருதரிய போகமெல்லாம்
கொண்டேநீ வாழ்வாயடா—ஆன்மா குருவடிவாய் நிற்பாயடா

சருவமும் அற்றுச் சும்மா தானிருக்கும் மாமெளனப்
 பெரும்நிலை சேர்வாயடா—ஆன்மா பேசொண்ணுப் பேறுஅடா
 குண்டலி சத்திதரும் குளிர்ந்த அமுதமதை
 உண்டே துயில்வாயடா—ஆன்மா ஒப்பில்லா வாழ்வாயடா
 தூங்காமற் தூங்குகின்ற சுகஇன்ப மாத்துயிலில்
 நீங்காத் துயில்வாயடா—ஆன்மா நின்மயமாய் நிற்பாயடா
 மதிமண்ட லத்தமுதம் வடியுண் டேஉறங்கிப்
 பதிதனில் வாழ்வாயடா—ஆன்மா பரசுகபோகமடா
 சத்துசித் தின்புருவாய்ச் சருவமும் நீயாய் நின்று
 முத்திபெறு வாயடா—ஆன்மா முத்தனுமாவாயடா

வாக்குமெளன முற்று மாராத்தியான முற்றால்
 வாய்க்கும்பே ரின்பமடா—ஆன்மா
 மாசில்லாப் போகமடா

—

பல்லை - வேறு மெட்டு

பொங்குதே இன்பம் என்னுள் மீறிப்

பொங்குதே இன்பம்

பொய்யாம் நிலைமை யற்று

மெய்யாம் உருவைக் காணப்—பொங்குதே இன்பம்

எங்கும் பரவெளியாய் யெல்லாம் யெனதுருவாய்
 இரண்டற யென்றன் உருவமாய்க்காணப்—பொங்குதே
 கங்குல் பகலுமற்றுக் காலம் கற்பனையற்றுக்
 காண்பன யெங்கென் உருவமாய்க் காணப்—பொங்குதே
 பாவிமையை யொழிந்து பாழுமன மொடுங்கிப்
 பரஅறி வாலென் உருவினை காணப்—பொங்குதே
 ஆசையும் அற்றவுடன் அகமும் ஒடுங்கிப்பர
 அறிவினா லென்றன் உருவினைக் காணப்—பொங்குதே
 ஆசைகள் முன்றும் நீக்கி அறிவினா லென்னோக்கி
 ஆனந்த மாமென் உருவினைக் காணப்—பொங்குதே

அறிவால் அறிவைக்கண்டு அனைத்தும் கடந்துநின்று
 அற்புத மாமென் உருவினைக்காணப்-பொங்குதே
 மனமுதல் யாவும்ற்று மாசில்லறிவை யுற்று
 மங்கள மாமென் உருவினைக்காணப்-பொங்குதே
 செத்தும் பிறந்தும் துன்பால் தியங்கித் தவிப்பதின்றி
 நித்தியானந்தமே யென்னுருவாய்க்காணப்-பொங்குதே
 ஈசனும் சீவர்களும் இலங்கும் பொருள்கள் மற்றும்
 எல்லா என்றன் உருவமாய்க்காணப்-பொங்குதே
 துன்பே நிறைந்துபொங்கும் தூல உருவமற்று
 இன்பம் நிறைந்திடும் யென்னுருவாய்காணப்-பொங்குதே
 ஞான நிலையடைந்து நாடி அறிவால் நோக்கி
 நலமுடன் என்றன் உருவினைக்காணப்-பொங்குதே
 ஆன்ம சொரூபமென்றே அறிந்திலாக் கற்றும் கேட்டேன்
 அற்புத மாயதை அறிந்து நான்காணப்

பொங்குதே இன்பம்

என்னுள் மீறிப் பொங்குதே இன்பம்

பல்லவி - வேறு மெட்டு

மா மௌனநிலை பெற்றபெ ரியவர்தம்
 மகிமையை எவர் சொல்வார்—அவர்தம்
 மகிமையை எவர் சொல்வார்

அனுபல்லவி

மாயாப் பெருஞ்சுழலில் ஓயாதலைந் துழலும்
 மனமுடன் கருவியும் கரணமு மற்று
 நினைவுடன் மறதியும் யாவையு மற்ற-மாமௌனநிலை
 துரிய மும்துரியா தீதமும் கடந்து
 சுத்தமா வெளிதனுள் நித்தியானந்தனாய்ச்
 சுகமுறும் உருவமாய்ச் சும்மா அமர்ந்திடும் [மாமௌன]

மட்டில் பரமசுக நிட்டைய டைந்துபாழும்
 மாயைமு வாகையுப் பந்தமும் அற்று
 வஞ்சமும் துன்பமும் இருவினை செற்ற (மாமெளன)
 தாமேதா னாகப்பெற்றுச் சச்சிதானந்த முற்று
 தவமுடன் தியானமும் சாதனை அற்றுச்
 சாத்திரம் தர்க்கமும் சங்கையும் அற்றும் (மாமெளன)
 வேதவே தாந்தமுதல் நாதநாதாந்தத்தப்பால்
 விளங்கிடும் பூரணப் பொருளுமாய் மிக்க
 மேலதாம் முத்தியின் வடிவமாய் வாழும் (மாமெளன)
 சாதிம தங்களுடன் பேதாபே தங்களற்று
 தாணியிற் சீவர்கள் தன்மையு மற்று
 சர்வமும் அத்து விதநிலை பெற்ற (மாமெளன)
 முத்தொழிற் கேயுரிய மூவர்க ளுந்தானாய்
 முத்தொழில் செய்திடும் சித்தனும் வித்தனாய்
 முத்தனாய் நித்தமும் கார்த்தனாய் வாழ்ந்திடும் (மாமெளன)
 தூங்காம லேதூங்கும் சுகஇன்ப மாத்துயிலில்
 சுகமுடன் நீங்காத் தூங்கி யென்னாளும்
 இகபர முத்தி வடிவமாய் வாழும்
 மாமெளனநிலை பெற்ற பெரியவர்தம்
 மகிமையை எவர் சொல்வார் அவர்தம்
 மகிமையை எவர் சொல்வார்

பல்லவி

அற்புதம் என்ன சொல்வேன். என்னை
 அறிந்தபின் நிகழ்ந்துற்ற (அற்புதம்)

சரணம்

கற்பனை யாவையும் கண்டிலா தற்றேன்
 சிற்பர வடிவமாய்த் திருநட முற்றேன் (அற்புதம்)
 ஞானமா ஒளிமிக விளங்கிடப் பெறவும்
 நழுவினே மாயையும் பொய்மைக ளறவும்
 மோனமா நிலையெனை மூடிவந் துறவும்
 முடிவில்லா என்சுய வடிவினைப் பெறவும் (அற்புதம்)

பற்பல வானபொய்த் தோற்றமும் அற்றேன்
பல்லுயிர்ப் பேதமும் துவேசமும் செற்றேன்
தற்பர வடிவமாய்த் தாண்டவ முற்றேன்
சச்சிதா னந்தமாய் அமர்ந்திடப் பெற்றேன் (அற்புதம்)

இச்சையாம் மூன்றுடன் பந்தமும் அற்றேன்
இன்னலும் பாடுடன் வஞ்சமும் செற்றேன்
அச்சமும் வினையுடன் அனைத்தையும் அற்றேன்
ஆனந்த வடிவமாய் ஆடிடப் பெற்றேன் (அற்புதம்)

சொல்லவொண் ணூலயாத் துயரத்தில் ஆழ்த்தும்
தொல்லுல கிற்பவக் கடல்தனுள் வீழ்த்தும்
அல்லும் பகலுமிக ஆட்டியே பாழ்த்தும்
அனைத்தும் அரைநொடியிற் பறந்தெனை வாழ்த்தும் (அற்)

பல்லவி

அந்தோ நான் என்ன சொல்வேன் இந்த
அவனியிற் சீவர் படும்
துயரமும் பரிதாபம் (அந்தோ நான்)

அறியாத் தன்னை அவனியில் எய்தி
அலைந்தும் துன்பினால் வருந்திடும் செய்தி (அந்தோ)

கருவே உருவாய் மலம்சலம் உதிரம்
செறிந்திடும் வடிவினுள் புகுந்து இருப்பதை (அந்தோ)

மாதர்கள் யோனியில் வந்தும் பிறந்தும்
மைந்தனாய் நின்றும்பின் வளர்ந்தும் திரிவதை (அந்தோ)

பருவமும் பெற்றுக் காமமும் உற்றுப்
பாழுறும் மாதரைத் தேடி அலைவதை (அந்தோ)

ஆசையும் மூன்றும் போகமும் பெற்றுப்
பாசமும் துன்பமும் உற்று அலைவதை (அந்தோ)

அவனியில் விலங்காய் அபலமாய் நின்றும்
பவவினை யுற்றுமிப் பாரில் அழிவதை (அந்தோ)

பிறந்தும் இறந்தும் குழந்தையும் பிணமாய்
 குறிக்குமிந் நாமமும் கொண்டே அலைவதை (அந்தோ)
 துன்பமும் பொய்யாம் போகமாம் தன்னை
 இன்பமும் மெய்யாய்க் கொண்டு அலைவதை (அந்தோ)
 தன்மயம் கண்டே சர்வமும் தானாய்ச்
 சின்மய மாகவே திகழ்ந்திடா தழிவதை (அந்தோ)
 சச்சிதா னந்தம் தன்னுரு வறியா
 திச்சகந் தனிற் சீவர் இறந்தும் பிறப்பதை (அந்தோ)

—————
 (பல்லவி)

சரித்திரம் கேட்பீரே. உலகீர் நம்
 சரித்திரம் கேட்பீரே.
 சரித்திரம் கேட்டால் சிரித்திடப் பெறுவீர்
 விரித்திடா மிக்கச் சுருக்கமாய்ச் சொல்வேன் (சரித்திரம்)

(அனுபல்லவி)

ஆதியில் நம்சுய வடிவமே பிரமம்
 அகண்டமா வெளியதாய் விளங்கிடும் அருபம்
 சோதியும் பூரணப் பேரின்ப சொருபம்—அதிற்
 தோன்றிநாம் பிரிந்ததே சொல்லொண மாமம் (சரித்திரம்)
 சுத்தஆன் மாவெனும் வடிவமும் பெற்றுத்
 தூயமெய் யறிவுடன் மனமதும் உற்றுப்
 புத்தியும் குணமுடன் போதமும் பெற்று—இந்த
 புவனத்தில் நிற்கவே வந்திடப் பெற்ற (சரித்திரம்)
 நரம்புடன் தோல்தசை எலும்புடன் உதிரம்
 நாரிடும் மலமும்நீர் சேர்ந்ததாம் வடிவம்
 திரமுடன் நிலையிலாக் கூடதாம் உருவம்—இதிற்
 சேர்ந்துபின் ஆன்மாவும் நின்றதே உலகம் (சரித்திரம்)

உருண்டும் புறண்டும்பின் ஓடியும் ஆடும்
உருவமும் வளர்ந்துநற் பருவமும் கூடும்
மருண்டும் மூவசையெனும் பிணியினால் வாடும்—இந்த
மானிலம் தனில் இவை வாய்த்திடத் தேடும் (சரித்திரம்)

தன்னையும் இன்பசுகம் அடைந்திடா அற்று
சுகத்தினிற் பெண்கள் போகம் இன்பமாய்ப் பெற்று
இன்னல் நிறைகடலாம் சமுசாரம் முற்று—மனம்
ஏங்கி அலைந்து பாச பந்தமும் உற்ற (சரித்திரம்)

மாயை யெனும் கொடிய அஞ்ஞான முற்று
மசுத்துறும் தனைக்காணும் போதமும் அற்று
நாயென வேதிரிந்து விருத்தமும் உற்று—உடலை
நானென வேகொண் டழிந்திடப் பெற்ற (சரித்திரம்)

அந்தோ இதென்ன அநியாயம் பாரீர்
அறிவுமெய்ப் போதமுட னமர்ந்துநீர் கேளீர்
சந்ததம் நம்முருவம் நித்தியமாய்த் தேரீர்—சச்சி
தானந்த உருவமாய் நிற்கலாம் வாரீர் (சரித்திரம்)

செத்தும் பிறப்பதுவும் நம்முரு வன்று
தேகமும் சிந்தையுடன் பிராணணும் அன்று
நித்தியா னந்தசிற்சொருபமே யென்று—மெய்யாம்
நீரிதைப் பெறுவீரே இன்பமாய் இன்று (சரித்திரம்)

பல்லவி - வேறு மெட்டு

சுதந்திரம் பெற்றோமே. இன்பச் சுதந்திரம் பெற்றோமே
சுதந்திரம் பெற்றோம் நிரந்தரமாகவே
சொல்லவும் கூடாப் பேரின்பமுறவே
(சுதந்திரம் பெற்றோமே)

சுதந்திர உலகாய்ச் சுயநம் வடிவாய்ச்
சுதந்திர வாழ்விற் சுகமுடன் வாழ்கச் (சுதந்திரம்)

- வன்கொடு மாயா அரசனும் செற்று
இன்பொடு நம்சய வடிவினைப் பெற்று (சுதந்திரம்)
- பொறுமையாம் பலமும் ஞானஆ யுத்தாற்
பெரும்பல மாயா அரசனை வென்று (சுதந்திரம்)
- திடமும்வை ராக்ய முடன்விடா முயற்சி
யுடனாசை யென்னும் அரக்கனை கொன்று (சுதந்திரம்)
- ஆசையாம் மூன்றும் அசுரரும் செற்றுப்
பாசமாம் பந்தச் சிறையதும் அற்று (சுதந்திரம்)
- மடமையும் உற்ற காமாதி அரக்கர்க்
கடிமையும் உற்று வருந்திய தற்றே (சுதந்திரம்)
- வினையெனும் சட்ட அனீதியும் செற்று
மனமெனும் மிக்கக் கொடியனும் அற்று (சுதந்திரம்)
- சினமெனும் கொடிய பகைவனும் செற்றுக்
கனவெனும் வாழ்வாம் சனியனும் அற்று (சுதந்திரம்)
- பஞ்சமா பாவியர் லோபியர் மூடர்
வஞ்சகர் தீயரும் அகந்தையர் செற்று (சுதந்திரம்)
- அரசனின் சபையில் ஐவரும் மற்றுத்
திரமுறும் பத்துச் சேவகர் அற்றே (சுதந்திரம்)
- கருணையாம் மழையும் இன்றியே ஞானப்
பெருமைசேர் பயிர்கள் குன்றிய தறவே (சுதந்திரம்)
- தேகமும் ஆன்ம சுகத்திற் பஞ்சமும்
மோகமாம் கொடிய பிணிகளும் அறவே (சுதந்திரம்)
- அச்சமும் தூயரோ டடிமையற் நிற்ப்ப்
பிச்சையு மற்றுப் பேரின்ப முறவே (சுதந்திரம்)
- சுத்தஆன் மாவாம் அரசனும் தூய
சித்தனும் சேனைத் தலைவனும் விளங்க (சுதந்திரம்)
- நல்லறிவாம் தூய அமைச்சரும் மிக்கப்
பல்லறத் தலைவரும் அறிஞரும் துலங்க (சுதந்திரம்)
- கருணையும் அன்பாம் மழைமிகப் பொழிந்து
பெருகியே ஞானப் பயிர்களும் விளைய (சுதந்திரம்)

எங்கனும் ஞானச் செல்வம் மலிந்து
பொங்கிப்பே ரின்பம் பூமியில் நிறைய (சுதந்திரம்)
துன்பமே நிறைந்து தோன்றிய உலகம்
இன்பமே நிறைந்து இலங்கிட பென்றும் (சுதந்திரம்)
நித்தமா இருளால் நிறைந்த இவ்வுலகம்
சுத்தமா வொளியாய்த் துலங்கிடப் பெறவே (சுதந்திரம்)
அறிவெனும் தூய விளக்குடன் ஞானப்
பரிதியாம் அருணன் பென்றும் விளங்க (சுதந்திரம்)
தன்மய மாய்ச்சய ஆட்சிசெய் தான்மா
சின்மய மாகத் திகழ்ந்திடப் பெறவே
தரணியிற் சுதந்திர மாகவே ஆன்மா
பிரமமாம் தன்சய வடிவமாய் வாழ்க (சுதந்திரம்)

பல்லவி - வேறு

சுதந்திரம் பெற்ற அப் போதினிலே - பர
சுகமிகப் பொங்குது எந்தனுள்ளே— (சுதந்திரம்)

அனுபல்லவி

நிரந்தர மாய்த்துன்பம் அற்றதிலே—இன்ப
நித்திரை தூக்குது விண்ணதிலே (சுதந்திரம்)

சரணம்

- 1 அறியாது அடிமையாய் வாழ்ந்தது மற்று—மிக
அச்சமும் பாடுகளும் பட்டது மற்றுத்
தெரியாது வெகுகாலம் உழன்றது|மற்று—உண்மை
தெரிந்துநம் வடிவமும் தன்மையும் பெற்றுச்
செகத்தினிற் பகையுறும் சர்வமும் அற்று
மகத்துறும் பேரின்ப சித்துருப் பெற்று (சுதந்திரம்)
- 2 அன்புடன் பத்தியும் நல்லொழுக்கமு முற்று—நல்ல
அறிவுடன் கல்வியும்பல் லறமும்பெற்றுத்

தென்புடன் தவமுடநற் தியானமு முற்று—இந்தச்
சேனைகளு டனேபோத ஆயுதம் பெற்றுச்

சிந்தையும் புத்தியாம் தலைவரும் உற்று

அந்தமில் சாந்தமாம் பலமிகப் பெற்று (சுதந்திரம்)

- 3 மாயமா இருள்நிறைத் தேசமு மற்று—மிகத்
தூயமா வெளிநிறைத் தேசமும் பெற்று
மேயதா மாமௌன அரண்மனை உற்று—ஒப்பில்
மிக்கமா நிலைஅரி ஆசனம் பெற்று

விகசித சுதந்திர ஆட்சியும் உற்று

மகிமைசேர் ஞானமா நீதியும் பெற்று (சுதந்)

- 4 சச்சிதா னந்தமாய்த் தன்னுருப் பெற்று—இந்தச்
சுகத்தினிற் சீவரெல்லாம் தானாக உற்று
இச்சகந் தனில்சீவர் தன்மையும் அற்று—பிரமம்
என்னும் பரம்பொருளும் தானாகப் பெற்று

என்றும் அழிவுரு வடிவமும் உற்றுத்

துன்றும் உலகுறும் வடிவமும் அற்று (சுதந்)

- 5 சத்தியம் அகிம்சையும் சாந்தமு மற்று—கொடும்
சண்டாள பகைவரெனும் காமாதி அற்று
நித்தியா னந்தமெனும் தன்னுருப் பெற்று—பர
நிர்மலா னந்தசுக போகமு மற்று

நித்திய முத்தனாய் விளங்கிடப் பெற்று

தத்தோம் ததிங்கினத் தாண்டவ மற்று (சுதந்)

பல்லவி

நித்யா னந்தனே ஆன்மா—உனை

யுக்தியா லறிந்து காண்பாய்—நித்யா

சரணம்

சத்திய மாயுன் வடிவே ஆனந்தம்—உன்

புத்தியாலறிந்துனைப்

பொருந்தியே இருந்திடத் தற்பரா னந்தம் [நித்யானந்தனே

கற்பனை யாம்பாரில் யாவையும் நீத்து—சுய
 சிற்பரா னந்தமாய்த்
 தெரிந்துணை அடைந்துநீ வாழ்ந்திடமுத்தி (நித்யா)
 மனமுடன் மாயை பெரிதெனப் பயந்தே—அதைத்
 தினமும்நீ கனவெனத்
 தெரிந்திடாப் பொருந்தியே வருந்தியே அயர்ந்தாய்(நித்யா)
 முகத்தில்நல் விழியினை இருள்மறைத் தாற்போல்—உன்
 னகத்துள்ளல் லறிவினை
 அஞ்ஞான மாமிருள் மெய்காணு மறைத்திடும் (நித்யா)
 அறிவினால் அறிவினை அடைந்து மெஞ்ஞான—நற்
 பரிதியால் இருளறப்
 பகலுற நின் சுய வடிவறும் காண (நித்யா)

— — —
 பல்லவி

மயங்காதே பொய்யிற் தியங்காதே
 ஆன்மா—மயங்காதே

மனமுடன் மாயைமூ வாசையா யேய்க்கும்
 கனவுடன் இரவினிற் பொய்யதாம் பேய்க்கு (மயங்காதே)
 அறிவெனும் மெஞ்ஞான விளக்கினைக் கொண்டால்
 பரிவுடன் கணத்தினுட் பறந்திடும் கண்டாய் (மயங்காதே)
 கட்டையிற் கள்வனும் கானலில் நீரும்
 கிட்டவே நெருங்கிடப் பொய்மைபோற் பாரும்(மயங்காதே)
 வஞ்சமாய்க் கொஞ்சியே மயக்கியே சேர்க்கும்
 கெஞ்சியும் மிஞ்சியே அடக்கிடப் பார்க்கும் (மயங்காதே)
 அஞ்ஞான மாமாயை யென்பதும் பொய்யாம்
 அறிவினைப் பிரிந்திடில் அம்மாயை மெய்யாம் (மயங்காதே)
 சிந்தையை அடக்கியே நின்வழி நின்றால்
 சந்ததம் அமிர்தமும் இன்பதாம் கண்டாய் (மயங்காதே)
 தன்பே ரறிவினைச் சார்ந்துயெந் நாளும்
 நின் சுய வடிவ மாய்ப் பேரின்பாய் வாழும் (மயங்காதே)

பல்லவி

அற்புத ஆனந்த வேடிக்கை நல்ல வேடிக்கை—இந்த
அவனியிற் சீவர்நாம் கொண்டிடும் வாடிக்கை (அற்புத)

கற்பனை யானஇவ் வுலகிற் பிறந்து
காலமும் கற்பனை உற்றே திரிந்து
தற்பரா னந்தமாம் தன்னை மறந்து
சாஸ்வத மாமுத்தி அற்றே அலைந்திடும் (அற்புத)

தந்தையும் தாயாம் தாரமுமைந்தராம்
சந்ததி சுற்றம் சகோதரர் பந்துவாம்
சொந்தநல் மாமனும் மாமியும் அன்பராம்
சொல்லொண்ப் பகைவரும் அன்யராய்க் கொண்டிடும்(அ)

மாடமும் மாளிகைக் கூடமும் வீடுகள்
மண்பொன் பணம்பொருள் வாகனம் மாடுகள்
கூடிடும் பதவியும் அரசுடன் நாடுகள்
கொண்டே வீரன்தீரன் எளியராய் வாழ்ந்திடும் (அற்புத)

ஆடையும் பணிதிகள் அழகுடன் கொண்டையும்
ஆனந்தக் காட்சியும் அறுசுவை உண்டியும்
பாடலும் ஆடலும் பவுசுடன் சண்டையும்
பாலரும் வாலிபர் விருத்தராய் நடித்திடும் (அற்புத)

அன்பும் விருப்பும் வெறுப்புடன் கோபமும்
ஆசையும் பந்தமும் காமமும் லோபமும்
துன்புடன் இன்பம் பயம் திடம் சோபமும்
சூதும்பொய் கொலைகள் வும்செய் தலைந்திடும் (அற்புத)

ஆணுடன் பெண்ணுமாய்த் திருமணம் கொள்வதும்
அன்புடன் இன்பமாய்த் துன்புடன் வாழ்வதும்
பூணும்பல் வியாதியாற் சாவதும் அழுவதும்
புதைத்தும் எரித்தும்பின் கருமங்கள் செய்வதும் (அற்புத)

அவனியாம் நாடக மேடையில் ஓரான்மா
அனேகமாம் வடிவுற்று அதுஅதுக் கேற்றாற்போல்
நவவித மாயுல கியல்புற்றே நடிக்கும்பொய்
நாடக மென்றேமெய் யுணர்வினாற் காண்பீரே (அற்புத)

வேறு

பல்லவி

அஞ்சுவ தேன் ஆன்மா நீ அஞ்சுவதேன் — என்றும்
 ஆனந்த மாகவே அழிவில் விளங்கும்நீ (அஞ்சுவதேன்)
 அணுக்குண்டும் துப்பாக்கி வெடிக்குண்டும் பீரங்கி
 அம்புடன் கத்தியும் வாளுடன் ஈட்டியும்
 கொம்புடன் வேலுமற் றுயுதம் என்செயும் (அஞ்சு)
 அனலுடன் பிரிதிவும் பெருமழை நதிகளும்
 அருணனும் பெரும்கடல் காற்றுடன் இடியதும்
 பெரியவன் பிணிகளும் பஞ்சமும் என்செயும் (அஞ்சுவ)
 அரசனும் பகைவனும் அரும்பல வீரனும்
 அடவியிற் புலிகரி சிங்கமும் வேங்கையும்
 விடமுறும் பாம்புடன் நாயெலி யென்செயும் (அஞ்சு)
 மானமும் அபிமானம் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும்
 மலிவறும் துன்பமும் கஷ்டமும் நஷ்டமும்
 இழிவுறும் சொற்களும் தரித்திரம் யென்செயும் (அஞ்)
 வீடுகள் போலசர்வ உலகுறும் உடல்களுள்
 மேவியே இன்பமாய் விளங்கிடும் நின்னையும்
 தாவியே இவையெலாம் சாருமோ யென்செயும் (அஞ்)
 உணர்வினை இழந்துநீ உண்மைபொய் யறிந்திலா
 துடலுளம் நானென உழுன்று நீ அலைந்தனைத்
 திடமுடன் உனைக்கண்டால் இவையெலாம் யென்செயும்]
 (அஞ்சுவதேன் :

வேறு

(பல்லவி)

உந்தனை யேசாவும் பந்தமும் துன்பமும்
 உற்றிடு மோ ஆன்மா—யாதும்
 உற்றிடு மோ ஆன்மா (உந்தனையே)
 அளவிலா உயரத்தில் விளங்கிடும் பரிதியை
 அடுத்திடு மோ மேகம் ஆன்மா அடுத்திடு மோ மேகம்—இந்த

அவனியிற் தெரிந்திலா மறைத்திடு மாப்போல்
அவையெலாம் பற்றுதுளை—ஆன்மா அவையெலாம் பற்றுதுளை
(உந்தனையே)

அரசனும் இரவினின் துயிலும்போ துகனவில்
யாசகம் உற்றலைந்தும் ஆன்மா யாசகம் உற்றலைந்தும்—பெரும்
அல்லலுற் றும்பலகஷடப் பட்டும்சி லரடிக்க
அலறியே விழிக்கப் பொய்யாம்—ஆன்மா அலறியே
விழிக்கப் பொய்யாம்— (உந்தனையே)

அதுபோல மாயையெனும் இரவினில் மயக்கமாம்
அருந்துயில் கனவு பொய்யாம்- ஆன்மா அருந்துயில்
கனவு பொய்யாம்—ஞான
அருணன் உதித்தால் மாயை மயக்கம்கற் பனைநீங்கி
ஆனந்த மாகக்காண்பாய்—ஆன்மா ஆனந்த
மாகக்காண்பாய்—(உந்தனையே)

அறியாது உண்மைதனைத் தரணியிற் துன்புருவாய்
அலைந்து கெட்டாய் அய்யகோ—ஆன்மா அய்யகோ
அலைந்துகெட்டாய்—பாழும்
அஞ்ஞான மனத்திற்கே இவையெலாம் பற்றுமென்றே
ஆனந்த மாகவாழ்வாய்—ஆன்மா ஆனந்த
மாகவாழ்வாய்—(உந்தனையே)

வேறு

மவுனப் பரமசுகப் பேரின்ம வீடு இதோ
வழியைத் தெரிந்து உள்ளே வாரும் உலகீர் வாரும்—பாழும்
மனமுழு வாசையுடன் சினமுதல் யாதுமற்று
மகிழ்வுடன் வாழ்ந்திருக்க வாரும் வந்து சேரும் (மவுன)
அவனித னிற்பிறந்து அல்லலுற்றே யழியா
தழிவில்லா வாழ்ந்திருக்க வாரும் உலகீர் வாரும்—பாரில்
அதுஇது என்றலையாச் சர்வமும் தானாய்ப் பெற்று
ஆனந்த மாயிருக்க வாரும் வந்துசேரும் (மவுன)
தவமுடன் கர்மமுதற் தியானமும் யோகமற்றுத்
தன்மய மாயிருக்க வாரும் உலகீர் வாரும்—நம்

தாயாம் குண்டலிதரும் அமுதைஉண் டே உறங்கி
சந்ததம் வாழ்ந்திருக்க வாரும் வந்துசேரும் (மவுன)

சிவவடி வாகப்பெற்றுச் சீவர்கள் தன்மையற்றுச்
செகத்தில் முத்தனாய் நிற்க வாரும் உலகீர் வாரும்—வாயாற்
செப்ப அரிதாம்உயர் ஒப்பில்லா நிலைதனுள்
சேர்ந்து சும்மா இருக்க வாரும் வந்து சேரும் (மவுன)

பவமுடன் துன்பமற்றுப் பாடுகள் யாதுமற்றுப்
பரசுக மாயிருக்க வாரும் உலகீர் வாரும்—தூய
பரவெளி தனுள்மோன வீட்டுட் தூங்காமற்றாங்கிப்
பரகதி பெற்றிருக்க வாரும் வந்து சேரும் (மவுன)

மவுனப் பரமசுகப் பேரின்ப வீடு இதோ
வழியைத் தெரிந்து உள்ளே வாரும் உலகீர் வாரும்.

வேறு

இந்தஉல கத்திற்சீவர் வந்துதிக்கப் பெற்று
இச்சை முன்றை உற்று—பெரும்
இன்னலுற்றே தானலைந்து இறக்கிருர்வினை யுற்று
இன்ப உணர் வற்று
அந்தோஇந்தச் சீவர்படும் அவதிதனைக் கண்டு
அகமிகவும் நொந்து—இவ்
வனைவர்களும் சுகமுறவே அழைக்கின்றேனே இன்று
ஆத்மநிலை கொண்டு
ஆனந்தமே வடிவமாக அழிவில்லா எல்லோரும்
அடைந்திடவே வாரும்—நான்
அன்புடனே சொல்வதைமெய் யறிவாலுற்றுப் பாரும்
அவ்வழியிற் சேரும்
தன்னைத்தா னறிந்திலாத தாலேவந்த மோசம்
சகத்திற்பந்த பாசம்—நம்மைச்
சார்ந்துநின்று கெடுக்குதய்யோ இன்பசுக நாசம்
தானல்லாப்பொய் வேசம்

தன்னேத்தா னறியவென்றால் மனதோர் நிலையுட் சேரும்
 தனியே சென்றுட்காரும்—இந்தச்
 சகத்தை நோக்கா உள்ளே நோக்கிப் பேரறிவாற்பாரும்
 தன்னுருவம் நேரும்
 உங்கள் உருக் கண்டேயெல்லாம் உம் மயமாய் நில்லும்
 ஒப்பில் இன்பம் கொள்ளும்—பாரில்
 உம்மையன்றி யாதுமுண்டோ மாயை உண்டோ சொல்லும்
 உயர் பரமாய் நில்லும்
 பத்தியுடன் கருமமுதற் தவமும் யோகம் விட்டுப்
 படிப்பும் கேள்வியற்று—தக்க
 பருவமுடன் பரமசுக ஞானவழி உற்றுப்
 பரமஞானம் பெற்று
 ஞானமெனும் விளக்கையேற்றி வல்லிருளைத் தீரும்
 நம்முருவைப்பாரும்—நம்மை
 நாடிநின்ற பந்தமுதற் பொய்மையெல்லாம் நீறும்
 நம்நிலையுட் சேரும்
 மவுனமுடன் தியானநிலைத் தனிமையும் ஏகாந்தம்
 வாய்ந்தால் உபசாந்தம்—பாழும்
 மனமுடனே சர்வமற்று வந்துறும் யோகாந்தம்
 மவுனமா போதாந்தம்
 துரியமுடன் துரியாதீத நிலையும்வந்து கூடும்
 சுயவடிவம் நாடும்—இந்தத்
 தொல்லுலகும் பொய்மைகளும் தான்பறந்து ஓடும்
 தூக்கம் வந்து கூடும்
 நினைப்புடன் மறப்புமற்றுச் சும்மா இருந் தென்னாண்டும்
 நின்மயமாய் வாழும்—இந்த
 நிலை அடையாக் கற்றும் கேட்டுச் சொல்லி அலையாக்கேளும்
 நின்றடைந்து வாழும்
 தானான தன்மயத்தைத் தானடைந்தெல் லோரும்
 சகத்தியல் பைத்தீரும்—ஒப்பில்
 சத்துசித்து இன்பருப மாகநிறபீர் பாரும்
 சாந்தி முத்தி சேரும்.

உ
ஓம் தத் சத்
பரப் பிரமணே நம

தத்துவ ஞானக் கும்மி

அறுசீர் விருத்தம்.

சகத்தினிற் பிரம ஆன்ம சரீரதத் துவமுமிந்த
இகத்துறும் தத்துவங்கள் யாவையும் கும்மியாக
செகத்தினில் மாந்ததொல்லாம் தெரிந்திடப் பாடஒப்பில்
மகத்துறும் பொருளை உண்மை மனத்தினுள் நினைதல் செய்வாம்.

(கும்மி மெட்டு)

தானாஆ னேஆனே தானாஆ னேஆனே
தானாஆ னேஆனே தானாஆ னே—தனம்
தானாஆ னேஆனே தானாஆ னேஆனே
தானாஆ னேஆனே தானா ஆனே.

(கீழ்க்கண்ட இந்த மெட்டிலும் பாடலாம்)

தன்னேனம் நாதனம் தன்னேனம் நாதனம்
தன்னேனம் நாதனம் தனானே—தனம்
தன்னேனம் நாதனம் தன்னேனம் நாதனம்
தன்னேனம் நாதனம் தனானே.

அங்குமிங் கென்றில்லா எங்கும்நி றைந்துபே
ரானந்த மாகவி ளங்கிரிற்கும்—என்று
மங்கள் மான பரம்பொரு ளைத்தினம்
வாழ்த்தியே கும்மி அடியுங்களே (தானா.)

1

அகமும் புறமிகச் சுத்தமு டன்தூய
ஆடை பணிதி அணிந்து எல்லாம்—உங்கள்
முகமும் தெளிவுடன் உற்சாக மாய்நின்று
முத்தமிழ்க் கும்மி அடியுங்களே (தானா.)

2

வரிசைக் கிரமமாய் நின்றும் நீங்கள் யெல்லாம்
வட்டமாய்ச் சூழ்ந்து நிமிர்ந்து நின்றும்—மிகப்
பரிவாகத் தென்புடன் இன்பு ருவாய் நின்றும்
பாடியும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 3

தானுஆ னேயென்னும் தத்துவத்தைக்கண்டு
சந்ததம் கும்மி அடிக்க வென்றால்—நம்
கோனாக வந்தருள் மவுன குருபாதம்
கும்பிட்டே கும்மி அடியுங்களே (தானு). 4

ஓங்கார மென்னும் பிரணவமும் இன்னும்
உண்மைத் தத்துவங்கள் காண வென்றால்—மனப்
பாங்காக அன்பாய்ப் பரகுரு பாதம்
பணிந்தெல்லாம் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 5

சரீர ஆன்மாவின் தத்துவமு மிந்தச்
சகத்தின் தத்துவம் காணவென்றால்—மிகப்
பரிவுடன் மெஞ்ஞானக் குருவினைப் போற்றியும்
பாடியும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 6

எங்கும் நிறைந்து விளங்கிடும் பூரண
ஏகம தான பரம் பொருளை—உண்மை
தங்கும் மனத்துடன் வாக்கினுற் பாடியே
சந்ததம் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 7

சுத்தப்பரம் பொருள் சக்தியா லண்டங்கள்
தோன்றினின் றழியும் உண்மைகாண—பர
சக்தி சிவமாய் விளங்கியே நின்றருள்
தன்மையைப் பாடி அடியுங்களே (தானு). 8

சுத்த ஆன்மாவுடன் உற்றஞா னஞ்சேரில்
சொல்லொணுப் பேரின்ப மென்றல் காண—தில்லை

- சக்தி யுடனீசன் பேரின்பத் தாலாடும்
தாண்டவம் பாடி அடியுங்களே (தானு). 9
- சிற்பர வெளியதாம் பொற்சபை தன்னிற்
திகழ்ந்திடும் பேரின்ப ரூபமது—அந்த
அற்புத ரூபத்தைச் சுத்த ஆன்மா சேர்ந்து
ஆடுதல் பாடி அடியுங்களே (தானு). 10

(நூல்)

(ஆத்மானந்தன் ஞானப்பெண்ணை விரும்புதல்)

- பெண்களி லேஉயர் பெண்ணரசே இன்பாய்ப்
பெற்ற மனைவியாம் கண்மணியே—மிகத்
தண்மன முற்ற பெருந்திருவே ஒன்று,
சாற்றுவேன் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே (தானு).
உன்னையும் என்னை அறியாமலே பாரில்
உண்மைபொய் சுகபோகம் காணாமலே—மிக
நன்னய மென்றேதா மாயைப் பெண்மையலில்
நான்பட்டுக் கெட்டேனே ஞானப்பெண்ணே (தானு.)
உன்னையும் உனதுதாய் தந்தையைச் சேரா
தொதிக்கியும் திட்டி அடித்து மற்றும்—பெரும்
இன்னலும் செய்ததை யெண்ணி நினைந்திட
என்மனம் நோகுதே ஞானப் பெண்ணே (தானு.) 13
- இன்றுதான் உண்மைபொய் தானறிந்தேன்சுய
என்னையும் உன்னையும் தானுணர்ந்தேன்—இனிக்
கொன்று விடுகிறேன் மாயைப் பெண்ணுமவள்
குலமெலாம் அடியோடு ஞானப் பெண்ணே [தானு.] 14
- தாகமும் அன்பும் உன் பேரிற் கொண்டேனென்
தவறுகள் எல்லாம் பொறுத்துக் கொள்வாய்—பர

மோகமும் கொண்டேன் உன்பேரினிலே ஒளி
முத்தம் தருவாயே ஞானப் பெண்ணே [தானா]. 15

உந்தனை விட்டுப் பிரிய மாட்டே னென்று
உன்பேரி லென்பேரி லாணையிட்டேன்—கொடும்
அந்தப் பரதத்தையும் தாய்தந்தை அண்ணனும்
அணுகாத் துரத்துவேன் ஞானப் பெண்ணே

[ஞானப்பெண் ஆத்மானந்தனை விரும்பிச் சொல்லுதல்]

சின்னஞ் சிறிய பிராயத்தில் யென்னைத்
திருமணஞ் செய்தார்கள் உங்களுக்கு—நீங்கள்
என்னுடனே அன்பாய்க் கூடியும் பேசா
திருந்ததும் நீதியோ நாயகரே [தானா]. 17

அப்படி நீங்கள் இருந்தது மன்றி
அடித்தெனைத் தாய்தந்தை அண்ணனையும்—வாயாற்
செப்பொணு வார்த்தையும் பேசி அடித்திடச்
செய்ததும் நீதியோ நாயகரே. 18

இன்றுதான் அன்பும் அபிமானம் வந்துதா
னென்னுடன் கூடியும் பேசுவந்தீர்—ஆனால்
நன்று இருக்கட்டும் உள்ளத்துள்ளோர் சங்கை
நாடி இருக்குது நாயகரே. 19

உங்கள் சரித்திரம் கேட்பதற்கு எந்த
னுள்ளத்துள் ரொம்பநா ளிச்சையுண்டு—அதைச்
சங்கையில் லாமலே சொன்னீராணுண்மை
சர்வம் விளங்கிடும் நாயகரே. 20

(ஆத்மானந்தன் தன் சரித்திரம் சொல்லுதல்)

அன்பே நிறைவான பெண்மணியே பே
ரறிவே நிறைவாம் ஒளிவடிவே—பர

இன்பே நிறைவாஞ் சுகவடிவேயுந்த
னிச்சை போற் சொல்கிறேன் ஞானப்பெண்ணே. 21

எந்தன் சரித்திரம் கேட்பாயானால் உனக்
கேலன மாகச் சிரிப்புவரும்—உன்
சிந்தை அடக்கியே ஓர்மையாய் மிக்கச்
சிரத்தையாய்க் கேட்பாயே ஞானப்பெண்ணே. 22

சரீர ஆன்மபி ரம தத் துவமும்
சகத்தின் தத்துவம் அத்தனையும்—என்
சரித மாகவே சொல்லுகி றேன் உப
சாந்தமாய்க் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே. 23

தத்துவம் தத்துவ மென்று சொல்லி இந்தச்
சகத்தில் மாந்தர்கள் சொல்லிடுவார்—அந்த
சுத்ததத் துவத்தை எந்தன் கதையாய்ச்
சுருக்கமாய்ச் சொல்கிறேன் ஞானப் பெண்ணே. 24

ஆதியிலே சர்வ அண்டபி ண்டங்களும்
ஆன்மாவும் பூதம் மதிரவியும்—இலா
ஓதவொண் ணுப்பெரும் ஏக வெளியும்
ஒளியாய் விளங்கிற்றும் ஞானப் பெண்ணே. 25

ஆதியும் அந்தம் நடுவுமில் லாப்பெற்ற
அன்னைதந் தைசுற்றம் யாதுமில்லா—எந்தச்
சாதி உருவும் குணமில் அனாதியாய்த்
தான்தோன்றி நின்றதாம் ஞானப் பெண்ணே. 26

அந்த அனாதியாய் நின்ற வடிவினுள்
அற்புதச் சக்தியொன் றுண்டாச்சு—மிக
விந்தைய தாகவே அச்செயல் தோன்ற
வினைந்ததாம் விவகாரம் ஞானப் பெண்ணே. 27

இந்த உருவமே யெந்தன்தன் தையென்று
இன்புடன் உண்மை அறிந்து கொள்வாய்—நின்ற
அந்த உருவமா மெந்தன் தந்தையதின்
அற்புதம் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே. 28

என்தந்தை உருவத்தைக் கேட்பா யானாலுனக்
கெண்ணும்போ தெல்லாம் சிரிப்புவரும்—மிக
அன்பினாற் சொல்கிறேன் இன்புடனேநீ
அமைதியாய்க் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே. 29

அண்டமெல் லாங்கொள் பெருவயிராமெந்த
அவயவம் யாதில்லா முண்டமதாம்—யாரும்
கண்டிட வொண்ணாத பாதமதாம் உயர்
ககனம் காணாச்சிரம் ஞானப் பெண்ணே. 30

இந்தவ டிவாய் அணாதியாய்த் தான்தோன்றி
ஏகமாய் விவகாரம் யாதுமில்லா—மிக
அந்தமாய்த் துன்பங்கள் யாதுமின்றியேபே
ரானந்த மாய்நின்றார் ஞானப் பெண்ணே. 31

அணாதியாய் நின்றவென் தந்தையுள்ளே பெரும்
அற்புதச் செயலெனும் சத்திசேர்ந்து—பின்
நினைவென்னும் சங்கல்பம் உண்டானதினாலே
நேர்ந்ததாம் விவகாரம் ஞானப்பெண்ணே. 32

சங்கல்ப மான நினைவினா லன்று
சமைந்தது பற்பல தோற்றங்களும்—மேலும்
சங்கல்ப மாகிய வித்தினாற் பின்பு
சமைந்துற்றோம் நாங்களும் ஞானப் பெண்ணே. 33

எண்ணியும் எண்ணிய சங்கல்ப வித்தினா
லெண்ணிறந் தனவாய்ப் பெற்ற பின்பு—எலாம்

- நன்னயமாக வளர்த்தும்பின் காக்கவே
நாடினா ரென்தந்தை ஞானப்பெண்ணே. 34
- செயலெனும் சத்தியா மெங்க ளன்னையவள்
சேர்ந்து என்தந்தை யும்தானுமாக—மிக
நயமுட னுங்களும் வாழ உறைவிடம்
நாடினா ரிருவரும் ஞானப்பெண்ணே. 35
- பிள்ளைகள் இன்பாய் வசிக்கவே பட்டினம்
பெரிதாய்ப் பலவிதம் கட்டவெண்ணி—யாரும்
விள்ளவும் வொண்ணாத அற்புதப் பட்டினம்
விரைவினிற் கட்டினார் ஞானப்பெண்ணே. 36
- காணொணாக் கோட்டைச் சுவரும் வைத்து உயர்
ககனமாம் மேலே வெண்டாப்புவைத்து—பார்க்கத்
தோனொணாப் பல்நிறத் தலமும் வைத்தா ரங்கே
சோலைமலை வைத்தார் ஞானப் பெண்ணே. 37
- அரிதாய் நகரங்கள் உண்டாக்கி யெங்கும்
அளவில் விளக்குகள் தான்போட்டு — மிகப்
பெரிதாய் இரண்டு விளக்கும் போட்டாரங்கே
பின்னையும் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே. 38
- சுற்றிலும் அகழிகள் உண்டாக்கியே நகர்
தோணியைப் போல மிதக்கவைத்தார்—அதைக்
கட்டாமல் எங்கினும் செல்லாமற் கீழே
கவிழாமல் வைத்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 39
- இப்படிப் பட்டினம் உண்டாக்கியு மதில்
இன்னமும் வேண்டிய தெல்லாம் வைத்து—காக்க
ஒப்பில்லாப் பூதங்கள் ஐந்தும் வைத்தே மிக
உன்னத மாய்ச்செய்தார் ஞானப் பெண்ணே. 40

பட்டினங்கள் பல உண்டாக்கியும் பின்பு
பச்சமாய் நாங்கள் வசிப்பதற்கு—அவர்
கட்டினார் மாளிகை உன்னத மாயக்
கதைதனைக் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே. 41

மாயா புரியென்னும் பட்டினத்துள் நாங்கள்
மகிழ்வுடன் என்றும் வசிப்பதற்கு—மிக்க
மேயதா யரண்மனை கட்டினா ரேயந்த
விந்தையைக் கேட்பாயே ஞானப் பெண்ணே. 42

நான்குசாண் உயரத்தில் தூண்கள் ரெண்டுவைத்து
நாட்டாம லதன்மேலே கட்டிடத்தை—நல்ல
பாங்குடன் கட்டவே ஆரம்பித்து மிகப்
பரிவுடன் கட்டினார் ஞானப் பெண்ணே. 43

வெண்மை நிறமாம் இரும்புவிட் டம்போட்டு
வெளிமை நிறமான கம்பிசேர்த்து—பெரும்
புண்மை நிறமான மண்ணுடன் செந்நீர்
புனல்நீரும் சேர்த்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 44

பூனீர் உவர்நீரும் தான்சேர்த்துப் பச்சை
புதியதாய்ச் செங்கல்சுண்ணாம்பும் சேர்த்து—அவர்
தானும்சத் தியுமாய் ஏழுக்கு மெத்தை
சடுதியிற் கட்டினார் ஞானப் பெண்ணே. 45

ஏழுக்கு மெத்தை கட்டியும் உள்ளேநாம்
ஏறிஇறங்கப் படியும் கட்டி—அதிற
கீழுடுக் கினிலே சமையலும் கக்கூசும்
கேணியும் வைத்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 46

எட்டாவது மாடிச் சிகரத்தின் மேலேநா
னின்புடன் சென்று உலாத்திநிற்க—மிகத்

திட்டம தாகச் சுரங்க வழியொன்று
சிறிதாக வைத்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 47

பங்காவும் கட்டிலும் மெத்தை வைத்தார் நாம
படுத்திடப் பள்ளி அறையும் வைத்தார் அங்கே
எங்கும் விளக்குகள் போட்டு மிகப்பெரும்
இரண்டு விளக்கிட்டார் ஞானப் பெண்ணே. 48

ஒன்பது வாசல்கள் வைத்து மவற்றுள்
ஒருவாசல் கொள்ளைக்கு வைத்து மற்றும் — மேலே
முன்பாக ஓர் பெரும் வாசல்வைத் தேகாவல்
முப்பத்து நால்வராம் ஞானப் பெண்ணே. 49

ராஜசபை அங்கே நடுவிற் கட்டித்தாய
நான்கிரு பேர்கள் அமைச்சர் வைத்து—நம்
தேசவி சாரணை செய்யவே ரத்தினச்
சிம்மாசனம் வைத்தார் ஞானப்பெண்ணே. 50

சேனையும் சேனைத் தலைவன்வைத் துப்பெரும்
சேவகர் மூன்றுடன் ஐவர் வைத்து—அவன்
தானே இதற்கெல்லாம் மேல்பாக்க ஒரு
தலைவனை வைத்தாரே ஞானப்பெண்ணே. 51

சுற்றிலும் பத்துப் பேர் வெளியில் வைத்து முள்ளே
சோலை குயில் மயில் அன்னமுடன்—என்றும்
வற்றுக் குளங்களும் தாமரை யும்மேடை
மாடம் கூடம் வைத்தார் ஞானப்பெண்ணே. 52

அண்டத்தி லுள்ளது பிண்டத்தி லுண்டென
அரண்மனைக் குள்ளேயெல் லாமும் வைத்தார்—அதில்
எண்டிசை களுடன் ஐம்பூத மும் மீன்
இரவிமதி வைத்தார் ஞானப் பெண்ணே. 53

பூவுலக முதல் ஏழுலகும் சப்த
பொங்கும் கடல்மலை நதியும் வைத்தார்—சுற்றிக்
காவுடன் காடும் மிருகம் வைத்தார் மிகக்
கருமேக மும்வைத்தார் ஞானப்பெண்ணே. 54

முப்பத்து முக்கோடி தேவரு மிந்திரன்
முனிவர்கள் நாற்பத் தெண்ணூயிரமும்—உயர்
ஒப்பில்லா மூவரும் அஷ்டவசு கலை
உமை திரு வைத்தாரே ஞானப்பெண்ணே. 55

இன்னமும் ஆண் பெண்கள் சத்திகளு மற்றும்
இணையில்லா அற்புதக் காட்சிகளும்—மேலும்
கின்னரர் நாகரும் காந்தருவர் வைத்தார்
கேட்பாயே இன்னமும் ஞானப் பெண்ணே. 59

எங்கெங்கு சென்றாலும் எங்களுடன்வர
இருகால் அரண்மனை தானமைத்து— இது
மங்கிஅழிந்திடாப் பாதுகாக்க ஒரு
வளியெனும் ஆள் வைத்தார் ஞானப் பெண்ணே. 57

கும்பிடக் கோயிலும் உள்ளே வைத்தாரதிற்
கோபுரம் கொடி மரம் நந்தி வைத்தார்—சத்தி
அம்பிகை சிவலிங்கம் கணபதி முருகரும்
அன்பாக வைத்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 58

அந்தரங்காளும் சமையற்கா ரர்மிக்க
அன்பான பணிவிடை ஆட்கள் வைத்தும்—என்றும்
சந்தோசமாய் வாழ்க எனக்குத் துணைவியும்
தான் தேடிப் பார்த்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 59

தேடியும் நாடியே பார்த்தவ ருன்னைத்
திருமணம் செய்துதா னெந்தனுடன்—அன்பாய்க்

கூடியே இன்பமாய் வாழ யெண்ணம் மிகக்
கொண்டாரே எந்தந்தை ஞானப் பெண்ணே. 60

சின்னஞ் சிறிய பருவத்தில் உன்னைத்
திருமணம் செய்துதா நெந்தனுக்கு—என்றும்
நன்னய மாயின்பாய் வாழ்கவென் றேமிக
நல்வாழ்த் தளித்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 61

உந்தனுக் கந்தப் புரமும் வைத் தேபக்கம்
ஒருநான்கு தோழிப் பெண் களும் வைத்து—என்றும்
சந்தோச மாய்வினை யாடிடவேண்டும்
சருவமும் வைத்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 62

ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ஒவ்வோ ரரண்மனை
உற்றிட வேதந்து எந்தனுக்கும்—அன்பாய்
அவ்வித மாக அரண்மனை யும்தந்து
அமரவும் வைத்தா ரே ஞானப் பெண்ணே. 63

மாயாபுரி யென்னும் பட்டினத்தில் மிக்க
மர்ம அனித்திய மாளிகையில்—தன்
சேயான என்னுடன் உந்தனையு மின்பாய்
சேர்ந்திடச் செய்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 64

ஆத்மானந் தனுடன் ஞானப் பெண்ணும் பாரில்
அழிவில்லா நீடுழி இன்பமுடன்—என்றும்
சாத்மீக மாகவே வாழ்கவென் றேதந்தை
தான்வாழ்த் தளித்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 65

இன்புடன் வேண்டிய தெல்லாம்வைத் துமற்றும்
எல்லா உலகுக் கரசனுக்கி—எனைத்
தென்புடன் நீடுழி ஆளும்படி உயர்
திருமுடி சூட்டினார் ஞானப் பெண்ணே. 66

திருமுடி சூட்டியும் செங்கோல் தந்துமிகச்
செம்மை சேர் சட்டமாம் நீதிதந்தும்—ஒப்பில்
அருமைசே ருன்னை அரசியாக்கி எனை
ஆளவும் வைத்தாரே ஞானப் பெண்ணே.

67

ஆனந்த மாகவே உன்னுடன் யானும்
அரசாட்சி செய்தின்பாய் வாழ்ந்திடாமல் —மிக
ஈனந்தரும் சேனைத் தலைவனால் பட்டதை
என்னென்று செல்லுவேன் ஞானப் பெண்ணே.

68

பாழறும் தலைவன் மனைவியினால் மோகப்
படுகுழி வீழ்ந்து மலைந்து முன்று—மிகக்
கீழறும் சண்டாள மரையப் பெண்ணையு நான்
கிட்டியே சேர்ந்துற்றேன் ஞானப் பெண்ணே.

69

அந்தகோ மாயைப்பெண் மையலி லேமிக
ஆழ்ந் தெலாம் கெட்டு மதியும் கெட்டு—பாச
பந்தமும் உற்றுமு வாசையுற்று ரெம்பப்
பட்டும் அலைந்துற்றேன் ஞானப் பெண்ணே.

70

நாயதைப் போல தேடியலைந்தும் பெரும்
நரகுழல் பன்றிபோ லேயுமுன்றும்—ஈயாப்
பேயதைப் போல்பொருள் சேர்த்துக் காத்துநான்
பெருங்கடாப் போலானேன் ஞானப் பெண்ணே.

71

சந்ததம் மாயைப்பெண் ணுக்குகந்த கெடும்
தாய்தந்தை சுற்றம் சினேகிதரை—மிகப்
பந்தமுற்றே அவட் கடிமையுற்று நானும்
பரதவித் தேங்கினேன் ஞானப் பெண்ணே.

72

நடையுடை பார்வையும் புன்சிரிப்புமிக
நயமான வஞ்சம் கவடும் சூதும்—அவள்

திடமுடன் தந்திரம் மாயமதும் பேச்சும்
செப்பவும் கூடுமோ ஞானப் பெண்ணே. 73

உன்னையும் உனதிற்ப போகமதும் பெற்ற
உனதுதாய் தந்தையும் சுற்றமுதல்—மேலும்
என்னையும் எனதிற்பத் தாய்தந்தையு மற்ற
தெல்லா மறந்திட்டேன் ஞானப் பெண்ணே. 74

திரமுடன் ஆட்சியும் நீதியற்றே னுயர்
செங்கோலும் கீர்த்தியு மானமற்றேன்—நல்
ஹமும் பெருமையும் கடமையற்றேன் மிக
அபகீர்த்தி பெற்றேனே ஞானப் பெண்ணே. 75

சண்டாள மாயைப்பெண் சேர்க்கையினாலே நான்
தாசனாய் அவர்கட் கடிமையுற்று—மிகப்
பண்டேயு றுநாளிருளடைந் துமந்தோ
பாழாயிற் றரண்மனை ஞானப் பெண்ணே. 76

பாழாகி யரண்மனை இடிந்திடிந் துமேலும்
பலவித அரண்மனை கட்டிக் கட்டி—யானும்
மாழாம லேமாண்டும் வந்துவந் துமிக
வருந்திய லைந்துற்றேன் ஞானப் பெண்ணே. 77

அந்தோநான் பல்காலம் பட்டலைந்தும் கெட்டு
அதன்பின் எந்தந்தையின் எண்ணம்வந்து—அன்பாய்ச்
சந்ததம் தேடியும் நோக்கி நின்றும்பின்
சலிப்புற் றிருந்தேனே ஞானப் பெண்ணே. 78

எந்தன் தந்தையு மறிந்துஎன் பேரில்
இரக்கமும் வைத்துநற் தூதுவராய்—மிக
அந்தமாய் மறைவாக வந்தும் பேசியுந்தன்
அன்பை அளித்தாரே ஞானப் பெண்ணே. 79

வந்தஅத் தூதரால் மாயைப் பெண்ணின்நய
வஞ்சமும் சூதுடன்பொய்மைகளும்—அவள்
தந்தைதாய் சுற்றத்தார் மோசமுடன் யெல்லாம்
தானறிந்து ற்றேனே ஞானப் பெண்ணே. 80

அடிமையும் பயமுடன் முடமற்றே னினி
ஆண்சிங்கம் போல எதிர்த்து நிற்பேன்—அவள்
திடமுடன் வந்தாலும் கொன்றெரித்து யெனைச்
சேராதொழிப்பேனே ஞானப் பெண்ணே. 81

போனதைப் பற்றி மனம்வருந்தி ஒன்றும்
பிரயோசன மில்லை நாமினிமேல்—மிக
ஆனந்த மாகவே ஆட்சிசெய் தேநாமல்
அன்புடன் வாழலாம் ஞானப் பெண்ணே. 82

(ஞானப்பெண் சொல்லுதல்)

இந்தச் சரித்திரம் கேட்டவுடனேதான்
என்மனம் நொந்தும்கண் ணீர்சொரிந்தும்—பாழும்
அந்தக் கொடும்பாவி மாயைப்பெண் மேல்மிக
ஆவேச மாகுதே நாயகரே 83

பத்தினிப் பெண்ணான நானிருக்கக் கொடும்
பரத்தைப் பெண்ணின்மே லிச்சைவைத்து—உங்கள்
புத்தியும் கெட்டவள் வலையுட் பட்டு மிர்தப்
புவனத் தலைந்தீரே நாயகரே. 84

(மாயைப் பெண் சொல்லுதல்)

மறைவாய் இவையெல்லாம் கேட்டிருந்த கொடும்
மாயைப் பெண் அளவில்லாக் கோபமுடன்—மிக
விரைவுடன் வந்தேதான் சீரிநின்றும் பார்த்து
வெளியிலே வாயடி ஞானப்பெண்ணே. 85

என்னடி ஏதேதோ இருவரும் இதுவரை
என்னைப் பற்றிரொம்பப் பேசினீர்கள்—இதோ
உன்னை அடித் திந்த வீட்டைவிட் டுத்தள்ளி
ஓடிடச் செய்கிறேன் ஞானப் பெண்ணே. 86

பத்தினிப் பெண்ணும்நீ யென் றும்கூறிக் கொடும்
பரத்தைப் பெண்ணுநா னென்றும் சொல்லி—அவர்
மெத்தஉ யர்ந்தவ ரென்றுநீ ரொம்பவும்
மேன்மையாய்ச் சொன்னாயே ஞானப் பெண்ணே. 87

உங்கள் குலமும் தாழ் தந்தையரு மற்ற
உற்றார் உறவினர் வாழ்க்கைகளும்—எல்லாம்
எங்களுக் குத்தெரி யாதென்றென் னாதடி
என்முன்னே வாயடி ஞானப் பெண்ணே. 88

அவர்தாய்தந்தை அணாதியாகு மற்றும்
ஆணும் பெண்ணுமில்லா அலியுமாகும்—சேர்ந்
தவர்கள் பெருமலே கற்பனையாற் பெற்
றணாதிப் பரம்பரை ஞானப் பெண்ணே. 89

அளவில்லாப் பிள்ளையைப் பெற்றிவர்கள் பின்
அணாதியாய் வளர்க்காது விட்டுவிட்டார்—இந்
நிலமதில் இவர்கள் சகோதர ராயென்றும்
நேசமும் உணடோடி ஞானப் பெண்ணே. 90

தந்தைதாய் சுற்றம் இருந்து மிலகைமிகச்
சாமார்த்தி யம்திடம் தன்மைஇல்லை—உயர்
எந்தன் தாய்தந்தையர் அண்ணனாலே இவர்
இதுவரை ஆண்டாரே ஞானப் பெண்ணே. 91

உந்தன் தகப்பனோ பைத்தியக்காரன் பெற்ற
உனதுதா யோமிகப் பைத்தியக்காரி—உங்கள்

சொந்தமெல் லாமுடச் சோம்பேரிகள் வாயாற்
சொல்லொணுப் பரத்தைநீ ஞானப் பெண்ணே. 92

பைத்தியமூடப்பரம் பரைகள் மிகப்
பரத்தையர் சாதிப் பரம் பரைகள்—என்றும்
நித்யதரித்திரப் பரம்பரையில் வந்த
நீயோ விபசாரி ஞானப் பெண்ணே. 93

உன்னாலும் உனதுதாய் தந்தைய ரால்வீணய்
ஒழிந்தது ஆட்சியு மல்லாமலே—நீ
என்னாலும் எனதுதாய் தந்தையரால் இது
ஏற்பட்ட தென்றாயே ஞானப் பெண்ணே. 94

கட்டின மனைவிதான் நீயெனவும் கட்டாக்
கள்ள மனைவிதான் நானெனவும்—மிகத்
திட்டம தாகவே சொன்னாயடி இது
செப்பத் திடமோடி ஞானப் பெண்ணே. 95

இதுவரை அஞ்சிஓ ளிந்திருந் துவாழ்ந்து
இப்பொழு தேயவரை மயக்கி—சேர்த்து
அதிதிட மாகவே இரண்டுபே ருமிக்க
ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறீர் ஞானப் பெண்ணே. 96

என்னைச் செயித்திடத் தேவராலு மற்ற
எவராலும் உன்னாலும் ஆகாது—இதோ
உன்னை அடித்து வெளியில்விட் டேவரா
தோடிடச் செய்வேண்டி ஞானப் பெண்ணே. 97

(ஞானப் பெண் சொல்லுதல்)

மானத்திற் காகவே யெண்ணியே எந்தனின்
வாழ்க்கையும் போகமும் விட்டிருந்தேன்—மிக
ஈனத்தனமாய்ப் பரத்தையே இன்னமும்
ஏதேதோ பேசுராய் மாயைப் பெண்ணே. 98

முன்னையைப் போலநி னைக்காதடி உந்தன்
 மூக்கையும் நாக்கையும் காதறுத்து—உனைச்
 சின்னத் தனமாய் உலகம் சிரித்திடச்
 செய்கிறேன் பாரடி மாயைப் பெண்ணே.

99

[மரையைப் பெண் சொல்லுதல்]

ஓகோகோ இவ்வளவா தைரியமும் இன்று
 உங்கள் இருவார்க்கும் உண்டாச்சு—நீங்கள்
 சாகவே காலம்வந் தலைகிறீர்கள் இதோ
 சடுத்தியில் வருகிறேன் ஞானப் பெண்ணே.

100

அதிவேக மாகவே தானோடியே தன்
 அன்னை தந்தை சுற்றம் கூட்டிவந்தாள்—மிக
 மதியில் மிகுந்த ஞானப் பெண்ணின் சுற்றமும்
 மாதா பிதாமுதல் வந்தார்களே.

101

கொலையனும் கள்வனும் சூதன்கா மன்மோகன்
 குடியன் மடயன் முறடனுடன்—மோசன்
 புலையனலோ பன்வஞ்சன் கபடன் துன்பன்வம்பன்
 பொய்ய னனீதனும் வந்தார்களே.

102

மாயைப்பெண் பந்துக்களான இவர்களும்
 மற்றெல்லாப் பேர்களும் ஓடிவந்து—நீங்காச்
 சாயைப் போலேநின்று எல்லோரும் கூடியே
 சண்டை கலவரம் செய்தார்களே.

103

அன்பனும் பத்தன் ஒழுக்கன்கா ருண்யன்
 அடக்கன் தருமனும் நீதனுடன்—மெய்யன்
 இன்பன் அறிவன் சமாதானன் சுத்தனும்
 ஏகன்ச மத்துவன் வந்தார்களே.

104

ஞானப்பெண் பந்துக்கள் இத்தனை பேருடன்
நம்பன்வை ராக்கியனும் ஓடிவந்து—மிக
நனத்தன மென்றே யெண்ணியும் பேசா
திருந்தும்பின் சண்டை தொடுத்தார்களே. 105

இருவர்கள் தாய்தந்தை பந்துக்களுமற்ற
இன்னும் பொதுசனம் தான்சேர்ந்து—மிகப்
பெரியக லவரம் சண்டைகளும் கொடும்
பேச்சும் அடிதடி ஆயிற்றங்கே. 106

[பெரியோர்கள் பஞ்சாயத்துச் செய்தல்]

இதனை அறிந்தசி லபெரியோர் வந்து
இவர்கள் சண்டைகளைத் தானமர்த்தி—எல்லாம்
பொதுவாய்ச் சபைகூடிப் பஞ்சாயத்தார் மிகப்
பொறுமையாய் வழக்கை விசாரித்தாரே. 107

ஆத்மா னந்தனும் அரசன்றனை வர
வழைத்து எல்லோருக்கு முன்னமர்த்தி—மிக
சாத்தீக மாக மறைக்காதுன் வழக்கைச்
சாற்றுவி ரென்றுதான் கேட்டார்களே. 108

[ஆத்மானந்தன் சொல்லுதல்]

அன்னை தந்தை சுற்றம் யாதுமில்லாச் சுத்த
அணாதியாய்த் தோன்றின ரென்தகப்பன்—தன்னுள்
தன்னிக ரில்லாத சத்திதோன் நிச்சேர்ந்து
சங்கல்பத் தாலென்னைப் பெற்றார்களே. 109

அன்புடன் யெந்தனைப் பெற்றபின்பு நான்
அமர்ந்துதா னென்றும் வசிப்பதற்கு—மிக
இன்புடன் பட்டினம் ஏற்படுத்தி அதில்
இருக்கவும் அரண்மனை கட்டினாரே. 110

அற்புதமான அரண்மனை யும்மிக
அழகுடன் கட்டிப்பின் ராணியாக—பர
சிற்சுகா னந்தமாம் ஞானப் பெண்ணே இன்பாய்த்
திருமண மும்செய்து வைத்தார்களே. 111

அமைச்சர்கள் ஐந்துபேர் வைத்து மற்றும் நங்கே
அவர்கட்கு மேலோ ரமைச்சர் வைத்தும்—கண்
இமைக்குமுன் பாய்ந்திடும் சேனைகளும் வைத்து
இதற்குத் தலைவனும் வைத்தனரே. 112

இன்னமும் வேண்டிய தெல்லாம்வைத் தேயன்பாய்
எந்தனுக் குப்பட்டம் சூட்டிப்பின்பு—என்றும்
நன்னய மாயின்பாய் நீதியுடன் இந்த
நானிலம் ஆளுவாய் என்றனரே. 113

அறியாத சிறிய வயதினிலே நான்
அமைச்சர்கள் வார்த்தைகள் கேட்காமலே—மிகப்
பரிவாகச் சேனைத் தலைவன் வார்த்தை தனைப்
பற்றியே அவன் பின் னலைந்திட்டேனே. 114

சேனைத் தலைவனின் வார்த்தையைக் கேட்டுத்
தினமும் அவனுக் கடிமையுற்று—பாரில்
பூணுமதுன் பையின்பாய்த் தீதைந லமாயும்
பொய்யைமெய் யாய்க்கொண் டலைந்திட்டேனே. 115

இவன்மக ளாகிய மாயைப்பெண் ணும்வந்தே
என்னை மயக்கி வயப்படுத்தி—மீளா
தவளுக் கடிமையாய் ஆக்கிக்கொண் டாள் நான்
அவள்பின்னே நாய்போ லலைந்திட்டேனே. 116

ஞானப் பெண்ணுமென் மனைவிதனை யென்றும்
நாடாம லவள்முகம் பாராமலே—மிக

ஈனப் பெண்ணாகக் கருதியும் பேசாம
லின்னலும் தந்து வெறுத்திட்டேனே. 117

ஆட்சியும் நீதியும் கீர்த்தியும் அற்றேன்
அபகீர்த்தி பாவ மனீதமுற்றேன்—என்
மாட்சியும் தன்மையும் வீடும் கெட்டிருகால்
மாடாய்ப் பலகா லலைந்துற்றேனே. 118

எந்தன் தாய் தந்தையும் தான் வெறுத்தார் மற்ற
எல்லோரும் என்னை வெறுத்தார்கள்—என்
சொந்தம் னைவியும் தாய்தந்தையு மென்றன்
சுற்றம் வெறுக்கத் திரிந்திட்டேனே. 119

மாயைப் பெண்ணுக்காக அஞ்சியே என்னிடம்
வாராமற் பேசாதிருந்தார்கள்—வெறி
நாயைப்போ லலைந்தும் புத்திவந்தும் பின்பு
நாடியென் தந்தைமேல் அன்புற்றேனே. 120

தந்தை அறிந்தும் கருணைவைத் துமிங்கே
தானேம றைவாய்த் தூதாகவந்து—மிக
அந்தமாய் ரகசியம் உண்மை பொய்யுமற்
றனைத்தையும் சொல்லி மறைந்திட்டாரே. 121

மாயைப் பெண்ணுமவள் தாய்தந்தையை நான்
மறந்தும் வெறுத்து நிராகரித்து—மிக
நேயமும் ஞானப்பெண் பேரில் வைத்தேனதால்
நேர்ந்ததிச் சண்டை சபையோர்களே. 122

எவரெவ ரென்னென்ன சொன்ன போதுமற்ற
என்னென்ன கஷ்டங்கள் வந்தாலுமே—இனி
அவமுறும் மாயைப்பெண் ணோடவள் தாய்தந்தை
அண்ணன் றனையுநான் சேர்த்திலேனே. 123

ஞானப்பெண் சொல்லுதல்

ஞானப் பெண்ணைப்பார்த் ததன்பிறகுநீ
நடந்த வழக்கைத் தெரிவியென்றார்—மிக
நாணமுடனேஓ துங்கியும் நின்று
நடந்த விஷயம் தெரிவித்தாளே. 124

எந்தனின் நாயகர்க் குற்றவ ராக
இருந்த அமைச்ச ரறுவர்களில்—முதல்
அந்தமி குந்தஅ மைச்சர் மனைவிநி
ராசை அம்மாளெனைப் பெற்றார்களே. 125

அறிவானந் தரெனும் தலைமை அமைச்சர்க்கும்
அவர்சேர் நிராசைஅம் மாள்தனக்கும்—மிக
உரியகு முந்தையாய் எனையும் எனக்குமுன்
னுபசாந்த னையும் பெற்றார்களே. 126

அருமையா யன்புடன் தான்வளர்த் துமெனை
அறியாச் சிறியப ருவத்திலே—மிகப்
பெருமைசே ரெந்தனின் நாயகர்க்கு எலாம்
பேசியே திருமணம் செய்தார்களே. 127

அறியாத சிறியப ருவமதால் நாங்கள்
அன்புடன் இன்பமும் போகமதும்—ஒன்றும்
தெரியாதி ருந்தேபல் காலம்பின்பு நாங்கள்
சேர்ந்தே இன்புறுகின்ற பருவத்திலே. 128

மாயைப்பெண் எந்தனின் நாயக ரைமிக
வஞ்சனை யாலேம யக்கிச் சேர்த்து—பொய்
நேயமும் வைத்தே இரவும்பகல் விட்டு
நீங்காது மருந்தும்வைத் திட்டனளே. 129

அவளின் வலையிலே பட்டு வீழ்ந்துமவட்
கடிமையு முற்றே மிகஉழன்று -- என்
கவனமும் அன்புடன் போகம் விட்டு மேலும்
கனவிலும் என்னை மறந்திட்டாரே. 130

மறந்தது மல்லாமல் என்னையும்யெந்தனின்
மாதாபி தாவை வெறுத்தும் பேசி—யெனை
இறக்கும் படியாகத் துன்பம்செய் தும்தூசித்
தேசிஅ டிக்கவும் செய்தார்களே. 131

மானத்திற் காகவே அஞ்சியே நாங்கள்
மனத்துட் பொறுமையாய்த் தானிருந்தோம்—மிக
ஈனஞ்சே ரிவள்தாய் தந்தையும் அண்ணன்
இவட்குத் துணையா யிருந்தார்களே. 132

இந்தவிதமாய்ப் பலகாலம் நாங்கள்
இருந்ததை என்மாமன் தானறிந்து—மிக
விந்தையாய்த் தூதுவராக வந்தும்யெனை
விரும்பும் படி கூறி மறைந்திட்டாரே. 133

அதன்பின் என்னுடன் நாயகரும் உண்மை
அன்பாகப் பேசவும் ஆரம்பித்தார்—பின்
இதனை அறிந்தஇம் மாயைப் பெண்ணு மற்ற
எல்லோரும் இச்சண்டை போட்டார்களே. 134

இனிமேலெச் சண்டைக்கு மானத்திற்கு மற்ற
என்னென்ன அடிதடி வழக்குகட்கும்—நாங்கள்
நினைவிற் கனவிலும் அஞ்சமாட்டோம் நீங்கள்
நியாயத்தைச் சொல்வீர் சபை யோர்களே. 135

(மாயைப்பெண் சொல்லுதல்)

அதன்பின் சபை யோர்கள் மாயைப் பெண்ணைமுன்
 னழைத்துன் வழக்கையும் சொல்லு மென்றார்—அவள்
 மதமும் வெறிகொண்ட எறுமை போன்றுவந்து
 மடமட வென்றும் புகன்றனளே. 136

சீரான அரசரென் நாயகர்க்கு உற்ற
 சேனைத் தலைவரென் தந்தையரும்—மிகப்
 பேராசை அம்மையெ னும்தாயு மெந்தனைப்
 பிள்ளையாய் அன்புடன் பெற்றார்களே. 137

மனோதய னென்னும்என் தந்தையருமிக்க
 மாஆசை அம்மாளென் தாயவளும்—கொடும்
 கனகோப அகங்கார னென்னு மண்ணனுடன்
 கன்னியா யென்னையும் பெற்றார்களே. 138

அருமையா யெந்தனைப் பெற்றெடுத்து என்றும்
 அளவிலாப் பிரியமாய்த் தான்வளர்த்து—மிகக்
 கருமையா யிருந்ததால் மாயைப் பெண்ணுனை
 கருதியே திருநாமம் சூட்டினாரே. 139

அருமையின் னருமையாய்த் தான் வளர்த்துஒப்பில்
 அழகுடன் தக்கபருவமுற்றும்—எலாம்
 பெருமையா யன்புடன் தானே மதித்திடப்
 பெற்றே விளங்கி இருந்திட்டேனே. 140

அரசரா மிவருமென் தந்தையுடன் வீட்டுக்
 கடிக்கடி வந்தும் எனைநோக்கி—மேலும்
 விரைவினில் போகாது தங்கிஇருந் தேயென்
 மேலாசை வைத்து மயங்கினாரே. 141

பேசாமற் பார்க்காமல் யானுமறைந்து போய்ப்
பின்புறம் சென்றே இருந்திட்டாலும்—பெரும்
ஆசையால் அவ்விடம் வந்தே வலியென்
னருகிலே நின்றுதான் பேசுவாரே.

142

இந்தவி தமாய்ப் பலவழியிற் தூய
எந்தன் மனத்தைக் கெடுத்துமற்றும்—தன்
சொந்த மனைவியாய் ஆக்கிக் கொள்ளப் பல
சூதுகள் ரொம்பவும் செய்திட்டாரே.

143

எந்தன்தாய் தந்தையும் அண்ணனையு மிவர்
ஏமாற்றி மயக்கியும் ஒப்பச்செய்து—மிக
அந்தமாய் எல்லோரும் தாமறிய யென்னை
அன்புடன் திருமணம் செய்திட்டாரே.

144

அன்புடன் திருமணம் செய்துநாங்க ளென்றும்
ஆனந்த மாகவே வாழப்பெற்றோம்—மிகத்
தென்புடன் எனதுதாய் அண்ணனா லேயிவர்
செம்மையாய் ஆட்சியும் செய்திட்டாரே.

145

எங்களால் ஆட்சியும் செங்கோ லும்உல
கெங்கினும் கீர்த்தியும் நீதியுடன்—என்றும்
மங்கள மாகவே எல்லாப் போகமுடன்
வாழ்ந்திடப் பெற்றாரென் நாயகரே.

146

இந்தவித மாக வாழ்ந்துவந் தோம்நாங்கள்
இதுவரை ஞானப்பெண் தந்தைதாயும்—இவர்
சொந்தமனைவியும் மாமன் மாமிஎன்று
சொல்லவும் பார்த்து மறந்திலேனே.

147

எனக்குத் தெரியாமல் கள்ளத் தனமாக
எந் தன்நா யகரைத் தான்மயக்கி—தனை

மணக்கும் படிசெய்து சேர்த்துக்கொண் டேயெந்தன்
வாழ்க்கையும் கெட்டிடச் செய்திட்டாளே. 148

என்பேரில் தாய்தந்தை அண்ணணின் பேரில்
இருந்திட்ட அன்பையெல் லாம்கெடுத்து—இவள்
பின்னையும் எங்களைக் கால்வதற் காகவே
பேசியே அவரும் முயன்றிட்டாரே. 149

நாக்கையும் மூக்கை அறுப்பே நென்றாள்வெறி
நாயேபே யேநீ பரத்தை யென்றாள்—மிகப்
போக்கிரித் தனமா யிவள்தா யும்தந்தை
பொருந்தி அடித்தார் சபையோர்களே. 150

இனிமேற் பொறுத்துஇ ருக்கமாட்டோம் நாங்கள்
இவர்களை யெல்லாம் துரத்திடுவோம்—இந்த
அனியாயக் காரர்கள் செய்ததெல் லாம்நீங்கள்
அறிந்துதாம் தீர்ப்பீர் சபையோர்களே. 151

(பஞ்சாயத்தார்கள் நியாயத்தீர்ப்பு)

இதையெல்லாம் கேட்டுச் சபையோர்க ளுமிந்த
இருவரின் தாய்தந்தை சாட்சிகளை—நல்ல
விதமாக வேதான்வி சாரித்தெல் லாமற்றும்
வேண்டிய கேள்வியும் கேட்டார்களே. 152

கண்ணனும் காதனும் வாயனையு மூக்கன்
கையனும் காலனைத் தானழைத்து—மாயைப்
பெண்ணுக் குரியசாட் சியாய்வி சாரித்துப்
பின்னுமற் றேரைவி சாரித்தாரே. 153

அனைத்தையும் கேட்டுச் சபையோர் களநன்றாக
ஆலோசனை செய்து பார்த்துப்பின்பு—ஓர்

தினத்தைக் குறித்துத் தவணைபோட்டு மீண்டும்
திரும்பிவரும்படி சொன்னார்களே. 154

அந்தத் தினத்தினில் எல்லோருமாக மீண்
டவ்விடம் வந்துதான் சேர்ந்தார்கள்—பின்பு
இந்தவழக்கைத் தலைமைப் பெரியோர்
எழுதியும் ரிக்கார்டு செய்தனரே. 155

மாயைப்பெண் ணுமவள் தாய்தந்தை அண்ணன்
வழக்கதும் செய்த தனிதமாகும்—மிகத்
தீயதும் குற்றமும் என்றே உண்மைமனத்
திடமுடன் சொல்கிறோம் என்றார்களே. 156

ஞானப்பெண் ணுமவள் தாய்தந்தை அண்ணன்
நவின்ற வழக்கு நியாயமாகும்—உண்மை
ஆனதால் இவர்களுக் கேதீர்ப்பு நாமின்
றளிக்கவும் போகிறோம் மென்றார்களே. 157

அரசரெனு மாத்மா நந்தன் முன்புசெய்த
தனிதமும் அக்கிரமமானதினால்—நல்ல
அறமின்றி இவர்செய்த குற்றத்திற் குத்தக்க
அவதாரம் விதிப்போம்நா மென்றார்களே. 158

அனீதமாய் மாயைப்பெண் தந்தைதா யுமவள்
அண்ணனும் சுற்றத்தார் செய்ததினால்—இவர்க
ளினிமேல் இவ்விடத் தின்றுமுதல் எல்லாம்
இருக்கவே கூடாது என்றார்களே. 156

ஆனாலும் சேனைத் தலைவனாக இங்கே
அவளுடைய தந்தை இருப்பதனால்—இவர்
தானென்ப தற்றுஓடு டுங்கியே ராசனின்
சாற்றும் வழிநிற்க வென்றார்களே. 160

தவறிந் டப்பினும் எக்குற்றம் செய்யின் எச்
சாட்சியில் லாமலே கொல்லப்படும் மற்ற
அவர்களைத் திரும்பாத் தீவாந்திரம் இன்றே
அனுப்பும் படிதீர்ப்புச் செய்தார்களே. 161

உத்தமியாகிய ஞானப்பெண் ணுமவட்
குற்றதாய் தந்தையும் அண்ணனெல்லாம்—தூய
சித்தமும் அன்புகொண் டரசருடன் என்றும்
தேசத்தை ஆண்டிட வென்றார்களே. 162

அறியா தரசன் மதிமயங்கியே தன்
அறநெறி தப்பிந் டந்ததினால்—என்றும்
பிரியான் நடத்தைச் சாமீனும் இவர்தாம்
பெற்றென்றும் வாழ்ந்திட வென்றார்களே. 163

(மாயைப் பெண் கோர்ட்டுக்கு செல்லல்)

வம்புறும் மாயைப்பெண் தந்தைதா யுமிக
மனமும் கலங்கியே கோபமுடன்—மிகத்
தென்புடன் கோர்ட்டேகி நீதிபதி பார்த்துத்
தீர்ப்பு அதன்படி செய்தனரே. 164

அதன்பின் னுயர்தரக் கோர்ட்டுக் கும்போனார்கள்
அங்கும் விசாரணைசெய்து நன்றாய்—பார்த்து
அதுவே சரியென்று தீர்ப்பளிக்கப் பின்பு
அனைவரும் அவ்விதம் சென்றார்களே. 165

மகத்துறும் ஆத்மா னந்தனும் ஞானப்பெண்
மாதாபி தாவும்நல் அண்ணனுடன்—இச்
செகத்துறும் தன்மைகள் அற்றும்பே ரின்புடன்
தேசத்தை ஆண்டிடப் பென்றார்களே. 166

அரசனும் சேனைத் தலைவனைத் தன்கீழ்
அடக்கியே ஓயாநல் வேலைதந்தான்—என்றும்
சிரம மாகிய வேலையினால் மிகத்
தேகம் பலமினைத் தொடுங்கினானே. 167

தலைவன் என்னும் மனோதய னும்தன்
சரீரமு டன்பல மும்மொடுங்கி—முன்
நிலைமையெல் லாம்போய்ச் சாகாக்கிடந் துயிர்
நீங்கியே செத்திடப் பெற்றனனே. 168

மனோதயன் மற்றும்மெல் லாமொழிந்தார் பின்பு
மாராஜ னாகிய ஆத்மானந்தன்—ஒப்பில்
தனதுமா ஆட்சியை அறிவானந் தன்ஆளத்
தந்தின்ப பேரகனாய்த் தூங்கினானே. 169

ஆனந்த போகனாய்த் தூங்கியே பின்புதன்
ஆட்சி மனைவியோ டெல்லாம் விட்டு—பின்பு
தானந்த மாகவே ஏகமதாய் நின்று.
தந்தையின் வீடுபோய்ச் சேர்ந்திட்டானே. 170

விந்தைய தாகிய இந்தக் கதைதனை
மேதினி மாந்தரே நீங்கள் பாடி—மிக
அந்தமதாகவே தத்துவ மெல்லாம்
அறிந்துங்கள் வீடுபோய்ச் சேர்வீர்களே. 171

இந்தக் கதைதனைப் பாடிய யெந்தனாக்
கின்புடன் கைம்மாறு செய்வ தென்னில்—நீங்கள்
சந்தோச மாய்நின்றும்ஞான நிலைபெற்றும்
சாஸ்வத முத்தியிற் சேர்வதுவே. 172

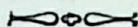
உ

ஓம்

தத்சத்

பரப்பிரமணே நம :

காலக் ஞானக் கும்மி

பல்லவி

தானா ஆனே தானா ஆனே
தானா ஆனே தானா ஆனே
தானா ஆனே தானா ஆனே
தானா ஆனே தானா ஆனே.

(வேறு மெட்டு)

தானா ஆனே ஆனே தானா ஆனே ஆனே
தானா ஆனே ஆனே தானா ஆனே—தனம்
தானா ஆனே ஆனே தானா ஆனே ஆனே
தானா ஆனே ஆனே தானா ஆனே.

கும்மிய டிபெண்காள் கும்மி யடிபெண்காள்
கும்மிய டியெல்லாம் கும்மி யடி—ஞானக்
கும்மிய டிபெண்காள் கும்மிய டியெல்லாம்
கும்மிய டிஇன்பக் கும்மிய டி. (தானா)

தானா ஆனேயென்று எல்லோரும் பாடியே
சந்ததம் கும்மி அடிக்க வென்றால்—பர
மோனாதந் தகுரு வாகவே வந்தருள்
முத்தனைப் பாடி அடியுங்களே (தானா).

1

ஆனந்த மாகவே ஆடை பணிதி
அணிந்தும் அகம்புறச் சுத்தமுடன்—உயர்
வானவ ருங்கண் டதிசயிக்க நீங்கள்
மகிழ்வுடன் கும்மி அடியுங்களே (தானா)

2'

வட்டமாய்ச் சூழ்ந்தும் ஒழுங்காய் நின்றுமுங்கள்
மனதினில் உற்சாக மாக நின்றும்—யாரும்
தட்டாமல் விலகியே எட்டி நின்றும் பாடிச்
சந்ததம் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 3

ஆங்கிலம் ஆயிரத் துத்தொளா யிரத்து
ஐம்பத்து முன்றும் வருடமிது—தமிழ்
ஓங்கும் விஜய வருடமி தெல்லாம்
ஒழுங்குடன் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 4

ஈசனும் மாலயன் யானேமுகன் குகன்
இணையிலாச் சத்தி கலைதிருவை—நந்தி
வாசவ னும்தேவர் எண் திசையோரை
வணங்கியும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 5

இரவிம தியும் நவக்கிர கங்களை
இருமுன்று பூதத்தை நாகர்களை—உயர்
பரமுறும் ஞானியர் சித்தர் முனியைப்
பணிந்தெலாம் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 6

அருவுற்ற ஏகவெ ளியாய் விளங்கியும்
அன்பர்கள் உய்ய உருவாய்நிற்கும்—நம்
திருவொற்றி ஈசன் பெருமையை அன்புடன்
செப்பியும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 7

ஆலவா யென்னும் மதுரைப் பதியில்
அமர்ந்தருள் சொக்கலிங் கேஸ்வரரை—சத்தி
வாலையா மீனாள் பிகைத னையுமே
வாழ்த்தியே கும்மி அடியுங்களே (தானு) 8

பூவனந் தன்னில் அமர்ந்தருட் செய்கின்ற
பூவண்ண நாதலிங் கேஸ்வரரை—தமிழ்

- பாவினால் பாடியே எல்லோரும் ஆடியே
பரிவுடன் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 9
- தென்பாண்டி நாட்டிற் திருப்பூ வனமென்னும்
சேஷத்திரத்திற்குநேர் தென்கிழக்கில்—தஞ்சை
யன்பதி தன்னில் விளங்கும் பரஞ்சோதி
தன்புகழ் பாடி அடியுங்களே (தானு). 10
- விஞ்சையர் போற்றிடும் தஞ்சைப் பதியில்
விளங்கும் பரஞ்சோதி ஈஸ்வரனை—தூய
நெஞ்சகந் தன்னிற்பே ரன்பால் நினைந் தெலாம்
நித்தமும் பாடி அடியுங்களே (தானு). 11
- தனையறி யாமல் மனமாயை உற்றிச்
சகத்திற் பிறந்திறந் தலையச்செயும்—இரு
விளைதனைத் தீர்க்கும் வினாயகப் பெருமானே
மேவியே கும்மி அடியுங்களே (தானு). 12
- இகமுறும் மாந்தரும் தேவரும் நாகரும்
எல்லோரும் அருள்பெற் றுய்யவென்றே—பாரில்
சகலகு ருவா யமர்ந்தருள் முருகனைச்
சந்ததம் பாடி அடியுங்களே (தானு). 13
- உலகினில் மாந்தர் தெரிசித்து முய்ய
உருவமாய் வந்தே அமர்ந்தருளும்—ஒப்பில்
அழகிய மீனாள் பிகையெ னும்தேவி
அம்மையைப் பாடி அடியுங்களே (தானு). 14
- பேதியும் காலரா அம்மை பிளேக்குடன்
பின்னுமற் றெல்லா வியாதிகளும்—வந்து
பாதியாக் காத்திடும் மீனும்பி கைபுகழ்
பாடியும் கும்மி அடியுங்களே(தானு). 15

பெருமைசேர் கற்புக் கரசிய ருள்ளோர்
பெண்ணும் துரோபதை அம்மையுடன்—உயர்
பொறுமையில் மிக்கத் தருமரை யும்தினம்
போற்றியே கும்மி அடியுங்களே (தானு). 16

அரனரி மைந்தனாய் வந்திடும் காவேரி
அய்யனா ரென்னும்நற் தெய்வமுடன்—மிகத்
திரமுறும் சமையணன் சோனையு மிருபத்தோர்
தெய்வத்தைப் பாடி அடியுங்களே (தானு). 17

உலகெலாம் ஈன்றருள் சத்தியாம் துஷ்டரை
ஒடுக்கியும்மீமக்களைக் காத்தருள—இந்
நிலமதில் நின்றருள் மாகாளி அம்மனை
ந்தத்தமும் பாடி அடியுங்களே (தானு). 18

இருளனும் இருளாயி அம்மன் கருப்பனும்
இன்னும் பலவிதத் தெய்வங்களும்—சூழ
மருவவி ளங்கிடும் மாகாளி அம்மனை
மகிழ்வுடன் பாடி அடியுங்களே (தானு). 19

ஏகதெய் வமது தானிருக்கப் பாரில்
இத்தனை தெய்வங்கள் என்னவென்றே—நீங்கள்
சோகங்கொள் ளாமற் குழந்தைதத் துவமாய்ச்
சொல்லியும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 20

இத்தனை யும்பாடிக் கும்மி அடித்துநாம்
என்னப லன்கண்டோ மென்று எண்ணு—உங்கள்
சித்தம் தெளிவுடன் அன்புட னுமிக்கத்
தென்புடன் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 21

உங்களுக் கினிமேல் ஒன்றும் குறைவில்லை
உள்ளத்துள் உண்மையாய் நம்பி நீங்கள்—என்றும்

- மங்கள மாகவே வாழ்வீரென் நெல்லாம்
மகிழ்வுடன் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 22
- உங்கள் புருடரும் தாய்தந்தை சுற்றமும்
உங்களைப் போலவே ஞானியாவார்—பாரில்
எங்கினும் மங்கள வாழ்விற் குறைவுண்டோ
இன்புடன் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 23
- பஞ்சகா லம்மிக அஞ்சியும் ஓடிப்
பருவகா லத்தில் மழையும்பெய்து—எங்கும்
கொஞ்சியே பயிர் செடி மிஞ்சினி னையும்
குறைவில்லை கும்மி அடியுங்களே (தானு). 24
- ஏரிகு ளங்களும் வாவித டாகங்கள்
எல்லாம் நிறைந்தே அலையுமோதி—இப்
பாரினில் எங்கும் பயிர்களும் சோலை
படைத்திடும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 25
- கூழுடன் கந்தையு மில்லாத லையும்
கொடிய தரித்திரம் அல்லல்களும்—தேகப்
பாழும்பி ணியும்ப சியும் அலைச்சல்
பறந்திடும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 26
- ஒரு ரூபாய்க் கொருபடி அரிசியும் விற்குது
ஒவ்வோரி டத்தில் அரைப்படியாம்—இனிப்
பெருகியே விளைவது ரூபாய்க் கெட்டுப்படி
பெறுவீரே கும்மி அடியுங்களே (தானு). 27
- ஆடையும் ஒரு முழம் ஒரு ரூபாய் விற்கு
தனேக இடத்தில் அரைமுழமாம்—இனி
மேடையிற் கூவியே ரூபாய்க் கெட்டு முழம்
விறிறிடும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 28

போசன சாலையும் ஞானநிலையம்
புகலும் பிரசங்க மண்டபமும்—மிக்க
வாசக சாலையும் வைத்திய சாலை
மலிவுறும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 29

நாத்திக மும்பொய்ச் சாத்திர மும்வீண்
நாகரீக மாம்பழக்க மற்று—பாரில்
ஆத்திக மும்மெய்ச் சாத்திரம் நல்வழி
ஆகுமே கும்மி அடியுங்களே (தானு). 30

ஆட்சி சரியில்லை நீதியும் இல்லை
அனீதமும் கட்சி அளவே இல்லை—இனி
மாட்சிமை தங்கிய தெய்வீக ஆட்சியும்
வந்திடும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 31

பஞ்சபா வஞ்சேர் வழியுந் துவேசம்
பகைமையும் சண்டையும் சூதுமோசம்—நெஞ்சில்
வஞ்சமும் லோபம் அகங்கார மும்கோபம்
மாண்டிடும் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 32

துன்றிமலமாயை பந்தபா சங்களும்
தொல்வினை இச்சை ஒழிந்துஞ்சர்வ—ஆன்மா
ஒன்றுஎன் னவே நாம் கண்டுகொள் வோமிந்த
உண்மையைப் பாடி யடியுங்களே (தானு) 33

சாதிச மயமும் தேசமும் பாசையும்
சாத்திரம் நீதியும் தெய்வமுதல்—எல்லாப்
பேதம் ஒழிந்துநா மெல்லோரும் ஒன்றெனப்
பெறுவீர்கள் கும்மி அடியுங்களே (தானு). 34

சாவும் பிறப்பும் விருத்தமுட னம்மைச்
சாரும் பிணியுடன் துன்பங்களும்—வந்து

- மேவும் எமனுடன் யாதும் வராதிந்த
விந்தையைப் பாடி அடியுங்களே (தானு). 35
- ஈனந்த ரும்நிலை இவ்வுலகத் தன்மை
எல்லாமும் அற்றுப்பே ரின்பமுற்றே—எலாம்
ஆனந்த மாகவே ஆனந்த ரூபமாய்
ஆடியே கும்மி அடியுங்களே (தானு). 36
- தரித்திர மும்துன்பப் பாடும்போ குமிகத்
தனமுடன் தானியம் பெருகலாகும்—எங்கும்
சிரிப்புடன் பேரின்பம் பொங்க லாகுமிந்தச்
செல்வத்தைப் பாடி அடியுங்களே (தானு). 37
- மண்ணுல கம்விண் ணுலகமா குமிந்த
மானிடர்க ளெல்லாம் தேவராவார்—உங்கள்
பெண்ணின மும்தேவப் பெண்களாவிரிப்
பெருமையைப் பாடி அடியுங்களே (தானு). 38
- ஞானத்தை நாடியே ஞானநி லையுற்று
ஞானவடிவமாய்ப் பெற்றுநீங்கள்—பின்
ஆனந்த ரூபமாய் ஆடியே எல்லாம்
அமர்ந்து பின்கும்மி அடியுங்களே (தானு). 39
- வாழிப ரசிவம் வாழி உயிரெல்லாம்
வாழிமு ம்மாரி பயிர்கள்வாழி—நீதி
வாழிமெய் யன்பும் அறமும்வாழி உண்மை
வாழி மெஞ்ஞானமும் வாழியதே (தானு). 40

ஓம்

தத் சத்

பரப்பிரமணோ நம

யோகத்தின் ரகசியம்

ஆதியிற் கடவுள் ஆன்ம கோடிகளைப் படைத்து அவைகள் தங்கி நிலவும் பொருட்டுச் சரீரங்களையும் அறிவு, மனம் முதலியவைகளையும் சரீரங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரமாகப் பிராணவாயுவையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார் இப் பிராண வாயுவே சரீரங்கள் நிலைபெற்று நிற்பதற்கு காரணமாகும். இது எவ்வளவு காலம் வரை சரீரத்துள் வசிக்கின்றதோ அதுவரை சரீரமும் அழியாது நிற்கும். எப்பொழுது நீங்கியதோ அப்பொழுதே சரீரமும் இறந்து விடும். ஆன்மாவும் நீங்கிவிடும். இது ஒப்பற்ற பலமும் வேகமும் உஷ்ணமும் உடையது. இதுவே சரீரத்திற்குப் பலமாகவும் ஆதாரமாகவும் ஆன்மா வசிப்பதற்கு ஏதுவாகவும் இருக்கின்றது இதன் உற்பத்தி ஸ்தானம் உந்தியாகும். மற்றும் இதற்கு மூலஸ்தானமென்றும் பூமி யென்றும் கூறப்படும். அதாவது சரீரமாகிய உலகிற்கு உந்தி பூமியாகவும், சிரசின் உச்சி வானமென்னும் அண்டமாகவும் கூறப்படுகின்றது. அதாவது பூமியினிடத்தே இருந்து சர்வமும் உற்பத்தியாவது போன்று உந்தியினிடத்தே இருந்துச் சரீர முதற் பிராணவாயுவும் உற்பத்தியாகின்றது எப்படி யென்னில் சுக்கிலமானது பெண்களின் கர்ப்பப்பையில் சேர்ந்தவுடன் மூன்று மாதம் வரைப் பருவ முற்றுப் பின்பு முளைக்கின்றது. அதன் பிறகு ஐந்து மாதம்வரை பூசணிக்கொடி போன்று ஒரே கொடியாகப் படரப் பெற்று ஏழு மாதம் வரை சரீரத்தின் உருவங்கள் ஏற்படுகின்றன. முதன்மையாகத் தொப்புள் என்னும் உந்தியே அடிப்பீடமாக ஏற்பட்டு அதிலிருந்தே மற்ற உருவங்கள் ஏற்படுகின்றன. எட்டு ஒன்பது மாதம் வரை அவ்வுருவமும் அவயவங்களும். பூர்த்தியான பருவ முற்று

ஒன்பதாவது மாதம் ஆன்மா வந்து கலக்கின்றது. பத்தாவது மாதம் சரீரம் பூர்த்தியாகின்றது. உடனே கொடியின் வேரானது இறந்து கொடியும் சரீரமும் பிரிந்து யோனியின் வழியாக கீழே விழுகின்றது. அந்த நேரம் தவறினால் பிராணவாயுவும் ஆன்மாவும் பிரிந்துவிடும் சரீரமும் இறந்து விடும் ஏனெனில் வேரிலிருந்து கொடியின் வழியாக ஆகாரம் செல்லுவது கெட்டபடியாலும் பிராண வாயுவுக்கும் தடை ஏற்பட்டபடியாலும் இது இறக்க நேரிடும். கிரமமாக அந்த நேரப்படி வீழ்ந்தவுடன் பூசணிப் பழத்தையும் கொடியும் வேராக அடிக் காம்பினிடம் துண்டிப்பது போன்று இவையும் உந்தியினிடத்தில் அக் கொடியைத் துண்டித்து விடுகின்றார்கள் அல்லவா ஆகவே உந்தியே சரீரத்திற்கு மூலஸ்த்தானமாக இருக்கின்றது இந்த உந்திக்கும் உச்சிக்கும் நேராக ஓர் வழி உண்டு. உச்சிக்குமேல் ஓர் சிறிய சூட்சுமமான வழியும் அதைச் சுற்றிலும் மிருதுவான தசையும் அதன் கீழாக சிறிது வெளியான இடமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நேர்வழியில் வாய்க்கும் நாசிக்கும் கிளைவழியும் புருவமத்திக்குமேல் இருபக்கத்திலும் இரண்டு கிளைவழியும் அதற்கு மேல் மூளைக்கு ஓர் கிளை வழியும் உண்டு.

பிராணவாயுவானது உந்தியினிடத்தே இருந்து எழும்பி நேராக உச்சிக்குச்சென்று அதற்கப்பாலுள்ள சிறிய வழியிற்செல்ல முடியாது. அண்டத்தில் முட்டி அங்கே சிறிது நேரம் தங்கி மீண்டும் கீழ்நோக்கிவந்து நாசியின் வழியாக வெளியே செல்லும். இதனைச் சிறு குழந்தைகள் நித்திரை செய்யும்போது பார்க்கலாம். உச்சிக் குழியில் வந்து வந்து முட்டித்திரும்புவது தெரியவரும். இவ்விதமாகக் குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்து பின்பு குழந்தைகள் ஓடி ஆடி விளையாடுவதினாலும் பேசிச் சிரிப்பதினாலும் பிராணவாயுவானது மேலே செல்லாது சுழிமுனையாகிய புருவமத்திவரையிலும் சென்று திரும்பி நாசியின் வழியாக வெளியிற்செல்கின்ற படியால் நாளுக்குநாள் அந்த வழியானது தசை வளர்ந்து அடைபடுகின்றது. உச்சிக் குழியும்

கடினமாகி அந்த சூட்சுமமான வழியும் அடைபடுகின்றது. பின்பு நாசியிற் சாதாரணமாகச் செல்கின்றது. இவ்வுடல் புலால்க்கூடு போன்றதேயாகும் பிராணவாயுவின் சக்தியாலேயே உலகில் நிலவுகின்றது. ஒன்றைப்பற்றி இழுக்க வேண்டுமானாலும் ஒருவனை உரக்க அடிக்கவேண்டுமானாலும் ஒருவன் அடியை மார்பில் தாங்க வேண்டுமானாலும் ஒரு பொருளை தூக்கவேண்டுமானாலும் பிராணவாயுவை இருதயத்துள் அடக்கிக் கொள்ளுகின்றார்கள். இல்லையேல் எதுவும் செய்யவோ, தாங்கவோ முடியாது அபாயம் ஏற்படும். மற்றும் தாண்டவேண்டுமானாலும் குதிக்கவேண்டுமானாலும் சேறு பொருந்திய இடத்தில் பாதம் படியாதபடி செல்லவேண்டுமானாலும் பிராணவாயுவைச் சுழிமுனையாகிய புருவமத்தியில் ஏற்றி அங்கேயே அடக்கிக்கொள்ளுகின்றார்கள். தண்ணீரில் நீந்தும் பொழுதும் அவ்விதமேசெய்கின்றார்கள். இதனால் சரீரத்தினுடைய பாரத்தை மேலே தூக்கிக்கொள்ளுகின்றது. உட்கார்ந்திருங்கும் பொழுதோ நிற்கும்பொழுதோ தன்னைமற்றவர்கள் தூக்கினாலும் இழுத்தாலும் அதற்குமுடியாதபடி பிராணவாயுவை உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய உந்தியிலேயே அடக்கிக் கொள்ளுகின்றார்கள். ஆகையால், பெரும்பாரமாக அவர்களால் இழுக்கக் கூடுவதில்லை. இவ்வாயுவு போவதும் வருவதுமாக இருந்தால் சிறிதும் பலமின்றி எதுவும் செய்யமுடியாது. இவ்விதமாக இன்னும் மற்றெல்லாக் காரியங்களும் இப்பிராணவாயுவினாலேயே செய்யக் கூடியதாக இருந்துவருகின்றன. ஆனால் இந்த இரகசியத்தை எவர்களும் அறிவதில்லை. இது மாந்தர்களிடம் இயல்பாக நடந்துவருகின்றது. சர்க்கஸ்காரர்களும், குஸ்திக் காரர்களும், சிலம்பக் காரர்களும் கூடுமானவரை இந்தப் பிராணவாயுவின் அப்பியாசத்தினால் சில பலமான வேலைகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். இவ்வாயுவை உந்தியிலேயே எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அடக்கி பழக்க முண்டோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு பாரமும் அந்த இடத்தை விட்டு எத்தனை பேர்கள் கூடினும் அசைக்க முடியாத தன்

மையும் ஏற்படுகின்றது. உட்காரவோ எழுந்திருக்கவோ மேலே ஏறவோ ஓடவோ சுழிமுனையில் ஏற்றவேண்டும். மற்றும் தண்ணீருக்குள் இருப்பதானால் உந்தியில் அடக்க வேண்டும். இருதயத்தினிடத்தே எவ்வளவு நேரம் நிறுத்தி பழக்கமுண்டோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு உலகில் ஒப்பற்ற பலம் ஏற்படுகின்றது. புருவமத்தியில் எவ்வளவு நேரம் நிறுத்திப் பழக்க முண்டோ அவ்வளவு இச்சரீரம் மேலே எழும்புகின்றது. ஆனால் சஞ்சரிக்க முடியாது வாயுவை அடக்கிவிடும் பொழுது கீழே வந்துதான் மெதுவாக விட வேண்டும். மேலேயே விட்டுவிட்டால் அங்கிருந்து கீழே விழநேரிடும். தண்ணீரில் இருக்கலாம் நடக்கலாம் மேலே எழும்பலாம். இப் பிராண வாயுவை உந்தியிலிருந்து நேராக உச்சிக்கு எழுப்பி அவ்விடத்தில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அடக்கி அப்பியாசம் உண்டோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு இததேகத்துடன் விண்ணில் சஞ்சரிக்கலாம். மனப் பிரவிருத்தி யற்றிருக்கலாம். திரிகாலங்களையும் பல இரக சியமான விடயங்களையும் அறியலாம். ஆனால் மற்றொரு சரீரத்திற் செல்லமுடியாது இப் பிராணவாயுவை மேலாக சூட்சுமமான அந்த வழியின் வழியாக உச்சிக்கு மேலே வெளியில் ஏற்றி பன்னிரெண்டங்குலம் உயரத்தில் நிற்கும் படி பழகிவிட்டால் இச்சரீரத்தினுடைய நரை, திரை, பிணி, மூப்பு, இறப்பு முதலிய யாதுமற்றுத் தேசோமய மாய் யௌவன பருவமுடன் சர்வ சித்திகளையும் பெற்று நிலவக்கூடும்,

உச்சிக்குமேல் ஏற்றிப் பழகிவிட்டால் மற்றொரு தேகத்தில் புகுதலாம் உச்சியின் மேலாகப் பன்னிரெண்டங்குல உயரத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கும் இப்பிராண வாயுவிற்கும் உந்திக்கும் தொடர்பு உண்டு. வேண்டுமானால் உள்ளே இழுத்து உச்சிமுதல் உந்திவரை எந்தெந்த இடங்களில் நிறுத்தி என்னென்ன காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமோ அவைகளைச் செய்யலாம் பின்பு மேலே ஏற்றிவிட்டு நிர்க்குணமாகவும் இருக்கலாம். இவ்விதமாக இத்தேகத்துடன் என்றும் இறவாது ஒப்புவமையற்று

ஆனந்தமாக வாழக் கூடியதாக ஏற்பட்டிருந்தும் இதன் உண்மையை அறியாமலே வெகுகாலம்வரை இருந்து வந்தது. அதன் பிறகு சில பெரியோர்களால் இதன் உண்மையை ஆராய்ந் துணரப்பெற்று உந்தி, இருதயம், சுழிமுனை முதலியவைகளின் அப்பியாசங்களைக் கைக்கொண்டு அதன் பிறகு அதற்குமேல் விடயங்களையும் மற்றும் பல பெரியோர்களால் உணர்ந்து அவ்வழியில் ஈடுபட்டு மிகுந்த கஷ்டமுடனும் விடாமுயற்சி யுடனும் அனேக வருட காலமாக அப்பியாசமுற்று அதுசித்தியடையப் பெற்று இதற்கு யோகம் என்பதாக நாமதேயமும் ஏற்படுத்தி இதை அடைந்தவர்களுக்குச் சீவன்முக்த நென்றும் சிரஞ்சீவியென்றும் நாமம் சூட்டி தாங்களும் அவ்விதமாக வாழ்ந்ததுடன் மற்றோர்களுக்கும் கற்பித்து நிலவச் செய்தார்கள்.

உலகில் மாந்தர்களுள் ஒருவனுக்கு உயர்ந்த பதவியோ செல்வமுதற் சம்பத்துக்களோ ஏற்பட்டதானால் அவனைப்பார்த்து அவனுக்கு நல்லயோகம் அல்லது யோகவான் என்கிறார்கள். இது பொருத்தமன்று. ஏனெனில் எல்லாம் இருந்தும் நரை, திரை, பிணி, மூப்பு, இறப்புத் துன்பம், பயம் முதலியவைகள் ஏற்படக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இதை அவைகள் மாற்றமுடிவதில்லை. ஆகவே இவைகளும் அற்று இத்தேகத்துடன் என்றும் எக்குறைவுமற்று ஆனந்தமாக வாழக்கூடியதற்கே யோகமென்பதாக உத்தேசித்து அதற்கு யோகமென்றும் யோகசித்தியென்றும் அதை அடைந்து வாழ்பவர்களுக்கு சீவன்முக்தர் அல்லது யோகீஸ்வரர் என்றும் ஏற்படுத்தினார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள், இத்தேகத்துடனேயே இறப்பும் பிறப்பும்ற்று இன்ப துன்பமும்ற்று உலகத்தின் இயல்புகளும் அற்று வாழக்கூடியவர்களாவர். இந்த யோகத்தைச் சிறுவயதிலேயே அப்பியாசம் செய்து கொடுத்து வந்தார்கள். ஏனெனின் பிராணவாயுவானது சிறுவயதில் உச்சிவரையில் செல்லுகின்றது. அதுவரையிற் கஷ்டம் ஒன்று மில்லை. உச்சியிலிருந்து சூட்சும வழியாக மேலே எழும்பவேண்டும். அதுதான் கஷ்டம். அதற்கும் உச்சிக்குழி

யானதும் தசை முற்றமல் மிகவும் மிருதுவாக இருக்கின்ற படியால் அவ்வழி யானதும் சுலபமாக அகன்று இடம் கொடுக்கின்றது.

ஆகவே சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் கஷ்டமின்றி அந்த யோகசித்தியை அடையக்கூடியதாக இருக்கிறது. மற்றும் சிற்றின்பம் முதலிய இச்சைகளும் விவகாரங்களும் மற்ற சிந்தனை கவலைகளும் இல்லாதபடியாலும் மிகச் சுலபமாகவே இருக்கின்றது. வியாதி முதலிய இடையூறுகளும் ஏற்படுவதில்லை. வயதானவர்கள் இதை அப்பியாசிப்பதானால் சுழிமுனைக்கும் உச்சிக்கும் இடையிலுள்ள வழி தசையினால் கடினமாக மூடி அடைபட்டிருக்கும். மேல் உச்சியிலுள்ள வழியும் கடினமாக மூடியிருக்கும். ஆகையால் பிராணவாயுவை எழுப்பி எழுப்பி அவ்வழியில் தாக்கி அதன் உஷ்ணத்தால் தசை வெந்து நோகப்பெற்று சிறுகச் சிறுக வழி ஏற்பட்டு உச்சியை அடைந்து அதில் நின்றுமே மேலே இவ்விதமாகவே எழுப்பிச் செல்ல வேண்டியதிருக்கின்றது. அளவுக்கு மீறிச் செய்தால் உஷ்ணத்தால் முனைக் கொதிப்பும் உந்தி குடல் முதலியவைகளில் பல வியாதிகளும் ஏற்படக்கூடும். குறைவாகச் செய்தால் பிரயோசனமாகாது. வெகு நாள் செல்லும். ஆகவே சமரசமாகச் செய்ய வேண்டியதிருக்கின்றது. மேலும் நடவடிக்கைகளிலும் ஆகாராதிகளிலும் விவகாரங்களிலும் பல பத்திய பாகங்களும் திட்டங்களும் வேண்டியதிருக்கின்றன. ஆகையால் பல இடையூறுகளும் மிகுந்த கஷ்டமும் அதிகக் காலமும் ஏற்படுவதாக இருப்பதால், சிறுவயதிலேயே இதை அப்பியாசம் செய்து மிகச் சுலபமாக அடையக்கூடியதாக இருப்பதால் சிறுவயதிலேயே அப்பியாசம் செய்யும்படி பழக்கி இது எங்கும் பிரபல்யமாகப் பெற்று இந்த யோக சித்தியை முன்காலத்தில் பெரும்பாலோர் அடைந்து சீவன் முக்தர்களாய் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். பின் காலத்தில் நாளுக்கு நாள் அது சிறுகச்சிறுகக் குறைவுபட்டு பின்பு மறைவுற்றது. அதன் பிறகே இக் காலத்தில் யோகமென்று நிலவக்கூடியதும் பிராணயாமம்,

வாசியோகம், ராஜயோகம், அடயோகம், லம்பிகா யோகம் நவகண்டயோகம், என்று விளங்கக் கூடிய இன்னும் பல யோகங்கள் ஏற்பட்டன. இதை முன்காலத்தில் பிராமணர்கள் காலை மாலையில் அனுஷ்டான முறைகள் செய்யும் பொழுது சந்திரகலை சூரியகலையென்றும் இடகலை பின்கலை யென்றும் பாவித்து விரலால் ஒரு நாசியை அடைத்து ஒன்றில் விட்டு உள்ளே இழுப்பதும் பின்பு மற்ற நாசியை அடைத்து வெளியில் விட்டு உள்ளே இழுப்பதும் உந்தியில் கும்பகம் செய்வதும் சுழி முனையில் நிறுத்துவதும் ஈசுவரனைத் தியானிப்பதும் இவ்விதமாக இருந்தனர். அதன் பிறகு இதுதான் யோகம் என்பதாகச் சில நூல்களும் செய்து எங்கும் நிலவச் செய்தார்கள். அது முதல் நிலவுவதாயிற்று பின்பு பல பேர்கள் பல யோகங்களும் நாமங்களுமாக ஏற்படுத்தி நூல்களும் வரைந்து நிலவுவதாயிற்று. ஆகவே இவையெல்லாம் உண்மையான யோகமும் அல்ல. அந்த யோக சித்தியை அடையக் கூடியதுமன்று. அப்படியானால் இதை ஏன் பெரியோர்கள் நிராகரிக்காது ஆதரித்து நிலவச் செய்தார்களென்றால், இதனால் மாந்தர்களுக்கு எவ்விதக் கெடுதலுமில்லாது சரீர ஆன்ம சுகத்திற்கு அனுகூலமான விடயங்களாகவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. யாதெனில் காலை மாலையில் ஸ்நானம் செய்வதும் தனிமையாக ஆசனத்தில் அமர்ந்து பிராணாயாமம் செய்வதும் செய்யும்பொழுது கடவுளுடைய நாம மந்திரத்தைத் தியானிப்பதும் மது, மாமிசம், புகை முதலிய வஸ்துக்களை நீத்து சுத்தமான ஆகாராதிகளை உண்ணுவதும் தீயவர்கள் நேசமும் தீய நடத்தைகளும் நீத்து உத்தமர்கள் நேசமும் நன்நடத்தைகளைக் கொள்ளுவதும் சிற்றின்ப விடயங்களை மிகக் குறைத்துக் கொள்வதும் சீவர்களிடத்திற் கருணை, தருமம் பொறுமை முதலிய இன்னும் பல நல்ல குணங்களும் நடத்தைகளும் ஏற்பட்டிருப்பதால் இதனைப் பெரியோர்கள் சந்தோஷமுடன் ஆமோதித்து நிலவுவதாயிற்று. மற்றும் பக்தி முதலிய மார்க்கங்களையும் இவ்விதமான நல்ல குணங்களும் நன் நடத்தைகளும் ஏற்படுவதாலேயே

ஞானத்திற்கும் சரீர ஆன்ம சுகத்திற்கும் அனுசூல
மென்றே அவைகளையும் ஆமோதித்து, உலகில் நிலவும்படி
ஏற்பட்டதாகும். உலகில் மாந்தர்கள் ஆற்றிவோடும்
கூடிய மேலான மானிடர்களாக இருந்தும் மற்ற பிராணி
களைப்போலவே திரிந்து அழியக்கூடியவர்களுக்குச் சலப
மாகவும் உற்சாகமாகவும் பக்தி, அன்பு, இந்த வாசியோகம்
முதலியவைகளில் ஈடுபடுத்தினால் எவ்வளவு நன்மை
இருக்கின்றது. இதை எவர்கள் மறுக்கக்கூடும் சுத்த
மூடர்களல்லவா? இகழ்ந்து மறுக்கக்கூடும் ஆகவே
பெரியோர்கள் ஆமோதித்து உலகில் நிலவுவதாயிற்று.
மற்றும் இந்த அப்பியாசம் உடையவர்கள் பிராணவாயுவை
உந்தியினிடத்தே அடக்கிப் பழக்கம் எவ்வளவுண்டோ
அவ்வளவு தன் தேகத்தை அந்த இடத்தைவிட்டு
அசைக்க முடியாத பாரமும், பலமும், இருதயத்தில் அடக்
கிப் பழக்கமுள்ள அளவிற்கு உயரத்தில் எழும்பவும் தண்
ணீரில் உட்காரவும் மிதக்கவும் ஏற்படக்கூடும். வியாதி
களின் குறையும் சரீர சுகமும் ஏற்படுமே அல்லாமல் காய
சித்தியோ மற்றும் பல சித்திகளோ ஏற்படக்கூடிய தன்று.
ஆனால் இவர்களுக்குச் சலபமாக சில சமயத்தில் மன
ஓர்மையும் அடக்கமும் ஏற்படும். அப்பொழுது ஆருடக்
காரர்களுக்கும் கோடாங்கி குறிகாரர்களுக்கும் தெய்வம்
ஆடுகிறவர்களுக்கும் எப்படி ஏதோ ஓர் வழியில் மனம்
ஓர்மை உற்று அடங்கியபொழுது பர அறிவின் ஒளியால்
பல உண்மையான விஷயங்கள் தோன்றுகின்றதோ
அதைப்போன்று இவர்களுக்கும் தோன்றக்கூடும். ஆகவே
நரை, திரை, பிணி, மூப்பு, இறப்பு முதலியவைகள் அற்று
என்றும் இளமையும் தேசசம் கூடியதாய் இத்தேகத்துடன்
ஆனந்தமாக என்றும் அழிவுறாது சீவன்முகதனாக வாழக்
கூடிய காயசித்தியோ விண்ணில் சஞ்சரிக்கவும் ஓர்
உடம்பிலிருந்து மற்றொரு உடம்பில் புகுவதும் இன்னும்
பல அரிதான காரியங்களைச் செய்வதும் வருவிப்பதுமான
சர்வசித்திகளையோ அடையவேண்டுமானால், இதனால்
முடியாது, அந்த யோகத்தினாலேயே அடையக் கூடியதாக

இருக்கின்றது. ஆனால் இதைச் சிறுவயதிலேயே ஆரம்பிப்பது மிகச் சூலபமாகும். முன் காலத்தில் சில முனிவர்கள் 5-வயது குழந்தைகளுக்கும் 7-வயது குழந்தைகளுக்கும் அப்பியாசித் திருக்கின்றார்கள். மிகச் சூலபமாகினும் ஓர்சமயம் அபாயம் ஏற்படக்கூடும். அதாவது தேகம் திடகாத்திரமும் போதிய சௌகரியமும் இருந்தால் ஒன்பது வயதில் ஆரம்பிக்கலாம். 12-வயதில் யோகசித்தியை அடையப்பெறலாம். 12-வயதே கிரமமானது அதில் ஆரம்பித்தால், 25-வயதில் யோகசித்தியை அடையப்பெறலாம். 15 வயதில் ஆரம்பித்தால் 30 வயதில் யோகசித்தியை அடையப் பெறலாம். இம்முன்று கட்டமும் சூலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் அடையக் கூடியதாக இருக்கின்றது. 16-வயதுக்கு மேல் 30-வயதுக்குள் ஆரம்பித்தால் ஆரம்பித்தது முதல் 20-வருடத்திற்குள் அடையப் பெறலாம் 30-வயதிற்குமேல் 45-வயதிற்குள் ஆரம்பித்தால் ஆரம்பித்த 30-வருடத்திற்குள் அடையப் பெறலாம்.

முதன்மையாக 12 வயதிலும் கடைசியாக 45 அல்லது 50 வயதிற்குள் ஆரம்பிப்பது கிரமமாகும். அதற்கு மேல் ஆரம்பிப்பது 9 வயதில் ஆரம்பிக்கக்கூடிய சிறுவர்களுக்கு எப்படி சரீர திடகாத்திரமும் போதிய சௌகரியமும் உண்டோ அதைப்போன்று இவர்களுக்கும் சரீர திடகாத்திரமும் போதியசௌகரியமும் மனோதிடமும் விடாமுயற்சியும் பெற்று சிற்றின்ப முதலிய எவ்வித இச்சையும் விவகாரமும் அற்றவர்களாய் இருந்தால் ஆரம்பிக்கலாம் அதாவது 50-முதல் 60 வயதிற்குள்ளாகத்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற்கு மேல் பட்டால் பிரயோசனமன்று வீண் கஷ்டமே ஏற்படும், ஆனால் மிகச்சூலபமாகச் செய்துகொண்டு அந்தப் பழக்கமும் அபிமானமும் இருந்துவந்தால் மறு செனனத்தில் இத்தொடர்பு ஏற்படக் கூடும். மற்றோர்களுக்கும் இந்த யோகம் செய்துவரும்பொழுது இடையில் ஏதாவது பிரதிபந்தம் ஏற்பட்டுச் செய்யாதபடி நின்றுவிட்டாலும் மறு சென்மத்தில் தொடர்பு உண்டாகும். 60-வயதிற்குள்

ஆரம்பிக்கக் கூடியவர்களுக்கு ஆரம்பித்தது முதல் 40-வருடத்தில் அடையப் பெறலாம். ஆகவே எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சிறுவயதில் ஆரம்பித்தார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் அடையப்பெறலாம். பருவம் எவ்வளவு ஆனபின் ஆரம்பிக்கின்றார்களோ அவ்வளவு கஷ்டமும் நாள் அதிகமும் ஆகக்கூடும்.

பெரியோர்களைச் சமாதிக் செய்வதும் செய்யும்பொழுது ஒரு தேங்காயை உச்சியில் அடிப்பதும் உச்சிக்குமேல் 12-அங்குலம் இடம்விட்டு அதற்குமேல் மண்போட்டு மூடுவதின் காரணமும் யாதெனில், இந்தயோக அப்பியாசமுடையவர்களுக்குப் பிராணவாயுவானது மேலே ஏற்றும் பொழுது சில சமயங்களில் அதிவேகமாகச் சென்று உச்சிக்குழியில் ஒரு புறத்தில் நின்றுவிடும். அப்பொழுது இவர்கள் களைப்புடன் ஓய்ந்து அப்படியே கீழே இழுக்கமுடியாது இருப்பதும் உண்டு. அக்காலத்தில் தேகம் இறந்தது போன்று மற்றவர்களுக்குக் காணப்படும் மற்றும் யோகசித்தியை அடைந்தவர்களும் சில சமயத்தில் பிராணவாயுவை உச்சிக்குழியினிடத்திலேயோ அல்லது உச்சிக்குமேல் 12-அங்குல உயரத்திலேயோ நிற்கும்படி செய்து சரீர முதல் உலகத்தோற்றமுமற்று நிற்குணத்தன்மையோடும் கூடிய மேலான ஆனந்தநிலையில் இருப்பதும் உண்டு. அப்பொழுதும் சரீரம் இறந்துவிட்டதாக மாந்தர்கள் கருதக்கூடும். ஆகையால் இச்சந்தேகங்களைக் கொண்டே எல்லாம் செய்து கடைசியில் ஒரு தேங்காயை உச்சியில் அடிப்பார்கள். அப்பொழுது உண்மையாகவே இறந்தவர்களாக இருந்தால் ஒன்றுமில்லை.

யோக சாதன முடையவர்களாக இருந்து உச்சிக்குழியில் பிராணவாய்வு தங்கியிருந்தால் இந்த அதிர்ச்சியால் உடனே கீழ்நோக்கி உந்திக்கு ஓடிவரும் வந்தவுடன் இவர்கள் விழித்து எழுந்திருப்பார்கள். ஒரு சமயம் உச்சியானது பிளந்து அவ்வழியாக மேலாக ஓடினாலும் ஓடிவிடும். மீண்டும் உடலிற் சேர்வதில்லை. யோகசித்தியை அடைந்தவர்களுக்குக் கீழே உந்திக்கு வந்தாலும் வரும் மேலாக

ஓடினாலும் 12-அங்குலத்திற்குமேல் ஓடாது. அங்கேயே சுழன்றுகொண்டு நிற்கும். உடனே இவர்கள் விழித்து எழுந்திருப்பார்கள்: மற்றும் இந்த யோக சாதனையின் ஞானநிலையோடும் கூடிய பிரம்மிட்டையின் சாதனையில் ஈடுபட்டு சர்வமும் கடந்து மேலான அந்நிலையில் இருக்கக் கூடியவர்களுக்கும் சரீரம் இறந்துவிட்டதாகக் காணப்படும். ஏனெனில் மனமுதல் எல்லாம் அற்றபடியால் பிராணவாயுவானது வேகமின்றி மெதுவாக உள்ளாகவே நிலவிக் கொண்டு இருக்கின்றன அல்லது ஓரிடத்தில் அமர்ந்து இருக்கக்கூடும். இந்த அதிர்ச்சியால் மனமும் வாய்வும் பிரவிருத்தி ஏற்பட்டு உடனே எழுந்திருப்பார்கள். இவ்விதம் செய்யாதபடி சமாதி செய்து விட்டால் பிரம்மிட்டையையுடைய ஞானிகளும் யோகசித்தியை அடைந்த யோகிகளும், இத்தேகத்துடன் அந்நிலையிலேயே சிலகாலம் வரை பூமிக்குள் இருந்து பின்பு, விழித்து உலகிற்கு வந்தாலும் வருவார்கள். அல்லது அப்படியே இருந்தாலும் இருப்பார்கள். யோகசாதனத்திலுள்ளவர்கள் சில காலம்வரை இத்தேகத்துடன் இருந்து பின்பு இத்தேகம் இறந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் இவைகளை உத்தேசித்தே பெரியோர்களைத் தகனிக்காமல் சமாதி செய்வதும் தேங்காயை உடைப்பதும் 12-அங்குலத்திற்கு உச்சியின்மேல் இடம் விட்டு அதற்குமேல் மூடுவதும் ஏற்பட்டு வருகின்றது. முன்காலத்தில் சிலர் இவ்விதம் தெரியாமலும் சோதிக்காமலும் சமாதி செய்திருக்கின்றார்கள். அப்பெரியோர்களே பூமிக்குள் சில இடங்களில் இருந்ததாகப் பலர் கண்டிருக்கிறார்கள். மற்றும் பல இடங்களிலும் தெரியாமல் இருப்பதாகவும் புலப்படுகின்றன சிறிய குழந்தைகளையும் 16-வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்களையும் சமாதி செய்வதின் காரணம் சிறு குழந்தைகளுக்கு உச்சிவரைப் பிராணவாயுவு சென்று முட்டுகின்றது. உச்சியும் மிகவும் மிருதுவாக இருக்கின்றது. அதனால் பிராணவாயுவு ஓர் சமயம் பெருமூச்சினால் மேல்வழியிற் சென்று சுழன்றுகொண்டிருக்கலாம் மீண்டும் உடலில் புகுந்து உயிர்பெற்று

எழும்பக்கூடும். 16-வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்களுக்கும் யோகசாதனம் செய்தால் ஒரு சமயம் உச்சி முதலிய இடங்களில் தங்கி இருந்து மீண்டும் வரலாம். ஆகவே இந்த உத்தேசத்தைக்கொண்டே இவர்களையும் சமாதி செய்வதாகும். அநேகப் பெரியோர்கள் சமாதியில் பின்பு ஆலயமாக ஏற்பட்டு இன்னும் விளங்கி வருகின்றது. ஆனால் இந்த இரகசியங்களெல்லாம் மாந்தர்களுக்குத் தெரியாது. ஏதோ முன்காலப் பெரியோர்களின் வழக்கம்போல் இப்பொழுதும் செய்துவருகின்றார்கள். ஆதியில் இந்த யோகசித்தியை அடைந்த பெரியோர்கள் தாங்களும் இத்தேகத்துடன் ஆனந்தமாக வாழப்பெற்றதுடன் உலகிற்கும் பெரும் உபகாரம் செய்து வந்திருக்கின்றார்கள். மற்றும் பல இரகசியமானதும் அற்புதமானதுமான விடயங்களையும் அறிந்து விளங்கச் செய்திருக்கின்றார்கள். இவர்களினால் உலகம் பெரும் நன்மையையும் சீர்திருத்தமும் அடைந்திருக்கின்றது. ஆகவே இந்த யோகத்தை எல்லோர்களும் அப்பியாசித்து அடையப்பெறுவதுடன் குழந்தைகளுக்கும் அப்பியாசம் செய்வித்துப் பழக்குவது அவசியமாகும் பெண்களும் அப்பியாசம் செய்யலாம். காயகற்பம் சாப்பிடுவதோ, மற்ற யோகங்களைச் செய்வதோ சரீர ஆன்ம சுகத்திற்கு அனுகூலமே அல்லாமல் சரீரம் இளமையுற்று நிற்கவோ மற்ற பெரும் சித்திகளைப் பெறவோ முடியாது. சிலர் வாயுவின் ஸ்தம்பனங்களினாலும் மந்திரங்களினாலும் தந்திரங்களினாலும் ஆருடங்களினாலும் சிற்சில சொற்ப வேலைகளைச்செய்து மாந்தர்களை மயக்கி யோகி, சித்தன், ஞானி யென்பதாக விளங்கக்கூடும். இதனால் என்ன பிரயோசன மிருக்கின்றது வீண்புகழும் பூசனையும் உலகபோகங்களைப் பெறுவதுமேயாம். யோகிகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் வித்தியாசம் என்னவெனில் யோகிகள் பிராணவாயுவை அடக்கி தன் வயப்படுத்தி அதைத் தன் சரீரத்திற்கு அப்புறப்படுத்தி உச்சிக்கு மேலாக நிற்கச் செய்து யோகசித்தியை அடைந்து உடம்பிலும் உலகத்திலும் விருப்புடையவர்களாய் சீவன் முகதராக வா

விரும்புகின்றார்கள். ஞானிகள் மனத்தை அடக்கித் தன் வயப்படுத்தி உடம்பில் நின்றும் ஒழித்து ஞானசித்தியை அடைந்து உடம்பிலும் உலகத்திலும் விருப்பற்றவர்களாய் அத்துவித முத்தியை அடைந்து வாழ விரும்புகின்றார்கள் ஆனால் யோகிகளும் அத்துவித முத்தியை அடையலாம். அவ்விதமே முன்காலத்தில் அநேகம் பெரியோர்கள் சீவன் முக்தியில் வாழப்பெற்று போதுமெனச் சலிப்புண்டாகிப் பின்பு அத்துவித முத்திக்குரிய சர்வமும் கடந்த மேலான பிரம நிட்டையில் ஈடுபட்டு மனமும் வாசனைகளும் அழிந்து, அதன்பிறகு, அத்துவிதமுத்தியை அடைந்திருக்கின்றார்கள். ஞானிகளும் சீவன் முக்தியில் வாழ விரும்பினால், வாழப்பெறுவார்கள். ஆனால் ஞானிகள் பெரும்பாலும் சீவன்முக்தி முதலியவைகளையோ, சித்திகளையோ விரும்புவதில்லை. யோக சித்தியை அடைந்தவர்களுக்கும் பிரம நிட்டையை அடைவது சுலபமாகவே இருக்கின்றது. இந்த எதார்த்தயோக நூல்களும் நாளுக்கு நாள் மறைவற்று ஏகதேசமாக இருந்து வருகின்றது. இந்த அப்பியாசிகளும் ஏகதேசமாகவே இருக்கின்றார்கள். அவர்களும் கிரமமான முறையில் அப்பியாசிப்பதாகவும் இல்லை.

அப்பியாசிகள் நடந்துகொள்ள

வேண்டிய கிரமம்

இந்த யோக அப்பியாசம் செய்யக்கூடியவர்கள் கஞ்சா, ஆபின், கள், சாராயம் முதலியவைகளும் பீடி, சுருட்டு, சிகரெட்டு பொடி, வெற்றிலை முதலியவைகளும், மாமிச பட்சணங்களும் சாப்பிடக்கூடாது. மற்றும் மிகுந்த காரமான குழம்பு பதார்த்தங்களோ பட்சணங்களோ சாப்பிடக்கூடாது. மற்ற எது சாப்பிடினும் மிகச் சூடாக இல்லாமல் ஆரவைத்தோ இளஞ்சூடாகவோ சாப்பிடவேண்டும் காப்பி, டீ, இவைகள் கூடாது. உப்பு, புளி, மிளகாய் கடுகு, நல்லெண்ணெய்! முதலியவைகள்

மிகச்சுருக்கமாகச் சேர்க்கவேண்டும். தலைக்கு நல்லெண்ணெய்க்கூடாது. குளிர்ந்த தைலம், நெய், பால், மிளகு, விளக்கெண்ணெய் முதலியவைகள் உபயோகிக்க வேண்டும். வாரம் இருமுறை ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு முறை பேதிக்குச் சாப்பிடவேண்டும் சித்தாமணக்கு எண்ணெய்யும் நீராகாரமும் சேர்த்து சாப்பிடவேண்டும் வேறு எதுவும் சாப்பிடக்கூடாது. காலையில் பச்சைப்பருப்பும், பச்சை அரிசியும் சேர்ந்தகஞ்சிவைத்துச் சாப்பிட வேண்டும் அல்லது பால் சாப்பிடலாம். இதற்குச் செளகரியமில்லாவிடில் புளிப்பில்லாத பழயதை மோர் விட்டுக் கொஞ்சமாகச் சாப்பிடலாம். உச்சிவேளையில் பச்சரிசிச் சாதமும் பச்சைப்பருப்புக் குழம்பும் நெய், மோர் முதலியதும் சாப்பிடவேண்டும். செளகரிய மில்லாவிடில் சாதமீகமான குழம்பு, மோருடன் சாதாரண போசனத்தையும் சாப்பிடலாம். இரவில் பால்விட்ட கஞ்சியோ அல்லது பால் பழம் பட்சணமோ சாப்பிடலாம்.

செளகரிய மில்லாவிடில் பாலும்சாதமும் கொஞ்சமாகச் சாப்பிடவேண்டும். பசுவின்பால்தான் உபயோகிக்க வேண்டும். வாய்வுப் பொருள்களையோ மிகுந்த உஷ்ணமான பொருள்களையோ அதிகமாக உபயோகிக்கக்கூடாது. பால், நெய், பழங்கள் நன்றாக உபயோகிக்கலாம். ஆனால் எந்த ஆகாரங்களும் அளவுக்குமீறியோ குறைவாகவோ இடையிலோ சாப்பிடக்கூடாது. இல்லாமலும் இருக்கக்கூடாது. நித்திரை இரவில் 5-மணிக்குமேல் செய்யக்கூடாது. இல்லாமலும் இருக்கக்கூடாது. அதிக வெயிலிலோ அனலிலோ இருக்கக்கூடாது. தலையில் பாரம் சுமக்கக் கூடாது. அதிகச் சிரிப்போ பேச்சோ கூடாது. 25-வயதிற்குள்ளாக ஸ்திரீபோகமே கூடாது. திருமணம் ஏற்பட்டிருந்தால் 21-முதல் 25-வரை மாதம் 1-முறை அல்லது 2-முறை போகம் செய்யலாம். 25-முதல் 40-வரை 2- அல்லது மூன்று முறை செய்யலாம். 40-முதல் 50 வரை 1-அல்லது 2 முறை செய்யலாம். 50-க்கு மேல் செய்யவே கூடாது. எந்த வயதிலும் பெண்களிடத்

தில் அதிக கூட்டுறவோ வேடிக்கை வினையாட்டோ அபிமானமோ இருக்கக்கூடாது. பிற ஸ்திரீகளின் போகமே கூடாது. மிகுந்த காமமோ, கோபமோ, துக்கமோ கொள்ளக்கூடாது. தடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். தீயவர்களையோ, சோம்பேறிகளையோ நீட்சிக்கக்கூடாது. சந்நியாசிகளோ, அல்லது பிரம்மச்சாரிகளோ ஆகார முதலிய எல்லா விடயங்களிலும் கிரமமாக இருந்தால் சுலபமாகவும் சீக்கிரமாகவும் எவ்விதப்பிணி முதலிய இடையூறுகளுமின்றி அடையப்பெறலாம். மற்றும் சிறுவர்களுக்கு மிகுந்த சுலபமாக இருப்பினும் ஆகார முதலிய செளகரியங்களிலும் யோகாப்பியாசம் செய்யும் பொழுதும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லற வாசிகள் எல்லாவற்றிலும் மிகுந்த நிதானமாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லையேல் பல இடையூறுகளும் கஷ்டங்களும் ஏற்படக்கூடும். விடா முயற்சியும் மனோதிடமும் வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் கிரமமாக உபயோகித்துக் கொண்டு கிரமமாக அப்பியாசித்தால் எந்த இடையூறுகளும் கஷ்டங்களும் ஏற்படாது எப்பொழுதும் ஈசுவர சிந்தனையும், சாந்தியும், அன்பும் மனத்துள் இருக்க வேண்டும்.

இந்த யோகத்தை அப்பியாசிக்கும் முறை:—அதி காலையில் 4—மணிக்கோ அல்லது செளகரியக் குறைவாக இருந்தால் 5—மணிக்கோ எழுந்திருந்து படுக்கையிலேயே 10 அல்லது 5 நிமிஷம் கடவுளைத் தியானித்துப் பின்பு எழுந்து காலேக்கடன்களையும் ஸ்நான முதலியவைகளையும் முடித்துக் கொண்டு சுத்தமான ஓர் தனி அறையில் ஓர் சதுரப் பலகையின் மேல் மான்தோல் அல்லது தெர்ப்பை இல்லாவிடில் வஸ்தியும் விரித்து அதன்மீது வடக்கு முகமாக பத்மாசனமிட்டு உடல் கழுத்துத்தலை இவைகள் நிமிர்ந்து நேராகக் கரங்களைச் சின்முத்திரையுடன் இருகால் மொழியிலும் வைத்து ஈசுவரனை 5 நிமிஷமும் சற்குருவை 5 நிமிஷமும் அன்பு பக்தியுடன் மன ஓர்மையாகத் தியானித்து வணங்கிக்கொண்டு அதன் பிறகு

ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஓர் ஊதுவத்தியைக் கொளுத்தி தூரத்தில் வைக்கவேண்டும். முதன்மையாக ஓம் என்ற அக்ஷரத்தை 5 தடவை வாயினால் மெதுவாகக் கூறிப் பின்பு ஓ. என்பதாக உந்தியிலிருந்து பிராண வாயுவை மேலே எழுப்பி (ம்) என்பதாகச் சுழி முனையாகிய புருவ மத்தியில் சிறிது நேரம் நிறுத்த வேண்டும். பின்பு நாசியின் வழியாய் (ம்) என்றே மெதுவாகவிடவேண்டும். ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கக்கூடும். இவ்விதமாக அரைமணி நேரம் விடாது செய்ய வேண்டும். பின்பு நிறுத்தித் தாகம் ஏற்பட்டால் சுத்தமான தண்ணீர் சாப்பிடலாம். 15 நிமிஷம் அமைதியாக இருந்து ஈசுவரனையும் குருவையும் வணங்கிக்கொண்டு எழுந்து வெளியில் வந்து காற்றோட்டமாக இருந்து பின்பு ஆகாரம் உண்டு மற்ற தொழில்களைச் செய்யலாம். மாலையிலும் இவ்விதமே ஸ்நான முதலியவைகள் செய்து விட்டு ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஒரு மாதம் வரை இவ்விதம் செய்து பின்பு ஒரு மணி நேரம் செய்ய வேண்டும். பிராண வாயுவைக் கொஞ்சம் வேகமாக எழுப்பி மேலே தாக்கும்படி செய்ய வேண்டும். சுத்தமான தண்ணீர் இருக்க வேண்டும். தாகம் ஏற்படின் கொஞ்சமாக உட்கொள்ள வேண்டும். அவசரமாகச் செய்யவும் கூடாது. இவ்விதம் ஆறு மாதம் வரை செய்து பின்பு ஒன்றரைமணி நேரம் வரையில் காலை யிலும் மாலையிலும் செய்ய வேண்டும். அதன்படி ஒரு வருடம் வரை செய்து 2 மணி நேரம் செய்ய வேண்டும். சரீரத்திற்கு அசௌகரியமாகக் காணப்பட்டால் அன்றைய தினம் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பேதிக்குச் சாப்பிட்ட தினங்களிலும் செய்யக்கூடாது. பேதிக்கு சாப்பிடும் பொழுது நன்றாகப் பேதியானவுடன் இளம்வெந்நீர் சாப்பிட வேண்டும். பின்பு அதுவும் பேதியானவுடன் மறுபடியும் வெந்நீர் சாப்பிட வேண்டும். சுத்த வெந்நீராகவே பேதியாகும். அதன் பிறகு குளித்து விட்டு மோர்ச்சாதம் சாப்பிட வேண்டும். தண்ணீரினாலோ அல்லது துணியினாலோ நைபினியம் முதலியன செய்து குடலைச் சுத்தம்

செய்ய வேண்டியதில்லை. பிரதிதினமும் மலச்சிக்கல்கள் இல்லாதபடி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன் பிறகு இரண்டு வருடத்திற்கு மேல் காலமாயில் மூன்று மணி நேரம் வரையில் செய்ய வேண்டும். ஆனால் சரீர நிலைமைக்குத் தக்கவாறு கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். நாளுக்கு நாள் பிராணவாயுவை அதிக வேகமாக எழுப்பி மேலே தாக்கச் செய்து நிறுத்திக் கீழே மெதுவாக இழுத்து மீண்டும் மேலே வேகமாகத் தாக்கவேண்டும். நாசியில் அடிக்கடி விடக்கூடாது. கஷ்டமான பொழுதே விட வேண்டும். நாளுக்கு நாள் நாசியில் விடுவதைக் குறைக்க வேண்டும். மூன்று வருடம் வரையில் ஒன்றும் தோன்றாது மிகவும் கஷ்டமாகவும் இருக்கக்கூடும். அதன் பிறகு சாதாரணமாகவே இருக்கும். மேலே பிராணவாயுவின் உஷ்ணத்தால் வழியை அடைத்திருக்கும் தசையானது வெந்து நோகப்பெற்று சிறிய வழி ஏற்படுவது சிறிது புலப்படும். சரீரத்திலும் சிரசிலும் அதிக உஷ்ணம் உண்டாகாதபடி ஆகாரங்களாலும் ஸ்நானங்களாலும் அதிகமுறட்டு வேலைகள் செய்யாமலும் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும். வழியானது உச்சிக்குப் பாதியளவுக்குப் போனவுடன் வேகமாகச் செய்யாமல் மெதுவாக ஒரு வாரம் செய்து பின்பு வேகமாகச் செய்ய வேண்டும். அதன் பிறகு சில அற்புத தோற்றங்களும் சப்தங்களும் தோன்றும். மனோதிடமும் உற்சாகமும் ஏற்படும். பின்பு உச்சிக்குழியை அடைந்தவுடனே 15 நாள் மெதுவாகச் செய்து பின்பு ஆரம்பிக்க வேண்டும். உச்சிக்குழியை அடைந்தவுடனே ஒளிப் பிரகாசம் தோற்றமாகும். மன அமைதியும் சந்தோஷமும் ஏற்படும் 16 வயதிற்குமேல் ஆரம்பித்தவர்களுக்கு இது பாதி யோகசித்தியை அடைந்ததாகும். குழந்தைப் பருவத்தில் திரிகாலங்களும் மனம் நிரக்குணத்தன்மையும் அடிக் கடி தோன்றுவது போன்று இவர்களுக்கும் ஏற்படும் உந்தி முதல் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் நிறுத்தினால் பல அற்புதக் காரியங்களும் செய்யலாம். ஆனால் எதுவும் செய்யக் கூடாது அடக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

அதன் பிறகு வேகமுடன் உச்சியில் தாக்கும்படி செய்ய வேண்டும். மிகக்கடினமாகவே இருக்கக் கூடும். வழி ஏற்பட்டு உச்சியைக் கடப்பதுதான் மிகவும் கஷ்டமாகத் தோன்றும். பின்பு உச்சியைக் கடந்த பின் 15 நாள் மெதுவாகச் செய்து அதன் பிறகு ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற்குமேல் 6-அங்குலம் சென்றவுடனும் இவ்விதம் செய்ய வேண்டும் பின்பு 12-அங்குலம்வரை சென்று அங்கேயே சுழன்று நிற்கும் அதற்குமேல் போவதில்லை அப்பொழுதும் இவ்விதம் மெதுவாகச் செய்து மீண்டும் வேகமாகச் செய்து வழியைத் தாராளமாகச் செய்யவேண்டும். அவ்விதம் ஒருமாதம் செய்தால் போதுமானது அப்பொழுதே யோகசித்தியை அடையப்பெற்றதாகும். ஒரு வருடத்திற்குள் சரீரம் மாறி இளமைப் பருவமுடனும் தேசகூடனும் விளங்கக்கூடும், சர்வசித்திகளும் ஏற்படுகின்றன. அதற்கு மேல் பிராணவாய்வு நாசியின் வழியாகச் செல்வதில்லை. மேல் நோக்கியே உச்சிக்குமேல் 12-அங்குலம் ஓடி மீண்டும் திரும்பி உந்திக்கு வருவதும் போவதுமாக இருக்கும். எந்தெந்த இடங்களில் நிறுத்தி யென்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ சுலபமாக யெல்லாம் செய்யலாம். திரிகாலங்களையும் அறியலாம் விண்ணில் நிலவலாம். வேறொரு உடலிற் புகுந்தும் வரலாம். பல வடிவுடனும் உலகிற்குத் தெரியாமலும் நிலவலாம். அக்கினி தண்ணீர் முதல் ஐம் பூதங்களுடனும் கலந்து மிருக்கலாம். சர்வசீவர்களையும் வசீகரப்படுத்தலாம். உலகில் ஒப்பற்றபலமுடன் விளங்கலாம். இன்னும் என்னென்ன அற்புதமான காரியங்களைச் செய்யவும். பரம இரகசியமான விடயங்களையும் அறியவும் கூடும். உலகிற்கு மகா உபகாரமான காரியங்களைச் செய்யலாம். நிகரின்றிச் சீர்திருத்தலாம் என்றும் நரை, திரை, பிணி, மூப்பு, இறப்பு, பயம், கவலை குறைவுபாடு முதலியவைகள் யாதுமற்றுச் சதா ஆனந்தமாக விரும்பிய வரை உலகிற் சஞ்சரித்து சீவன் முக்தனாக வாழலாம் பேரின்ப நிலையிலும் இருக்கலாம். இந்த உலகமும் இச்சரீரமும், வாழ்வும் போதுமென அத்துவித மென்னும் விதேக முத்தியை விரும்

பினால் பிரமநிஷ்டையில் ஈடுபட்டு இச்சை முதலிய சர்வ வாசனையும் நினைப்பும் மறப்பும், வினையும் அற்றுப்பரப்பிரம சொருபத்துடன் இரண்டறக் கலத்தலாகிய விதேகமுத்திப் பதவியை அடையப்பெறலாம். இந்த யோகசித்தியை அடைந்தவர்கள் உலகிற்குக் கெடுதியான காரியங்களுையோ, விரோதமான காரியங்களுையோ அனுவசியமான காரியங்களுையோ செய்யக்கூடாது. உலகிற்கு நன்மையான காரியங்களுையே செய்யவேண்டும். சீர்திருத்தவேண்டும் தாம் அறிந்த இரகசியமான விடயங்களை வெளிப்படுத்தல் வேண்டும். அன்பு பாராட்டவேண்டும். தன்னைப்போன்று உலகமும் வாழ்வதற்கு ஈடுபடவேண்டும்.

ஆகவே கடவுள் மேலான மானிட வடிவமும் இவ்வடிவுடன் அழியாதபடி ஆனந்தமாக வாழக்கூடிய தன்மைக்குரிய வழியும் அமைத்திருந்தும் அதை அறிந்து அதன் வழியில் அப்பியாசித்து அடையப் பெற்று அவ்விதமாக வாழப் பெருமல் அழியப் பெறுவது ஆறறிவோடும் கூடிய மானிடர்களுக்கு அவ்வளவு பொருத்தமன்று. ஆதலின் இதை எல்லோர்களும் அறிந்து கிரமமாக அப்பியாசித்து இந்த யோகசித்தியை ஈசுவர அனுக்கிரகத்தாலும் குருவின் ஆசீர்வாதத்தாலும் தங்கள் முயற்சியாலும் அடையப் பெற்று என்றும் இவ்வுடம்புடன் ஆனந்தமாக வாழப்பெறுவது கிரமமாகும் என்பதாம். இச்சரீரத்திற்கும் பிராணவாயுவிற்கும் நேர் விரோதமானதும் இகைகளை அழிக்கக்கூடியதுமான பிரசண்ட வாய்வு ஒன்றிருக்கிறது. அது ஒப்பற்ற பலமும் மிகுந்த உஷ்ணமும் அதிக வேகமும் உடையது. அது எப்பொழுதும் அடங்கி ஒடுங்கி இருந்தும் இல்லாதது போன்று இருக்கும். பிராணவாயுவும் மற்ற வாய்வுக்களும் அதனிடம் அணுகுவதில்லை. அப்படி அணுகித்தாக்கினால் உடனே அதன் சொருபம் ஏற்பட்டு இவைகளைத் தாக்கி உடலைவிட்டு அப்புறப்படுத்திவிடும். உடலும் இறந்துவிடும். இதை மறுக்க எதுவும் முடியாது. ஆகவே பிராண வாயுவானது இதனிடத்தில் அணுகாமற் தூரத்திலேயே சஞ்சரிக்கும் சரீரத்திற்கு வயது

முதிர்ந்து மிகவும் விருத்தப் பருவம் உண்டான காலத்திலோ அல்லது ஆகாரமே எதுவும் இல்லாத காலத்திலோ கொடிய வியாதியினாலோ இச்சரீரத்தினுடைய பலமும் அவயவங்களின் பலமும் தொழிலும் குன்றியபோது உடலில் பல இடையூறுகள் தன்மைகள் ஏற்படும் பிராணவாயுவினுடைய பலமும் வேகமும் குன்றிவெளியேபோய் வரமுடியாமல் உள்ளேயே சுற்றி இப்பிரசண்ட வாயுவின் பேரில் தாக்கக்கூடும். உடனே இது உற்பவித்து இதற்கும் அதற்கும் சண்டை ஏற்பட்டு ஒன்றோடொன்று தாக்கும் பிராண வாயுவானது இந்த உடம்பில் வெகுநாள் வசித்தபடியாலும் மிகப் பற்றினாலும் சாமான்யத்தில் விட்டுப் போகாதபடி எதிர்த்துச் சண்டையிடும் இதனுடைய பலம் குன்றி முடியாத தருணத்தில் பிரசண்டவாயுவானது இதை அடித்துத் தள்ளி உடலை விட்டு அப்புறப் படுத்திவிடும் மீண்டும் வந்துசேருவதில்லை. உடல் இறந்து விடும் இதனையே எமவாதைப் படுவதாகவும் மேல் முச்சு இழுப்பதாகவும் சேட்டுமென் இழுப்பதாகவும் சாவுக்குறியாகவும் மாந்தர்கள் கூறுகிறார்கள். இச்சண்டையினால் இன்னும் சகிக்கக்கூடாத பெரும் உபாதிகளும் ஏற்படும், மற்றும் கடல், குளம், கிணறு, நதி, அக்கினி முதலியவைகளில் வீழ்ந்து விட்டாலும் தூக்குப்போட்டுக் கொண்டாலும் அல்லது விடத்தை உண்டாலும் மாரடைப்பு ஏற்பட்டாலும் பிராணவாயுவானது வெளியேபோய் வரமுடியாதபடி தீடீரென்று தடை ஏற்பட்ட படியால் உள்ளேயே அங்கு மிங்கும் ஓடித் தட்டுக் கெட்டுத்தடுமாறி பலமும் குன்றி பிரசண்ட வாயுவைப்போய்ச் சாடக்கூடும் உடனே அது உற்பவித்து அதிவேகமுடன் இதனைத்தாக்கி வெளியே அப்புறப் படுத்தி விடும் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் எதிர்த்துச் சண்டையிடுவதற்கு முடிவதில்லை. சீக்கிரத்தில் நீங்கிவிடும். ஆன்மாவும் நீங்கிவிடும் உடலும் இறந்து விடுகின்றது இப்பிரசண்ட வாயுவையே எமன் என்றும் இது மூன்று பிரிவாக இருப்பதால், ஏமன், தூதன், காலன் என்றும் திரிசூலப்படையாற் தாக்குவதென்றும் இது

பிராணவாயுவைக் கயிற்றைக் கொண்டு கட்டி இழுத்துத் தள்ளுவது போன்று சுற்றிக் கொண்டு தள்ளுவதால் பாசக் கயிற்றால் கட்டிப்போவதாகவும் இதை செயிக்கமுடியாதபடியால் எமனை வெல்ல எவர்களும் முடியாது என்றும் பெரியோர்கள் உபமானமாக ஏற்படுத்தி உலகப் பழக்கத்தில் வழங்கிவருகின்றது. பிரசண்ட வாயுவானது மேலே நீல நிறம் பொருந்திய முன்று வடிவமாகவும், கீழே கருப்பு நிறம் பொருந்தியதாகவும் வேகமாகவும் முரட்டுத் தன்மை யுடையதாகவும், செல்லக்கூடிய வடிவமாக இருப்பதால், எமனை நீல நிறமாகவும், கடாவாகனமாகவும் கூறுகிறார்கள். பிரசண்டவாயு வானது செல்லக் கூடிய வழியில் இல்லாமல் விலகியோ அல்லது மறைந்தோ வேறு இடத்தில் பிராணவாயுவானது இருந்தால் அது ஒன்றும் செய்வதில்லை நேராக ஓடிவிடும் மீண்டும் வந்து தாக்குவதில்லை. ஆனால் அப்படி இருக்கமுடியாது. யோகசித்தியை அடைந்தவர்களுக்கோ, தியான யோக நிலையை உடையவர்களுக்கோ ஈசுவர அனுக்கிரக முடையவர்களுக்கோ ஞானநிஷ்டையை உடையவர்களுக்கோ எல்லாம் கடந்த மாமோன நிலையை அடைந்தவர்களுக்கோ அப்படி இருக்க முடியுமே தவிர மற்றவர்களுக்கு முடியாததாகும். அது எப்படி யென்னில் யோக சித்தியை அடைந்தவர்களுக்குப் பிராணவாயுவானது உச்சிக்குமேல் வெளியிற்சென்று 12 அங்குள உயரத்தில் ஈழன்று கொண்டிருக்கும். ஆகையால் பிரசண்ட வாயுவானது அங்கே செல்லாது. தியான யோகிகளுக்கும் ஞான நிஃடையை அடைந்தவர்களுக்கும் மாமோன நிலையை அடைந்தவர்களுக்கும் மனமானது அடங்கி ஒடுங்கியவுடன் பிராணவாயுவும் அடங்கி ஒடுங்கி வெளியே செல்லாமல் உள்ளேயே மெதுவாக சஞ்சரித்துப் பின்பு தூலகுக்கும சரீரங்களை விட்டுக் காரண சரீரத்திற்குள் சென்று ஓரிடத்தில் அமர்ந்து ஒடுங்கி இருக்கக்கூடும் அங்கும் இது செல்ல முடியாது. ஒரு சமயம் பிராணவாயுவானது இதைத் தாக்கி இது உற்பவித்து அதைத் தாக்கினாலும் அது ஓடி அங்கே ஒளிந்து

கொள்ளும் இப்பிரசண்ட வாயுவானது அங்கே செல்லவோ
 எதுவும் செய்யவோ முடியாது. மற்றும் ஈஸ்வர அனுக்
 கிரக முடையவர்களுக்கும் பிராணவாயுவானது காரண
 சரீரத்துள் செல்லக்கூடிய தன்மையும் உண்டு. ஆகவே
 அங்கே போய் ஒளிந்து கொள்ளும். இக்கருத்துக்களைக்
 கொண்டுதான் இவர்களை எமன் அணுகுவது இல்லை
 யென்றும் சீவன் முத்தர்களென்றும் சிரஞ்சீவிகள் என்றும்
 சொல்லுகிறார்கள். மற்றவர்களையெல்லாம் இப்பிரசண்ட
 வாயுவென்னும் எமன் விடுவதில்லை. இதைத் தடுக்க வழியு
 மில்லை. ஆகவே பிராணவாயுவைத் தாக்கி உடலுக்குள்
 நின்று அப்புறப்படுத்தி விடும். உடனே ஆன்மாமகவும்
 உடலை விட்டு நீங்கிவிடும் உடலும் இறந்து விடும். இந்தச்
 சரீரத்தைப் பெரியோர்கள் அண்டமாகவும் பிராணவாயு
 வின் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய உந்தி என்னும் இடத்தைப்
 பூலோகமாகவும், பிரசண்ட வாயுவானது இருக்கக்கூடிய
 மலப்பைக்கு அருகிலிருக்கும் இடத்தை எமன் உலக
 மாகவும், இருதயமாகிய இடத்தைத் தேவலோகமாகவும்,
 புருவமத்தியாகிய சுழிமுனையென்னும் இடத்தை வைகுந்த
 மாகவும் அதற்கு மேலுள்ள இடத்தைப் பிரம்மலோகமாக
 வும் அதற்கு மேலுள்ள மூளைஸ்தானமாகிய இடத்தை
 வெள்ளி மலையாகிய கைலாயமென்றும் அதற்கப்பால்
 உச்சிக்கு மேலுள்ள வெளியை முத்தி உலகமென்றும்
 இதை அடைந்தால் ஆன்மாவுக்கு இறப்பும் பிறப்பும் அற்ற
 அத்துவித விதேக கைவல்ய மோட்சப்பதவி உண்டாகிறது
 என்றும் மற்ற உலகங்களை அடைந்தால் ஆனந்தமாக
 வெகுசாலம் வாழலாம். ஆனால் ஒரு சமயம் மீண்டும்
 பிறப்பு ஏற்படக் கூடுமென்றும் பெரியோர்களால் அறிந்து
 ஒப்பிட்டு கூறப்பெற்று உலகில் வழங்கி வருகிறது.

மேலும் இச்சரீரத்தின் தத்துவத்தைக் கொண்டே
 ஆலயங்களும் அமைத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே மாந்தர்
 கள் இறப்பும் பிறப்பும் அற்று இத்தேகத்துடன் நரை, திரை,
 பிணி, மூப்பு எமன் உபாதை முதலியவைகளும் அற்று:

என்றும் ஆனந்தமாக வாழ விரும்பினால் இத்தகைய யோகத்தை கிரமமாக அப்பியாசித்து அந்த சித்தியை அடையப்பெறுவது அவசியமாகும். அல்லது மேற்கூறியுள்ள மற்ற மேலான நிலைகளையாவது அடைய வேண்டியது மாந்தர்களுக்குப் பொருத்தமாகவும் நன்மையாகவும் இருக்கக்கூடுமென்பதாம்.

குறிப்பு:

பிராணவாயுவானது உள்ளும்புறம்பும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒடிக்கெண்டிருக்கின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு இதற்கு ஆயுள்குறையும் பலக்குறையும் ஏற்படுகிறது. சரீரத்திற்குள்ளேயே ஓரிடத்தில் அடங்கி ஒடுங்கி இருந்து பழகிவிட்டால் குறைவதில்லை. பிரசண்ட வாயுவைப்போய்ச் சாடுவதுமில்லை அதுவும் இதைச் சாடுவதில்லை. உடலும் அழியாது என்றும் இருக்கக்கூடும்.

ஆகவே, யோகசித்தியை அடைந்தவர்களும் தியான யோக நிட்டையை அடைந்தவர்களும், மாமௌன நிலையை அடைந்தவர்களும், தண்ணீருக்குள்ளாகவோ, பூமிக்குள்ளாகவோ இருந்தாலும், அல்லது, வாயும், மூக்கும் அடைபட்டாலும், இச்சரீரம் இறக்காமல் உயிருடன் என்றும் இருப்பார்கள். ஆதலின் பிராணவாயுவைத்தியான யோகத்தினாலேயோ அல்லது வாசியோகத்தினாலேயோ, நாசிவாயின் வழியாக வெளியில் வராதபடி நாளுக்கு நாள் மெதுவாக உள்ளேயே அடக்கிப் பழகுவது எல்லாவிதத்திற்கும் நலமாகும்.

உலகத்தினிடத்தே மாந்தர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்குத் தெரிவிக்கக்கூடிய இயல்பைப் போன்று உண்மையான பெரியோர்களும் மகான்களாகிய ஞானிகளும் எதார்த்தமான யோகிகளும், தபோமுனிவர்களும், உண்மையான சாதுக்களும் தாங்கள் அறிந்துள்ள உண்மையான விஷயங்களையும் மிக இரகசியமான விஷயங்

களையும் அடைந் தனுபவித்துள்ள விஷயங்களையும், சத்
விஷயங்களையும், நன்மை தீமையான காரியங்களையும்
உலகிற்கு உபகாரமாகவும் நிஷ்காமியமாகவும், கடமை
யாகவும் தெரிவிப்பது இயல்பாகும் அதைப்போன்ற முறை
யில் இச்சிறிய நூலையும் வெளியிட்டதாகும். ஆகவே,
விருப்ப முள்ளவர்கள் இதை ஆழ்ந்துபார்த்து நன்கு
உணர்ந்து அவ்வழியில் கிரமமாக அப்பியாசித்து அப்
பேற்றை அடைந்தனுபவிப்பீர்களாக.

உ
ஓம்
சிவமயம்

கடவுளின் உண்மை விளக்கம்

கடவுள் வணக்கம்

அறுசீர்

சகத்தெலாம் அளித்தும் காத்துத் தன்னருள் புரிந்து மிந்தச் செகத்துடன் அகில மெல்லாம் தெரிவுரு திலங்கி நிற்கும் மகத்துவப் பொருளா மோன வடிவமாம் கடவுள் தன்னை அகத்தினுள் நினைந்து நித்தம் அன்புடன் வணக்கஞ் செய்வாம்.

உலகங்கள் முதற் சர்வத்திற்கும் காரணமாக இருக்கக்கூடிய பொருள் எதுவோ அதற்குப் பெரியோர்களால் கடவுளையென நாமம் வழங்கப்பெற்று விளங்கிவருகின்றது. கட-என்றால் எல்லாம் கடந்துள்ளதும் வுள்-என்றால் எல்லாவற்றினுள்ளும் கலந்து இருக்கக் கூடியதுமான பொருள் எனப்படும். அதாவது சர்வ ஆன்ம கோடிகளிடத்தும் சர்வ பொருள்களிடத்தும் சர்வ உலகங்களிடத்தும் உள்ளும் புறம்பும் கலந்ததாய் காலம் கற்பனை முதலியவைகளும் கடந்ததாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய் எங்கும் பூரணமாய் விளங்கக்கூடிய மிகப் பெரும்பொருள் எனப்படும். மற்றும் காலவரை யென்னும் ஆதி அந்தம் நடு என்பதற்றதாய் என்றும் உள்ளபடியே விளங்கக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. இதன் சொரூபம் தூய்மையாயுள்ள வெளியாகவும் சாந்தச்சுடரோடும் கூடிய சோதிவடிவமாகவும் சதா ஆனந்தமயமாகவும் சர்வ பரிபூரணமாகவும் சத்து சித்து ஆனந்தமயமாய் விளங்கக்கூடியதேயாம். இதன் தன்மை நிற்குணத்தன்மையும் சர்வத்திலும் சமத்துவத்தன்மையும் உடையதாகும். இதன்செயல் சர்வ அண்டகோடிகளையும் தன் சொரூபத்தினிடத்தேயே படைத்துக் காத்து அழிக்கக் கூடிய மாபெரும் சத்திகளையுடையதாய் விளங்குகின்றது.

இதனுடைய வடிவம் அருபமாகவும் அளவிடப்படாததாகவும் இருந்தும் இல்லாமை போன்றதாகவும் விளங்கக் கூடியதாகும். இத்தகைய மகா பெரும்பொருளையே சர்வத்திற்கும் காரணமாகவும் தாயகமாகவும் உயிருக்குயிராகவும் உடலுக்குடலாகவும் அறிவிற்கறிவாகவும் பெரியோர்களால் உற்று உணர்ந்து அறியப் பெற்று இதற்குக் கடவுள் என நாமம் சூட்டி வணங்கப்பெற்று நாளது வரை நடந்து வருவதாகும். (ஓர் உதாரணம்) அதாவது சமுத்திரம் என்றால்—அதில் நிறைந்திருப்பது தண்ணீரேயாம். அத்தண்ணீருள் நிறைந்து வசிப்பது புழுப்பூச்சி, மீன் தவளை, பாம்பு, முதலை முதலிய இன்னும் பல்வகைச் சீவகோடிகளேயாம். அவைகள் எதனிடத்தே இருந்து உற்பவித்தன என்றால் அத்தண்ணீரிடத்திலேயே இருந்து உற்பவித்தனவாகும். அவைகள் எந்த ஆதரவைக் கொண்டு எதனிடத்தே வசிக்கின்றன என்னில் அத்தண்ணீரையே ஆதரவாகக் கொண்டு அதனிடத்தேயே பிரியாது வசிக்கின்றன. மற்றும் அச்சீவகோடிகளின் உடம்பினுள்ளும் அது அதற்குத் தக்கவாறு தண்ணீர் என்றும் இருந்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. ஏனெனில் இது இல்லையேல் சீவிக் காது இறக்க நேரிடும் உள்ளம் புறம்பும் தண்ணீர் என்றும் இருக்க வேண்டியதாகவே இருக்கின்றது.

ஆகவே இதைப் போன்று உலகம் என்றால் அதில் நிறைந்திருப்பது கடவுள் சொருபமேயாம். அதில் நிறைந்து வசிப்பது பல்வகைச் சீவகோடிகளாகும். அவைகளனைத்தும் கடவுளுடைய சொருபத்தினின்றே தோன்றப் பெற்று அச்சொருபத்தையே ஆதரவாகக் கொண்டு அதனிடத்திலேயே பிரியாது வசிக்கின்றன. மற்றும் சர்வ ஆன்மகோடிகளின் ஒவ்வொரு சரீரங்களின் உள்ளும் கடவுள் சொருபம் அது. அதற்குத் தக்கவாறு கலந்தும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இல்லையேல் சீவிக் முடியாததாகும். ஆகையால் கடவுள் உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் கலந்து நீக்கமற்றுப் பூரணமாக என்றும் விளங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆனால் எல்லோர்களுடைய

கண்ணுக்கும் புலப்படவில்லையென்னில் எல்லோர்களாலும் காண்பதற்கு அறியதாகவும் மனம் வாக்குக் காயங்களற்ற பெரியோர்களால் பர அறிவின் பிரகாசத்தினால் அறியக்கூடிய பொருளாகவும் தீர்க்க விசாரித்தும் உணரக்கூடிய பொருளாகவும் இருக்கின்றது. மற்றும் பல பெரியோர்களால் பகிர்முகமாகக் கண்டு தெரிசித்ததாகக் கூறப்படுகின்றதேயென்னில் அதுவும் உண்மையேயாம். அதாவது மனத்தூய்மையும் ஓர்மையோடும் கூடிய ஆழ்ந்த நாட்டத்தினாலும் அன்பு பகதியின் முதிர்ச்சியினாலும் தபோ பலத்தினாலும் அவரவர்கள் மனத்துள் விரும்பிப் பாவித்துள்ள வடிவங்களின் பிரகாரம் கடவுளுடைய சக்தியினாலேயே தம் சொரூபத்தினின்று அந்தந்த வடிவங்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. ஆனால் மாந்தர்களுக்குக் காணும் உருவொளித் தோற்றம்போல் இதுவும் தோன்றி மறையக்கூடும். அஞ்ஞான முதலாகச் சர்வமும் கடந்த ஞானிகள் எங்கும் எல்லாம் கடவுளுடைய எதார்த்த சொரூபத்தைக்கண்டு சதா ஆனந்திக்கின்றார்கள். நினைப்பும் மறப்பும் அற்று கடவுள் சொரூபத்திலேயே லயப்பட்டுச் சும்மாயிருக்கக்கூடிய மாமோன நிலையை அடைந்த அத்து வித பிரமக்ஞானிகள் அதுவே தானாக விளங்கப் பெறுகின்றார்கள். யோகிகள் தன்னுடம்பினுள் பிரகாசவடிவமாகக்கண்டு களிக்கின்றார்கள். ஆகவே கடவுளுடைய சொரூபம் அருபமாக யிருப்பினும் தனது சக்தியால் சோதிவடிவமாகவும் சகுணமாகிய மூர்த்தி வடிவமாகவும் காட்சியளிப்பதும் உண்மையேயாம் மற்றும் உலக சிருட்டி, திதி, சம்மார முதலிய தொழில்களின் நிமித்தமாகக் கடவுளுடைய சக்திகளே இதற்குரிய வடிவங்களாகத் தோன்றுவதும் உண்மையேயாகும். இவைகளையே பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதல் இன்னும் பல வடிவங்களாகவும் விளங்கப்படுகின்றது. ஆதியில் கடவுளுடைய அருப சக்தியாலேயே இத்தொழில்கள் புரியப்பெற்றன.

பின்னொரு காலத்தில் கடவுள் பரசிவ வடிவமாகத் தோன்றிக் காட்சி அளித்தனர். அதன் பிறகு அவ்வடி

வில் நின்றே இத்தொழில்களுக்குரிய மற்ற வடிவங்கள் தோன்றப்பெற்றனவாகும். சிவம், விஷ்ணு, பிரம்மா, உருத்திரன், ஈசரசன், விநாயகர், முருகன், தேவன் ஆண்டவன் அல்லா-அருகன்-கர்த்தன் என்னும் இன்னும் பல நாமங்களுடன் அவரவர்கள் பூசித்து வணங்கப்பெறுவதும் இந்த ஒரே கடவுளையே அல்லாமல் வேறன்று.

எல்லோர்களுடைய பூசனைகளும், துதிகளும் அவரையே சாருகின்றன. கடவுளானவர் எங்கும் எல்லாம் கலந்து நின்றும் என்றும் பிரகாசமாய் இருந்தும் இல்லாதவராகவும் சர்வத்திற்கும் காரணமும் அல்லாதவராகவும் சர்வகிருத்தியங்களைச் செய்தும் செய்யாதவராகவும் சர்வவிடயங்களை அறிந்தும் அறியாதவராகவும் சர்வசாക്ഷியாய் அந்தர்யாமியாய் தேசோமயமாய் நித்தியானந்த சொரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார். இத்தகைய பரம்பொருளாகிய கடவுளை உலகிற் பெரும்பாலோர் உண்டென்பதாகக் கொண்டு பூசித்து வழிபட்டுய்வதும் சிலர் சந்தேகிப்பதும் சிலர் நாமே கடவுளென்பதும் சிலர் அருவமென்பதும் சிலர் உருவமென்பதும் சிலர் வெவ்வேறு நாமங்களும் வடிவங்களும் கொள்கைகளுமாகக் கொண்டு வழிபடுவதும் சிலர் கடவுளே இல்லை உலகிற்குக் காரணப் பொருளில்லை உலகம் இயற்கையாக உள்ளது என்பதும் இவ்விதமாக மாந்தர்கள் பலவித தர்க்கங்களும் சந்தேகங்களும் சண்டைகளும் கைக்கொண்டு நாளதுவரை நிகழ்ந்து வருகின்றன. இவர்களுக்கு ஆஸ்திகர் நாஸ்திகர் வேதாந்தி சித்தாந்தி பாமரர் அத்துவிதி என்பதாக விளங்கப் படுகின்றன. அத்துவிதி என்றால் இரண்டற்றது கடவுளே நாம் நாமே அது நமக்கன்னியமாக இல்லையென்பதாக சாத்திரத்தினாலும் கேள்வியினாலும் கூறக்கூடியவர்களே அல்லாமல் உண்மையில் அடைந்தவர்களும் ஆழ்ந்து விசாரித்தவர்களும்ன்று. சாத்திரவாசா ஞானிகளாகும். கடலினிடத்தே நின்றுதித்துப் பிரிவுற்ற துளியைப் போன்றும் பெரும் நெருப்பில் நின்றுதித்துப் பிரிவுற்ற பொரியைப் போன்றும் கடவுளிடத்தே நின்றுதித்துப் பிரிவுற்ற சீவர்

களுக்கும் கடவுளுக்கும் உருவத்திலும் தன்மையிலும் உயர்வு தாழ்வும் வேறுபாடும் உண்டு. பின்பு துளியோ பொரியோ தோன்றியவடிவில் மீண்டும் கலந்தால் அதுவே அதுவாக விளங்குகின்றது கலக்கும்வரை வேறுகவும் தாழ்மையாகவும் இருக்கின்றது அதைப்போன்று சீவகோடிகளும் சர்வமும் கடந்த மேலான நிலையையடைந்து சீவத் தன்மையற்று கடவுள் தன்மையுற்று அதில் லயப்பட்ட வுடன் அதுவே தானாகப் பிரிவினையின்றி விளங்கப்படுகின்றார்கள். ஆனால் பிரிவுற்ற பொரியை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அபிவிருத்தி செய்தால் அவ்வளவுக் கவ்வளவு பிரகாசமும் சூடும் உண்டோ அதைப்போன்று ஆன்மாவையும் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அபிவிருத்தியும் தூய்மையும் அடையச் செய்வார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பிரகாசமும் சக்தியும் உண்டாகின்றது. இதனையே ஆன்ம ஒளியென்றும் ஆன்ம சக்தியென்றும் கூறப்படும். (பாமரர்) என்றால் கடவுள் உண்டோ இல்லையோ என்னும் சந்தேகமுடன் வழிபடாமலும் நிராகரிக்காமலும் எதனிலும் சேராது வீணாக வாழக் கூடியவர்களேயாம்.

அதாவது சாத்திர வாக்கியங்களிலும் பெரியோர்கள் கூறுவதிலும் நம்பிக்கையில்லாததாலும் ஆழ்ந்து விசாரிக்காததாலும் சோம்பேரிப் பழக்கத்தாலும் இச்சந்தேகமும் இக் கொள்கையும் ஏற்படுவதாகும். (சித்தாந்தி யென்பது) சகுண சொரூப வழிபாடு முதல் அன்பு பத்திமார்க்கத் தையே முக்கியமாக கைக்கொண்டு நிர்க்குண சொரூபத்தை நிராகரிப்பவர்களாகும். இவர்கள் கூறுவதும் ஆழ்ந்த விசாரணையும் அனுபவமும் இல்லாததாலும் அபிமானத்தாலும் கூறுவதேயாகும். இது பிரதான மன்று. ஆரம்ப நிலையென்னும் படியேயாகும். வேதாந்தம்-சித்தாந்தம் என்பது ஒரே பொருளாகும். எப்படியெனில், வேதம் என்றால் அறிவு அந்தம் என்றால்-முடிவு அறிவினுடைய முடிவு. சித்து என்றால்-அறிவு, அந்தம் என்றால் முடிவு அறிவினுடைய முடிவு. ஆகவே இரண்டும் ஒரே பொருளென்பதை உணராது சண்டையிடுவதாகும் அதாவது அறிவைக்

கொண்டு சரியை-கிரியை-யோகம் ஞானம் என்னும் வழிகளில் நின்று அந்நிலையடைந்து சீவத்தன்மை அற்று அறிவாகிய சித்ஸொரூபம்பெற்று தாமே அதுவாய் தன்மயமாய் கடவுள் வடிவமாய் விளங்குவதாகும். (வேதாந்தி என்பது) நிர்க்குண சொரூபமே உண்மையென்றும் எந்த வழிபாடுமின்றி நிர்க்குண திருஷ்டியாலும் சிரவணத்தாலும் அடையவேண்டுமென்பதாக சகுண சொரூப வழிபாட்டை நிராகரிப்பவர்களாகும். இவர்கள் கூறுவதும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் அனுபவமுமின்றி சாஸ்திரத்தாலும் அபிமானத்தாலும் கூறுவதேயாகும். நிற்குணமும் ஞானமும் உண்மையும் பிரதானமாகயிருப்பினும் சகுண சொரூபமும் அன்பு, பக்தி, ஒழுக்கம், ஜீவகாருண்யம், தருமம், சாந்தம் முதலியவைகளும் அதையடைவதற்கு ஆரம்பச் சாதனமாகவும் அனுகூலமாகவும் இருக்கின்றது. இவர்கள் கூறுவதும் பொருத்தமன்று. பரி பக்குவிகளுக்கே பொருந்தக் கூடும்.

(ஆஸ்திகர்) என்பது கடவுள் உண்டென்பதும் கடவுளே உலகிற்குக் காரணப் பொருள் என்பதாகச் சருதியுத்தி கேள்வியாலும் பழக்கத்தாலும் அறிந்து உண்மையுடன் கடவுளை வணங்கக் கூடியவர்களாகும். (நாஸ்திகர்) என்பது கடவுளே இல்லையென்றும் உலகிற்கும் காரணப் பொருள் எதுவுமில்லை யென்றும் உலகம் இயற்கையாகவே உள்ளது என்னும் கொள்கையை உடையவர்கள் இவர்கள் மற்றெல்லா வாதிகளுக்கும் நேர்விரோதமானவர்களேயாகும். ஆனால் மற்றெல்லோர்களும் கடவுள் உண்டு என்பதாகக் கொள்ளும் பொழுது இவர்கள் மட்டும் இல்லையென்பதற்குக் காரணம் யாதெனில் சாஸ்திரவாக்கியங்களிலும் பெரியோர்கள் கூறுவதிலும் நம்பிக்கை இல்லாததினாலும் உண்மை அறிவால் உற்று உணராத குறைவினாலும் பிராமணர்கள் முதல் பல துவேஷங்களினாலும் சோம்பேரிப் பழக்க வழக்கங்களினாலும் மூடத்தன்மையாலும் கடவுள் இல்லை கடவுளிருந்தால் நேரில் காணப்படவில்லையே யென்றும் உலகம் இயற்கையாக உண்டா

னது சர்வகிருத்தியங்களும் நாமே செய்துகொள்ளுகின் றேமே யல்லாமல் கடவுள் செய்யவில்லை யென்றும் கூறு வதாகும்.

இவர்கள் கடவுளை நேரிற் காணவில்லை ஆகையால் பொய் என்கிறார்கள். இவர்கள் நான் நான் என்றும் என் னுடையது என்றும் என் அறிவு என்றும் என் மனது என் றும் கூறுகின்றார்களே நீ யார்? உன் அறிவு எது? உன் மனம் எது? அவைகள் என்ன வடிவம் நிறம் யென்ன உரு வம் எவ்வளவு பெரிது என்பதாக விசாரித்தால் என்ன கூறுவார்கள். நேரில் பார்த்திருக்கின்றார்களா இல்லை. யாராவது இவன் நல்லவன் மிக அறிவுடையவன் நல்ல மனமுடையவன் என்று கூறினால் இவர்களுக்கு சந்தோ ஷம் உண்டாகின்றது. மற்றொருவன் இவன் கெட்டவன் அறிவில்லாதவன் தீயமனமுடையவன் என்றால் உடனே துக்கமும் கோபமும் உண்டாகின்றதே ஏன் உண்டாக வேண்டும் தன்னையும் அறிவு மனம் முதலியவைகளையும் நேரிற் பார்த்திருக்கின்றார்களா? இல்லையே. உலகில் தொன்றுதொட்டுவரும் பழக்கவாசனையாலும் அபிமானத் தாலும் உண்டாவதேயல்லாமல் உண்மையில் கண்டவர் களல்ல அதற்குரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் காணவிரும்பு வதுமில்லை. இப்படியிருக்க கடவுளைமட்டிலும் நேரிற் காணவில்லை பொய் என்பது கூடுமா. மற்றும் உலகில் இவர்கள் காணப்பட்ட பொருள்களும் விடயங்களும் தான் மெய் மற்றதெல்லாம் சுத்தப்பொய் என்பதாகுமா? பெரி யோர்கள் கூறுவதில் நம்பிக்கை வேண்டும் அல்லது முயற் சித்துக்காணவேண்டும். தன்னையே அறியமுடியாதவர்கள் கடவுளை எப்படி அறியமுடியும்.

இல்லையேல் யுத்தியால் ஆராய்ந்து உணரவேண்டும். ஒன்றுமில்லாது பொய் என்று கூறுவது மனிதத் தன்மை யாகுமா? (உதாரணம்) ஒரு தேசத்தை ஆளும் அரச னிருக்கிறான். அவனுடைய அஞ்ஞாசக்கரம் எங்கும் நிலவு கின்றது எல்லோர்களும் அஞ்சிக் கீழ்ப்படிந்து நடக் கின்றார்கள். அவனும் நம்போன்ற மனிதன்தான் தன்

மையில் மட்டும் அரசன். அவனை எல்லோர்களும் காண முடிவதில்லை. ஒரு சிலர் மட்டிலும் அவரவர்கள் தன்மைக்குத் தக்கவாறு தூரத்திலோ சமீபத்திலோ அருகாமையிலோ இருந்து காண்கின்றார்கள். கண்டவர்கள் மட்டிலும் அரசன் உண்டென்பதும் காணாதவர்கள் பொய்யென்பதும் கூடுமா? மற்றும் பெரும் தனவந்தர்களையோ கலெக்டர் கவர்னர் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களையோ காண்பது எவ்வளவு தூரலபமாக இருக்கின்றது இவர்களையே காண்பது இவ்விதமிருந்தால் கடவுளைக் காண்பது எவ்வளவு தூரலபமென்றும் எவ்வளவு மறைமுகமாகவும் சூட்சுமமாகவும் இருப்பாரென்பதையும் உணரவேண்டும். மேலும் அக்கினியானது கல் கட்டைமுதற் சர்வபொருள்களிலும் கலந்து மறைந்திருக்கின்றது அறியாதவர்கள் இது சுத்தப் பொய்யாகும். கண்ணுக்குக் காணப்படவில்லையே கூடவும் இல்லையென்பார்கள். நெருப்புப் பெட்டியையும் இவ்விதமே கூறுவார்கள் பின்பு தட்டினால் நெருப்பு உண்டாவதைக் கண்டு உண்மையென்றறிவார்கள்.

அதைப் போன்று கடவுளுடைய சொருபமும் சூட்சுமமாக மறைவுபட்டிருக்கின்றது அதை எவ்வழியிலீடுபட்டு எவ்விதமாகக் காணலாமோ அவ்விதமாகக் காணாமல் சுத்தப் பொய்யென்பது மூடத்தன்மையேயாகும். மற்றும் ஒருவனை ஒருவன் சிறந்த அறிவாளி நல்லமனமுடையவன் என்பதாகப் புகழுகின்றான். ஆனால் அவனுக்கு இவனுடைய அறிவோ மனமோ தெரியுமா என்றால் தெரியாது. இவனுடைய நடவடிக்கைகளை அறிந்தே புகழ்க்கூடியதாக இருக்கின்றது இதைப்போன்று உலகில் நடைபெறக்கூடிய ஒவ்வொரு அற்புத விடயங்களையும் உற்றுணர்ந்தே இவைகளுக்குக் காரணமாக ஓர் பொருள் இருக்கவேண்டும் என்பதாகக் கொள்ளவேண்டுமே அல்லாமல் நேரிற்கண்டு தான் கொள்ளவேண்டும் என்பது தவறாகும். நேரிற்கண்டதும் கூடப்பொய்யாகிவிடுகின்றது அதாவது இரவில் பழுதை பாம்பாகவும். கட்டையை கள்வனாகவும் பேயாகவும் கண்டு திடீரென்று பயந்து ஓடுகின்றார்கள் சிலர்

மனத்திடமுடன் நின்று மன ஓர்மையுடன் பார்த்தபொழுது பொய்யெனக்கண்டு பயம்நீங்கிச் செல்லுகின்றார்கள் சிலர் ஏதோ ஒரு ஞாபகத்தில் மனதைச் செலுத்தி அதிலாழ்ந்திருக்கும் பொழுது தன் கண்ணுக்கு நேராக நடக்கக்கூடிய விடயங்களோ அல்லது பொருளோ மனிதர்களோ ஒன்றிருக்க ஒன்றாகவோ தெரியாததாகவோ காணப்படுகின்றது.

அதன் பிறகு ஐயோ நான் வேறு ஒரு ஞாபகத்தில் இருந்தேன் இவைகள் தெரியவில்லையென்று புகல்கின்றார்கள். இதைப்போன்று மாந்தர்களின் மனம் உலக போக முதலிய இச்சைகளிலும் உலக விவகாரங்களிலும் ஈடுபட்டு அலைந்து அஞ்ஞானத்தால் மூடியிருப்பதால் கடவுளை அறியக்கூடியதன்று. அதை நீக்கி மனஓர்மையுடன் நோக்கும்பொழுது அறியப்படும். மேலும் ஓர் (உதாரணம்) ஒரு வன் ஒருவனைக் கொலை செய்கின்றான் அல்லது திருடுகின்றான் மோசடி செய்கின்றான் நீதிபதியிடம்போய்நான் செய்யவே இல்லையென்று பிரமாணிக்கமும் செய்கின்றான் இவனுக்குரிய சாட்சியும் நேராகச் செய்ததைப் பார்த்திருந்தும் இவன் செய்யவே இல்லை என்கின்றான் மற்றொருவன் செய்யாதவனை செய்தான் என்கின்றான் வக்கீல்களும் அப்படியே கூறுகின்றார்கள் அப்பொழுது நீதிபதி என்செய்வது நான் நேரிற் காணவில்லை எதுவும் பொய் போங்க ளென்று அனுப்பிவிடுவதா அல்லது ஒன்றிருக்க ஒன்றை உண்மையெனக் கொண்டு தண்டிப்பதா அதுபொருந்தாது நீதிபதி என்னசெய்கின்றார் வாதி பிரதிவாதிகளையும் சாட்சிகளையும் தீர்க்க விசாரணை செய்தே அதன் உண்மை பொய் இன்னதென்று ணர்ந்து தீர்ப்பளிக்கின்றார். எல்லா விடயங்களையும் இவர் நேரிற்கண்டுதான் உண்மை பொய்யையறிந்து தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்றால் ஆகக்கூடுமா?

மற்றும் சிலர் உண்மையையறிந்தும் பண முதலிய இச்சைகளுக்காகவும் அபிமானத்திற்காகவும் பாரபட்சமாக மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாய்த் தீர்ப்பளிப்பதும் உண்டு. ஆகவே இதைப் போன்று கடவுள் உண்டு இல்லை யென்பதை தீர்க்கவிசாரணையினாலேயே உண்மை விளங்கு

கின்றதாகும் மற்றும் சிலர் கடவுள் உண்டு என்பதாக அறிந்தும் சிலகாரணங்களால் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக இல்லையென்பதாகத் தர்க்கம்செய்து நிராகரிப்பதும் உண்டு இது அநீதத்தன்மையேயாகும். கடவுள் உலகிற்குக் காரணப்பொருளுமில்லை அவர்செய்வதும் அவரால் நடப்பதும் எதுவுமில்லை சுத்தப்பொய் எல்லாம் நாமே செய்கின்றோம் நாமே அநுபவிக்கின்றோம் என்கின்றார்கள் காரணமில்லாது காரியம் உண்டாகுமா என்னில் உண்டாவதில்லை எந்தச் சீவர்களும் எந்தப்பொருளும் எந்தவிடயங்களும் எந்தத்தொழில்களும் தானே ஏற்படுவதில்லை ஒருவராலேயோ அல்லது ஒருபொருளைக்கொண்டோ ஏற்படுகின்றது அதைப்போன்று இவ்வுலகமும் சீவர்களும் மற்ற பொருள்களும் ஆதியில் எங்கிருந்து உண்டாயின ஏதோ ஒருபொருளிலிருந்தோ அல்லது அப்பொருளின் சக்தியினாலேயோ உண்டாயிருக்க வேண்டும் தானே உண்டாகக் கூடுமா. ஒருக்கால் அப்படியானால் இப்பொழுதும் தானே எல்லாம் உண்டாகலாமே அப்படி இல்லையே மற்றும் ஆகாய விமானமுதல் இன்னும் பல அபூர்வமான தொழில்களும் செய்கின்றார்கள் நடத்துகின்றார்கள். இன்னும் எல்லாத் தொழில்களும் மாந்தர்கள் செய்கின்றார்கள் இவர்கள் தாங்களே செய்வதாகத் தங்களைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றார்கள் இவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது யார் என்பதாக வினவில் மற்றொருவரைக் கூறுவார்கள் அவர்களை வினவில் அவர்கள். வேறொருவரைக் கூறுவார்கள் முடிவில் இவைகள் ஆதியில் எவரால்தனது மேலான அறிவின் ஆராய்ச்சியாலும் சிறந்த மூனையாலும் விடாமுயற்சியின் பாட்டிலும் கண்டுபிடிக்கப்பெற்று அவைகளைச் செய்து நடத்திப் பின்பு மற்றவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டதோ அவரையே சாருகின்றது. அவரே இதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றார் அவராலேயே இவைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தானாகவோ அல்லது இவர்களினாலேயோ ஏற்படவில்லை. அவர்களுக்கும் அவர்களிடம் கற்றுக் கொண்டு சீவித்து நிலவக்கூடிய இவர்களுக்கும் பொருத்த

மாகுமா. ஆதியில் இவைகளைச் செய்தவர்களை விசாரித்து உணராதபடி தாங்களே செய்வதாக அவர்களை அலட்சியமாகப் பேசக்கூடாது ஆகவே ஆதியிற் கடவுளே சர்வத்திற்கும் காரணமாகயிருந்து தனது அரும்பெரும் சத்தியால் உலகங்கள்முதல் சர்வமும் அளித்து அது அதற்கேற்றவாறு எல்லாம் அமைத்து ஆணும் பெண்ணுமாகப் பின்பு அவைகளினின்றே அபிவிருத்தியடையவும் செய்து கற்பித்தும் கொடுத்து அதுமுதல் உலகம் நிலவுவதாகும் என்பதை உணரவேண்டும்.

ஒரு சிறு துறும்பைக்கூட சீவர்களால் உண்டாக்கவு முடியாது தானே ஏற்படவுமாட்டாது ஒன்றிலிருந்தே ஏற்படுகிறது. ஒரு தேசத்தை ஆளும் அரசன் தன்னுடைய ஆட்சிக்குரிய சர்வகாரியங்களும் தானாகவே செய்கின்றனில்லை. சில முக்கியமானவைகளைமட்டிலும் செய்து கொண்டு மற்ற காரியங்களை வேலைக்காரர்களைக்கொண்டே செய்கின்றான். தான் காரணமாக எல்லாம் அறிந்து கொண்டேயிருக்கின்றான் வேலைக்காரர்கள் செய்யும் நன்மை தீமையான கருமங்களும் அதற்குரிய இகழ்ச்சி புகழ்ச்சியும் தூஷணையும் பெயரும் அரசனையே சாருகின்றது இவர்களைச் சாருவதில்லை. ஏனெனின் இவர்கள் ஒவ்வொரு கருவிகளைப் போன்றவர்களாகும், இதைப் போன்றும் மற்றும் உலகில் மாந்தர்கள் ஒவ்வொரு தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமானால் இயற்கையான பொருளும் வேண்டும் அதற்குரிய கருவிகளும் வேண்டும் கருவிகள் இல்லாவிடில் எதுவும் செய்யமுடியாது. இவர்களில்லாவிடில் அந்தக்கருவிகள் தானே அந்தந்தத் தொழில்களைச் செய்ய முடியுமா என்றால் அதுவும் முடியாது. ஆகவே மாந்தர்களும் கருவிகளும் சேர்ந்தே செய்யவேண்டிய திருக்கின்றது. அந்தக் கருவிகளைச் செய்தவர்கள் யாரென்றால் மாந்தர்களேயாகும் தானே ஏற்படவில்லை இவர்களே காரணமாயிருந்து இயற்கைப் பொருள்களைக் கொண்டு கருவிகளைச் செய்து அதைக் கொண்டே பல தொழில்களை தாங்களே செய்கின்றார்கள் இதைப் போன்றும் கடவுள்

சர்வத்திற்கும் காணமாகயிருந்து சர்வ ஆன்மகோடிகள் முதற் சர்வமும் படைத்து நிலவச்செய்து தனது குழந்தைகளைப் போன்றும் வேலையாட்களைப் போன்றும் கருவிகளைப் போன்றும் நடப்பித்து சர்வ கிருத்தியங்களையும் தனது அரும்பெரும் ஆஞ்ஞாசக்தியால் நடத்திக்கொண்டு மறைமுகமாக அந்தர்யாமியாய் விளங்கப்படுகின்றார் என்பதாகும். சீவர்கள் பூரண சுதந்தரமாகவோ எல்லாம் செய்வித்துக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியுடையவர்களாகவோ இருக்கவில்லை தங்களுக்கு மேலான ஒருவனுடைய சட்டத்திற்கும் சக்திக்கும் கீழ்ப்படிந்து அது போன்று நடக்கக் கூடியவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள் அனுவளவேனும் மீறி நடக்க முடியாததாகும். இல்லையேல் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் நரை திரை பிணி மூப்பு துன்பம் முதலியவைகளும் பயமும் தரித்திரமும் இறப்பும் அற்று என்றும் இன்பமாய் வாழக்கூடியவர்களாய் எல்லாம் செய்யக்கூடியவர்களாய் இருக்கலாமே. அப்படி இல்லையே ஆகவே கடவுள் சீவர்களுக்குத் தந்தையாகவும் அரசனாகவும் தொழில்செய்பவராகவும் இருக்கின்றார் என்பதாம். சீவர்கள் தங்களுடைய சக்தியாலும் முயற்சியாலும் சாமர்த்தியத்தாலும் ஒவ்வொருகாரியங்களைச் செய்கின்றார்கள். சில நடைபெறுகின்றன. சில அபலமாகின்றன. நடைபெற்றுல்தானே செய்துவிட்டதாக அகம்பாவம் கொள்கின்றார்கள் அபலமாகி விட்டால் ஏதோ முயற்சிசெய்தேன் பலிக்கவில்லை கடவுள் கிருபையும் பிராரத்வமும் இல்லை போன்றிருக்கின்றது என்பார்கள். மற்றும் ஒன்று செய்ய ஒன்றாகவும் இன்பத்திற்குச் செய்தால் துன்பமும் லாபத்திற்குச் செய்தால் நஷ்டமும் பல ஆபத்துக்களும் ஏற்படுகின்றன. ஏன் இவ்விதம் ஏற்பட வேண்டும் தங்களிஷ்டம் போல் எல்லாம் ஏற்படலாமே ஆகவே இவ்விதமாக ஒவ்வொன்றையும் மிகவும் ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்தால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஒரு பொருள் இருப்பதாகவும் அதனுடைய சக்தியும் சட்டமும் இருப்பதாகவும் அதன் விபரம் தெரியாது தங்களிச்சையின்படி முயற்சி செய்வதும்

சட்டத்தில் வகுத்துள்ளது நடைபெறுவதும் அல்லாதது அபலமாவதும் என்பதாக உணரும்படி ஏற்படும் சிலர்களுக்கு எவ்வித முயற்சியுமின்றி பெரும் நன்மையான காரியங்கள் சித்தியாகின்றன. மற்றும் எல்லோர்களும் சௌகரியமாகவோ முதிர்ந்த பருவம் வரையோ இருப்பதில்லை சந்ததிகளும் ஏற்படுவதில்லை. ஆதலின் உலகிற் பாவைக் கூத்துக்காரன் பலவிதப் பதுமைகளைச் செய்து அவைகளிற் பலமான சிறு கயிறுகள் பிணித்து அழகிய நாடகக் கொட்டகையும் ஏற்படுத்தி தான் திரையின் மறைவில் நின்றுகொண்டு சாமர்த்தியத்தினால் கயிற்றைக் கொண்டு பலவிதமாக ஆட்டிவைத்து வேடிக்கை காண்பிக்கின்றான். இதன் உண்மையை அறியாத சனங்களும் குழந்தைகளும் பதுமைகளே ஆடுவதாகவும் பாடுவதாகவும் கொண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமாகவும் வேடிக்கையாகவும் கண்டு சந்தோஷிக்கின்றார்கள். இதைப்போன்று கடவுள் சீவகோடிகளைப் பலவிதமாக அளித்து உலகமென்னும் கொட்டகையும் அமைத்து தான் மாயையென்னும் திரைமறைவில் நின்றுகொண்டு இச்சையென்னும் பலமான கயிற்றினால் ஆட்டிவிக்கின்றனா என்பதாகும்.

உலகின் மார்க்கத்திற்காகவே இச்சை, பந்தம், முயற்சி முதலியவைகளை சீவர்களுக்கு ஏற்படுத்தி அதனால் நான் என்பதும் அகங்காரமும் அபிவிருத்தியும் நிலவுவதாக இருக்கின்றது. ஆதலின் இவ்விதமாக ஒவ்வொரு விடயங்களையும் மன ஓர்மையாகவும் உண்மையாகவும் ஆழ்ந்து விசாரித்தால் பேரறிவின் ஒளியால் கடவுள் உண்டென்பதாகவே தீர்க்கமாக விளங்கக்கூடும். மற்றும் நம் சரீரத்திற்குள் கலந்திலங்குகின்ற கடவுள் சொருபத்தையும் அறிவையும் எல்லோர்களும் ஒருவகையில் லௌகீகத் தன்மையிலேயே குறிப்பாக அறிந்துகொள்ளலாம். அதாவது ஒருவன் ஏதாமொரு விடயமோ அல்லது செய்வதோ ஒன்றும் புலப்படாது அதேசிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கும் பொழுது தீடீரென்று ஒரு உண்மையான விஷயம் புலப்படுகின்றதல்லவா அதைப்புலப்படுத்தியதே கடவுளாகவும்

அதை மனத்திற்கு அறிவித்ததே அறிவாகவும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதாவது மனத்தினுடைய தொழில்கள் நீங்கி ஓய்ந்ததடங்கிய காலத்தில் அறிவினுடைய பிரகாசம் ஏற்படுகின்றது. அதனால் கடவுளுடைய பிரகாசம் விளங்குகின்றது. அதனால் உலகிலுள்ள சர்வவிடயங்களும் புலப்படுவதாகும். அப்பொழுது அறிவானது இவன் விரும்பியுள்ள விடயத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. உடனே அறிந்து அதன்படி, செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அது உண்மையாகவும் நன்மையாகவும் ஏற்படுகின்றது. இதன் உண்மையான இரகசியத்தை மாந்தர்கள் அறிவதில்லை. மனப்பிர விருத்தி ஏற்பட்டவுடன் அறிவு மறைந்துவிடும். சதா இந்நிலையிலேயே யிருக்கக் கூடிய ஞானிகள் அறிவோடு அறிவாக கலந்திருப்பதுடன் சதா கடவுள் சொருபத்தையும் உலகில் நடைபெறக்கூடிய திரிகால விடயங்களையும் அறியப்பெற்றுச் சதா ஆனந்த மயமாய் விளங்கப்படுகின்றார்கள். சரீரசக்தி, வாய்வுசக்தி, மனோசக்தி, ஆன்மசக்தி, கடவுள்சக்தி என ஐந்துவித முண்டு. சரீரசக்தியிலும் வாய்வுசக்தி பெரிது. வாய்வுசக்தியிலும் மனோசக்தி பெரிது. மனோசக்தியிலும் ஆன்மசக்தி பெரிது. ஆன்மசக்தியிலும் கடவுள் சக்திபெரிது. இக் கடவுள் சக்தியிலிருந்தே மற்ற எல்லாச் சக்திகளும் தோன்றி அழிகின்றன. ஐம்பூதங்களைப் போன்றும் சந்திர சூரியரைப்போன்றும் கடவுளுடைய சொரூபமும் சக்தியும் எங்கும் வியாபகமாக விளங்குகின்றதாகும்.

(ஓர் உதாரணம்) ஆயிரக் கணக்கான வருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டுள்ள அரிய பெரிய மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களும் ஆலயங்களும் மற்றும் சில கட்டிடங்களும் பொருள்களும் இருப்பதுடன் இன்னும் ஆயிரக் கணக்கான வருடங்கள்வரை இருப்பதாகவும் இருக்கின்றன. இவைகளை முன்காலத்தில் சிலர் ஏற்படுத்தியதாகச் சரித்திரங்களினாலும் கேள்வியினாலும் தெரிகின்றது. ஆனால் இதை எப்படி நம்பக்கூடும். நாம் நேரில் பார்த்தோமா இல்லை. பல தலைமுறைகளாக இருந்துவருகின்றது.

இதுவரையிலெப்படி அழியாம லிருக்கக்கூடும். இதை எவ்விதம் ஏற்படுத்தவும் கூடும் ஆனால் இவைகள்தானே இயற்கையாகவே ஏற்பட்டதா என்னில் அவ்விதம் ஏற்படவும் முடியாது என்பதாகச் சந்தேகித்துப் பின்பு சில குறிப்புகளால் உணர்ந்து முன்காலப் பெரியோர்கள் தங்களுடைய சக்தியாலும் பலத்தாலும் மிகுந்த செலவும் பிரயாசையும் செய்து மிகப் பலமாகக் கட்டியிருக்கின்றார்கள் என்பதாகக் கொள்ளுகின்றோமா அல்லது அவைகள் தானே ஏற்பட்டதாகக் கொள்கின்றோமா இல்லையே அதைப்போன்று உலகையும் அதிலுள்ள ஐம்பூதங்களையும் சந்திர சூரியர் முதலானவைகளையும் சமுத்திரத்தையும் அந்நீரானது ஆவிபோன்று விண்ணில் ஏறி மேகமாகச் சஞ்சரித்துப் பின்பு மழையாகப் பொழிவதையும் ஏறும்பு முதற் சர்வ சீவகோடிகளின் சிருட்டிகளையும் அவையவை களுக்குரிய தேகம் கருவி மனம் அறிவு செய்கை முதலிய வைகளையும் மற்றும் ஒவ்வொன்றையும் உற்று ஆழ்ந்து நோக்கினால் இவைகள் தாமே உண்டாகக்கூடிய தன்று. ஆதியிற் காரணமாக இருந்து யாரோ ஒருவரால் ஏற்பட்டு அவராலேயே சர்வமும் நிலவுகின்றன. அவரையே கடவுளென விளங்கப்படுகின்றது என்பது தெற்றென விளங்கக்கூடும். இவ்விதமாக ஒன்றும் ஆராய்ந் துணரா மலும் பெரியோர்கள் கூறுவதையோ சாத்திர வாக்கியங் களையோ நம்பாமலும் அல்லது அதை அறியப் பிரயத்தின மில்லாமலும் சும்மாயிருந்து கொண்டே கடவுள் இல்லை யென்பதாகத் தாக்கித்தும் தூஷித்தும் தாங்களும் கெட்டு மற்றோர்களையும் கெடுத்து அலையும் மாந்தர்களை நோக்கில் மிகவும் வருந்தக்கூடியதேயாம். கடவுள் இல்லை என்னும் நாத்திகரைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் கொடிய பகைவர் களையோ சண்டாளர்களையோ தாய் தந்தையரைக் கொன்று இல்லையென்று கூறும் கொடும்பாவிகளையோ தீயவர்களையோ துஷ்ட மிருகங்களையோ சற்பம் முதலிய விஷப்பிராணிகளையோ கண்டால் எவ்விதமாக வெறுப்பும் துவேஷமும் கோபமும் உண்டாவதுபோன்று தங்களையறி

யாமலே திடீரென்று எல்லோர்களுக்கும் ஏற்படுவதுடன் அவர்களை அற்பமாகவும் அலட்சியமாகவும் கருதும்படியாகவும் ஏற்படுகின்றதைச் சிறுவர்கள் பெண்கள் முதல் எல்லோரிடத்திலும் காணப்படுகின்றன. அன்பு பக்தி ஞானம் ஒழுக்கம் கருணை தருமம் முதலாக இத்தகைய குணமுடையவர்களைக் கண்டால் எவர்களாயிருப்பினும் தங்களை அறியாமலே சந்தோஷமும் அன்பும் மரியாதையும் ஏற்படுவதுடன் பெருமையாகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடுகின்றார்கள் இது ஏன் ஏற்படவேண்டும். எவர்கள் எப்படி இருந்தால் என்ன இவர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட நஷ்டமோ லாபம் இன்பமோ என்ன இருக்கின்றது. என்னிலோ இது மனத்துள் இயல்பாகவே ஏற்படுகின்றது. முற்காலத்தில் நாத்திகம் என்கின்ற நாமதேயமே இல்லாதிருந்தது. அதன்பிறகு சில வாலிபர்கள் கடவுள் உண்டு இல்லை யென்பதாக விளையாட்டுத் தர்க்கமாகச் சம்பாவித்து அது முற்றி விவகாரமும் சண்டை முதலிய கலவரங்களும் ஏற்பட்டு அது முதலாக வீம்பின் பேரில் நிலவப்பெற்றுப் பின்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பரவிநின்று அங்கங்கே சிறிது ஏற்படுவதும் ஒழிவதுமாக இருந்துவருவ தாயிற்று. பின் காலத்தில் சாதி வித்தியாசங்களும் ஆலய பிரவேச தடைகளும் ஆலயத்தடைகளும் பிராமணத்வேஷமும் ஏற்பட்டதின் காரணத்தால் சிறிது அதிகமாக நிலவுவதாகும். கூடிய சீக்கிரம் நாத்திகமென்பது அற ஒழிந்து அகிலமெங்கும் ஆஸ்திகமாகவே விளங்கும்படியாக ஏற்படக்கூடும். சிலர் கடவுளை வணங்குவதால் என்ன பிரயோசன மிருக்கின்றது வணங்கக்கூடியவர்களுக்கும் லாபம் நஷ்டம் இன்ப துன்ப முதலாக எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. வணங்காதவர்களுக்கும் இதேமாதிரியாகத்தான் ஏற்படுகின்றன. ஏன் வீணாக வணங்கவேண்டும் என்பதும் உண்டு. அதாவது ஒருவன் தற்சமயம் மிக ஒழுக்கமாக நடந்துவருகின்றான். இதற்குமுன் இவன் செய்த குற்றங்களுக்காக நீதிபதியிடம் தெரிவித்துள்ள குற்றத்திற்காக அதற்குரிய தண்டனைகளை விதித்துத்தான் ஆகக்கூடும். நான் இப்பொழுது

ஒழுக்கமாக இருக்கின்றேன் என்றால் பொருந்தாது. மற்றொருவன் முன் ஒழுக்கமாக நடந்து பின்பு குற்றவாளியாக நடந்தால் அதற்கு இனி மேற்கொண்டே அதற்குரிய தண்டனைகளை நீதிபதி விதிக்கக்கூடும். உடனே விதிக்க முடியாது. ஆகவே முன் சென்மத்திற் செய்துள்ள பாவ புண்யங்களுக்குத் தக்கவாறு இச்சென்மத்தில் நல்லவர்களுக்கும் தீயவர்களுக்கும் இன்ப துன்பம் ஏற்படக்கூடும். மறு சென்மத்திலேயே இவைகள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் நீதிபதியோ அரசனோ தன்னிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் அன்பு பக்தியாகவும் ஒழுக்கமாகவும் இருக்கக்கூடியவனாக இருப்பின் பெரிய தண்டனைகளை சிறிது சுலபமாக ஏற்படுத்துவது போன்று கடவுளிடத்தில் அன்பும் ஒழுக்கம் கருணை தருமம் சத்தியம் உடையவர்களுக்கு முன்வினையால் பெரும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஏற்படினும் அவைகள் சுலபமாக ஏற்படுவதும் உண்டு. மேலும் உலகில் தாய்தந்தையார்கள் தங்கள் குழந்தைகளில் சிலர் அன்பாக நடப்பினும் விரோதமாக நடப்பினும் எவர்களுக்கும் கெடுதிசெய்ய மனம்வராது எல்லாம் சமமாகவே பாவிப்பது போன்றும் அச்சமயங்களில் மட்டிலும் சிறிது மனம் வெறுப்பும் சந்தோஷமும் ஏற்படுவது போன்றும் கடவுளும் எல்லோர்களிடத்திலும் சமத்துவமாகவே இருக்கின்றார். நன்மையோ தீமையோ செய்வதில்லை அவரவர்கள் செய்த தற்குத் தக்க பலன்களை அவரவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடும். தாய் தந்தையரை ஆதரித்து அன்பு பக்தியுடன் நடந்து அவர்களுக்குச் சந்தோஷப் படுத்துவது குழந்தைகளின் முக்கிய கடமையாக எப்படி இருக்கின்றதோ அதைப் போன்று கடவுளையும் வணங்கி அன்பு பக்தியுடன் நடந்து சந்தோஷப்படுத்துவது மாந்தர்களின் முக்கிய கடமையாகும். சிலர் தாய் தந்தையர்களை ஏன் ஆதரிக்க வேண்டும். ஏறும்பு முதற் சர்வசீவர்களும் குழந்தைகளைப் பெற்று அன்புடன் வளர்க்கின்றன. அக்குழந்தைகள் தாய் தந்தையர்களுக்கு என்ன ஆதரிக்கின்றன. ஆகையால் இது உலகினியல்பாகும் என்பதாக ஆற்றிவோடும்

கூடிய மனிதர்களாக இருந்தும் பிராணிகளை ஒப்பிடும் மூடர்களைப்போன்று கடவுளையும் வணங்குவது பற்றி ஒப்பிடுவார்கள் மற்றும் சிலர் கடவுள் சர்வமும் தானாக யிருக்கும்பொழுது புட்பம் ஆராதனை முதலியவைகள் ஏன் செய்யவேண்டும் என்பார்கள்.

அரசனோ தனவந்தனோ பெரியோர்களோ இருக்கின்றார்கள் அவர்களுக்குப் புட்பம் பழங்கள் முதற் சர்வ பொருள்களும் மிகுதியாக இருக்கக்கூடும் அப்படியிருந்தும் யாராவது மாந்தர்கள் மிகுந்த அன்பினாலும் மரியாதையாலும் புட்பமோ பழமோ கொண்டு சென்று வணங்குகின்றார்கள். அவைகளை மிகுந்த சந்தோஷமுடன் வாங்கிக்கொள்ளுகின்றார்கள். அவர்கள் அதை அணியவோ உண்ணவோ விரும்புவதில்லை. அன்பையே கருதுகின்றார்கள் அதைப்போன்று கடவுள் இவைகளை விரும்புவது மில்லை உண்பதுமில்லை அன்பையே கருதுகின்றனர். மாந்தர்கள் அன்பினால் செய்யக்கூடிய பூசனைகளேயாகும். ஆராதனைகள் செய்யினும் செய்யாவிடினும் ஒன்றுதான். உண்மை அன்பே முக்கியமாக இருக்க வேண்டியதாகும். மற்றும் சிலர் கடவுளுடைய அருபமான வடிவிலிருந்து எப்படிச் சீவர்கள் அவயவங்களுடன் உற்பவிக்க முடியும் இது நம்பக்கூடியதன்று என்பார்கள். தண்ணீர்-சாணம்-சீ-சலம்-அழுக்கு-மலம் முதலிய பல பொருள்களிலிருந்து பலவிதப் புழுப் பூச்சிகள் உற்பத்தியாகின்றன அவைகள் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து உண்டாகவில்லை ஒரு பொருளிலிருந்தே உண்டாகி வளர்ந்து பின்பு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து அபிவிருத்தி அடைவதும் அழிவதுமாக இருக்கின்றன.

இதைப் போன்று ஆதியில் கடவுளுடைய சொருபத்தினின்றே உலகமுதற் சர்வ சீவகோடிகளும் ஆணும் பெண்ணிமாக உற்பவித்து வளர்ந்து அதன் பிறகு ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து அதனால் உலகம் அபிவிருத்தி அடைவதும் அழிவதுமாகும் என்பதாக உணர வேண்டும்.

ஆகவே சர்வத்திற்கும் காரணப் பொருளும் இயக்குவிப்பவரும் கடவுளே என்பதாகச் சந்தேகமறத் தீர்க்கமுடன் அறிந்து மனவாக்குக் காயங்களால் உண்மையான அன்புடன் வணங்கப் பெறுவது ஆற்றிவோடும் கூடிய மாந்தர்களின் முக்கிய கடமையும் பொருத்தமுமாகும்.

உலகில் சிலர் தங்களுக்குத் தாய் தந்தையர்கள் இருந்தும் பணம் பொருள் சொத்து முதலிய இன்னும் பல காரணங்களை முன்னிட்டு விரோதத்தின் பேரில் தாய் தந்தையர் இறந்துவிட்டதாகக் கூறுவதும் இகழ்ந்து திட்டுவதும் உண்டு. சிலர் உயிரோடு கருமங்களும் செய்திருக்கிறார்கள். சிலர் கொலையும் செய்திருக்கிறார்கள். கண்கூடாகத் தங்களைப் பெற்று அன்புடன் வளர்த்து ஆதரித்த தாய் தந்தையரையே இவ்விதம் செய்யும்பொழுது கண்ணுக்குப் புலப்படாத அருபியாகிய கடவுளை இல்லையென்று நிராகரிப்பது அவ்வளவு ஆச்சரியமல்ல ஆனால் அவர்கள் எப்படி சிறந்த அறிவிலும், மனிதத்தன்மையிலும், உத்தமத்தன்மையிலும், சிறந்தவர்களாக மற்றோர் கருதப்படுகிறார்களோ அதைப் போன்றே இவர்களையும் கருதக்கூடும். இவர்களும் தங்களுக்கு ஏற்படும் பல கஷ்ட நஷ்டங்களை முன்னிட்டும் ஆலயங்களையும் ஆலயப் பிரவேசத் தடையை முன்னிட்டும் பிராமணத் துவேஷங்களையும் புராணங்களையும் சோம்பேரித்தனமான பழக்க வழக்கங்களையும் இன்னும் சில காரணங்களையும் உத்தேசித்தே கடவுள் இல்லையென்று கூறுவதும் தூஷிப்பதுமாகும். உண்மையில் கூறுவதில்லை. உள்ளூர் மனத்துள் உண்டென்பதாகவே இருந்தேதீரும் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாகவே கூறுவதாகும். உலகில் மாந்தர்கள் மற்றோர்கள் சொல்லக் கேட்பதையோ கண்ணாற் காண்பதையோ படிப்பதையோ எல்லாம் உண்மையாகவோ அல்லது பொய்யாகவோ கொள்ளக்கூடாது உற்று உணர்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்தும் நன்றாக விசாரித்தும் உண்மைகளைக் கொள்ளவேண்டும் பொய்மைகளை நீக்கவேண்டும். சிலர் ஆலய வழிபாடுகளையும் அன்பு - பக்தி - ஒழுக்கம் - சீவகாருண்யம்—

தருமம் முதலிய மார்க்கங்களையும் இகழ்ந்து தூஷித்து நிராகரிக்கிறார்கள். அருபியாகிய கடவுளையும் உண்மையான ஆத்மஞானத்தையும் அடையப்பெறுவதற்கு இவைகளெல்லாம் ஆரம்பசாதனைகளாகவும், அனுக்ஷலமாகவும், படிகளாகவும் ஏற்பட்டு இருப்பதாகும். எப்படியெனில் துப்பாக்கி சுடப் பழகிக்கொள்ளுபவர்கள் ஆரம்பத்தில் மனிதரைப்போல் ஒரு பொம்மையைச் செய்துவைத்து அதைச் சுட்டுச் சுட்டுப் பழகிப் பின்பு சிறு புள்ளிகளைச் சுட்டுப் பழகித் தேர்ச்சிபெற்றுப் பின்புமனிதரைச் சுடுவதுபோன்று சாதாரண மாந்தர்கள் கல்செம்பு முதலிய சடப்பொருள்களைக் கடவுள் வடிவமாகச் செய்து வழிபட்டு அன்பு பக்தி முதலியவைகள் முதிர்ச்சி அடைந்து மனத்தாய்மை உற்றுப் பின்பு எதார்த்தமான கடவுளை மனத்தால் தியானித்து நிட்டைகூடி மேலான ஞானநிலையை அடையப்பெறுவதாகும். சிலர்களுக்குத் திடீரென்று யோகநிலையோ ஞானநிலையோ ஏற்படுவதும் உண்டு. அதாவது முன் பூர்வீக சாதனைகளின் விடுகுறையிலிருந்தே ஏற்படுவதாகும். எப்படியெனில், கிரமமாகப் பலவழியில் தேடிச் சிறுகச் சிறுகச் சம்பாதித்துப் பணக்காரர்களாக வேண்டியதிருக்க திடீரென்று ஏதோ சிலர்களுக்குப் புதையல் முதலியவை கிடைத்துப் பணக்காரர்களாவது போன்றதே யாகும்.

மாந்தர்களுக்கு குழந்தைப்பருவமுதல் விருத்தப் பருவம்வரை அந்தந்தப்பருவத்திலும் அதற்குரிய நடை உடை உணவு வேடிக்கை விளையாட்டு இன்பம் துன்பம் ஆசை பந்தம் முதலாக எல்லாம் அந்த அந்தப் பருவத்திற்கு உண்மையாகவும் வேண்டியதாகவும் இருந்து கைக்கொண்டு பின்பு எப்படி மாறுகிறதோ அதைப்போன்று சரியை நிலை முதல் ஞானநிலைவரையில் இவைகளெல்லாம் உண்மையாகவும் வேண்டியதாகவும் இருந்து அதன்பின் தாமே மாறிவிடுகின்றன. மேலும் சிறு பெண்குழந்தைகள் மண்ணையே வீடாகவும் அடுப்பாகவும், மண்ணையே சிட்டிகளாகவும் சோறு குழம்பு பதார்த்தமாகவும், சமையல் செய்வதும் பின்பு சாப்பிடுவதும் பின்பு மரப் பொம்மை

கனையோ மண் பொம்மைகளையோ மாப்பிள்ளையாகவும் பெண்ணாகவும் அலங்கரித்துக் கல்யாணம் செய்வதும் அவைகளுக்கும் இதைச் சாப்பிடச் செய்வதும் பின்பு இறந்ததுபோல் இவர்கள் அழுவதும் இவ்விதமாக விளையாடிச் சந்தோஷமாகப் பொழுது போக்குவதும் சாதனையாகவும் இருந்து பின்பு பெரிய குழந்தைகளான வுடன் தாய்மார்கள் அவர்களுக்கு உண்மையாகவே சோறு முதலியவைகள் சமையல் செய்யவும் மற்றும் பல பழக்க வழக்கங்களை கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள். இவர்களும் சுலபமாகக் கற்றுக்கொண்டு பின்பு பருவம் வந்த வுடன் திருமணம்செய்து தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் இதைக் கற்றுக்கொடுப்பது உலகில் இயல்பாகவே இருந்துவருகிறது. இவைகளை இகழ்ந்து நிராகரிக்கக்கூடாதுமே மேலும் இக்குழந்தைகள் ஆரம்பத்தில் பொம்மையாக செய்து விளையாடுவதே உண்மையான ஞானார்த்த உபதேசமாக உலகிற்குத் தெரிவிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது எப்படியெனில் மண்ணாலேயே சர்வதானியாதிகளும் காய்கறி முதலிய பொருள்களும் உற்பவித்துப் பின்பு சோறு கறி குளம்பு முதலியதாக சமைத்து அன்னமாக உண்டு பின்பு மலமாகி மண்ணாகிறது. மற்ற உண்மையான வீடுகளும் அடுப்புகளும் சரீரங்களும் பதுமைகளும் மண்ணாலேயே உண்டாகிப் பின்பு மண்ணாகின்றது. அந்தப் பொம்மைகளைப் போன்று உலக வாழ்வும் கனவுபோன்று பொய்யை மெய்யாகக் கொண்டு வாழப்பெற்றுப் பின்பு சரீரம் இறந்து சடமாகி அவயவங்கள் இருந்தும் இல்லாததாகி எல்லோரும் அழுதுகொண்டேகி எரித்தோ புதைத்தோ மண்ணாகிறது. எல்லாம் மண்ணிலிருந்து உற்பவித்துப் பொய்யாக நின்று முடிவில் மண்ணாகிறது என்பதை அறிவிக்கும் ஞானார்த்த விளையாட்டாக இருக்கிறது.

இந்த மேலான உண்மை இரகசியத்தை எவர்களும் அறிவதில்லை. இதைப்போன்று ஆலயவழிபாடு முதலியவைகளும் ஆரம்பச் சாதனைகளாகவும் பிள்ளைகளுக்குரிய விளையாட்டைப் போன்றும் இருந்தபோதிலும் மேலான

ஞானூர்த்த உபதேசமாகவும் இருக்கிறது. எப்படியெனில் கடவுள் சொருபம் எவ்வுலகும்எவ்விடத்தும் எப்பொருளும் எவ்வுயிரும் கலந்து பரிபூரணனந்தமாய் விளங்குகின்றது. சடப்பொருளாகிய இக் கற்களிலும் கடவுள் மறைமுகமாக விளங்குகின்றார். ஆகவே சாதி மதபேதங்களும் சீவபேதங்களும் துவேஷங்களும் உயர்வு தாழ்வுகளும் சந்தேகம் தர்க்கங்களும் நீத்து கடவுளை எல்லாமாய் எங்குமாய் வணங்குங்கள் என்பதாக உலகிற்கு அறிவிக்கும் ஞானூர்த்த உபதேசம் போன்றதாகவும் இருக்கிறது. ஞானநிலையை அடைந்த பெரியோர்கள் இவ்விதமே கண்டு வணங்கி ஆனந்திக்கின்றார்கள். மற்றும் மார்தர்கள் தங்களுடைய தாய் தந்தையரோ பந்துக்களோ அன்பர்களோ வெகு தூரத்தில் இருந்தாலும்கூட அல்லது இறந்து விட்டாலும்கூட அவர்களுடைய ஞாபகத்திற்காக அவர்களுடைய போட்டோ படத்தைக் கண்ணுக்குப் பார்வையான இடத்தில் வைத்திருப்பதும் சிலசமயம் அலங்காரம் செய்துபார்ப்பதும் எப்படியோ அதைப்போன்று ஆலயமுதலியவை சாதாரண ஜனங்களுக்குக் கடவுளுடைய ஞாபகத்தை உண்டாக்கக்கூடிய அறிகுறியாகவும் இருக்கின்றது.

மேலும் கல்வியில் பண்டிட் வகுப்பும் ஐ. ஸி. எஸ் வகுப்பும் முடிவாகவும் மேலானதாகவும் இருந்தபோதிலும் முதல் வகுப்பு முதல் கீழ்வகுப்புகளில் படித்துத் தேர்ச்சி பெறாமல் அதைப் படிக்க முடியுமா? கீழ்வகுப்புகளில் படித்துத் தேர்ச்சிபெற்றே மேல் வகுப்புகளுக்குப் போக வேண்டியதிருக்கிறது. இவ் வகுப்புகளுக்குரிய ஆசிரியர்களும் புத்தகங்களும் பாடங்களும் வேடிக்கை விளையாட்டுகளும் அந்தந்த வகுப்புகளுக்கு உண்மையாகவும் வேண்டியதாகவும் இருக்கிறது மேலும் முதல் வகுப்பிலுள்ள அச்சரங்களே முடிவான மேல் வகுப்பிலும் உள்ளன வேறில்லை. இதைப்போன்று ஞான நிலை முடிவாகவும் மேலாகவும் இருப்பினும் இதை அடையப் பெறுவது அரிதாகையால் கீழ் நிலைகளில் நின்று சாதனை உற்றுப் பரிபக்குவமுற்றே அதை அடையப் பெறுவதாகும்

ஆகவே அதற்குரிய பூசை முதலிய வழிபாடுகளும் அன்பு பத்தி முதலியவைகளும் ஆசிரியர்களும் புராண இதிகாச முதலிய நூல்களும் வேண்டியதாக இருக்கின்றன. சில மாணவர்கள் கீழ் வகுப்புகளில் கற்றுத் தேர்ச்சி பெறாமல் அவ்வகுப்பிலேயே இருப்பது போன்று சில மாந்தர்கள் கீழ் நிலைகளில் நின்று பரிபக்குவம் வராமல் அந்நிலையிலேயே இருப்பதாகும். மேலும், கீழ் வகுப்புகளில் பாடப்புத்தகங்களில் நரி-காக்கை-முதலியதைப் பற்றிப் பல கற்பனையான கதைகளும் சில உண்மையான கதைகளும் சித்திரங்களும் வரைந்து பிள்ளைகள் சுலபமாகவும் உற்சாகமாகவும் விளையாட்டாகவும் நீதிவாக்கியங்களையும் நன்மை தீமையான விடயங்களையும் அறிந்து கொள்ளும்படி எப்படி ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ அதைப் போன்று புராண இதிகாச முதலிய பல நூல்கள் உண்மையாகவும் கற்பனையாகவும் ஏற்பட்டிருப்பது கடவுளிடத்தில் அன்பு பக்தி ஞானம் ஒழுக்கம் கற்பு சீவகாருண்யம் தருமம் பொறுமை முதல் இன்னும் பல நற்குணங்கள் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு அனுகூலமாக ஏற்பட்டிருப்பதாகும் பொதுவாக சதா கடவுள் சிந்தனை உடைய அறிவில் சிறந்த பெரியோர்களுக்கோ ஞானிகளுக்கோ யோகிகளுக்கோ ஆலய முதலிய வழிபாடுகளும் புராண இதிகாச முதலிய நூல்களும் வேண்டியதில்லை. மற்ற சாதாரண மாந்தர்களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வேண்டியதாகவும் அவசியமாகவும் இருப்பதாகும் ஆனால் இவைகளை அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களோ எதார்த்த யோகிகளோ உபசார்த நிலையை அடைந்த மேலான ஞானிகளோ-இகழ்வுதோ-புகழ்வதோ-நிராகரிப்பதோ - கொள்வதோ இல்லை அந்தந்த நிலைக்கு அது அது உண்மையும் அவசியமும் என்பதாகவும் எல்லாம் சரி என்பதாகவும் கொள்ளுவார்கள் அறிவில்லாத மூடர்களும், சாத்திரம் வேடம் நடை உடை மந்திரம் தந்திரம் வைத்தியம் சோதிடம் ஆரூடம் முதலிய தொழில்களால் யோகி-சித்தன்ஞானி-வேதாந்தியென்று உலகில் விளங்கக்கூடிய பெரியோர்களே இகழ்ந்

தும் தூஷித்தும் நிராகரிப்பதாகும். பொதுவாகக் கடவுள் இல்லையென்று எக்காரணத்தைக் கொண்டும் எவ்வழியிலும் சொல்லுவதற்கிடமில்லை. அறியாததன்மையே யாகும். மேலும் இதனால் சுஷ்ட நஷ்டமோ சிலவோ சுமையோ நடையோ என்ன இருக்கின்றது. ஆனால் ஆலயத்திற்குப் போக வேண்டியதில்லை பூசை முதலிய வழிபாடுகளோ ஆராதனையோ வேண்டியதில்லை மனத்துள் உண்மையான அன்புடன் தினம் காலை மாலையில் தனிமையாக அமர்ந்து அரைமணி நேரமோ அல்லது ஐந்து நிமிஷமோ மனத்துள் ஓர்மையாக சிந்திக்கக் கூடாதா? அல்லது ஆகாரம் உண்ணும் நேரங்களிலாவது நினைத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? அதுவும் முடியாவிடில் காலையில் எழுந்திருக்கும் பொழுதும் பின்பு படுக்கும் பொழுதும் ஐந்து நிமிஷமோ அல்லது ஒரு நிமிஷமோ கடவுளைச் சிந்திக்கக் கூடாதா? வேறு மற்ற நேரங்களிலாவது ஒரு நிமிஷமாகிலும் நினைக்கக்கூடாதா? இது என்ன முடியாதகாரியமா? பிரதிதினம் வீணிலும் கெட்ட வழியிலும் எவ்வளவுநேரம் பொழுது போக்குகிறார்கள் மனமானதும் எவ்வளவு வீண் சிந்தனைகளும் கெட்டசிந்தனைகளும் நினைக்கின்றது? இந்த ஒருசிந்தனையோ ஒரு நிமிஷநேரமோ கடவுளிடத்தில் வைக்கக்கூடாதா? இதற்காக ஏன் கடவுளை இல்லையென்று தூஷித்து நிராகரித்து மிருகங்களைப்போன்று வாழ்வதல் லாமல் மற்றோர்களையும் கெடுக்க வேண்டும்? இது ஆற்றிவோடும்கூடிய மனிதத்தன்மைக்கும் சுல்வி அறிவிற்கும் பொருத்தமன்று.

ஆகவே எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய கடவுள் உண்டென்பதாகவே தீர்க்கமாக உணர்ந்து எல்லோரும் மனம் வாக்குக் காயங்களால் வழிபட்டு உய்யப்பெறுவதே பொருத்தமும் நன்மையுமாகும் என்பதாம்.

உ

ஓம்

சர்வான்ம சொரூபணை நம :

ஆத்மஞான நிலையின் - அன்பின் பிரவாகம்

எழுசீர் விருத்தம்

உருவமும் ஞானம் உண்மையு மறைக்கும்
ஒப்பிலா மாயையு மற்றும்
சுருவமும் நீத்து ஆத்மஞா னத்தைச்
சார்ந்து அந் நிலைதனுட் சேரும்
பருவமும் உற்ற உண்மையாம் அன்பைப்
படைத்ததின் பிரவாகம் கூற
அருவமும் ஆன்ம சொரூபமாய் விளங்கும்
ஆனந்தப் பொருள்தனை நினைவாம்.

நூல்.

ஆத்மஞானமென்னும் இளஞ் சூரியன் இதோ உதயமாயினான். இதோ உதயமாயினான். உபசாந்த மாகவும், அழகாகவும், இன்பமாகவும், இதோ உதய மாயினான். தன் சொரூபமாகிய பேரொளியால் மாயை என்னும் அஞ்ஞானமாகிய வலிய இருளை நீக்கித் தனது திவ்ய கண்களால் என்னை நோக்கித் தனது கிரணங்களென்னும் திருக்கரங்களால் இதோ பார், இதோ பார் என எங்கும் சுட்டிக் காட்டுகின்றான். எங்கும் காட்டுகின்றான். ஆஹா! இது என்ன ஆச்சரியம், இது என்ன அற்புதம், இது என்ன ஆனந்தம், இவ்வுலகில் எங்கினும், எவ்விடத்திலும் ஒரே பிரகாசமாக வல்லவா விளங்குகின்றது. இவ்வுலகில் தோன்றும்

எவ்வுயிரும், எவ்வுருவும், எப்பொருளும், எல்லாம் நம் சொருபமாக வல்லவா காண்கின்றது. நம் சொருபமல்லாது வேறெதுவும் காணோமே இதற்குமுன் இவ்வுலகம் இரவு பகலாகவும் இவ்வுலகிலுள்ள சர்வமும் பற்பலவாகவும், வெவ்வேராகவும், பேதாபேதமாகவும் துவேசமாகவும், உயர்வு தாழ்வாகவும், சிறிது பெரிதாகவும், விருப்பு வெறுப்பாகவும் நன்மை தீமையாகவும், இன்பதுன்பமாகவும் கோபமாகவும் காணப்பட்டதே. இப்பொழுது இவ்வுலகம் என்றும் ஒரே பகல் காலமாகவும் இவ்வுலகிலுள்ள சர்வமும் நம் சொருபமாகவும் ஆனந்தமாகவும் காணப்படுகின்றதே. நமக்கன்னியமரக வேறு எதுவும் காணோமே அவைகளெல்லாம் எங்கே மறைவுற்றன. இது என்ன வேடிக்கையாக இருக்கின்றது. ஆனால் நாம் இப்பொழுது நினைவில் இருக்கின்றோமா அல்லது நித்திரையோடும் கூடிய கனவில் இருக்கின்றோமா, நினைவிற்கு தான் இருக்கின்றோம். அல்லது இவ்வுலகம் நாம் முன்னிருந்த பூவுலகமா அல்லது வேறு உலகமா. பூவுலகிற்கு நாம் இருக்கின்றோம்.

இதற்குமுன் பார்த்த கண்களால் பார்க்கின்றோமா அல்லது வேறு கண்களாற் பார்க்கின்றோமா அதே கண்களாற்தான் பார்க்கின்றோம். ஆனால் மனமானது அதே மனந்தானா அல்லது வேறுமனமா. அதே மனந்தான் இருக்கின்றது. ஆன்மா அதே ஆன்மாதானா அல்லது வேறு ஆன்மாவா அதே ஆன்மாவாகத்தான் இருக்கின்றோம். முன்னிருந்த சரீரத்தானா அல்லது வேறு சரீரமா அதே சரீரமாகத்தான் இருக்கின்றது. முன்னிருந்த அறிவுதான் இருக்கின்றதா அல்லது வேறு அறிவு இருக்கின்றதா அதே அறிவுதான் இருக்கின்றது. அதே ஆன்மகோடிகள்தாம் இருக்கின்றார்கள் அல்லது வேறு ஆன்மகோடிகளா அதே ஆன்மகோடிகள்தாம் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் நாம் பைத்திய நிலமையோடு இருக்கின்றோமா எதார்த்த நிலமை

யோடு இருக்கின்றோமா எதார்த்த நிலமையோடுதான் இருக்கின்றோம்.

அப்படி இருந்தால் ஏன் முன்பு அவ்விதமாகக் காணப்பட்டது. அதன் காரணம் யாது, [ஒன்றும் தோன்றவில்லையே. ஆஹா இவ்வுண்மையை உற்று உணர்ந்தோம். ஆழ்ந்து நோக்கி அறிந்தோம். அறிந்தோம். இந்த இரகசியம் தெரிந்தோம். நாம் முன்பு, மாயை என்னும் வலிய இருள் நிறைந்த இரவில், ஆசையோடும் கூடிய மோகமென்னும் பெரும் நித்திரையில், இவ்வுலகபோக வாழ்வு என்னும் கனவில் முழுகி இருந்திருக்கின்றோம். அதன் பிறகு அன்பு, புத்தி, ஒழுக்கம், சீவகாருண்யம், தருமம், பொறுமை, சத்தியம், அகிம்சை, அடக்கம் நிராசை முதலியவைகளாலும், சாத்திரம், சத்சங்கம், கேள்வி, விசாரணை, ஆராய்ச்சி, பூசை, ஜெபம், தவம், வழிபாடு, தியானம், யோகம், நிட்டை முதலியவைகளாலும், பரமகுருவின் அனுக்கிரகத்தாலும் மனத்தூய்மையும், அறிவின் விளக்கமும் ஏற்பட்டு அதன்பிறகு தத்துவஞான மென்னும் ஒளியால் இரவும், இருளும், துயிலும், கனவும் சிறிது நீங்கி, எல்லாம் பொய் மயமாகவும், பாவைக்கூத்தைப் போன்ற வேடிக்கை மயமாகவும் காணப்பட்டது. அதன்பிறகு பிரமக்ஞான மென்னும் பேரொளியால் எல்லாம் நன்மயமாகவும், பிரம சொரூபமாகிய கடவுள் மயமாகவும் காணப்பட்டது. அதன் பிறகு இப்பொழுது ஆத்மஞான மென்னும் ஒப்பற்ற சூரிய ஒளியினால் இரவும், இருளும், நித்திரையும், கனவும் அறவே பூரணமாக நீங்கி எல்லாம் தன்மயமாகவும், ஆனந்தமயமாகவும் காணப்படுகின்றது. இதுதான் இரகசியம். இதுதான் உண்மைவேறு காரணம் ஒன்று மில்லை.

ஆனால் இந்தத் தத்துவஞானம், பிரமக்ஞானம் என்னும் பிரகாசமும் ஆத்மஞானமென்னும் சூரியனும் இந்நற்குமுன் எங்கே இருந்தன. நம்முளத்தான் இருந்

தன. ஆனால் இதற்குமுன் ஏன் தோன்றவில்லை. காரணம் யாது, அஞ்ஞானமென்னும் மாயைதான் காரணமாகும். இம்மாயை எப்படி ஏற்பட்டது. சங்கல்பத்தினோடும் கூடிய இச்சையால் ஏற்பட்டது. இச்சை எப்படி உண்டாயிற்று பாழும் மனத்தினால் உண்டாயிற்று. ஆனால் இம் மனம் ஆதியில் தூய்மையாகவும், நன்மையாகவும் இருந்து பின்பு இவ்விதம் கெட்ட வழிகளில் இச்சையுற்று அஞ்ஞானம் செறிந்து துன்புற்றலையக் காரணம் என்ன. ஆன்மாதான் காரணமாக இருக்கின்றது. ஆதிமுதல் ஆன்மாவானது மனத்தை அடக்கி ஒடுக்கித் தன்வழியிலேயே செலுத்தி மெய்யறிவோடும் கலந்து இருந்துவந்தால் தத்துவஞானம், பிரமஞ்ஞானம், ஆத்மஞ்ஞானம் என்னும் ஒளிகளும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும். ஆன்மாவானது எவ்விதக் கவலைமுதல் யாதுமற்று, சதா ஆனந்தமயமாகவும், தன்மயமாகவும் விளங்கக்கூடும். ஆகவே, ஆன்மாவின் அஜாக்கிரதையால்தான் இவ்விதம் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் ஆன்மாவானது இவ்வித மிருக்கக் காரணம் என்ன! ஆன்மா ஆதியிலேயே தன் சொரூபத்தை நாளுக்குநாள் மறந்து பின்பு தன் சொரூபத்தையும் தன் நிலமைகளையும் அறியாமல் இருந்ததே காரணமாகும். இது உண்மையே. தன்னாலே தான் கெட்டால் அண்ணாவி என்ன செய்வார் என்னும் பழமொழியை, உலகில் ஆண் பெண் முதற் பெரியோர்களும், பாமரர் முதற் பண்டிதர்களும் சர்வ சாதாரணமாகக் கூறக்கேட்டும் எவர்களும் இம் மகா உபதேசமந்திர வாக்கியத்தை அறியவில்லையே. ஆஹா இது மேலான ஆத்மஞ்ஞான உபதேச வாக்கியமல்லவா. இதன் உண்மையான இரகசியத்தைத் தெரியாது இது உலகப் பழமொழியாகவே நடந்துவருகிறது. ஆன்மாவானது என்றும் இறப்பும் பிறப்பும் அற்று, இன்பதுன்பமு மற்று, உயர்வு தாழ்வு மற்று, அது இது என்னும் பிரிவினையு மற்று, சர்வமும் தானுய்த்

தன்மயமாய் சத்து, சித்து, ஆனந்த சொரூபமாய் என்றும் அழிவுருது விளங்கக்கூடிய. தன் எதார்த்த சொரூபத்தை அறியாமல் இவ்விதமாகத் துன்புற்று அடையும்படி ஏற்பட்டது. ஆனால் ஆத்மஞானமென்னும் சூரியன் நம்முள்ளேயே இருப்பதினால், அஞ்ஞானமாகிய மாயை முதலியவைகள் இதற்குமுன் ஏன் நீங்கவில்லை.

ஆன்மாவானது தன் சொரூபத்தை அறிந்து அடைவதற்கு விரும்பி, அதற்குரிய இவ்வாத்ம ஞானத்தைக் கருதி முயற்சி செய்யாததே காரணமாகும். இது சத்தியம். இந்த உண்மையான இரகசியத்தை மற்ற எல்லா ஆன்மகோடிகளும் அறிந்து இந்நிலையில் என்றும் ஆனந்தமாக வாழ்ந்தாலல்லவா பொருத்தமாக இருக்கக்கூடும். மேலும், இந்நிலையும் நமக்கு வழுவாது நிலைபெற்று நிற்கவும் கூடும். ஏனெனில், இப்பாழும் மனமானது இறக்காமல், இதனுடன் கூடி இருக்கக்கூடிய நிலையாக இருக்கின்றபடியால் மீண்டும், இம்மனத்தினால் இவ்வுலகத் தோற்றமும் ஏற்படக்கூடும். அப்பொழுது பிரிவினையும், ஆத்ம நிலையின் அன்பின் பிரவாகமும் பரிதாப நிலையும் ஏற்படும். அதனால் இந்நிலையும் நழுவக்கூடும்ல்லவா. நாம் மட்டிலும் எப்படி ஆனந்தமாக வாழ முடியும். ஆகவே எல்லா ஆன்மகோடிகளுக்கும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். அவர்களும் அடையவேண்டிய முயற்சியை நாம் எடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

சத்து, சித்து, ஆனந்த சொரூபமாய், என்றும் விளங்கக்கூடிய பரப் பிரம சொரூபத்தினிடத்தே தோன்றி, -அச்சொரூபத்தினிடத்திலேயே அச்சொரூபமாகவே என்றும் வாழக்கூடிய, சர்வ ஆன்மகோடிகளே, நம் சகோதரர்களாகிய ஆன்மகோடிகளே, நம் சொரூபமாகிய ஆன்மகோடிகளே, நம் அறிவிற் கறிவாகிய ஆன்மகோடிகளே, மெய்ஞ்ஞானமாகிய ஆன்மகோடிகளே, நம் மனமார்ந்த ஆன்மகோடிகளே,

ஆனந்தமாகிய ஆன்மகோடிகளே, நான் இதுவரையில் அஞ்ஞானத்தினாலும், இவ்வுலகிற் தொண்டு தொட்டு வரும் பழக்க வழக்க முதலிய வாசனைகளினாலும், உங்களைப் பற்பலவாகவும், வெவ்வேறுகளாகவும், பேதாபேதமாகவும், துவேஷமாகவும், விருப்பு வெறுப்பாகவும், உயர்வு தாழ்வாகவும், இன்னும் பலவாகவும் கொண்டு கெட்டு அலைந்தேன். ஐயோ வீணாக அலைந்தேன். இன்றுதான் எந்தை பரமகுருவின் அனுகிரகத்தாலும், ஆத்ம ஞானமென்னும் அருணனின் ஒளியாலும், உண்மையை அறிந்தேன் அறிந்தேன் ஆனந்தித்தேன், ஆடினேன், பாடினேன், ஓடினேன், உருண்டேன், புரண்டேன், ஆனந்த அருவி சொரியச் சிரித்தேன். பின்பு, உபசாந்தமாய்ப் பேரின்ப சொரூபமாய், பரசுகமாய் அமர்ந்தேன் அமர்ந்தேன். அதன் பின்பு அகமுதற் சர்வமூற்று, நினைப்பு மறப்புமற்று, அது இது என்பதும்ற்றுத் தானே அதுவாய்த் தன்மமாய், பரப்பிரம சொரூபமாய் சும்மா இருக்கும். அத்தகைய மாமௌன நிலையில் அமர்ந்தேன் அமர்ந்தேன். அந்தோ அந்தோ, இந்நிலையை அடைவதற்கு நான் பட்ட பாடுகளை என் சொல்வேன் என் சொல்வேன். இன்று அடைந்தும் பாடும் மனமானது பூரணமாக இறந்து ஒழியாதபடியால், மீண்டும் இவ்வுலகத்தோற்றம் ஏற்பட்டு அந்நிலை நழுவி நழுவி, ஆத்ம ஞான நிலையின் அன்பின் பிரவாகத்தினால் நம் சொரூபமாகிய உங்களையும், உங்களுடைய செய்கைகளையும், நடவடிக்கைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும், குணங்களையும், நிலைமைகளையும், தன்மைகளையும், இன்ப துன்பங்களையும், இன்னும் மற்றவைகளையும், நேரிற் பார்க்கும் பொழுதும், கேட்கும் பொழுதும், நினைக்கும் பொழுதும், சிந்திக்கும் பொழுதும், அன்பின் பிரவாகத்தினால், மனமானது உருகி உருகிக் கரைகின்றது. கண்கள் நீர் சொரிந்து சொரிந்து மங்குகின்றது. காதுகள், புண்பட்டு புண்பட்டு அடைபடுகின்றது. கால்,

கை முதலாகச் சரீரம் சோர்ந்து சோர்ந்து ஓடுங்கின்றது. பரிதாபம் என்னும் பெரும் சாகரத்தினிடத்தே எனை முழுகுவிக்கின்றது. என் செய்வேன் எவ்வழியில் திருப்புவேன் நீங்கள் எல்லாம் இவ்வுலக நிலை நீங்கப்பெற்று, ஆத்ம ஞான நிலையில் நம்சொருபமாய் ஆனந்தவடிவமாய் விளங்கக்காண்கின் இப் பரிதாபநிலை நீங்குமே அல்லாமல் வேறு வழி அறியேன் இதற்கு என் செய்வேன். என் செய்வேன்.

மரம், செடி, கொடி, புல், பூண்டு என விளங்கக் கூடிய ஆன்ம கோடிகளே, உங்கள் நிலமைதான் மிகவும் பரிதாபகரமாகத் தோன்றுகிறதென்றால் இதனிலும் எறும்பு முதல் யானை வரையிலுள்ள பிராணிகளின் நிலையையோ மிகுந்த பரிதாபமாகத் தோன்றுகின்றது. இவைகளிலும் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த மேலான மாந்தர்களின் நிலமையோ மிகவும் பரிதாபகரமாக இருக்கின்றது. இதனிலும் கல்வி அறிவிற் சிறந்த வர்களென்று விளங்கக்கூடியவர்களின் நிலமையோ அதிகப் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. இதனிலும் வித்வான்களென்று விளங்கக்கூடியவர்களின் நிலமையோ அதிகப் பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. இதனிலும் துறவிகளென்று விளங்கக்கூடியவர்களின் நிலமையோ அளவிறந்த பரிதாபகரமாகத் தோன்றுகின்றது. இதற்கு என் செய்வேன் எக்காலத்தில் இவ்வுலகிலுள்ள சர்வ ஆன்ம கோடிகளும், ஆனந்தமாக வாழப்பெற்று எனது இரு கண் குளிரக் கண்டும், யூரு செவி குளிரக் கேட்டும், இருதயம் பூரித்தும் ஆனந்த வடிவமாய்த் தாண்டவம் செய்யப் போகின்றேன். மீண்டும் மாமௌன நிலையில் அமர்ந்து சும்மா இருந்து, சுகம் பெறப் போகின்றேன். தெரியவில்லையே ஒரு வழியும் தோன்றவில்லையே.

ஐயோ, மற்ற ஆன்ம கோடிகள் தாம் அறியாதபடி துன்புற்று அலைகிறதென்றால் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த மேலான ஆற்றிவோடும் கூடிய மாந்தர்கள் அலைவது

தான் அளவிறந்த பரிதாபகரமாகவும், ஆச்சரியமாகவும் இருக்கின்றது. ஐயோ இவர்களுக்குக் கண்ணிருந்தும், மெய்யறிவிருந்தும், கல்வி இருந்தும், ஞான மிருந்தும், பகுத்துணரக்கூடிய தன்மை இருந்தும், மேலும் இன்ப துன்பங்களையும், உண்மை பொய்மைகளையும், நன்மை தீமைகளையும், நித்திய அநித்தியங்களையும், கண் கூடாக நேரிற் கண்டும், அனுபவித்தும், மீண்டும் அவைகளைக் கொண்டு உழல்கின்றார்களே இது என்ன அற்புதம் இது என்ன ஆச்சரியம் ஐயோ, இது பாழும் மாயையின் வலியா, அல்லது கொடிய மனத்தின் செய்கையா, இரு வினையின் செயலா, அல்லது இவ்வுலகத்தின் இயல்பா, பழக்க வாசனையா என்பதாக ஆராய்ந்து இதன் உண்மையை இன்றுதான் உணர்ந்தேன் இது என்ன. அநீதமும் ஏமாற்றமாகவுமல்லவா இருக்கின்றது. இவர்கள் என்று இவ்வுண்மைகளை அறிந்து நன்மையை அடையப்போகின்றார்கள் நாம் இவர்களுக்கு என்ன சொல்வது அப்படிச் சொல்லினும் கேட்பார்களா. அப்படிக்கேட்கினும் அவ்வழியில் நடப்பார்களா. ஒருக்கால் கேட்டு அவ்வழியில் நடப்பினும், மனம், மாயை, இச்சை, முதலியவைகளும், செயற்கை வாசனைகளும், இவைகளைக் கேட்டு நடக்க விடுமா இதற்கு என் செய்வது இவர்கள் கேட்கினும் கேட்காவிடினும், நம் அன்பையும், ஆவலையும், மன ஆறுதலையும் முன்னிட்டுச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இல்லையேல் சமாதானம் ஏற்படாது. பரிதாபகரமான இந்நிலையும் நீங்காது. ஆகவே, இவர்கள் அத்தகைய மேலான நிலையை அடைந்து வாழப்பெருவிடினும், ஆத்மார்த்த சகோதர நிலையும், மெய்யன்பு நிலையும், உத்தமமான மனித நிலையும் கூடிய தெய்வீக நிலையிலாவது எல்லோரும் ஆனந்தமாக வாழ்வதற்குரியதும், நமக்குத் தோன்றியதுமான சில உண்மையான விஷயங்களை விளக்கின்றேன். அன்பாகச் சொல்கின்றேன். சொல்கின்றேன்.

நமது ஆத்மார்த்த சகோதர சகோதரிகளே, நம் அன்புமிக்க சகோதர சகோதரிகளே, நம் அறிவிற் கறிவாகிய சகோதர சகோதரிகளே, நம் உணர்வுக் குணர்வாகிய சகோதர சகோதரிகளே, நம் உயிருக் குயிராகிய சகோதர சகோதரிகளே, நம் ஞானமாகிய சகோதர சகோதரிகளே, நம் நேத்திரமான சகோதர சகோதரிகளே, நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த, மேலான மாந்தர்களாக இருந்தும் மற்ற பிராணி களிலும் கீழ்மையான முறையில் துன்புற்று அலைந்து உழல்கின்றீர்களே. இது பொருத்தமாகுமா. இது தருமமாகுமா. இது நியாயமாகுமா உங்களுடைய நிலமையைக் கண்டு, அன்பின் பெருக்கால் நம் மன மானது பரிதாப நிலையுள் ஆழ்ந்திருக்கின்றது. இதை மாற்ற முடியவில்லை. ஓர் ஊரில் உள்ள அனைவரும், தரித்திரப் பிணியினாலும் பசிப் பிணியினாலும், சரீர்ப் பிணியினாலும், துன்புற்று வருந்தும்பொழுது, ஓர் பெரும் செல்வந்தன் மட்டிலும் லோபத் தன்மை பொருந்திய கல்மனத்தனய்ச் சுகமாகவும், இன்பமாக வும் வாழ்வதைப் போன்று நான் எப்படி வாழ முடியும் முடியவில்லையே. அன்பும், கருணையும், தருமமும், நிறைந்த மற்றொரு மிக ஏழ்மையானவன், இந்நிலை யைக் கண்டு இவர்களுக்கு வேண்டியதை அளித்து இத் துன்பத்தை நீக்க வழியில்லாமல், மனமானது வருந்தி வருந்தி, உருகி உருகி மனம் அயர்ந்து, துன்புற்றுப் பரிதாப நிலையில் மூழ்குபவன் போன்று, நமக்கும் ஏற் பட்டுள்ளது. அடக்க முடியவில்லை. ஆகவே உங்களை மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். மிக்க அன்பாகக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். நம் வாக்கியத் தைச் சிறிது அங்கீகரிப்பீர்களாக அல்லது உங்களுக்கு வேண்டாவிடினும் நம் நிமித்தமாகவாவது சிறிது அங்கீகரிப்பீர்களாக. உங்கள் எல்லோரிடத்திலும், என்றும் குறைவுருத அளவிறந்த அன்பென்னும் பெரும் செல்வம் இருக்கின்றது. உபசாந்தமென்னும்

ஒப்பற்ற பலமிருக்கின்றது. எவ்வாயுதமும் நிகரில் லாத ஒப்பற்ற அகிம்சை என்னும் ஆயுதமிருக்கின்றது. சத்தியமென்னும் உயர்வான வீடு இருக்கின்றது. மெய்யறிவென்னும் பிரகாசம் பொருந்திய ஒப்பில்லாத விளக்கு இருக்கின்றது. அளவில்லாத பிரகாசமும் மிக உஷ்ணமும் பொருந்திய ஞானமென்னும் சூரியன் இருக்கின்றது. அளவில்லாத பேரின்பமென்னும் விளைபோகமிருக்கின்றது. புன்னகை என்னும் குளிர்ந்த தண்ணீர் இருக்கின்றது. பூரண திருப்தி என்னும் அமிர்தம் போன்ற ஒப்பற்ற உணவு இருக்கின்றது. சமாதானமென்னும் சினேகம் இருக்கின்றது, மனத் தூய்மை என்னும் வெண்மையான உயர்ந்த ஆடை இருக்கின்றது. நிராசை என்னும் அழகிய ஓப்பற்ற ஆபரணம் இருக்கின்றது. புண்ணிய மென்னும். புதையல் இருக்கின்றது. கருணை என்னும் வழி இருக்கின்றது. தருமமென்னும் துணை இருக்கின்றது. நிஷ்காமிய கருமமென்னும் தொழில் இருக்கின்றது. தவமென்னும் நித்திரை இருக்கின்றது. நிஷ்ட்டையென்னும் சுகமிருக்கின்றது. உயர்நிலை என்னும் பதவி இருக்கின்றது. உங்களுக்கு வேண்டிய இவைகள் எல்லாம் உங்களிடத்தே இருந்தும், ஐயோ ஏன் இவ்விதம் அலைதல் வேண்டும்.

என்றும் ஆனந்தமாக வாழக்கூடாதா ஏன் பாழும் ஆசை, மோகம், பந்தம், காமம், கோபம், லோபம், மாயை, பேதம் துவேசம், வெறுப்பு, பகை, இருவினை, முதலியதைக்கொண்டு துன்புற்றலைதல் வேண்டும். உங்களுடைய எதார்த்த சொரூபத்தை நீங்கள் அறிந்தால், இவைகள் சிறிதும் ஏற்படாது. அப்படி அறியா விடிலும், மற்றவர்களை உண்மை அன்போடும் கூடிய மெய்யுணர்வால், உற்றுக் கவனியுங்கள். ஆழ்ந்து நோக்குங்கள். அவர்கள் யார்? உங்கள் சொரூப மல்லவா, உங்கள் சகோதர சகோதரிகளல்லவா. உங்களுடைய உயிரல்லவா, உங்கள் சரீரமல்லவா,

இது உண்மையா, பொய்மையா என்பதை நன்றாகப் பாருங்கள். இந்த உண்மையை அவர்கள் அறியாமல் உங்களுக்கு வெறுப்பு என்னும் தரித்திரத்தை அளித்தால் நீங்கள் அன்பு என்னும் செல்வத்தை அளியுங்கள் மேன்மேலும் அளியுங்கள், உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பணிவார்கள். அவர்கள் கோபமென்னும் பலத்தை உங்கள் மீது தாக்கினால் நீங்கள் சாந்தமென்னும் பெரும் பலத்தால் தாக்குங்கள். இதுவே ஜெயமுறும் இம்சை என்னும் ஆயுதத்தை உங்கள் மீது பிரயோகித்தால், நீங்கள் அகிம்சை என்னும் ஒப்பற்ற ஆயுதத்தை அவர்கள் மீது பிரயோகியுங்கள் இதுவே வெற்றிபெறும். துன்பமென்னும் பிணியை அளித்தால், நீங்கள் இன்பமென்னும் சுகத்தை அளியுங்கள்.

தீமை என்னும் விடத்தை அளித்தால் நீங்கள் நன்மையென்னும் அமிர்தத்தை அளியுங்கள். கொடூரமான பார்வை என்னும் அக்கினியை வீசினால் நீங்கள் புன்னகை என்னும் குளிர்ந்த தண்ணீரை வீசங்கள். இகழ்ச்சி என்னும் கற்களால் அடித்தால் நீங்கள் புகழ்ச்சி என்னும் புட்பங்களால் அடியுங்கள் அடி என்னும் தண்டனையைச் செய்தால் நீங்கள் மன்னிப்பு என்னும் தாழ்ந்து கொடுங்கள். அறியாத தன்மை என்னும் இருளில் கெட்டவழிகளில் அவர்கள் அலைந்தால், நீங்கள் அறிவு என்னும் விளக்கை அளித்து நீக்குங்கள். வன்மை என்னும் குழிக்குள் கிடந்தால் கருணை என்னும் வழியிலேற்றி விடுங்கள். பசிப் பிணியால் வாடக்காணில் உடனே தன்னால் ஆனதைக் கொடுத்து அதை மாற்றுங்கள். சரீர்ப் பிணியாலும் பெரும் ஆபத்தாலும் வருந்தக் கண்டால் உடனே உங்களால் ஆனதைச் செய்யுங்கள். எல்லோரும் உங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவார்கள் பணிவார்கள், நன்மை செய்வார்கள், அடிமை ஆவார்கள், போற்றுவார்கள் இன்பம் அளிப்பார்கள். இது சத்தியம். இது நிச்சயம்

இதுதான் மனிதத் தன்மையாகும். இதுதான் தெய்வீகத் தன்மையாகும், இதுதான் ஆத்மார்த்த நிலையாகும், பொருத்தமாகும். நியாயமாகும், இவ்விதம் செய்யாமல் அவர்கள் அறியாமற் செய்வதையே நீங்களும் பதிலாகச் செய்தால் அது பொருத்தமன்று: முடத்தன்மையாகும், மிருகத் தன்மையாகும். அசுரத் தன்மையாகும். அவர்களைப் போன்று நீங்களும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும், கீழ்மையான நிலைகளையும் அடையப் பெறுவீர்கள், இது நிச்சயம். இது சத்தியம். சிறிய குழந்தைகளும், குடிவெறியர்களும், குருடர்களும், பைத்தியம் பிடித்தவர்களும். என்னென்ன குற்றங்கள் செய்யினும் அவைகளை வேடிக்கையாகவும், சிரிப்பாகவும் கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மையை அளிப்பதைப் போன்று மற்றவர்களுக்கும் அளியுங்கள் என்றும் உங்களுடைய குற்றங்களையும், நிலமைகளையும், சொரூபத்தையும் ஆழ்ந்து பாருங்கள். கண், காது முதலிய கருவிகளும், கல்வி, அறிவு, புத்தி, ஞானம், முதலியவைகளும் எதற்காக ஏற்பட்டுள்ளது.

ஏன், உற்று உணர்ந்து விசாரித்துப் பார்க்கக் கூடாதா. அப்படிப் பார்க்கின் உண்மை விளங்கக் கூடுமே. அவர்கள் யார்? உங்கள் சொரூபமல்லவா உங்களுடைய சகோதர சகோதரிகளல்லவா. நீங்கள் தாய், தந்தையர், மனைவி, மக்கள் சகோதர, சகோதரிகள், உற்றார், உறவினர் முதலிய இவர்களையே உங்களுக்குத் துணையாகவும், பந்துக்களாகவும், அன்பாகவும் கொள்ளுகின்றீர்களே இவர்களிலும் ஒருவர்க்கொருவர் கொலை செய்வதும், பகைப்பதும், வெறுப்பதும், கெடுதி செய்வதும், துன்புறுத்துவதும் உலகில் கண்கூடாக நடப்பதைக் காண்கின்றீர்களே. அன்னியர் என்று கருதக்கூடியவர்கள். பெரும் ஆபத்துக்களை நீக்குவதும், நன்மையைச் செய்வதும், இன்பமளிப்பதும்; உலகில் நடக்கிறதல்லவா. மேலும் ஆடு, மாடு, நாய், பூனை, குதிரை முதலிய இன்னும் பல மிருகங்களையும்

கிளி, மைனா, புரு முதலிய பல பட்சிகளையும் எவ்வளவு அன்பாகப் பாதுகாத்து வருகின்றார்கள். இதன் காரணமென்ன. அன்புதான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக இருக்கின்றது. அன்பானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு விருப்பம் இன்பமும் உண்டு இல்லையேல் அவ்வளவுக்கவ்வளவு வெறுப்பும் துன்பமும் உண்டு ஆகவே உண்மையான அன்போடும் கூடிய மனந்தான் காரணமாகும். ஐயோ உலகில் எவ்வயிராக இருப்பினும் அது துன்புறுங் காலத்தில் மற்ற மாந்தர்களாக உள்ளவர்கள் எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவோ, அல்லது மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தவோ, அல்லது கொலை செய்யவோ மனம் எப்படி ஏற்படுகின்றது. ஆஹா இது ஆச்சரியமல்லவா இவர்களை எதற்கு ஒப்பிடுவது ஒன்றும் தோன்றவில்லையே. நம் ஆத்மார்த்த அன்புமிக்க சகோதர சகோதரிகளே, இனிமேலாவது உண்மையைத் திடமாகத் தெரிந்து, உலகிலுள்ள சர்வ ஆன்மகோடிகளும் ஒன்று. எல்லாத் தேசத்தவர்களும் ஒன்று. எல்லா வகுப்பினரும் ஒன்று எல்லா மதத்தவரும் ஒன்று. எல்லாப் பானை இனரும் ஒன்று எல்லாம் நம் சொரூபம் எல்லோரும் நம் சகோதர சகோதரிகள் என்பதாகக்கொண்டு, எல்லோரும் ஒற்றுமையாகவும், அன்பாகவும் ஆனந்தமாகவும், தெய்வீக மனத் தன்மையுடன் வாழப் பெறுங்கள். ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்யுங்கள். நம் ஆவலைத் தீருங்கள். நம் குறைவுபாட்டை நீக்குங்கள். நம் ஏக்கத்தைத் தீருங்கள். நமக்கும் ஆனந்தம் அளியுங்கள். நாம் மீண்டும் அத்தகைய மேலான நிலையில், ஆனந்தமாக அமரச் செய்யுங்கள். இந்தப் பெரும் உதவியை நமக்குச் செய்யுங்கள். உலகப் பரிதாபமென்னும் சாகரத்தினின்றும் நம்மைக் கரை ஏற்றுங்கள். நீங்களும் மேலான அந்நிலையை அடைய விரும்பினால் அன்பைப் பெருக்குங்கள். அகத்தைத் திருத்துங்கள். அறிவைப் பெருக்குங்கள். ஆன்மாவை அறியுங்கள். ஆனந்தம்

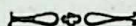
கொள்ளுங்கள். அந்நிலையுட் சேருங்கள். அது இது
என்பதற்றுத் தானே அதுவாய்த் தன்மயமாய் நில்லுங்
கள். முன் தோன்றியுள்ள பரப்பிரம சொரூபமாகிய
கடவுள் சொரூபத்தில், இரண்டறச் சேருங்கள்.
விதேக கைவல்ய மோட்சப் பதவியை எல்லோரும்
அடைந்துய்யப் பெறுங்கள். பெறுங்கள்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

ஓம் ஓம் ஓம் ஓம்

ஓம்

உலகெலாம் இன்ப உருவமாய் வாழ்க.

உ
ஓம்
தத் சத்
பரப்பிரமணே நம :

சும்மா இருக்கும் சுகம்

அல்லது

மாமௌனப் பேரின்ப நிலை

பரகுரு வணக்கம்

சும்மாஇ ருக்குஞ் சுகநிலை யாமதை
இம்மாநி லமிசை எல்லோரும் பெற்றுய்ய
கைம்மாறில் லாதுகல் லாலில் அமர்ந்தருள்
பெம்மான் குருவடி பேணிப் பணிசுவாம்.

உலகத்தினிடத்தே ஆண், பெண் முதலாகச் சிறுவர்
கள் முதல் பெரியோர்கள் வரையிலும், பாமரர் முதல்
பண்டிதர்கள் வரையிலும் சர்வசாதாரணமாகவே-பேசாது
சும்மா இரு என்பதாகவும், கம்மென்று சும்மா இரு என்ப
தாகவும், வாயும், கையும் அடக்கிக் கொண்டு சும்மா இரு
என்றும், காலும் கையும் அடக்கிக் கொண்டு ஓரிடத்தில்
சும்மா இரு என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்றும் சும்மா
போனேன், சும்மா வந்தேன் சும்மா இருக்கிறேன். சும்மா
பேசுகிறேன். சும்மா கொடுக்கிறேன், சும்மா பார்க்
கிறேன். சும்மாகேட்கிறேன் என்றும் இன்னும் பலவித
மாகவும் சும்மா சும்மா என்னும் வாக்கியத்தை உபயோகித்
துச் சொல்லுகிறார்கள் ஆனால் இவைகளை எச்சமயங்களில்
ச் சொல்லுகிறார்கள் என்னில். பெரும் சண்டைகளோ,
கலவரமோ-விவகாரமோ-துன்பமோ, ஆபத்தோ ஏற்பட்ட
காலங்களிலும் மற்றவர்களுக்குப் புத்தி கூறும் காலங்
களிலும், தங்களுடைய குற்றங்களை மறைக்கக்கூடிய காலங்
களிலும். மற்றும் சாதாரண சமயங்களிலும் இவ்வாக்கியங்
களை எல்லோரும் சொல்லக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது

இதை ஏன் சொல்லுகிறார்கள் என்னில் சண்டை, தர்க்கம், விவகாரம் கலவரம், ஆபத்து, துன்பம் நஷ்டம், கெடுதி முதலியவைகளை மாற்றி நன்மையும் இன்பமும் அளிக்கக் கூடியதாகவும் சந்தேகத்திற்கும் பதில் கூறுவதற்கும் இடமில்லாததாகவும் இருப்பதால் இது உலகத்தில் எல்லோர்களிடத்திலும் சர்வ சாதாரணமாகவே பழக்கத்தில் இருந்து வருவதுடன் மேலானதாகவும் மற்றவர்களுக்கு புத்தி புகட்டக்கூடிய உபதேசமாகவும் இருந்து வருகிறது. ஆனால் இதனுடைய மேலான இரகசியத்தையும் நிலையையும் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள் யாதெனில் பேசாது என்பது மௌனம் என்றும் சும்மா இரு என்பது மாமௌனம் என்றும் மற்றும் கம்மென்று சும்மா இரு என்பது சர்வமும் அற்ற நிர்மலமாகிய மாமௌனமென்றும் ஏற்பட்டுள்ளது இன்னும் சொல்லக்கூடிய மற்ற வாக்கியங்களும் இதைச் சேர்ந்ததே யாகும் அதாவது வாக்கு இந்திரியம் மனம் முதலியவைகளை அடக்கி நிர்க்குணமாக இரு என்பதாகும். மௌனமென்றால் மூன்று விதமாகும் வாக்குமௌனம், இந்திரியமௌனம் மனோமௌனம் என்று ஏற்பட்டுள்ளன வாக்குமௌனமென்பது வாக்கினால் எதுவும் பேசாது அடக்கி இருப்பது. இந்திரியமௌனமென்பது கண் காது கால் கை முதலிய எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி இருப்பது மனோமௌனமென்பது. சித்த விருத்தியாகிய மனத்தினிடத்தே உண்டாகக்கூடிய நினைவுகள் சிந்தனைகள் எண்ணங்கள் என்று சொல்லக்கூடியவைகள் ஏற்படாமல் அடக்கி இருப்பது இம்மூன்றும் சேர்ந்தது மாமௌனம் எனப்படும். மாமௌனம் என்பது மனம் வாக்கு காயம் முதலாகச் சர்வ இந்திரியங்களும் கருவி கரணதிகளும் சர்வ விபகாரங்களும் சந்தேக தர்க்கங்களும் நாமரூபத்தோற்றங்களும் நினைப்பு மறப்பும் அற்று நிர்க்குணமாய் நிர்மலமாய் தன்மயமாய் பரமாத்ம வடிவமாய் விளங்கக்கூடிய நிலையாகும். இதனையே சும்மா இருக்கும் நிலை என்றும் மாமௌன நிலை யென்றும் துரியாதீத நிலை என்றும் முத்தி நிலை என்றும் நினைப்பு மறப்பு மற்ற நிலை

என்றும் கடவுள் நிலை என்றும் அத்துவித நிலை என்றும் ஆத்ம நிலை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இந்நிலைக்குரிய அந்த முன்று மெளனங்களில் மனோமெளனத்தை அடைந்தால் மற்ற இரண்டும் வேண்டியதில்லை அதை அடைவதற்காகவே இவை இரண்டும் வேண்டியதிருக்கிறது. ஏனெனில் மனோமெளனத்தை அடைவது மிகவும் அரிதான காரியம் மனம் ஒரு நிமிஷமாகிலும் அடங்கி நிற்கக்கூடியதல்ல. ஆகவே, அதை அடைவதற்கு இந்த இரண்டு மெளனத்தின் உதவியைக் கொண்டே அடையக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அதாவது ஒருவன் சதா சுற்றிக்கொண்டும் கலவரங்களும் சண்டைகளும் கெட்ட காரியங்களும் அக்கிரமங்களும் செய்துகொண்டும் திரிகிறான். அவனுக்கு எவர்கள் என்ன சொல்லி அடக்கினாலும் அடங்குவதில்லை.

அவனைத் தந்திரமாக ஓர் பந்தோபஸ்தான வீட்டுக்குள் போட்டுக் கதவைப் பூட்டிவிட்டால் மிகுந்த வருத்தமும் கோபமுமாக வீட்டுக்குள்ளேயே வேகமாகச் சுற்றுவான். பின்பு அமைதியாகச் சுற்றி சுற்றி ஓய்ந்து ஓரிடத்தில் உட்காருவான். பேசுவோ பார்க்கவோ கேட்கவோ நடக்கவோ செய்யவோ எதற்கும் வழியில்லாதபடியால் வாக்குமுதல் எல்லா இந்திரியங்களின் தொழிலின்றியடங்கி ஓய்ந்துவிடும். பின்பு மனத்தினாலேயே பல விஷயங்களை வேகமாகச் சிந்தித்து பின் அதுவும் ஓய்ந்து அமைதியாகச் சிந்தித்து முடிவில் தொழிலின்றி அதுவும் அடங்கி ஓய்ந்து நித்திரை செய்து விடுகிறான். மற்றும் அவனுக்கு வீட்டுக்குள்ளேயே ஒரு சுலபமான வேலையைக் கொடுத்தால் வெளி விஷயங்களை மறந்து சீக்கிரத்தில் ஓய்ந்து தூங்கி விடுகிறான். பின்பு சிலநாள் சென்று இதே பழக்கமாகி விடுகிறது முன் பழக்கமெல்லாம் போய்விடுகிறது. இதைப் போன்று மாந்தர்கள் மாயா சக்தியோடும் கூடிய மூவாசை முதலிய பலவித இச்சைகளில் ஈடுபட்டு அவ்வழிகளில் ஓயாது அலைந்து துன்புற்று உழன்று திரிவது அற்று. சென்ன மரணமற்ற பேரின்ப முத்திக்குரிய மாமெளன

நிலையை அடையவேண்டுமானால் இச்சரீரத்திற்கு வாசஸ்தானமாகிய வாக்கிணைப் பேசாத மௌனமும் கடவுள்தியானமும் கொண்டால் விபகாரங்களும் கலவரங்களும் நீங்குகிறது. சரீர ஆன்மசுகமும் ஆனந்தமும் ஏற்படுகிறது சாந்தம் உண்டாகிறது. இந்திரியங்களின் வேகமும் தொழிலும் குன்றி மன அமைதியும் ஓர்மையும் ஏற்படுகிறது. அதன் பிறகு இந்திரிய மௌனம் ஏற்பட்டவுடன் இந்திரியங்களின் தொழில்களும் பலமும் குன்றி ஓய்ந்து அடங்கிவிடுகிறது. மனத்தினுடைய வேலை ஆட்களாகிய வாக்கு முதல் இந்திரியங்கள் ஓய்ந்து அடங்கிய உடன் மனத்தினுடைய வேகமும் பலமும் தொழிலும் குன்றுகிறது. அதன் பிறகு மனோமௌனத்தை அடைந்தவுடன் மனமானதும் ஓய்ந்து ஓடுங்கி நிர்க்குணமாகவும் நிர்மலமாகவும் அசைவின்றி நிற்கப்பெற்று அதனுடைய செயற்கைத் தன்மையும் தொழிலும் வடிவமும் நீங்கி எதார்த்தவடிவமாகிய தூய்மையான சுத்ததத்துவ மனமாகவே விளங்கப்படுகின்றது. அப்பொழுது மனத்தினாலும் இதனால் ஏற்பட்டுள்ள அஞ்ஞானமாகிய மாயையாலும் மறைவுபட்டிருந்த பர அறிவானது பிரகாசிக்கின்றது. இப் பிரகாசத்தினால் மாயையினால் சூழப்பட்டிருந்த ஆன்மாவானது மாயை நீங்கித் தன்னுடைய எதார்த்த சொரூபத்தைக் கண்டு அச்சொரூபம் பெற்று சீவாத்மத்தன்மைகள் அற்று சுத்ததத்துவ ஆன்மாவாய் அது இது என்னும் இரண்டற்ற அத்துவிதமாய் தானே அதுவாய்த் தன்மயமாய் தேசோமயமாய் சத்து சித்து ஆனந்தவடிவமாய் பரப் பிரம சொரூபமாய் விளங்கப்படுகிறது.

இந்நிலையே மனம், வாக்கு, காயம் முதல் இந்திரியங்களும் கருவி கரணதிகளும், மாயை, மூவாசை, பந்தம் இருவினைகள் முதல் சர்வமும் அற்று நினைப்பு மறப்புமற்று சும்மா இருக்கக் கூடிய மாமௌன நிலை என்று சொல்லப்படும் முத்திநிலையாகும் இத்தகைய நிலையை அடைந்தவுடன் ஆன்மாவானது இச்சரீரத்தோடு கலந்திருக்கக் கூடிய காலம் வரையில் நின்று பின்பு அகண்ட பரிபூரண

னந்த சொருபத்தில் கலந்து ஐக்கிய முத்தியென்னும் விதேக கைவல்ய முத்தியை அடையப்பெறுகிறது. இத் தகைய நிலையை அடையும் வரையில் ஆன்மாவானது மாயை முதல் சர்வமும் நீத்துத் தனது சுயவடிவைக் கண்டு மோட்சப் பிராப்தியை அடையக் கூடியதில்லை. செனன மரண மென்னும் பவசாகரத்தினிடத்தே வீழ்ந்து அலையப்படுவதாகும். ஆகவே மோட்சப் பிராப்தியை விரும்பக்கூடிய மாந்தர்கள் இந்நிலையை அடைய முயற்சிப்பது அவசியமாகும். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைகள் அந்த மேலான நிலைக்குப் படிசளாக ஏற்பட்டுள்ளன. பொதுவாக மௌனம் என்பது எந்த நாமம், ரூபம், குணம், குறி முதல் யாதுமற்ற ஏக வெளியேயாகும். ஆகவே, மௌனம் கடவுள் சொரூபம் எனப்படுகிறது.

மாந்தர்களின் உள்ளத்துள் உண்மையான அன்பு பத்தியின் முதிர்ச்சியே ஆராதனைகளுடன் வழிபடும் பூசை நிலையாகும். இந்தப் பூசை நிலையின் முதிர்ச்சியே ருத்திராக்கமணி அக்குமாலை முதலியவைகளைக் கொண்டு எண்ணி ஜெபம் செய்யக்கூடிய ஜெபநிலையாகும் இந்த ஜெபநிலையின் முதிர்ச்சியே. மனம் வாக்குக்காயம் முதலிய இந்திரியங்களை ஒரு வழிப்படுத்தி அடக்கி மனதை கடவுளிடத்தே செலுத்தி நாடி நினைந்திருக்கக்கூடிய தவநிலையாகும். இத்தவநிலையின் முதிர்ச்சியே. மனம் வாக்குக்காய முதலியவைகளையும் எல்லா விவகாரங்களையும் சர்வ இச்சைகளையும் அடக்கி ஏகாந்த நிலையை அடைந்து சதா கடவுளுடைய நாம மந்திரத்தைச் சிந்தித்து இருக்கக்கூடிய தியான நிலையாகும். இத்தியான நிலையின் முதிர்ச்சியே-மனம் வாக்குக்காய முதலாகச் சர்வ இந்திரியங்களும் வயப்பட்டு அடங்கி-ஒடுங்கி கடவுள் நிலையில் லகித்து இருக்கக்கூடிய தியான யோக நிலையாகும். இத்தியான யோகநிலையின் முதிர்ச்சியே. இவ்வுலகத் தோற்றங்களும் சரீர அபிமானம் உணர்ச்சி முதலியவைகளும் சர்வ இச்சை,

பந்தம் முதலியவைகளும் அற்று மனம் வாக்குகாய முதலிய இந்திரியங்கள் இருந்தும் இல்லாததாய் ஒடுங்கி கடவுள் சொருபத்தில் கலந்து அறிவாகாரமாய் ஆனந்த மயமாய் இருக்கக்கூடிய துரிய நிலையென்னும் ஞான நிட்டையின் நிலையாகும். இந்த ஞான நிட்டை நிலையின் முதிர்ச்சியே. மனம் வாக்கு காய முதலாக அகம் புறத்திலுள்ள சர்வ கருவி கரணதிகளும் மாயை ஆசை பந்த முதலியவைகளும் அற்று உலகத் தோற்றங்களும்ற்று இருவினைகளும் நினைப்பு மறப்பு மற்று சீவாத்மத் தன்மையு மற்று பரமாத்மத் தன்மையுற்றுத் தாமே அதுவாய் தன் மயமாய் சத்துசித்து ஆனந்த சொருபமாய் விளங்கக் கூடிய துரியாதீத நிலையென்றும், மாமோன நிலையென்றும் சொல்லக்கூடியதான சும்மா இருக்கும் நிலையாகும். இதுவே அத்துவித முத்திரினை என்றும் சொல்லுவதாகும். சர்வத்திற்கும் மனமே காரணமாக இருக்கின்றது அதை ஒழிக்கவே எல்லாச் சாதனைகளும் கொள்ளுவதாகும்.

மேலானதும் முடிவானதும் சர்வமும் கடந்ததும் மோட்சப் பதவிக்குரித்தானதுமான இம் மாமோன நிலையாகிய சும்மா இருக்கும் நிலையை அடைந்தவர்கள் உடனே மோட்சப் பதவியை அடையக்கூடும் இல்லையேல் இச்சரீரத்துடன் இவ்வுலகில் வசிக்க வேண்டிய காலம் வரையில் சீவாத்மத்தன்மைகள் யாதும் அற்றுப் பரமாத்மத் தன்மை உற்று பரப்பிர்மசொருபமாய் என்றும் ஆனந்த மயமாய் சீவன் முக்தர்களாக வாழப்பெற்றுப் பின்பு விதேககைவல்யமோட்ச பதவியை அடையப்பெறுவார்கள்.

மௌனத்தின் அட்சரம் (ம்) என்ற மகா அட்சரமாகும் இது வாக்கினுற் சொல்லக்கூடாததாகவும் இதுவே சர்வத்திற்கும் காரணமாகவும் ஆதியாகவும் இருக்கின்றது இதனிடத்திலேயே சர்வ அண்ட பிண்ட சராசரங்கள் முதலாக எல்லாம் தோன்றி நிலவி நின்று முடிவில் ஐக்ய மடையக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதனுடைய சொருபம் அளவிடப்படாததும் ஆதிஅந்த நடுவற்றதும் தூயவெளியும் தேசசும் பேரின்பமும் நிறைந்த பரப்பிரம சொருப

மென்றும் கடவுள் சொருபமென்றும் விளங்கப்படுவதாகும். ஆகவே மௌனம் பிரம சொருபமென்றும் மௌனஞான நிலை பிரமக்ஞானநிலை என்றும் ஆத்மஞானநிலை என்றும் பிரம ஆன்ம ஐக்ய இரண்டற்ற அத்துவித முத்திநிலை என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த மௌனத்தினுடைய பெருமையையும் இன்ப சுக போகத்தையும் இதை அடைந்தவர்களே அறியக்கூடியதல்லாது மற்றவர்கள் சொல்லுவதற்கு கூடாத அரிதான விடயமாகும். இத்தகைய மேலான நிலையின் உண்மையை உணராதபடி சாதாரண மாந்தர்கள் தாம் அலச்சியமாகவும் கீழ்மையாகவும் நிராகரித்தும் பேசுவதுடன் பெரியோர்களும் கூட சிலர் ஆரம்பத்தில் இவ்விதமாகப் பேசிப் பின்பு பரிபக்குவம் வந்தகாலத்தில் அந்த மௌன நிலையை வலிய அடைந்து அனுபவித்து அப்பேற்றையும் அடைந்தும் சிலர் அறுகுறையாகவும் விட்டிருக்கின்றார்கள். இது எப்படி என்னில்- உலகத்தினிடத்தே ஆண்களும் பெண்களும் சிறிய பருவத்தில் சிற்றின்ப முதலிய போகங்களை வெட்கமாகவும் அலட்சியமாகவும் வெறுப்பாகவும் நிராகரித்துப் பேசிப் பின்பு பக்குவம் வந்தவுடன் வலியத்தேடி அடைந்து அடையப் பெறுவது போன்றதாகும்.

ஆத்மஞானத்தையும், பேரின்ப முத்தியையும் அடையக்கூடிய விருப்பமும் அதற்குரிய பரிபக்குவமும் வந்தவர்கள் அந்நிலையை அடையக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது. ஆனால் சிலர் நாள்கணக்கிலும் சிலர் மாதக் கணக்கிலும் சிலர் வருடக் கணக்கிலும் இந்த மௌன சாதனையைக் கைக்கொண்டு பின்பு விட்டிருக்கிறார்கள்.

சில மாந்தர்கள் இந்த மௌனத்தை ஏன் கொள்ள வேண்டும் இதனால் என்ன நன்மை இருக்கிறது இயற்கையாக உள்ள வாக்கினைப் பேசாது இருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கின்றது இதனால் பல கஷ்டங்கள் தான் ஏற்படும் இது அக்கிரமமும் பைத்தியக்காரத்தனமுமாகும் என்பதாகவும் சிலர் வாக்கை மற்றும் பேசாது இருப்பது மௌனமாகுமா. சர்வமும் கடந்து மனம் வாக்கு

இந்திரியம் முதல் எல்லாம் அற்று அல்லவா இருக்க வேண்டும் இதனால் ஒன்றும் பிரயோசனமில்லை உலகத்தை ஏமாற்றுவதாகும் என்பதாகவும் இன்னும் பலவிதமாகவும் பேசி இகழ்ந்து தூசிப்பதும் உண்டு. ஆனால் இது உண்மையில் கூறுவதில்லை. அறியாததன்மையாலும் பொருமையாலும் துவேசத்தினாலும் கூறுவதேயாகும். இதைப் பற்றித் தாக்கமோ விவகாரமோ சண்டையோ வேண்டியதில்லை. ஒரு தினமாகிலும் உண்மையான முறையில் வாக்கை மட்டிலும் பேசாத மௌன நிலையில் யாராவது இருப்பார்களானால் அதில் ஏற்படும் சரீர ஆன்ம சுகமும் மன அமைதியும் பொறுமையும் ஆனந்தமும் சண்டை தாக்கம் விவகார முதலியவைகள் நீக்கமும் தங்கள் தங்கள் அனுபவத்திலேயே ஒரே தினத்தில் தெரியவரும் இதைப் பற்றி மற்றோரை கேட்கவோ சந்தேகிக்கவோ சாத்திரங்களைப் படிக்கவோ வேண்டியதில்லை. மேலும்,

யாராவது ஒருவர் மற்றவரைப் பார்த்து பேசாது சும்மா இரு என்றோ அல்லது சும்மா இரு என்றோ சொல்வதைக் கேட்டவுடனே மேலான சுகம் உண்டாகிறது. மற்றும் உடனே ஞானோதயமும் சாந்தமும் இன்பமும் ஏற்படுகிறது. இதன் உண்மையும் பெருமையும் யாரறிவார் அதற்குரியரே அறிவார் மற்றோர் அறியார் ஆகவே இதைப் பூரணமாகவும் உண்மையாகவும் இருந்து அந்த மேலான நிலையை அடையாவிடினும் அவரவர்கள் இருந்த அளவிற்குத் தகுந்த நன்மையும் சுகமும் ஏற்பட்டே இருக்கக்கூடும் மேலும் மறுசென்மத்திலும் இந்தத் தொடர்பு ஏற்படவும் கூடும் அபலமாகச் சொல்ல முடியாது. மற்றும் எல்லோர்களும் சர்வ சாதாரணமாக உலக வாழ்க்கையிலும் கூட இந்த மௌனநிலையை சிறிது நேரமாகிலும் அடைந்து தான் வருகிறார்கள். எப்படி என்னில் பெரிய ஆராய்ச்சி ஆள்களும் சரி. பலவித முக்கியமான யோசனைகளை சிந்திக்கக்கூடியவர்களும் சரி. வாக்கு இந்திரியம் முதலியவைகளை அடக்கிமுக்கிலோ அல்லது புருவ மத்தியிலோ கன்னத்திலோ. வாயிலோ விரலை வைத்துக்

கொண்டு ஒரே ஞாபகத்தில் இருக்கின்றார்கள். அப் பொழுது மனமானதும் ஓர்மை உற்று ஒடுங்கி இருக்கின்றது. உடனே அறிவினுடைய பிரகாசம் ஏற்படுகிறது ஏற்பட்டவுடன் உண்மையான விஷயங்களும் மிகவும் இரகசியமான விஷயங்களும் நன்மை தீமையான காரியங்களும் புலப்படுகின்றன. பின்பு அதன்படி செய்ய ஆரம்பிக்கின்றார்கள். மற்றும் சிலர் கஷ்ட நஷ்டமோ ஆபத்தோ வந்த காலங்களிலும் இவ்விதமாக இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கும் உண்மையான விஷயமும் சமாதானமும் சந்தோஷமும் ஒரு முடிவும் ஏற்படுகிறது. மனம் வாக்கு இந்திரியம் முதலியவைகள் ஒடுங்காது தம் தம் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருந்தால் அவைகள் புலப்படுவதுமில்லை சந்தோஷமோ, சமாதானமோ ஒரு முடிவோ ஏற்படுவதுமில்லை. ஆனால் இந்த இரகசியமான உண்மையை எவர்களும் அறிவதில்லை. உலகப் பழக்கமாகவே இருந்துவருகிறது. ஆகவே துறவிகளும் சரி, அல்லது இல்லறத்திலுள்ள ஆண்பெண்களாக இருந்தாலும்சரி, அவரவர்களுக்கு எவ்வளவு நேரம் இருக்கச் செளகரியம் உண்டோ அவ்வளவு நேரம் இந்த மௌனத்தை உண்மையான முறையில் கிரமமாகக் கைக்கொண்டு கடவுளுடைய நாமமந்திரம் ஒன்றையோ அல்லது பிரணவத்தையோ தியானித்துக்கொண்டே ஒரே திருஷ்டியில் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இச்சிந்தனை இல்லாவிடில் மனம் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் ஆரம்பகாலத்தில் ஒடுங்கி நிற்காது. ஓடிக்கொண்டே திரியும். மற்றும் பல இடையூறுகளும் ஏற்படும். ஆகவே இவ்விதமாக இருந்து பழகப் பழக மனம் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களின் அமைதியும் மனோசாந்தியும் சரீர ஆன்ம சுகமும் அறிவின் விளக்கமும் ஆத்மஞான அபிவிருத்தியும் ஆனந்தமும் ஏற்படும். உண்மையான விஷயங்களும் நன்மை தீமையான காரியங்களும் இரகசியமான விஷயங்களும் புலப்படக்கூடும் பொதுவாகத் திரிகால விஷயங்களும் புலப்படும். ஆன்ம சக்தியும் ஏற்படுகிறது. சரீர ஆன்ம சுகத்திற்கு விரோதமான

கெட்ட குணங்களும் பழக்கங்களும் நீங்கக்கூடும். மற்றும் சரீரப்பிணி நீக்கமும் சேராமையும் ஏற்படுகிறது. பயம் துக்கம் சந்தேகம் முதலியவை நீங்குகிறது. இந்த நிலையில் எவ்வளவு நேரம் இருந்து பழக்கமுண்டோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு இவைகள் ஏற்படக்கூடும். மௌன நிலையில் மனமானது ஒடுங்கி நிர்க்குணமுற்று அறிவாகாரமாய் நிற்கும்பொழுது கடவுளுடைய சொரூபம் பிரகாசிக்கின்றது. பின்பு மனமுதல் சர்வமும் அற்ற இடத்தில் தானே அதுவாய்த் தன் மயமாய் சச்சிதானந்த சொரூபமாய் ஆன்மா விளங்குவதாகும்.

இம்மௌனத்தைக் கைக்கொள்ளுவதற்கு பொருளோ பணமோ வேண்டியதில்லை. சுமையோ, கஷ்ட நஷ்டமோ இரகசியமோ ஒன்றுமில்லை. கடவுள் நம்பிக்கையும் உண்மையும் கொண்டு கிரமமாக ஆரம்பித்தால் பின்பு எல்லா நன்மைகளும் இன்ப சுகமும் ஏற்படும். எம்மதத்தவர்களும் ஆண் பெண் முதல் சிறுவர்களும் கைக்கொண்டு பழகி வரலாம். எல்லாம் பழக்கத்தைப் பொருத்ததாகவே இருக்கின்றது. இம்மௌனம் இகத்திற்கும் பரத்திற்கும் சரீர ஆன்மசுக முதலாக எல்லாவிதத்திற்கும் நன்மையாகவும், அவசியமாகவும், இருப்பதால் இதை எல்லோர்களும் கைக்கொள்ளுவது அவசியமாகும். மௌனம் கலகநாஸ்தி என்றும்-மௌனம் ஞானவரம்பு என்றும்-மௌனம் உபசாந்தி என்றும் மௌனம் சரீர ஆன்மசுகம் என்றும்-மௌனம் பரமசுகம் என்றும் எல்லோரும் சொல்லுவது பழக்கமாகவே இருக்கின்றது. மேலும் மௌனத்தைத் தொட்டில் என்றும் கட்டில் என்றும், வீடு என்றும் பெரியோர்கள் கூறி இருக்கின்றார்கள். ஏனெனில் குழந்தைகள் யாதொரு இடையூறுகளின்மீது சீக்கிரத்தில் சுகமாக நித்திரை செய்வதற்குரிய தொட்டில் போலவும், பெரியவர்கள் எவ்வித இடையூறுகளின்மீது சீக்கிரம் சுகமாக நித்திரை செய்வதற்குரிய கட்டில் போலவும் பொதுவாக எல்லாவித இடையூறுகளின்மீது சுகமாக வசிப்பதற்கும் நித்திரை செய்வதற்கும் உரிய வீடு போலவும் இதை ஒப்பிட்டுக்

கூறி இருக்கிறார்கள். இதைப்போலவே மௌன நிலையில் சர்வமும் அற்று எவ்வித இடையூறுகளும்இன்றி தூங்காமல் தூங்கக் கூடிய பேரின்ப நித்திரையில் சுகமாகத் தூங்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்பதாம். வாக்குமௌனமும் ஈச்சர தியானமும் கைக்கொண்டால் மற்றவை எல்லாம் தானே ஏற்படக்கூடும்.

மனமானது ஒடுங்கிய இடத்தில் எதார்த்த இன்ப சுகமும் அறிவின் விளக்கமும் உண்மையும் ஏற்படும். மனமானது இறந்த இடத்தில் மாமௌன நிலையாகிய சும்மா இருக்கும் நிலை ஏற்படும். சிறிது நேரம் அப்பி யாசம் செய்பவர்களும் சரி, முழுதும் அப்பியாசம் செய்பவர்களும் சரி, உண்மையான முறையில் செய்தால் இதில் ஏற்படும் இன்ப சுகத்தினாலும் நன்மையினாலும் இதைக் கைவிட மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். மாந்தர்கள் உலகில் உற்பவித்தது முதல் இறக்கும் வரையில் முக்கியமாக வேண்டியதும் விரும்பக்கூடியதும் உணவும் நித்திரையுமே ஆகும் மற்றதெல்லாம் இடையில் ஏற்பட்டுப் பின்பு நீங்கி விடுகிறது. இந்த உணவும் நித்திரையும் சரீரத்திற்கு ஆகாரமாகவும் சுகமாகவும் இருந்த போதிலும் இதனால் பல பிணிகளும் துன்பமும் ஆயுள் குறைவும் ஏற்படுவதே யாகும். இவைகள் ஏற்படாது சதா ஆனந்த மயமாகவும் சீவன் முக்தனாகவும் வாழக்கூடியதான உணவும் நித்திரையும் யாதெனில் அந்நிலையில் ஏற்படும். அமிர்தபானமும் பேரின்பத்துயிலுமே ஆகும். எப்படி என்னில் மனம் வாக்கு காயம் மாயை முதலாகச் சர்வமும் அற்று மனவெளியும் பின் சிற்பர வெளியும் கடந்து சுயபர வெளியினிடத்துள் சேர்ந்து அத்துவிதமாய்த் தன்மயமாய் கடவுள் சொருப மாய் பேரின்ப சுகமே வடிவாய் அமர்ந்து மதிமண்டலத் திலிருந்து வடியக்கூடிய அமுதத்தை உண்ணாமல் உண்டு பரமானந்த நித்திரையில் உறங்காது உறங்கி இருப்பதே- சும்மா இருக்கும் நிலை என்பதும்-சும்மா இருக்கும் சுகம் என்பதும் ஆகும்.

உலகிலுள்ள மற்ற சுகங்களெல்லாம் ருசியாக உண்பதினாலும் உறங்குவதனாலும் புணர்வதினாலும் செய்வதினாலும் பேசுவதினாலும் கேட்பதினாலும் பார்ப்பதினாலும் கிடைப்பதினாலும் அணிவதினாலும் இன்னும் பலவாக ஏற்படக்கூடியதும் அற்பமானதும் அனித்தியமுமான விடய சுகங்களே ஆகும், ஒருவரைப் பார்த்து மற்றொருவர் ஒரு வேலையும் இல்லாது சும்மாவே இருந்தால் எப்படி ஆகிறது. சும்மா இருந்தால் சோறு எப்படிக்கிடைக்கும். சும்மா இருந்தால் எப்படி வாழ்வது, சும்மா இருந்தால் எப்படிக்காரியம் நடக்கும் என்பதாக இன்னும் பலவிதமாகவும் மற்றும் ஒருவனை அவன் ஒரு வேலையுமில்லாது சும்மா இருந்து கொண்டே சோறு சாப்பிடுகிறான். சும்மாதான் இருக்கிறான். காரியங்கள் நடக்கின்றன. சும்மா இருந்து கொண்டே சுகமாக இருக்கிறான் என்பதாகவும் உலகில் எல்லோரும் பழமொழியாகச் சொல்லுவது சுகஜமாகவே இருக்கிறது. ஆகவே சும்மா இருந்து சுகம் பெறுவது என்பது மேலானதும் அற்புதமானதும் இரகசியமானதும், ஒப்பில்லாததும் முடிவானதும் ஆன்ம கோடிகளுக்காகவே கடவுளால் இயற்கையாகவே ஏற்பட்டுள்ளதுமான மகாப் பெரும்பேறு ஆகும். ஆகவே எல்லோர்களும் அதை அடைந்து அனுபவிக்கப் பெறுவது முக்கியமாகவும் அவசியமாகவும் இருக்கிறது என்பதாம்.

மாமெளன நிலையாகிய, சும்மா இருக்கும் சுகம்
சொல்ல முடியாதது.

குறிப்பு :

இந்த மெளன நிலையை அப்பியாசிக்க விருப்பமுடையவர்கள் மெளன சாதனையில் இருந்து அனுபவ சித்தியைக் கூடியவரையில் அடைந்த பெரியோர்களையாவது அல்லது உண்மையாகவும் கிரமமாகவும் மெளனத்தில் சில வருடங்களாகச் சாதனையில் இருக்கக்கூடியவர்களையாவது குருவாகக் கொண்டு அவர்கள் மூலமாக இதை அப்பியாசிக்க

ஆரம்பித்தால் நன்மையாகவும் மேன்மையாகவும் சுலபமாகவும் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்கள் நிராசை உடையவர்களாகவும் நிஷ்காமியமாகப் போதிக்கக் கூடியவர்களாகவும் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய ஆசிரியர்கள் கிடைக்காவிடில் தாங்களே ஆரம்பித்து அப்பியாசத்தில் இருந்துகொண்டே அத்தகைய அனுபவப்பெரியோர்களைத் தேடிக்கண்டு உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதற்காக எதிர்பார்த்துக்கொண்டு வாழ்நாளை வீணாக்க வேண்டியதில்லை. அப்பியாசித்த அளவிற்கு நன்மையும் சுகமும் இருக்கிறது. ஆதலின் எல்லோரும் கைக்கொண்டு எல்லாம் வல்ல இறைவனருளாலும் பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதத்தாலும் உங்களுடைய விடாமுயற்சியாலும் அப் பேற்றை அடைந்து அனுபவிப்பீர்களாக.

ம்
ம் — ம் — ம்
ஓம் — ஓம் — ஓம்
ஓம் சாந்தி — ஓம் சாந்தி — ஓம் சாந்தி
ஓம் உபசாந்தி — ஓம் உபசாந்தி — ஓம் உபசாந்தி
ஓம் மௌனே உபசாந்தி — ஓம் மௌனே உபசாந்தி
ஓம் மௌனே உபசாந்தி
ஓம் மாமௌனே உபசாந்தி - ஓம் மாமௌனே உபசாந்தி
ஓம் மாமௌனே உபசாந்தி
ஓம் — ஓம் — ஓம்
ம் — ம் — ம்
ம்

ஓம் சாந்தி — ஓம் சாந்தி — ஓம் சாந்தி
ம் — என்றே — சும்மா — இரு.

பிழை திருத்தங்கள்

பக்கம்	பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
6		17	அறிதோ	அறிதோ
48	6	5	மதத்திலுறும்	மகத்திலுறும்
75	40	7	தருவுரு	திருவுரு
91	94	1	அமுதை	திருவமுதை
92	100	4	அல்லலுடன்	அல்லுடன்
93	103	1	வொளிவிலக்கை	வொளிவிளக்கை
95	109	5	லாமளிக்கும்	லாமளித்தும்
104	139	6	அறியாமல்	அளியாமல்
108	152	1	பொற்றுன்	பெற்றுன்
110	160	3	உலகெல்லா	உயிர்க்கெல்லாம்
113	172	3	றைத்தும்	ரைத்தும்
148	2	5	நிலையே	நிலையை
156	2	1	அடியனு	அயனு
189	3	3	“அருள்நிறைந்த”	இப்பதத்தை இரண்டாம் வரி ஈற்றில் சேர்க்கவும்
196	2	8	மகிழ்கின்றார்	மழிகின்றார்
197	3	1	ரின் ப	ரின் பே
199	4	5	சிந்தையுற்	சிந்தையற்
202	14	5	மீஸ்வரனை	மீசுரனை
202	14	6	நோக்கமெலாம்	ஏக்கமெலாம்
202	25	27	தினமும்	தனமும்
203	29	7	லங்காகக்	லங்காகாக்
203	30	10	பிணைத்திடுவ	பிழைத்திடுவ
204	41	3	உடலால்	உடலாய்
208	109	27	வித்தையுறும்	வித்தையுற்றும்
209	120	22	ஈஸ்பரனை	ஈசுரனை
210	130	13	துன்பமாய்	துன்பாய்
211	143	12	றின்புறுவாய்	றின்புருவாய்
214		4	சிரியனும்	சிறியனும்
225	4	2	மிகநொந்து	மகநொந்து
223	9	7	வாகிநின்	வாகநின்
231	3	1	படியினைச்	படியெனைச்

பாட்டு	வரி	பிழை	திருத்தம்
236	13	8 சந்ததம் பேரின்ப வடிவமாய் நின்றுதாம் சார்ந்திடா தலைதல் தானும் இந்த எழுசீரையும் “சண்டாள” என்னும் அடிக்கு முன்னும் “பார்த்திடா தலைதல் தானும்” என்னும் அடிக்கு பின்னும் அமைத்துப்பாடவும்.	
249	5	12 கரவின்றி	கவரி
253	11	8 வயுங்கள்	வையுங்கள்
270		18 இரவில்	இரவும்
276	18க	7 கூடியவனுவான	கூடியவனுமான
280	26	1 வரன்	வான்
288	1	3 அலைந்த	அலைந்து
310		14 அதை	அம்மா
310		15 அம்மா	அதை
329		8 பொருளை	பொருளை
331	14	2 தானுணர்ந்தேன்	தானுணர்ந்தேன்
332	16	3 பரத்தையும்	பரத்தையும்
337	47	2 னவத்தாரே	வைத்தாரே
347	117	2 முகாம்	முகம்
351	139	3 பெண்ணுலென	பெண்ணுமென
356	169	4 பேரகனாய்	போகனாய்
390		27 குறிய	குரிய
391		1 குறிய	குரிய
391		12 சாவ	சர்வ
391		33 கடவுளிடத்மே	கடவுளிடத்தே
391		33 பிரிற்ற	பிரிவுற்ற
392		33 எதாவது	அதாவது
392		4 விளக்குவதாகும்	விளங்குவதாகும்
407		26 மையாகவும்	உண்மையாகவும்
414		12 புத்தி	பத்தி
416		5 இருப்பதனால்	இருப்பதனால்
419		32 விடுகின்றேன்	விள்கின்றேன்
424		11 துன்புறத்	துன்புறுத்